

นิพนธ์นิพนธ์

น.น. น.น.

นิพนธ์ น.น.

สารบัญ

1. แชมป์ผู้แสนฉลาด	นิทาน	อาหรับ	1
2. เพื่อนตาย	"	เบงกอล	8
3. เพื่อนตาย (ตอนจบ)	"	เบงกอล	13
4. นักเขียนหอคำ	"	ไทยใหญ่	19
5. นักแก้วหิรัญ	"	เบงกอล	22
6. หม่องไม้ไผ่กรรม	"	พม่า	28
7. หมาจิ้งจอกแม่สื่อ	"	เบงกอล	32
8. ฟังหูไว้หู	"	เบงกอล	37
9. มายาหมาจิ้งจอก	"	ญี่ปุ่น	42
10. คบหมาจิ้งจอก	"	จีน	46
11. หมาจิ้งจอกกตัญญู	"	ญี่ปุ่น	49
12. นางแมวป่า-นางแมวป่าจ	"	เกาหลี-ญี่ปุ่น	52
13. กระต่ายตระลาการ	"	พม่า	56
14. กระต่ายขาวแห่งอินบะ	"	ญี่ปุ่น	62
15. มนตร์ชุบชีวิต	"	เบงกอล	66
16. ปีกาแมลงมุม	"	ญี่ปุ่น	73
17. แมลงมุมกตัญญู	"	ญี่ปุ่น	76
18. นางรากลัส (ตอนหนึ่ง)	"	เบงกอล	80
19. นางรากลัส (ต่อ)	"	เบงกอล	86
20. รากลัสกับไก่	"	ญี่ปุ่น	93
21. ธิคารากลัส	"	อินโดนีเซีย	96
22. คอกกุหลาบสีคราม	"	จีน	102
23. เด็กหน้าผากมีวงจันทร์	"	เบงกอล	108
24. เด็กหน้าผากมีวงจันทร์ (ต่อ)	"	เบงกอล	115

25. หนูน้อยเท่านิ้วมือ	นิทาน ญุ่น	121
26. หนูน้อยจับผู้ร้าย	" จิน	125
27. คนแปลกๆ	" ญุ่น-จิน	132
28. คนตัดฟัน	" จิน	137
29. เจ้าชายผาแฝด	" เบงกอล	143
30. โอรัสติดาซุนทองคำ	" ไทยใหญ่	148
31. หงส์ทั้งหก	" เปรียบเทียบ	153
32. เรื่องของลิง (อินเดีย-ญุ่น)	" อินเดีย-ญุ่น	158
33. เรื่องของลิง	" อินเดียเซีย-อินเดีย	162
34. เรื่องของลิง	" ญุ่น	167
35. กล้องควงใจ	" เบงกอล	172
36. น้ำตาหับหิม	" ญุ่น	178
37. เรื่องเจ้าชายสองพี่น้อง	" ไทยใหญ่	182
38. แรกฟ้าแรกดิน	" ญุ่น	187
39. สหายจากแดนไกล	" จิน	192
40. วิชาญกระจุกเงา	" ญุ่น	200
41. กรรมชั่วผลก็ชั่ว	" เกาหลี	205
42. กรรมตามสนอง	" ญุ่น	208
43. ต้นไม้มหัศจรรย์	" อินเดียเซีย	212
44. วิชาญนางขุ	" ญุ่น	217
45. โคมดอกโบตัน	" จิน	222
46. ปลาคักคัสสิทธิ์แห่งโปลามัน	" อินเดียเซีย	227
47. ปลาคักคัสสิทธิ์แห่งโปลามัน (ต่อ)	" อินเดียเซีย	231
48. สาวน้อยสวมหมวกไม้	" ญุ่น	236

แชมป์ผู้แสนฉลาด

ในวันแคว้นใหญ่แห่งหนึ่ง ไกลออกไปทางใต้ ทางที่มีแม่น้ำในลุ่มไหลผ่าน ยังมีพระราชวังหนึ่ง ซึ่งมีราชโอรสแต่เพียงองค์เดียว ทรงนามว่า แชมป์

เจ้าชายแชมป์ ตั้งแต่เกิดได้มาแต่มีลักษณะอาการแปลก คือกลืนทุกสิ่งทุกอย่าง และยังเจริญวัยสูงขึ้นถึงหกขวบก็ยังไม่ยอมกินอาหารของพระราชวัง เห็นเช่นนั้นจึงพากันพูดว่า

“ก็ออกจะแปลกอยู่นะที่เห็นเด็กผู้ชายเขรยชาติเดียวกับเรา จึงหนีเข้าไปในกระท่อมเมื่อใดเย็นเสียงขังร้อง แล้วก็กลืนลูกกวาดลงถ้าหากว่าลูกกวาดตัวเล็กกว่าตัวเขาดังครึ่งเดียวก็เข้ามาใกล้ๆ แต่นั่นแหละขณะนี้ยังเล็กอยู่ ไว้โตขึ้นเถอะ ก็คงจะกลืนอาหารเหมือนคนอื่นๆ เขา”

“จริงสิ ลูกเรายังเป็นเด็กอยู่” พระราชตรัสตอบ เมื่อแอบได้ยินถ้อยคำของคนเหล่านั้นเข้า “แล้วก็จะกินอะไร” แต่แม้กระนั้นพระองค์ก็ยังต้องถอนใจ ขณะที่กำลังถ้อยคำออกมา บรรดาคน

เหล่านั้นมองดูพระองค์นั่งอยู่ มิได้โต้ตอบว่าประการใด

เวลาผ่านไปหลายต่อหลายปี จนขณะนี้เจ้าชายแชมป์กลายเป็นชายหนุ่มร่างแข็งแรง สูงสง่า ถ้าจะพูดถึงนิสัยใจคอแล้วก็นับได้ว่าเจ้าชายแชมป์มีนิสัยร่าเริงและสุภาพอ่อนโยน เป็นที่รักของคนทั้งปวง แต่ว่าถ้าหากคณะล่าสัตว์ของพระราชวังไปอยู่ที่ไหน เจ้าชายแชมป์ก็จะไม่ค่อยปรากฏกายให้เห็นในที่ที่มีอันตรายเป็นอยู่เลย แต่ด้วยเหตุที่เจ้าชายเป็นที่รักของใครต่อใครเกินกว่าที่จะวิจารณ์กันว่าอย่างไร ประชาชนจึงได้แต่พึมพำกันเหมือนคราวก่อนว่า

“ได้ถึงคราวที่พระราชวังโปรดให้มีงานเลี้ยงเพื่อแต่งตั้งเจ้าชายแชมป์เป็นรัชทายาทเถอะ เจ้าชายจะได้หายเป็นเด็กเสียที”

แล้วไม่ช้าก็ถึงวันกระทำพิธี หัวใจของคนเหล่านั้นเต้นแรงด้วยความยินดี ต่างก็ร้องบอกกันว่า

“เจ้าชายแชมป์แหละ ที่จะเรืคคางเหนือหัว

* นิทานเรื่องนี้ได้มาจากหนังสือเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอินเดีย ผู้นำนิทานนี้มาเขียนเป็นภาษาอังกฤษ ไม่ได้บอกว่าเป็นนิทานชาติใด มาจากไหน ถ้าจะให้เดา ก็เห็นจะเดาว่าเป็นนิทานอาหรับ

คำถ่านไทย-ไทย

2.

พันหนานสาวหนาน อายาขึ้นหนานพันหนาน

(ของเก่าบักซ์ไต)

คำแปล : ตัดเถาใหม่ให้ถึงแก่นแล้วตัดปลาย
อย่าขึ้นไต่เถาแล้วตัด

คำอธิบาย : พัน = ตัก หนาน = เถาวัลย์ ไม่เถา
สาว = ตึง ชัก อายา = อายา ขึ้น = ไต่ขึ้น บินขึ้น

ความหมาย : เป็นคำเปรียบเทียบกับคนรู้จักทำงาน

ด้วยความรอบคอบ ตรึงรอก่อนทำ อย่าเห็น
แก่ใจ เหนือเวลาตัดเถาวัลย์มาทำเชือก เห็น
ว่าเป็นเถาสดอย่างก็ขึ้นขึ้นไปตัดปลายเพื่อจะได้
เถาวัลย์ยาวย่อมจะตกลงมาจับตัวได้ ตรงกับ
คำพังเพย 'โถมมากมักถลมหาย'

สุธี จินตสกุล ๒/๓ เจ้าฟ้า กระบี่

คนอื่นๆ และจะบอกรับเราให้พ้นจากพวกปล้น
ตมภ์"

ต่อจากนั้นมาไม่กี่อาทิตย์ พวกที่อยู่ในหมู่บ้าน
ต่างตกใจตื่นขึ้นในคืนวันหนึ่ง และได้เห็นว่าฝูงสัตว์
ถูกต้อนเอาไปหมด ข้าพพวกคนเลี้ยงยังถูกพาตัวเอา
ไปเป็นทาสเสียอีก ทันทีถึงเวลาที่เจ้าชายแซมบาจะ
ต้องแสดงความสามารถให้สมกับที่เป็นผู้ชาย
เจ้าชายจะต้องขี่ม้านำเหล่าคนกระบในเรือชาติของตน
แต่เจ้าชายแซมบาหายไปไหนเสียแล้ว ไม่มีใคร
หาตัวพบ ปล่อยให้เหล่าผู้เลี้ยงคนติดตามผู้ร้ายไป
แต่ถ้าฟัง

หลายวันต่อมา เจ้าชายแซมบาจึงกลับมา มี
ท่าหญิงสาวสองคนหิ้วถุง ขณะที่เล่าเรื่องถึงโตที่ตน
ติดตามไปจนถึงถ้ำ และในที่สุดก็ฆ่าได้อย่างแทบว่า
จะเอาชีวิตไม่รอดทีเดียว แต่นายเรื่องนี้เล่าเข้าไป
หากเล่าเร็วกว่านี้สักหน่อย ประชาชนก็คงจะเชื่อถือ

เพราะฉะนั้นจึงได้ยินเสียงร้องตะโกนมาจากฝูงชนว่า
"เจ้าชายแซมบาผู้ใจฉลาด" ชื่อนี้ติดอยู่ตลอดไป
แม้แต่เด็ก ๆ ก็ตะโกนอย่างนี้ แม้พระราชเอาก็ได้
เว้นที่จะกล่าวเช่นนั้น จนในที่สุด แซมบาทนต่อไป
อีกไม่ได้ จึงตกลงใจจะละบ้านเกิดเมืองนอนของตน
ไปยังดินแดนใหม่ที่ซึ่งมีความสงบสุข (แม้กระทั่งใน
ความจำของตน) ดังนั้นเช้าตรู่วันหนึ่ง แซมบาจึง
หนีออกมาจากคอกม้าของพระราชเอา เลือกลำตัวที่
แข็งแรงที่สุดได้ตัวหนึ่ง แล้วจึงขี่ม้าไปทางทิศเหนือ

ตราบโดที่ยังมีชีวิตอยู่ ตรานั้นเจ้าชายแซมบา
จะไม่มีวันลืมความน่ากลัวนานาประการในการเดิน
ทางครั้งนี้เลย ตกกลางคืนแซมบาแทบจะไม่ได้หลับ
ลงสักงีบ ทั้งนี้เพราะความกลัวสัตว์ป่าที่อาจจะกำลัง
ซ่อนซ่อนอยู่หลังพุ่มไม้หรือหลังก้อนหินต่างๆ ก้อน
ก้อนในเวลากลางวันนั้นเล่า เสียงถึงโตคำรามก้อง
ก็ทำให้แซมบารับคอบม้าไป (อ่านต่อหน้า 95)

แชมป์ผู้แสนฉลาด — ต่อจากหน้า ๑๗

โดยเร็วจนแทบจะตกจากหลังม้า ถ้าจะนับก็เห็นจะได้ตั้ง ๑๒ ครั้งที่เจ้าชายแชมป์กิตจะกลับ แต่กิตกลับไม่ได้ ต้องแข็งใจไปต่อไป ที่เป็นเช่นนั้นมิใช่เพราะหวาดกลัวด้วยคำเย้ยเยาะและเสียงหัวเราะอันแสดงความดูหมิ่นเหยียดหยามนั้นหรอก หากแต่หวาดกลัวว่า ถ้าวันหนึ่งจะต้องถูกบังคับให้ไปรบอีก แต่ไม่ช้าแชมป์ก็ต้องขอพบคุณพระผู้เป็นเจ้าอย่างเหลืออดที่แลเห็นกำแพงเมืองใหญ่ยิ่งกว่าที่เคยฝันถึงปรากฏขึ้นต่อหน้า

เจ้าชายยึดตัวเต็มที่ แลวกก็ขี่ม้าไปอย่างภาคภูมิใจผ่านประตูเมืองและผ่านพระราชวังซึ่ง ณ ที่นั้นเจ้าหญิงกำลังอยู่บนตาค้ำอย่างที่เคยทำเป็นกิจวัตร เพื่อชมความงามของถนนเมืองต่าง ครั้นเจ้าหญิงเหลือบมาเห็นเจ้าชายแชมป์ประทับม้าดีด่าเยาะอย่างปนเปมากับฝูงชน อคติไม่ได้ว่า “ชายนี้รูปร่างสูงส่ง” แลวกก็เรียกทาสคนหนึ่งให้ไปสอบถามดูว่า ผู้แปลกหน้านั้นเป็นใคร มาจากไหน

ไม่ช้าทาสนั้นก็มากราบทูลว่า “เป็นเจ้าชายโอรสพระราชประเทศหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้แม่น้ำใหญ่ เป็นมกุฎราชกุมารด้วยพะยะค่ะ”

ได้ฟังข่าวนี้เจ้าหญิงก็นำความไปทูลพระบิดา และรับสั่งว่า “ถ้าลูกไม่ได้แต่งงานกับชายแปลกหน้านั้นแล้วละก็ ลูกจะขอตายไปโดยไม่ยอมแต่งงานกับใครเลย”

พระราชินีไม่อาจขัดพระทัยเจ้าหญิงได้ ด้วยว่าเจ้าหญิงได้ปฏิเสธใครต่อใครไปหลายรายแล้ว จนพระราชินีทรงหวาดวิตกว่าจะไม่มีผู้ชายที่พอสำหรับ

เจ้าหญิงราชธิดา ดังนั้นเมื่อได้เรียกตัวเจ้าชายแชมป์เข้ามาเฝ้าและสนทนาปราศรัยกับเจ้าชายผู้มีอารมณ์ขัน ท่าทางขี้นบาม มีเสน่ห์ พระราชาก็ทรงยินยอม และสามวันต่อมา ก็ได้จัดให้มีงานเลี้ยงฉลองการแต่งงานอย่างมโหฬารที่สุด

เจ้าหญิงทรงภาคภูมิใจในสามีที่รูปร่างงามสง่าของพระองค์ยิ่งนัก และรู้สึกพอพระทัยเป็นอย่างยิ่งที่จะได้อยู่ใกล้ๆ เจ้าชายภายใต้ร่มปาล์ม พังเจ้าชายเล่าที่งานที่นางชอบ และเล่าเรื่องสนุกๆ เกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีของบ้านเมืองเจ้าชาย แต่เมื่ออยู่ด้วยกันนานๆ ไป เจ้าหญิงก็เกิดรู้สึกขึ้นมาว่าเพียงเท่านั้นยังไม่พอ เจ้าหญิงปรารถนาจะให้คนอื่นได้มีความภาคภูมิใจในเจ้าชายด้วย วันหนึ่งนางจึงกล่าวขึ้นว่า

“หม่อมฉันช่างอยากให้พวกโจรชาติมัวร์จากทางเหนือบุกเข้าทำการเลื้อเกิน หม่อมฉันอยากเห็นพระองค์ขี่ม้านำคนของเราในฐานะผู้นำทัพออกขับไล่โจรเหล่านั้น หม่อมฉันคงจะมีความสุขในเมื่อการกระทำอันมีเกียรติของพระองค์ต้องบันลือไปทั่วทั้งเมือง”

ขณะที่กล่าว เจ้าหญิงก็มองดูเจ้าชายอย่างรักใคร่ แต่แล้วเจ้าหญิงต้องประหลาดพระทัยเป็นอย่างยิ่ง ที่เห็นพระพักตร์เจ้าชายหมองคล้ำ เจ้าชายรีบตรัสออกมาว่า

“ขออย่าได้พูดเรื่องมัวร์หรือเรื่องสงครามอีกที่ต้องหนีจากบ้านเกิดเมืองนอนมา ก็เพราะจะหนีเจ้าพวกนี้หรอก และเมื่อได้ยินข่าวเจ้าพวกนี้บุกรุก

อีกตะกั เห็นจะต้องลาจากเจ้าหญิงไปอย่างไม่มีวันกลับทีเดียว”

“แหม น่าขันจริง” เจ้าหญิงอุทานพลางทรงพระสรวล “อะไรคนโตๆอย่างพระองค์นี้จะกลัวพวกมัจฉริก แต่อย่างไรก็ตาม ขอพระองค์อย่าได้รับสั่งเรื่องนั้นกับใคร ๆ เป็นอันขาดทีเดียวนอกจากหม่อมฉัน ไม่อย่างนั้นคนเหล่านั้นจะพากันคิดว่าพระองค์ตั้งใจทำอย่างนั้นจริงๆ”

ต่อจากนั้นไม่นานนัก ขณะที่ประชาชนกำลังจัดงานเลี้ยงใหญ่นอกกำแพงพระนคร พวกมัจฉริกกลุ่มหนึ่งซึ่งซ่อนตัวอยู่หลายวันแล้ว ก็ได้ไล่ต้อนฝูงแกะฝูงแพะที่กำลังกินหญ้าอย่างผาสุกอยู่ตามลาดเขา พอได้ข่าวว่าพระราชกัโปรดให้ตนกลองรบ นักรบต่างมารวมกันที่ลานใหญ่หน้าพระราชวัง แต่ละคนต่างโกรธจนตัวร้อนที่ถูกเหยียบย่ำคู้หมิ่น ต่างตะโกนขึ้นๆว่า “ขอให้พวกเราออกไปแก้แค้นเดี๋ยวนี้ทีเดียว ขอเจ้าชายแซมบาทรงนำพวกเราออกรบโดยด่วนเถิด” แต่ถึงคนเหล่านั้นจะตะโกนลั่นเท่าใดๆเจ้าชายแซมบาก็หาได้ปรากฏกายออกมาไม่

เจ้าชายอยู่ที่ไหน ที่จริงก็อยู่ไม่ไกลหรอก อยู่ในห้องใต้ถุนอันแสนมีคของพระราชวังนั่นเอง เจ้าชายชดตัวซ่อนอยู่ระหว่างตุ่มดินใต้ข้าวเปลือก เมื่อเจ้าหญิงมาเห็นเจ้าชายซ่อนอยู่ในสภาพอย่างนั้น เจ้าหญิงเจ็บพระทัยเพียงใดไม่ต้องกล่าวถึง เจ้าหญิงพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะพูดให้เจ้าชายรู้สึกละอายพระทัย แต่ก็ไม่เป็นผล แม้แต่จะนึกถึงอันตรายในอนาคตที่พระองค์อาจจะถูกไฟพร้าฆ่าแผ่นดินถูกคู้หมิ่น ก็ยังไม่ร้ายแรงเท่าหาวาดิวก

เท่าไถนั้ หากจะมาเทียบกับอันตรายในปัจจุบัน จนในที่สุดเจ้าหญิงจนปัญญาจะทำสิ่งใดได้ จึงตั้งว่า

“ถอดเสื้อเกราะออกมา” เสียงของนางกร้าวและเย็นชาอย่างไม่เคยแสดงมาก่อนเลย “ตั้งมานี้หมวกเฮลเมท (หมวกโลหะ สวมครอบหัวคลุมหน้ากันไม่ให้อาวุธถูกหัวและหน้า) ด้วย คาบด้วย หอกด้วย”

เจ้าชายแซมบารับถอดเสื้อเกราะลายทองอันเป็นฉลององค์ของราชบุตรเขยออก ดวงตากลอปไปมาแสดงอาการหวาดหวั่นจนเห็นชัด เจ้าหญิงรับมาสวมเข้ากับองค์ที่ละชิ้นๆ แล้วผูกอย่างเรียบร้อยด้วยมืออันมั่นคง ไม่ได้หันมามองร่างอันสูงส่ง่าของสามีที่กลานไปนั่งจมอยู่ที่มุมห้องเลย ครั้นผูกตอนสุดท้ายเสร็จ และดึงหน้ากากที่ติดกับหมวกเฮลเมทลงคลุมหน้าแล้ว เจ้าหญิงก็เสด็จออกไปชั้นมาเจ้าชายแซมบา แล้วให้สัญญาแก่เหล่าทหารให้ตามไป

จริงอยู่ แม้เจ้าหญิงจะดีกว่าสวามี แต่ก็จัดได้ว่าเป็นหญิงร่างสูง และม้าของเจ้าหญิงก็สูงกว่าตัวอื่นๆ ฉะนั้นแม้เหล่าทหารจะจับตามองเกราะลายทองก็มีได้คิดสงสัย เชื่อว่าเจ้าชายแซมบากำลังทำหน้าที่ของตนอยู่แล้ว คนเหล่านั้นจึงพากันโห่ร้องอย่างด้นั่นห้วนไห้ เจ้าหญิงก็พระเคียรตอบรับเสียงโห่ร้องนั้น แต่มิได้ยกหน้ากากขึ้น เจ้าหญิงเอาสเปร์กระตุ่มมาแล้วก็ควบขับนำกองทัพไปขับไล่ศัตรู พวกมัจฉริกไม่คิดว่าจะถูกติดตามรวดเร็วอย่างนี้ จึงพากันหนีเอาตัวรอดไปอย่างเต็มฝีเท้า กองทัพของเจ้าหญิงจึงพากันเดินทางกลับ

เข้าพระนครในขณะที่ประชาชนกำลังสรรเสริญ
เจ้าชายแซมบา ผู้นำทัพของเขาอย่างองคเณร์

ครั้นมาถึงพระราชวัง เจ้าหญิงรีบสั่งบงเหียน
ให้คนเลี้ยงม้า แล้วย้ายไปทางบันไดข้าง ที่พระองค์
อาจจะเสด็จมาสู่ห้องบรรทมได้โดยไม่มีใครเห็น
นั่นเอง เจ้าหญิงก็ได้เห็นเจ้าชายแซมบานอนอยู่บน
พรมอย่างเกียจคร้าน แต่เธอก็ผงกศีรษะอย่างไม่
สู้จะสบายใจนักเมื่อเห็นประตูเปิด เจ้าชายจึงมอง
ชายาอย่างไม่แน่ใจว่านางจะปฏิบัติต่อพระองค์
อย่างไร แต่ถึงเจ้าหญิงจะตรัสอย่างรุนแรงอย่างไร
เจ้าชายก็มีได้หัวเกรง เจ้าหญิงเพียงแต่รับลด
เสื้อเกราะออกจากตัวอย่างรวดเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ แล้ว
ขอให้เจ้าชายสวมลงไปโดยเร็ว แซมบาทำตาม
โดยดี ไม่กล้าถามอะไร แต่งองค์เสร็จแล้ว เจ้าหญิง
ก็สั่งให้เจ้าชายตามมา นางพาสาวามีมายังคาดฟ้า
ซึ่งเบื้องล่างมีประชาชนชุมนุมกันคับคั่งและพากัน
โห่ร้องอย่างคลั่งไคล้ไหลหลั่ง

“เจ้าชายแซมบา ผู้กล้าหาญยอดของคนกล้า
เจ้าชายแซมบาอยู่ที่ไหน ปราบฏองค์หน้อย” ครั้น
เมื่อเจ้าชายปรากฏองค์ให้เห็น เสียงตะโกนเสียง
ดบมียังดังกว่าเก่า และมีเสียงร้องตะโกนขึ้นด้วยว่า

“ดูซิ เจ้าชายแซมบาถ่อมพระองค์ออกอย่างน
ยกรัษฎะให้คนอื่นเสียได้” เจ้าชายแซมบาได้แต่
ยิ้มๆ โบกพระหัตถ์ให้แล้วไม่ตรัสว่าอะไร

ในบรรดาประชาชนที่มาชุมนุมกันเพื่อเป็น
เกียรติแก่แซมบา มีอยู่คนเดียวที่ไม่ยอมโห่ร้องหรือ
สรรเสริญไปกับคนอื่นๆ ด้วย ผู้นั้นก็คือนางชาย
ยงค์เล็กของเจ้าหญิง พระอนุชาตาแหลมคม ได้

สังเกตเห็นหลายสิ่งหลายอย่างน่าจะเป็นลักษณะ
อาการของเจ้าหญิงมากกว่าของเจ้าชายสาวมี และ
อนุชาของคณีน้อยก็อดนำความสงสัยขึ้นไปเล่าแก่พี่ชาย
องค์อื่นๆไม่ได้ แต่ไม่มีใครเชื่อ กลับหัวเราะ และ
ให้อนุชานำความผมนั้นไปเสียก่อน

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นมาคอยดูกันว่า ใครจะถูก
ใครจะผิด ไว้คราวหลังถ้ารบกับพวกมัจฉะอีก น้อง
จะทำเครื่องหมายไว้ที่ตัวแม่ทัพให้ได้”

ไม่ช้า ทั้งๆที่พ่ายแพ้ไปครั้งหนึ่งแล้ว พวก
มัจฉะก็ยังส่งกองโจรมาขโมยแพะอีก และเจ้าหญิง
ก็ต้องสวมเสื้อเกราะสาวมีขี้นมำนำทัพไปรบกับพวก
มัจฉะอีก การรบครั้งนี้ดูเหมือนว่าครั้งก่อน และ
ขณะที่กำลังชุมนุมกันอยู่นั้น อนุชาของเจ้าหญิงก็
เฉียดเข้ามาใกล้ เอาดอกแทงขาเจ้าหญิงเบาๆ
ขณะนั้นเจ้าหญิงมิได้เอาใจใส่เรื่องเจ็บปวด และ
ที่จริงมิได้รู้สึกเจ็บเลย แต่พอซักก็หนีกลับไปแล้ว
และกองปราบกองเล็กๆของเจ้าหญิงกลับเข้าพระ
ราชวังแล้วซิ เจ้าหญิงจึงรู้สึกเหมือนจะเป็นลมขึ้นมา
ในทันทีนั้น แม้จะพาตัวเองกลับไปห้องบรรทม
ก็แทบจะไม่ไหว

“หม่อมฉันได้รับบาดเจ็บ” เจ้าหญิงอุทาน
ออกมาขณะทรุดตัวลงนั่งบนพรมที่เจ้าชายกำลัง
บรรทมอยู่ “แต่อย่าเดือดร้อนไปเลย ไม่มีอะไร
หรอก เพียงแต่พระองค์จะต้องทำตัวเองให้มีแผล
ตรงที่เดียวกัน จะได้ไม่มีใครสงสัยว่า ผู้ที่ออกไป
ต่อสู้คือหม่อมฉัน ไม่ใช่พระองค์”

“อะไรกัน” เจ้าชายร้องถาม ตาเหลือกด้วย
ความกลัวและประหลาดใจ “เธอคิดหรือว่า ฉัน

ควรจะยอมทำตามสิ่งที่เจ็บปวดและไร้ประโยชน์
อย่างนี้ ถ้าอย่างนั้นฉันไปรบเดี่ยวเองดีกว่าหรือ”

“อ้อ หม่อมฉันควรจะรู้จักว่าจริง ๆ นะ”
เจ้าหญิงตอบด้วยน้ำเสียงเหมือนกับมาจากที่ไกล ๆ
ออกไป และรวดเร็วถึงความคิด ขณะที่แซมบา
หันหลังให้ เจ้าหญิงก็เหวี่ยงเท้าออกไปที่ขาของ
เจ้าชาย

แซมบาร้องอุทานออกมาดังถันและผงะหงาย
ด้วยความตกใจมากกว่าจะเจ็บจริง ๆ แต่ไม่ทันจะ
ไถ่ถั่วอะไรออกมา ชายาก็ออกจากห้องไปตาม
แพทย์หลวงมา

“เจ้าชายได้รับบาดเจ็บ รีบมาดูเร็ว เพราะ
พระองค์เป็นลมไปเพราะเสียโลหิตมาก” เจ้าหญิง
พยายามพูดให้ได้ยินกันหลายคน จนกระทั่งตลอด
วันนั้น ประชาชนพากันมาเบียดเสียดเยียดอยู่
ประตูวัง เพื่อถามข่าวผู้กล้าหาญของเขา

“ดูซิ” อนุชาองค์ใหญ่ของเจ้าหญิงที่กลับ
จากเยี่ยมเจ้าชายแซมบาที่นอนครวญครางอยู่
กล่าวขึ้น “ดูซิ น้องชายผู้ชาญฉลาด ดูว่าพวกพี่
นี่ถูก และน้องนี่ผิด แซมบาเขาไปรบจริง ๆ นา
น้อง” อนุชาไม่ตอบว่าอะไร ได้แต่หันเหี้ยวด้วยความ
สงสัย

ต่อมาอีกเพียงสองวันเท่านั้น ก็ปรากฏว่าพวก
มัวร์บุกเข้ามาอีกเป็นวาระที่สาม แม้ว่าจะถูก
ฝูงสัตว์ทั้งหลายไล่เป็นอย่างดี ในที่ใหม่ที่ปลอดภัย
กว่าเก่า ก็ยังถูกต้อนพาเขาไปได้อย่างเรียบร้อยเช่น
คราวก่อน พวกมัวร์เหล่านั้นยังพูดกันอีกว่า

“พวกในเมืองคงไม่คิดหรอกว่า เราจะกลับมา

อีกครั้งอย่างนี้ ในเมื่อพวกเราพ่ายแพ้ไปอย่าง
ยับเยินแล้วเมื่อครั้งก่อน”

เมื่อกลองรบดังขึ้นเพื่อรวมเหล่านักรบ
เจ้าหญิงก็ถูกขึ้นเที่ยวตามหาสามี

“เจ้าชายแซมบา” เจ้าหญิงร้องบอก “แผด
ของหม่อมฉันอีกเล่มหนึ่งขึ้น จนจะเดินไม่ได้อยู่ด้วย
ขึ้นมาเองก็ไม่ได้ ต้องให้คนพยุง เพราะฉนั้นฉัน
หม่อมฉันไปแทนไม่ได้หรอก เจ้าชายต้องไปเอง”

“เหลวไหล” เจ้าชายแซมบาร้องออกมา
“ฉันไม่เคยได้ยินเรื่องอย่างนี้เลย ถ้าไปแล้วเผอิฉัน
ถูกฆ่าหรือได้รับบาดเจ็บล่ะ เธอมีพี่น้องผู้ชายตั้ง
สามคน พระบิดาเธอจะเลือกใครคนใดคนหนึ่งไป
ก็ได้สินะ”

“แต่ฉันยังเด็กอยู่ทั้งนั้น” เจ้าหญิงตอบ

เด็ก

ว่าอย่าไม่เป็น

ว่าเป็นแต่ไม่ถูกสไตล์ เชิญที่ ชุมนุมว่าน้ำ
สมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนประถมสาธิตฯ

สุขุมวิท ๒๓ (ซอยประสานมิตร)

สระและเครื่องกรองขนาดใหญ่ทันสมัย

อำนวยการสอนโดยอาจารย์

และคณะกรรมการของสมาคม

ในเวลาราชการ โทร. ๕๑๓๕๕๘

นอกเวลา โทร. ๕๑๔๕๕๕

ทุกวัน

“พวกทหารไม่เชื่อฟังหรอก แต่ถ้าเจ้าชายจะไม่ไปก็ได้ อย่างน้อยไปช่วยหม่อมฉันเตรียมม้าสักตัวกัน” เจ้าชายแสบบ่าผู้ซึ่งพร้อมที่จะทำตามเจ้าหญิงขอร้องให้ทำในเมื่อไม่มีอันตราย รับผิดชอบทันที เพราะฉะนั้นไม่ช้าม้าทรงก็เตรียมเสร็จเรียบร้อย เจ้าหญิงจึงกล่าวขานว่า

“ขึ้นมาไปที่ทันตพบนอกประตู และหม่อมฉันจะตามไปเปลี่ยนตัวกับเจ้าชายตรงทางัด” เจ้าชายแสบบ่ายอมขึ้นมาตามคำขอร้อง เพราะตามธรรมดาในยามสงบ เจ้าชายก็โปรดการขี่ม้าอยู่เป็นอันมากเหมือนกัน เมื่อนั่งบนอานเรียบร้อยแล้ว เจ้าหญิงก็เอาแซ่หอคมม้าอย่างแรงจนม้าแผ่นออกไป ผ่านเมือง ผ่านแถวนักรบ ทันใดนั้นเองก็เริ่มมีการเคลื่อนไหว แสบบ่าพยายามจะหยุดยั้ง แต่หาทำไม่ได้ เพราะถ้าทำได้ก็เท่ากับบังคับม้าให้หยุดพักได้ ฉะนั้นจึงดูเหมือนว่าเพียง ๒-๓ นาทีเท่านั้น เหล่านักรบก็มาเผชิญหน้ากับพวกมัวร์ตัวต่อตัว

และแล้วราวกับมาจากการเกิดขึ้น แสบบ่าผู้แสนจะซัดดา ผู้รอบแอมหันไปหลบซ่อน และขีต

ตระหนกตกใจ กว่าจจะรู้สึกตนเองว่าตกอยู่ในที่บังคับและไม่มีทางจะหลบหนีเสียแล้ว ก็ต่อเมื่อถึงหนึ่งบังเกิดขึ้นในตัวของตัวเอง และเจ้าชายก็ได้ต่อสู้อย่างสุดฝีมือ และเมื่อคนขนาดเท่าเจ้าชายแข็งแรงเท่าเจ้าชาย ลงจะต่อสู้แล้วละก็ ต้องสู้ได้ค๊ะ ค๊ะ ฉะนั้นในวันนั้นชัยชนะจึงได้มาเพราะความสามารถของแสบบ่าจริงๆ เสียงตะโกนให้ร้องของประชาชนจึงยังคงกึกก้องยิ่งกว่าเก่า เมื่อเจ้าชายเลิกจกดับ มีดาบของหัวหน้าพวกมัวร์ติดมือมาด้วย พระราชาเห็นแล้วก็ตรงเข้ากอด รับสั่งว่า

“ถูกรัก ทำอย่างไรพ่อจึงจะแสดงให้ลูกเห็นว่าพ่อชอบใจลูกเพียงไร ในการรบอันน่ามหัศจรรย์ครั้งนี้”

แต่แสบบ่าผู้ซึ่งก็เป็นคนดีและจงรักภักดี เมื่อความกลัวหายไป จึงตอบได้ตรงๆว่า

“พระบิดาพระเจ้าข้า เจ้าหญิงราชธิดาต่างหากที่ควรจะได้รับคำขอบใจนี้ หาใช่หม่อมฉันไม่ และราชธิดานี้แหละที่ได้ทำให้คนซัดดาอย่างหม่อมฉันกลายเป็นคนกล้าหาญไปได้” □

คนนอก — ต่อจากหน้า ๒๗

ต่อมา “ทำไมคุณรออยู่ระหว่างนัดแรกกับนัดที่สอง” เขาพุดขึ้น

อีกครั้งหนึ่งฉันกลับมองเห็นภาพชายหาดสีแดงและฉันรู้สึกหน้าผากผ่าวไปด้วยไอแดด แต่ครั้งนั้นไม่ได้ตอบ ความเงิบเข้าครอบงำ

อัยการมีท่าทีตึงตัน เขานั่งลง เกาศีรษะ แท้คอกบนโต๊ะทำงาน และชะโงกมาทางฉันด้วย

ท่าทางประหลาด “ทำไม ทำไมคุณจึงยังว่างที่ล้มแล้ว”

อีกครั้งหนึ่งฉันไม่รู้จะตอบอย่างไร อัยการเอามือปากเหงื่อที่หน้าผาก และถามซ้ำด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไปว่า “ทำไม คุณต้องบอกผมว่าทำไม” ฉันก็เงิบงันอยู่เช่นเดิม

ทันใดนั้นเขาก็ลุกขึ้น เดินก้าวยาวๆ ไปทาง

เพ็ญตาบ

ในบรรดาเพื่อนที่รักกัน จนถึงสละชีวิต
แทนกันได้นั้น เห็นจะไม่มีใครเกินเจ้าชาย
รัชทายาทของกษัตริย์เมืองหนึ่ง กับพระสหาย
ซึ่งเป็นลูกชายอำมาตย์ ทั้งสองอยู่ด้วยกัน กิน
ด้วยกัน นอนด้วยกัน ไม่ว่าจะเที่ยวเล่น หรือทำการ
งานอะไร คนทั้งสองไม่มีวันห่างจากกัน เป็นเช่นนั้น
ตลอดมาเป็นเวลาหลายปี วันหนึ่งต้องสหายปรึกษา
กันเห็นควรจะได้ออกเดินทางไกลเพื่อท่องเที่ยวดู
บ้านเมืองของคนอื่นบ้าง ฉะนั้นเมื่อเตรียมการเรียบ
ร้อยแล้ว จึงจับม้ากับราชคนตระตัวออกเดินทางไป
โดยดำพัง ไม่มีใครติดตามไปด้วย ทั้งสองสหาย
ควบม้าผ่านทุ่งนา บ่าเขา ผ่านบ้านผ่านเมืองมามาก
มายหลายแห่ง จนกระทั่งค่ำ จึงมาถึงป่าเปลี่ยว
แห่งหนึ่ง ไม่มีบ้านช่องผู้คน จะเดินทางต่อไปก็อาจ
จะเป็นอันตรายเพราะมืดมากแล้ว เจ้าชายกับสหาย
จึงตกลงใจหุยกพักและเลือกได้ต้นไม้ใบหนาต้นหนึ่ง
ใกล้หนองน้ำใหญ่ น้ำใสราวกับตาอีกา (ความ
เปรียบของเขา ของเราควรจะเป็น ตาตักแตน) เป็น
ที่พัก ผูกม้าไว้ได้ต้นเรียบร้อยแล้ว คนทั้งสอง
ก็ขึ้นขึ้นไปนั่งบนกิ่งคานไม้ มีใบไม้ปกคลุมมิดชิด

ความสดชื่นของป่าใหญ่กับความมืดในยามค่ำคืน
ทำให้เจ้าชายกับสหายอดหลับอดนอนไม่ได้ ต่างนั่งกัน
นิ่งเงียบ นานๆ จึงจะกระซิบคุยกันพอแก้เหงา

ขณะที่คนทั้งสองรู้สึกง่วงแทบจะหลับนั่นเอง
ก็ต้องผวาตกใจตื่น และภาพที่เห็นก็ทำให้ตระหนก
ตกใจไม่น้อย คือ มีเสียงซ่าซันมากกลางหนอง แล้ว
ก็ปรากฏเป็นงูใหญ่ (เรียกพระยานาคเห็นจะพอได้)
พุ่งตัวขึ้นจากน้ำ แผ่พังพานใหญ่นำสระพังกวด แล้ว
ก็ว่ายน้ำเข้าหาฝั่ง ดังเสียงซู่ซู่ๆ ที่ระคนตาคนทั้ง
สองก็คือ ที่หนองพระยานาคนั้นมีดวงแก้วมาณิกะ
(แก้วมณี) ต้องแสงแพรวพราย ไม่ผิดกับเพชรตั้ง
พันเม็ด จนบริเวณหนองน้ำและฝั่งน้ำสว่างไสวไปทั่ว
พอถึงฝั่ง พระยานาคนั้นก็ดับดวงแก้วจากหนอง
กลางตกอยู่บนดิน แล้วไปเที่ยวแสวงหาอาหาร และ
ขณะที่เจ้าชายกับสหายกำลังนั่งชมเชยความงามของ
ดวงแก้วนั้นว่าไม่ผิดสมบัติ ๗ ราชายู่นนี้ ก็ต้อง
สะดุ้งในเมื่อได้ยินเสียงม้าร้อง มองตามเสียงไปก็
เห็นว่าพระยานาคนั้นเลื้อยปราดตรงเข้าไปชยอกม้า
กินที่ตะตัวจนหมดทั้งสองตัว ทั้งสองสหายอดหวาด
กลัวไม่ได้ เพราะไม่แน่ว่าพระยานาคจะเลื้อยขึ้นมา

คำศัพท์ไทย-ไทย

เข้ากินหน้าว่าเข้ามัก เป็นกินหน้าว่าเข้าชด

(คำไทยใหญ่ในรัฐชาน)

แปลว่า : เรากินมาก ว่าเราชอบ คนอื่นกินมาก มัก = ชอบ ส่วนมากใช้จำเพาะชอบอาหาร หาก
ว่าเราจะกระ เป็นคน ใช้ จัก (คำพม่า) เป็น = เพื่อน คือ
คำอธิบาย : เข้า = เรา กิน = กิน หน้า = มาก คนอื่น ชด = จะกระ

บ.พ.

บนต้นไม้ฉากเอาตนไปกินเสียอีกหรือไม่ แต่แล้ว
ต่างก็โล่งใจที่เห็นพระยามาคณินเสวยไปทางอื่นห่าง
ออกไป

ลูกอำมาตย์สหายพระราชวังเกิดความอยาก
ได้ดวงแก้วมาณิกะนั้น แต่จะซ่อนไว้ที่ไหนดีจึง
จะไม่เป็นประกายเรื่องออกมา สหายเจ้าชายนักชู้
ได้จากที่เคยได้ยินมาว่าจะต้องใช้ชีวิตหรือขี้เมา และ
ที่ใดต้นไม้มีขี้ม่ายอยู่มากพอ จึงได้ต้นไม้ลงมาเอา
ขี้ม่ายไปดวงแก้วได้ สถานที่นั้นก็มีคนมีตมิดลงไป
เช่นตอนแรก ไม่ช้าพระยามาคณินก็ย้อนกลับมา แต่
หาเห็นดวงแก้วไม่ คราวนั้นมันด่าแถมอิทธิฤทธิ์ใหญ่
ยิ่งๆ พลาดเนื้อพาดตัวอยู่รอบๆ ดวงแก้ว แต่ดวง
แก้วนั้นคงจะคือดวงชีวิตของมัน ด้านดวงแก้วแล้ว
ชีวิตของพระยามาคณินก็ดับลงไปด้วย นอนตายอยู่ตรง
นั้นเอง

พอเช้าขึ้น ลูกชายอำมาตย์กับเจ้าชายลงจาก
ต้นไม้ รีบนำดวงแก้วไปดองขี้ม่ายหนองนั้น ดอง
สะอาดแล้ว ดวงแก้วก็ฉายแสงเป็นประกายสุกใส

อย่างเดิม ต้องให้เห็นปลาแหวกว่ายกันในหนอง
และที่น่าแปลกใจอย่างยิ่งก็คือเมื่อแสงรัศมีดวงแก้ว
ฉายลงไปถึงก้นหนอง เจ้าชายกับสหายเห็นได้ชัดว่า
เป็นกำแพงพระราชวังอันโอฬาร สหายเจ้าชายจึง
ชวนเจ้าชายให้ลงดำน้ำลงไปดูพระราชวังใต้น้ำ
ด้วยอำนาจดวงแก้วที่ลูกชายอำมาตย์ถือไว้นั้น ทำให้
คนทั้งสองดำน้ำลงไปได้จนถึงประตูพระราชวัง
ประตูนั้นเปิดอยู่ มองดูไม่เห็นใครทั้งมนุษย์และ
อมมนุษย์ คนทั้งสองจึงเดินเข้าไปข้างในได้โดยสะดวก
ก่อนจะถึงตัวตำหนัก จะต้องผ่านสวนดอกไม้ ช่วง
สั้นๆ แล้วไปด้วยดอกไม้บานาพรรณ ร้อยสีพันอย่าง
หอมฟุ้งจรุงใจอย่างที่คุณทั้งสองไม่เคยพบเห็นมา
ก่อน จนดูเหมือนสวนนั้นเป็นสวนสวรรค์ เจ้าชาย
กับสหายเดินมาจนถึงตำหนัก ก็ต้องตื่นตะลึงกับ
ความงามนานาประการ กำแพงตึกเป็นทองฝังเพชร
ยิ่งเข้าไปข้างในยิ่งประดับประดาหรูหรายิ่งกว่านั้นขึ้น
ไปอีก คนทั้งสองเดินเข้าห้องในนั้นออกห้องนั้นอยู่ชั
่นาน ก็ยังไม่เห็นใคร (อ่านต่อหน้า 102)

รพพังสงครามกลางเมืองอันเกิดมีมาตกปัญหาเด็กทาส หรืออาจจะหมายถึงจำนวน
ทาสที่ต้องเสียชีวิตไปแล้วก็ได้)

หมายเหตุท้ายบท : เท่าที่ตีความอธิบายมาแล้วทั้งหมดนั้นมองไปว่าเป็นเพลงเก่า หมายถึงเรื่อง
เก่าๆ ซึ่งอาจจะผิดถนัดก็ได้ เพราะตามเนื้อเพลงจะตีความเป็นเรื่องสมัยใหม่ก็เข้าได้เหมาะสม โดย
เฉพาะผู้เขียนเองคิดใจประโยคว่า How many ears must one man have before he can hear people cry?
ช่วยๆ กันร้องหน่อยก็ดี ในบ้านเรามีคนประเภทแกล้งโง่ หรือทำเป็นเอาหูไปนาเอาตาไปไว้มากเสีย
เหลือเกิน □

เพอนตาย - ต่อจากหน้า ๑๗

จนดูเหมือนวังร้าง เดินมาจนเกือบสุดแล้ว จึงได้มา
พบห้องหนึ่งมีผู้หญิงสาวคนหนึ่งนอนอยู่ หญิงนั้น
กึ่งามอย่างสุดพรรณนา ผิวเป็นสีชมพู อายุเห็นจะ
ราวสิบหก และคนทั้งสองเพลิมจ้องมองกันอยู่
ได้ไม่นาน นางก็ลืมตาขึ้น ตานางก็ดูอึกอักแหละ
ไม่มีผิดตาเปล่าเลยทีเดียว พอเห็นชายแปลกหน้า
ทั้งสองเข้ามาอยู่ในที่นั้น นางจึงกล่าวขึ้นว่า “ท่าน
ผู้เคราะห์ร้าย ท่านเข้ามาในนี้ได้อย่างไรละ ออก
ไปเสีย รู้ไหมว่าที่นี่เป็นที่อยู่ของพระยานาค มัน
กินพ่อแม่พี่น้องข้าจนหมด เว้นข้าไว้ให้เพียงคน
เดียว รีบหนีไปโดยเร็วเถิด มิฉะนั้นมันจะจับ
กินเสีย ถ้ามันกลับมาพบเข้า” คนทั้งสองก็เล่าให้
นางฟังว่าพระยานาคนั้นตายเสียแล้วด้วยอาการ
อย่างไร ตนได้คงแก้วมาอย่างไร นางได้ยินแล้ว
อดรอบคอบคนทั้งสองไม่ได้ที่ได้ช่วยชีวิตของนาง
ให้พ้นจากอำนาจของพระยานาค แล้วก็ขอร้อง
คนทั้งสองให้อยู่ที่นั่นต่อไปอย่าได้ทอดทิ้ง แม้จะ
เจ้าชายถึงอย่างไรก็ทั้งนางไปไม่ได้ เพราะเกิกรัก
นางเข้าแล้วจับใจ จึงขอให้นางแต่งงานด้วย จะหา

พระทำพิธีให้ก็ไม่มี เจ้าชายกับนางจึงแต่งงานกัน
ด้วยวิธีแปลกมาดัยกันและกัน

เจ้าชายกับเจ้าหญิงอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขนาน
พอสมควรแล้ว เจ้าชายก็มานึกถึงว่าควรจะได้กลับบ้าน
เมืองเสียทีหนึ่ง และเมื่อจะต้องนำเจ้าหญิงชายากลับ
เข้าเมือง เจ้าชายก็ปรารภว่าจะได้กระบวนช้าง
กระบวนม้า ตลอดจนข้าราชบริพารแวดล้อมให้เป็น
เกียรติแก่เจ้าหญิง จึงตกลงกันว่าจะส่งลูกอำมาตย์
ผู้สหายเดินทางกลับไปก่อน ถึงวันกำหนดคืนเจ้าชาย
จะขึ้นมาพบ ตกกลางคืนดังนั้น เจ้าชายก็เสด็จแค้น
พาสหายมาส่งยังฝั่ง ว่าจะข้ามแล้ว ก็กลับลงไปยัง
วังได้นำ รอคอยอยู่

เรื่องนี้คงจะได้ยุติลงด้วยดี ถ้าเจ้าหญิงไม่ยอ
รู้อยากเห็นนั้ แต่กรรมดาญหญิงเชื่อว่าช่างซอกแซก
อยากรู้อะไรต่ออะไร ยิ่งเจ้าหญิงเคยอยู่แต่ได้นำ
ไม่เคยเห็นพื้นพิภพเลย และคงแก้วรักเปล่งรัศมี
แพรวพราวอยู่ใกล้ๆ มือ ฉะนั้นวันหนึ่งเมื่อเจ้าชาย
กำลังบรรทมหลับหลังอาหารกลางวัน เจ้าหญิงก็
ฉวยคงแก้วออกจากวัง ว่ายขึ้นมาเหนือหน้า เอย

ยังจำวน
แล้ว

สวดยแปลงสมที่อยากเห็น เจ้าหญิงเดินเล่นชมทิวทัศน์
แถวๆ หนองน้ำนั้น แล้วก็ไปอาบน้ำ นั่งขัดผิว
วรรณที่ตรงหน้า เมื่อไม่เห็นมนุษย์อื่นใดอีกเลย
ในที่นั้น นางนั่งเล่นอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็กลับลงไปได้น้ำ
อย่างเก่า เจ้าชายยังไม่ตื่นบรรทม เมื่อตื่นแล้วก็
ไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น เพราะเจ้าหญิงไม่เล่าให้ฟัง
วันรุ่งขึ้นเจ้าหญิงก็ขึ้นมาเที่ยวเล่นริมหนองน้ำอีก
แต่ก็ไม่เห็นมนุษย์อื่นนอกจากนาง นางจึงบังเกิด
ความขำใจ วันต่อมา ก็ขึ้นมาเที่ยวเล่นอย่างเคย
คราวที่สามนี้เคราะห์ร้าย เกิดมีเจ้าชายโอรสพระ
ราชาดังเมืองเสด็จประพาสป่า และมาพักไพร่พล
ริมหนองน้ำ ขณะที่ไพร่พลกำลังหุงต้มกันอยู่ เจ้า
ชายก็เสด็จมาเดินเล่นริมน้ำ มีหญิงชราคนหนึ่งกำลัง
หาฟืนอยู่แถวๆ นั้น พอดีกับที่เจ้าหญิงค่อยๆ ว่ายน้ำ
ไผ่ขึ้นมาเหนือน้ำ แต่พอเห็นคนอยู่บนฝั่ง ก็ตก
พระทัย รีบดำน้ำกลับลงไปทันที

เจ้าชายแม้จะเห็นนางเพียงแวบเดียว ก็ยั้งตะลึง
ด้วยไม่เคยเห็นผู้หญิงที่โหดร้ายเหมือนเทพธิดาอย่าง
นางในนาผูนเลย เจ้าชายยั้งยั้งไม่ผุดรูปปั้น จ้อง
แล้วจึงเดาหมายจะเห็นนางเทพธิดาได้น้ำไผ่ขึ้นมา
อีก แต่ไม่มีหวัง เจ้าชายจึงได้แต่พึมพำว่า “ไปเสีย
เสียแล้ว ไปเสียแล้ว” เหมือนคนเสียสติ บรรดา
ข้าราชการบริพารจำต้องพาเจ้าชายกลับเข้าเมือง เจ้าชาย
เฝ้าแต่ระอิดระเอ้อ ไม่ยอมพูดจากับใคร จะพูด
ออกมาก็แต่คำว่า “ไปเสียแล้ว ไปเสียแล้ว” พระ
ราชาเห็นอาการโอรสดังนั้นก็ทุกข์ระทม ไม่ทราบจะ
แก้ไขอย่างไร เพราะไม่มีใครรู้เหตุผลต้นปลายเลย
ว่าเหตุใดอยู่ๆ เจ้าชายก็มีอาการดังนี้ เรียกหมอ

หลวงมาคนแล้วคนเล่า ก็ไม่มีใครเยียวยาได้ ใน
ที่สุดพระราชาก็ต้องให้ตีฆ้องร้องป่าวประกาศไป
ทั่วว่า ถ้าใครรักษาเจ้าชายให้หายได้จะประทาน
พระธิดาให้ กับจะให้ครอบครองอาณาจักรอีกครั้ง
หนึ่งด้วย หญิงชราผู้ไปหาฟืนอยู่ ณ ที่นั้น เห็น
เจ้าหญิงด้วย ก็เดาได้ตลอดว่าเจ้าชายประชวร
เพราะหลงรักนางเทพธิดาได้น้ำนั้นนั่นเอง นางจึงไป
ขันอาสา แต่มิเงื่อนไขว่า นางเป็นผู้หญิง รวงวัด
ที่ได้คงไม่มีประโยชน์อะไร ขยเปลี่ยนเป็นให้แก่
ลูกชายนางแทนจะได้หรือไม่ ลูกชายนางชื่อฟัก
จันทร์ ใครๆ รู้จักกันดีว่าเป็นคนครึ่งม้าครึ่งบอ พระ
ราชาไม่มีทางทำอย่างไรรู้ได้ จำต้องยอมตกลง

หญิงชรานั้นขอให้พระราชาดังคนสร้างกระท่อม
ให้นางหลังหนึ่งตรงริมหนองน้ำ และให้ไพร่พลพัก
คอยข่มอยู่ห่างๆ อย่าให้ใครเห็นตัว และห้ามเด็ก
ชาติไม่ให้ใครนอกจากนางไปแถวริมหนอง เจ้าหญิง
ทนอดอึดใจอยู่หลายวันไม่กล้าขึ้นมาเที่ยวเล่นบน
ฟิภพอีกเพราะกลัวคนที่เห็นนั้น แต่ด้วยความอยาก
เล่นเพลิดเพลินมีอำนาจเหนือกว่า เวลาต้องไป
หลายวัน นางจึงต้องขึ้นมาเที่ยวเล่นริมหนองอย่าง
เคย หญิงชราแม่ฟักจันทร์คอยเฝ้าอยู่อย่าง
แน่นหนา พอเห็นนางไผ่ขึ้นมา ก็ค่อยๆ ออกมาจากกระท่อม
ไม่ให้นางตกใจหนีไปเสียก่อน เมื่อเห็นเจ้าหญิง
กำลังอาบน้ำก็ตรงเข้าไปพูดว่า “หันมาทางนี้เถอะ
แม่หนู แม่ด้วยยังกับเทพธิดา มาให้ยายอาบน้ำให้
เถอะ” เจ้าหญิงเหลียวมาเห็น เห็นเป็นผู้หญิงก็ไม่
ค่อยกลัวนัก ยอมให้หญิงชราช่วยอาบน้ำ กำลังที่
หญิงนั้นช่วยสระผมให้ ตาเหลือบไปเห็นที่หลัง

เจ้าหญิงมีดวงแก้ว จึงแน่วแน่ว่า “ถือไว้ทำไมล่ะหนู
วางไว้ก่อนก็ได้จนกว่าจะอาบเสร็จ” เจ้าหญิง
พาชื่อกีย่อมส่งดวงแก้วให้ หญิงนั้นพอได้ดวงแก้ว
รีบเอาใส่สายพวงไว้ทันที เมื่อเห็นเจ้าหญิงขาดดวง
แก้ว ไม่มีทางกลับลงไปได้น้ำได้ หญิงชราทำให้
อาณัติสัญญาอนุญาต ให้พวกข้าราชบริพารที่อยู่ไม่ไกล
นักมาเกาะกุมตัวเจ้าหญิงพาเข้าเมืองไป

ไม่กล่าวถึงก็คงได้ว่า พระราชากับเจ้าชาย
ตลอดจนประชาชนพลเมืองยินดีจะมีไหน ที่นอกจาก
เจ้าชายจะหายจากป่วยไข้แล้ว ยังจะได้ชายาเลอโฉม
เกินนางในมนุษย์เช่นนี้อีก ทุกคนพากันขอบคุณ
ให้ศีลให้พรหญิงชรามารดาฟ้ากัณฑ์ ผู้สามารถทำ

พระเวรอันได้สำเร็จ ส่วนเจ้าหญิงนั้นได้แต่พุ่มพ่าย
ไม่เป็นอันกินอันนอน นางตั้งหญิงชราให้ไปทูลพระ
ราชาว่า นางจะไม่ยอมพบปะชายใดผู้ไม่ใช่สามีนาง
เป็นอันขาดตลอดเวลาหนึ่ง แม้จะเป็นเวลายาวนาน
แต่ก็ยังคิดว่าได้ไม่ได้เสียเลย พระราชาจึงอนุญาตคัง
ประสงค์

แต่เวลาล่วงเลยไปรวดเร็ว ไม่ช้าก็จะถึงมืออยู่
แล้ว พระราชาโปรดให้โหราจารย์เพื่อประกอบ
พิธีวิฤห์ และตั้งเตรียมการทุกอย่างเพื่อฉลองอย่าง
มโหฬาร ทั้งคนตรีปาทย์ ทั้งอาหารของเลี้ยง
ตลอดจนดินปืนเพื่อจุดดอกไม้ไฟ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

คั่นนอก – ต่อจากหน้า ๒๗

“อีกประการหนึ่ง” เขาพูดเพิ่มเติมว่า “ศาลอาจะ
รีบด้วยเพราะเรื่องของคุณไม่ใช่คดีที่สำคัญที่สุดของ
สมัยการตัดสินครั้งนี้ มีคดีบิดาอีกคดีหนึ่งซึ่ง
ตามคิดมา”

เจ็ดโมงครึ่งตอนเช้าเขามารับฉัน แล้วรถขังก็
พาฉันมายังศาลสถิตย์ยุติธรรม ตำรวจต้องพาฉัน
เข้าไปในห้องเล็ก ๆ สักพัก เราพักคอยอยู่ใกล้ ๆ
ประตูซึ่งจากที่นั่นได้ยินเสียงเรียก เสียงเก้อ เสียง
ขมขื่นดังต่างๆ ที่ทำให้ฉันนึกถึงงานประจำของฉัน
เมื่อตอนหลังการแต่งตนตรได้แล้วเข้าห้องเพื่อเป็น
ที่เห็นว่า ตำรวจบอกฉันว่าต้องคอยศาลเรียก ตำรวจ
นายหนึ่งยื่นหูให้ฉัน แต่ฉันปฏิเสธ เขาถามฉัน
หลังจากนั้นเล็กน้อยว่า “ฉันตื่นเต้นหรือเปล่า” ฉัน
ตอบปฏิเสธ ถึงกระนั้นว่าฉันก็จริง ฉันสนใจอยากดู

เขาว่าความกันเพราะฉันยังไม่เคยเห็นมาก่อนเลยใน
ชีวิต

“จริงสินะ มันน่าสนใจอยู่หรอก” ตำรวจอีก
นายหนึ่งกล่าว “แต่ในที่สุดมันก็จะกลายเป็นเรื่องที่น่า
เบื่อหน่าย”

หลังจากนั้นสักครู่ กริ่งเล็กๆก็ดังขึ้น เขาก็ถอด
กุญแจมือฉันออก เขาเปิดประตูและพาฉันเข้าไปนั่ง
ในคอกจำเลย ห้องเต็มไปด้วยรอยแตก ถึงจะมีผู้
บัง แสงแดดก็ยังลอดเข้ามาเป็นบางแห่ง และอากาศ
ก็อบอ้าวอยู่แล้ว บานกระจกยังมีรอยร้าว ฉันนั่งลงและ
นายตำรวจนั่งชันษาบสองข้างฉัน ในตอนนั้นเองที่ฉัน
สังเกตเห็นแถวหน้าคนข้างหน้าฉันทุกคนกำลังมอง
ดูฉัน ฉันเข้าใจว่าเป็นพวกลูกขุน แต่ฉันไม่เห็น
ความแตกต่างกันของเขาเหล่านั้น ฉันมีความรู้สึกอยู่

คำศัพท์ไทย-ไทย

เงินคำหม้ายเจ้า เจ้าลูกเธอ-อมั่นแปง

(คำไทยพม่าเก่า ในอัสสัม)

แปลว่า : เงินทองไม่มีเจ้าของ (ก็จริง) แต่เข้า เจ้า = เจ้า เจ้าของ เข้า = เข้า แผะ-อ = ไม่
กระเป๋ใครใครก็รัก (ถือเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ) คือ ใคร มั่น = มั่น แปง = แปง คือรักสนิท
คำอธิบาย : เงิน = เงิน หม้าย = ไม่ ัง = มี หากหายไ้ก็จะรู้ลึกซึ้งทีเดียว ว่าแท้

บ.พ.

หน้าประตูกระท่อมที่แม่เฒ่าอยู่ ก็เดินไปร้องไปว่า
ซูป! ซูป! ซูป! เสียงที่พูดอ้อแอ้ ไม่ค่อยชัด พอ
แม่ชวนให้ค้างอยู่ด้วย ๒-๓ วัน ก็ทำท่าทำทางให้รู้
ว่า “ไม่ค้างหรอก” แต่ถ้าตอบรับ ก็มักจะพูดว่า
ซูป! เป็นรูกัน”

ได้เรื่องราวของฟักจันท์พอควรแล้ว สหาย
เจ้าชายก็สวมรอยทำเป็นฟักจันท์ทันที ซึ่งทำได้
ไม่ยากนัก เพียงแต่เอาช่อดอกมาติด (ผ้า
โจงกระเบน) ให้ส้อมหยักขึ้นไป แล้วก็ไปเด็ดกิ่งไม้
มาถือ เดินไปร้องไปอยู่หน้ากระท่อมแม่เฒ่าเสียงดัง
ซูป! ซูป! ซูป! หญิงชราได้ยินเสียงสำคัญว่าเป็น
ลูกชายของตนกลับมา ก็ตอกดีใจออกมาดูหน้า
ลูกหลัง แล้วพูดว่า “ทีนี้อยู่กับแม่เถอะนะ อย่าไป
ไหนเลย” ฟักจันท์ตัวปลอมก็ส่ายหน้าแสดงว่าไม่
ยอมอยู่ ครั้นหญิงชรากล่าวว่า “ลูกจะแต่งงานกับ
เจ้าหญิงราชธิดาไหมลูก” ลูกชายปลอมก็ร้อง ซูป!
ซูป! แล้วอาการรับคำ แล้วเดินต่อไป ทำท่าทาง
อย่างคนบ้าไม่มีผิด แม่ฟักจันท์จึงพูดต่อไปว่า “ลูก

อยากเข้าไปในวังไหม แม่จะพาไปดูเจ้าหญิงเทพธิดา
ได้น้ำ สวยหยดย้อยเพี้ยวตูกเอ๋ย” ผู้สวมรอยฟัก
จันท์ร้อง ซูป ออกมา แม่กำลังดีใจ ตามต่อไปว่า
“ลูกอยากดูดวงแก้วมณีไหมฟักจันท์ ดวงแก้วนั้นจะได้
มาจากหงอนพระยานาค มีค่าเทียมสมบัติพระราช
๗ องค์เชียวละลูก” ฟักจันท์ก็ร้อง ซูป ซูป แม่เฒ่า
จึงเข้าไปในกระท่อม หยิบดวงแก้วมาได้มีลูกชาย
ด้วยความรักลูกอย่างแท้จริง สหายเจ้าชายรับดวง
แก้วมาห่อชายพกไว้ แล้วก็ตามหญิงชรา เข้าไปเฝ้า
พระราชและเจ้าหญิงเทพธิดาได้น้ำ ซึ่งเข้าไปไม่
ยากนัก เพราะใครๆ ก็รู้ว่าหญิงชราฟักจันท์
นั้นสำคัญเพียงไร

ทั้งๆ ที่เจ้าหญิงทำท่ารังเกียจคนบ้าเสียสติเยี่ยง
ฟักจันท์ ฟักจันท์ตัวปลอมก็ไม่เคียดแค้นอะไร
เมื่อมารดาชวนให้กลับ ก็ทำท่าปฏิเสธ และบอกไป
ว่าจะค้างอยู่ในวังกับเจ้าหญิง หญิงผู้เป็นมารดาจึง
จำต้องยอมตามใจ ไปสั่งเสียนมเฝ้าพระราชวังให้
รู้ไว้ เมื่อฟักจันท์อยากจะเข้า (อ่านต่อหน้า 95)

สิ่งที่ต้องการ — ต่อจากหน้า ๓๖

ตองถามอีกคนดีกว่า คนหนึ่งเมื่อถูกถามว่า ต้องการยังไรล่ะครับ จากผู้หญิงที่คุ้นเคยจะร่วมชีวิตด้วย เขาทำตาเป็นประกายแต่ก็ยิ้มพราย พลางว่า

“ผมนี่เป็นคนอารมณ์ดี หรือมีอารมณ์ขัน เยอะ และผมก็ต้องการให้ผู้หญิงที่ผมรักนั้น เขา พลดอยขันกับผมด้วย ไม่ใช่ผมต้องคอยไปนั่งจี้ให้ แกะนั่น ผมต้องการเพื่อนด้วยครับ ไม่ใช่ว่าต้องการ ภรรยาอย่างเดียว”

“คุณเป็นคนแปลก” เราว่า “ส่วนมากเขา ไม่ชอบให้ภรรยาเป็นเพื่อน เขาจะไปมีเพื่อนของ เขาต่างหาก ภรรยาก็เป็นภรรยาไปอย่างเดียว”

“ไม่ไหวล่ะครับ” เขาถ่มหน้า “แบบนี้มัน ถ้ามัยครับ ผมอยากมีภรรยาได้เป็นเพื่อนคู่ใจ ได้ ถัดเด่นเจรจากันด้วย ไม่ใช่ให้มานั่งทำหน้าบูดให้ เราเอาใจ แต่เขาต้องยิ้มหัวและล้อผมให้ได้หัวเราะ กันอยู่เสมอด้วย”

“คุณเห็นจะต้องไปหาดอกหญิงมาเป็นภรรยา

กระมัง” เราแก้งว่า

“ได้ยังงั้นก็ครับ” เขาแก้งว่าด้วยหรือเปล่า ไม่รู้

อีกคนหนึ่งอายุน้อย แต่แก่แดดราวพ่อเฒ่า อายุเจ็ดสิบ

“การแต่งงานมันเป็นการหาความสุขให้ชีวิต ผมสุขกับใครหรือคิดว่าจะเป็นสุขกับใครได้ ผมก็จะ แต่งกับคนนั้น อายหรือด้วย หรือลบบพิพัฒน์ตาม รูปร่างหน้าตาไม่สำคัญทั้งนั้นล่ะครับ ลงเวยรักถัก ยังไงๆเราก็รักอยู่วันยังค่ำ ถ้าวงกฏไว้ว่า ต้องสวด ต้องหุ้ยยังงั้นยังงั้นถัก ผมว่ามันไม่ใช่ความรักแล้ว ล่ะครับ แต่มันจะเป็นอะไร ผมก็ไม่ทราบนะครับ”

“ก็แต่ยังงั้นคุณถึงจะรักล่ะคะ” เราซักต่อ

“ตอนนั้นครับที่ผมไม่รู้”

เขาจบนำฟัง หรืออย่างที่สุดมันเขาใช้คำว่า “นำตุ” คุณล่ะ ว่าเขาพูดจากะที่สุดใจในรบบบิเลย ไหม

□

□

เพื่อนตาย — ต่อจากหน้า ๑๗

ออกจะได้ทำโดยสะดวก พอใครๆออกไปจากห้อง หมดแล้วสหายเจ้าชายก็เดินเข้าไปใกล้เจ้าหญิง ถาม ขึ้นว่า “เจ้าหญิงจำข้าไม่ได้หรือนี่ ข้าคือสหายเจ้า ชาย” เจ้าหญิงได้ยินเสียงคุ้นหู ก็ร้องขึ้นว่า “ใครนะ ทำนั่นเองรี โอ้ย ช่วยข้าด้วย ช่วยข้าให้ออกไปพ้น ที่คุมขังนี้ด้วยเถอะ” พูดแล้วเจ้าหญิงก็ร้องไห้ด้วยความทุกข์อย่างแสนสาหัส สหายเจ้าชายก็ปดบโยน

ว่า “อย่าทุกข์โศกไปเลย ข้าจะช่วยพาเจ้าหญิง ออกไปคืนวันหนึ่งแหละ ว่าแต่ว่า ทำตามคำข้าแน่ก็ แล้วกัน” เมื่อเจ้าหญิงรับคำแล้ว สหายเจ้าชายก็ ทำท่าเป็นฟักิรจันต์ออกไปใหม่ เดินไปบอกยามที่ ประตูด้า อูม แล้วทำท่าให้รู้ว่าออกไปประเดียดเดียว เลยจะกลับเข้ามาอีก และขอประเดียดเดียวก็กลับ เข้ามาใหม่จริงๆ ทำอยู่อย่างนั้นหนแล้วหนเล่า จน

ยามระอาใจ จะออกซำกัหนกตามใจ ไม่มีใครว่า
กระไร จนรวยยามด้าม พอกยามพากันง่วงโงกหลับ
สหายเจ้าชายเห็นได้โอกาส ก็จัดการพาเจ้าหญิงขึ้น
หลังเดินผ่านยามออกไปข้างนอกวังได้ โดยสะดวก ทั้ง
ยังเดินต่อไปได้ถึงหนองน้ำใหญ่นั่น แล้วก็พากันลงไป
ยังวังได้น้ำด้วยดวงแก้วมณีมีค่า ทั้งเจ้าชายและเจ้า
หญิงพากันระลึกรู้ถึงบุญคุณของสหายผู้จงรักภักดี
นี้ยิ่งนักที่ทำให้ตนได้กลับมาพบกันอีก จึงต่างตั้ง
ปณิธานว่า “ถ้าสหายผู้นี้แนะนำอะไรแล้วจะเชื่อฟัง
และทำตามทุกอย่างไป”

คนทั้งสามอยู่ได้น้ำเพียง ๒-๓ วัน ก็ขึ้นมา
เตรียมเดินทางกลับบ้านเมือง แต่ขณะนั้นมารคชพล
สักอย่างหนึ่งก็ไม่มี จำต้องเดินกันไป เจ้ หญิงเดิน
ไม่ไหว เจ้าชายก็แบกไปบ้าง เดินเองบ้างจนมาถึง
บ้านนอกพระนคร พอถึงค้ำลง ต้องหาที่นอนเอาได้
คืนนั้น และก็ยังเอิญให้สหายพระราชผู้หนึ่งเผ่ายาม
ให้ ไถยนิพนพิหังคมะ (นกตัวผู้) คู่กับนกพิหังคมี่
(นกตัวเมีย) เป็นภาษาคน เรื่องควรจะลงเอยด้วยดี
จึงขยายต่อออกไปอีก ถ้อยคำที่นกทั้งสองคุยกันนั้น
มีว่า “ลูกชายอำมาตย์ผู้สละชีวิตช่วยเหลือเจ้าชาย
อย่างนี้แล้ว ไม่ใช่จะช่วยได้ตลอดไปหรอกนะ”

“อ้าว ทำไมล่ะ” นกพิหังคมี่ถามด้วยความ
สนใจ

“ก็เหตุที่จะทำให้เจ้าชายสิ้นพระชนม์นะ มีอยู่
รอบด้าน อย่างข้างทรงที่พระบิดาจะตั้งมารับนั้น จะ
ทำให้เจ้าชายตกลงมลาย”

“ถ้าอย่างนั้นเปลี่ยนเป็นม้าทรงเสียจะรอดไหม
ล่ะ” นางนกต่อของ

“รอดเพียงครั้งนั้นนะซี พันจากนั้นก็ถูกประทุ
ถึงหทารพังลงมาทับ”

“ฟังประตูดีก่อนเป็นใจ” นางนกช่างคิดช่วย
คิดให้

“ก็ได้หรือก แต่พอเสวยหัวปลาทู ก้างปลาทูจะ
ติดคอ ใจๆก็ต้องตายวันยังค่ำ”

“ถ้าอย่างนั้นก็อย่าเสวยหัวปลาทูเสียซี ถ้าจะ
เสวยให้ได้ ก็ต้องมีใครฉวยมาเสวยอย่าให้เสวย”

“ก็พอรอดไปได้หรือก แต่ว่ายังจะมีงูเห่าเสวย
เข้ามาในห้องบรรทมกักเจ้าชายตาย”

“เออ ถ้าอย่างนั้นจะทำยังได้ล่ะ” นางนกเป็น
ทุกข์เป็นร้อนยังกับเป็นเรื่องของตนเอง

“ต้องให้ใครเข้าไปนอนเฝ้าห้องบรรทม คอย
ฆ่างูซี ถึงจะช่วยชีวิตเจ้าชายได้”

“นั่นแหละ เรื่องจะยุ่ง และถ้าใครขึ้นเฝ้าเรื่อง
ที่เราคุยกันนี้ให้เจ้าชายฟังละก คนนั้นก็คงตายว่าง
เป็นหินอ่อนไปทันที”

“เออแนะ ถึงอย่างนั้นเถิดหรือ” นกพิหังคมี่
ถอนใจ “แล้วจะมีทางทำให้หินอ่อนนั้นกลับกลาย
เป็นคนได้บ้างไหมล่ะ”

“มีสิ” นกพิหังคมี่ตอบ “ต้องเอาเถีรทหารก
เกิดใหม่ โอรสเจ้าชายที่จะเกิดในไม่ช้าเช่นโอรสต่าง
ที่ร่างหินอ่อนนั้น ร่างหินอ่อนจึงจะคืนชีวิตขึ้นมาได้”

สหายเจ้าชายฟังความที่นกคุยกันแล้ว ก็ไม่
สบายใจ แต่ความจงรักภักดีขนาดตายแทนได้ ทำให้
ลูกชายอำมาตย์นั้นนอนใจอยู่ไม่ได้ เมื่อเจ้าชายจะ
ทรงช้าง ก็ต้องได้ ให้เปลี่ยนมาทรงม้า เมื่อจะถอด
ประตูดึงหทาร ก็สั่งให้คนทลายประตูดีก่อน

เจ้าชายไม่เข้าใจเรื่อง จึงออกจะแปลกใจในการกระทำของสหาย ยิ่งในงานเลี้ยงต้อนรับคืนวันนั้น เจ้าชายจะเสวยหัตถ์ปลาในแกง สหายก็มาคอยเอาไปจากถาดเสวยของเจ้าชาย ซึ่งทำให้เจ้าชายเคืองพระทัยเป็นที่ยิ่ง แต่ไม่ตรัสว่าประการใด จนถึงเวลาเข้าบรรทม ลูกชายอำมาตย์เข้าไปนอนอยู่ใต้เตียง และเมื่อเจ้าหญิงกับเจ้าชายบรรทมหลับสนิทก็แลเห็นงูเห่าใหญ่ตัวหนึ่งเสวยเข้ามาในห้อง ทางช่องที่ให้น้ำไหลเวลาล้างห้อง แล้วยกเสวยปราดไปที่เตียง ลูกชายอำมาตย์ไม่รอช้า เอาดาบฟันไปที่ตัวงูขาดกระเด็น แล้วยังตัดออกเป็นท่อนๆ ใส่พานหมากไว้ แล้วยังปรากฏว่าเลือดหยดหนึ่งกระเด็นไปต้องอกเจ้าหญิง ลูกชายอำมาตย์ผู้รักกตัญญูเจ้าหญิงจะเป็นอันตราย ก็คิดจะใช้เงินของตนเสียออก แต่จะเสียกรรมดาก็จะเป็นเจตนาไม่ดี สหายเจ้าชายจึงใช้ผู้เฒ่าเตี้ยเจ็ดคนไม่ให้แลเห็นร่างของเจ้าหญิงให้เกิดกิสต์ แล้วยกมดงใช้เงินเสีย แต่พอถูกงูกัดมดก็ เจ้าหญิงก็สะดุ้งตื่นและหวดร้องออกมา ปลุกเจ้าชายให้ตื่นบรรทมขึ้นมาด้วย เมื่อเห็นสหายกำลังโน้มตัวลงในท่าใช้เงินเตี้ยเช่นนั้น ความซุนเคืองตอนหัวคาก็พุ่งขึ้น ความดำใจจะประหารสหายเสียให้ได้ ลูกชายอำมาตย์ก็ได้แต่พูดว่า “ที่ท่านก็เพื่อจะช่วยชีวิตพระองค์” เจ้าชายก็ไม่ทรงฟังเสียง และถ้าไม่เล่าเรื่องให้ฟังแต่ต้นจนจบ มิตรภาพก็คงจะเย็นงาค่อยไปไม่ได้

ผู้เป็นสหายจึงตัดสินใจทูลเจ้าชายว่า “เอาเถอะ ข้าจะเล่าเรื่องทั้งหมดถวาย แต่เล่าแล้ว ตัวข้าจะกลายเป็นหินอ่อนไปทันทีทีเดียว” เจ้าชายไม่ยอม

เชื่อเรื่องอย่างนี้ จึงคะยั้นคะยอให้สหายเล่าตั้งแต่ต้นมาเป็นลำดับ แม้สหายจะอุทธรณ์ว่าข้าเป็นหินแข็งไปหมดแล้ว ก็ไม่สนพระทัย จนกระทั่งถึงตัวเลือดแต่หัวกับคอเท่านั้น ลูกชายอำมาตย์จึงทูลว่า “ก่อนที่ร่างข้าจะกลายเป็นหินไปทั้งร่าง ข้าใครจะทูลวิงวอนผู้มีอยู่วิเศษเดียว คือ ต้องได้เลือดทารกแรกเกิดของพระองค์มาชโลมล้างเท่านั้น ข้าจึงจะคืนชีวิตพ้นคำสาปมาได้” แล้วยกเสวยไปจนจบ พอซาดคำร่างก็กลายเป็นหินล้มลงอยู่ ทงเจ้าหญิงและเจ้าชายรีบมาที่พานหมาก เห็นร่างงูถูกดับอยู่ในนั้นจริง ต่างก็เศร้าโศกเสียพระทัย ที่เสียสหายผู้ซื่อสัตย์ไปด้วยความไม่ไว้วางพระทัย จึงได้แต่รอเวลาที่จะทำให้สหายคืนชีวิตขึ้นมาได้ในเวลาไม่ช้านัก

เมื่อถึงเวลานั้น คือเวลาที่เจ้าหญิงประสูติโอรสน่ารัก แม้ว่าทั้งเจ้าชายและเจ้าหญิงจะรักลูกเจียนใจจะขาด ก็จำต้องยอมเสียดสหายเพื่อ หินแก้สหายผู้ยอมถวายชีวิตช่วยชีวิตตนไว้ครั้งแล้วครั้งเล่า ดังนั้นเจ้าชายจึงพันลูกน้อยเป็นสองท่อนเอาเลือดมาชโลมทาที่ร่างหินอ่อนของสหาย ในพริบตาเดียวร่างนั้นก็คืนชีวิตขึ้นมา ครั้นมาได้เห็นเจ้าชายของกันขียนนอนตายเช่นนั้น ก็อดเวทนาอาลัยไม่ได้ ด้วยศพทวารกนั้นห่อผ้าไปหาวิธีที่จะทำให้ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมา

ภรรยาของลูกชายอำมาตย์อยู่กับบิดาที่ต่างเมือง ถึงคราวกลับคืนอย่างนี้ ลูกชายอำมาตย์จึงกลับมาได้ว่า เมียของตนเป็นผู้รักดี แม่กตัญญู หากนางช่วยวิงวอนเจ้าแม่กตัญญูให้ ทารกนั้นอาจจะฟื้นขึ้นมา ก็เป็นไปได้” คิดดังนั้นก็เดินทางไปยังบ้านพ่อตา แต่แรกก็ยังไม่ได้พูดจาบอกเล่าให้ฟัง เมียเองก็ไม่กล้า

ชักความ ได้แต่ไปเฝ้าเจ้าแม่กาดีทูลความให้ฟัง
เจ้าแม่กาดีก็สั่งให้มาถามหาสาเหตุ ชายผู้ดำมีจึงเล่า
ให้ฟัง ทั้งขอให้เมียไปเฝ้าเจ้าแม่กาดี วอนขอให้
ช่วยเหลือด้วย เจ้าแม่กาดีทรงดีต่อผู้ภักดีทั้งหลาย
ฉะนั้นเมื่อนำทวารไปวางไว้ตรงหน้า เจ้าแม่กาดีก็ด

บันดาลให้เด็กนั้นคืนชีวิตขึ้นมาได้อย่างน่ามหัศจรรย์
เรื่องร้ายก็กลายเป็นดี ดุร้ายผู้ภักดีก็เป็นผู้ภักดี
ต่อไป ได้โอรสเจ้าชายกลับปลดวาทให้ชื่นชมอีกด้วย

(จาก Folk Tales of Bengal

ของ Rev. Lal Behari Day) □

ทะเลเงิน — ต่อจากหน้า ๒๘

ผมหวังว่าคุณจะเข้าใจผม ที่ผมบอกคนอื่นมองคุณ
ผมทนไม่ได้ ทั้งแน่ใจว่าสำหรับเราไม่มีปัญหาอะไร
ผมคงไม่เป็นที่รังเกียจของครอบครัวคุณ จะมี
ปัญหาแก่คุณ แต่คุณก็ไม่ได้สนใจใคร่นอกจาก
ผม” เขาพูดตามสบาย พงษ์พชรห่อไหล่ ใจ
ผู้หญิงอดประจบไม่ได้

“ทีละละ รักคนอื่นกับคนอื่นงู ตอนนี้อาจ
เขาเพราะเขาไม่อดใจเสียใจจนมาขอคนอื่นแต่งงานก็
เล่าละเอียด คุณไม่คิดบ้างหรือคะว่าฉันงูจะรู้สึก
อย่างไร”

“ผมเชื่อว่าคุณใจสูงและมีเหตุผลพอที่จะเห็นว่า
ผมดูจริตใจทั้งหมด ผมบอกแล้วว่าผมบ๊วยยังไม่เป็น
พูดหวานๆ มากๆ ก็ไม่เป็น”

“ไม่มีผู้หญิงคนไหนจะภูมิใจหรือคะ ที่คุณ
หันหลังจากคนอื่นแล้วขอแต่งงาน”

“ผมพูดจากใจจริง คุณจะรังเกียจด้วยหรือ
ถ้าเห็นเป็นการเสียเปรียบ ผมจะคอยจนกว่าคุณหัน
หลังจากคนอื่นเสียก่อนก็ได้”

“แหม ยิ่งพูดยิ่งยุ่ง” พงษ์พชรบ่น “เอาได้พูด
กับพี่สาวดีกว่าคะ”

“ใจคุณเล่า ผมทำให้คุณรำคาญใจหรือ”

“รำคาญมากทีเดียว” พงษ์พชรหลับตานิ่งเฉย
ไม่อาจลืมตาให้เขาอ่านความรู้สึกได้หลายอย่าง
มีทั้งสุข ทั้งโศก ทั้งใจหาย เรื่องอะไรก็บอกไม่ถูก รู้สึกว่า
ความเสียใจอะไรหลายอย่างประดังขึ้นพร้อมกัน
แยกความรู้สึกของตัวเองไม่ถูกเลย รู้สึกได้ว่าขณะ
นั้นเธอได้ความจริงใจจากวิเศษทั้งหมดก็ตาม แต่เธอ
กำลังขาดใจถึงหนึ่งซึ่งสำคัญแก่ชีวิตและความรู้สึก
ของเธอ อะไรก็บอกไม่ถูก

เขาขับรถไปเงียบๆ จนถึงที่พัก แม่เพิ่มพบว่า
ทั้งคู่หน้าตาตึงเครียดราวกับคนโกรธกัน ดันทวีเข้า
นอนก่อนแล้วในห้องเตียงคู่ที่จัดไว้ให้พงษ์พชรกับ
ดุนทวี รุ่งเช้าดุนทวีกับคนเดียวก็นั่งเบาะนั่งบัลลังก์
พงษ์พชรก็เข้าแต่เพียงว่า “ยังไม่นอนอีกหรือคะ”

เขาก็ยิ้มแห้งแห้งตอบว่า “เป็นห่วงคุณ นอน
ไม่หลับ”

แม่เพิ่มก็นำให้ทันที่ราวกับแม่เพิ่มเป็นพงษ์พชร
เสียเองจนเธออดทำไม่ได้ เดินตามแม่เพิ่มเข้าห้อง
ลับตารุณางกับ “พูดพิลึกคุณรุณี ฉันมีแต่คน
พิลึก งอแงกับคุณอยู่ตั้งแต่มาตั้งแต่แล้วคะ ร่าย
นั่นก็ไม่ได้เข้าใจไปทุกอย่าง ขวนไปเดินเล่น
หาดทราย ขวนไปตลาดนั่งตามดักกัน คุณรุจ ▶

หลงทางมายังเมืองขุนหอคำองค์ และได้ออกล่า
เข้าเฝ้าเจ้าเมืองบ้านเมืองของตนให้ขุนหอคำฟัง แต่

ก็หากถ้าเข้าไปใกล้ๆ ต้นหมากม่วงค้ำนั้นได้ไม่
เพราะบรรดาผู้คนที่นี่นั้นมองทองนั้นถือหน้า

19
 โฉมหน้า ไทยใหญ่

ฉบับ 41

29 ม.ค. 2510

บรรณ หันดูเมธา

นกเขี้ยวขุนหอคำ

ชาวไทยใหญ่เรียก นกแก้ว ตามสีขนของมันว่า นกเขี้ยว ใครได้ยินชื่อก็รู้ลักษณะได้ทันที และจะเป็นขรรมนิยมที่เจ้าฟ้า มหาราชาขุนหอคำ จะต้องไปรดเล่นอะไรมิอะไร ดังขุนหอคำในเรื่องที่เจ้าช่วยมวงแห่งเจ็ดวันห้าผู้เล่าตั้งชื่อว่า ขุนหอคำ อามัจจุจาไก่อเอ-อ (ขุนหอคำผู้ไร้ยังคิด) ไปรดเลี้ยงสัตว์สัตว์พศชนิด และมีใช้จะไปรดเลี้ยงไว้ดูเล่นเฉย ๆ เท่านั้น ขุนหอคำยังหาความเพลิดเพลินด้วยการฝึกสัตว์เหล่านั้นจนเชื่องคุ้นกับคน ใช้ให้ทำอะไรก็ทำได้ดังใจ ในบรรดาสัตว์ทั้งหลายนั้น นกเขี้ยวชนิดหนึ่งเป็นที่โปรดปรานที่สุด เพราะมันฉลาดแสนรู้กว่าใครเพื่อน รู้จักพูดเจรจาภาษาคน ใช้สอยอะไรเป็นได้เรื่องได้ราวอย่างใจทุกประการ ขุนหอคำรักมันรักหนาดังกับทำกรงทองให้อยู่

อยู่มาวันหนึ่ง มีพ่อค้าจากเมืองไกลส่งผู้เมียหลงทางมายังเมืองขุนหอคำองค์นี้ และได้มีโอกาสเข้าเฝ้าเล่าเรื่องบ้านเมืองของตนให้ขุนหอคำฟัง แต่เรื่องไหน ๆ ก็ไม่น่าสนใจเท่าเรื่องหมากม่วงคำ (มะม่วงทอง) ที่เจ้าขุนหอคำเมืองนั้นเคยเข้าไป แล้วกลับกลายเป็นหนุ่มขึ้นมาทันใด ขุนหอคำจึงตรัสซักใช้ส่งผู้เมียนั้นต่อไปว่า “ผู้เจ้ารู้หรือไม่ว่า

ทำอะไรถึงจะได้หมากม่วงคำมาปลูกในบ้านในเมืองของเราบ้าง” ส่งผู้เมียทูลตอบว่า “ยาบหน้าข้าบ่อ (ยากมาก) ไม่ว่าจะซื้อ จะขอ หรือจะลักเอา เห็นไม่มีทางเสียทั้งนั้น”

แต่ขุนหอคำมีนกกแก้วแสนรู้้อยู่อย่างนั้น จะย่องทอดโอกาสอย่างไรได้ เมื่อพ่อค้าส่งผู้เมียทูลลากลับไปแล้ว ขุนหอคำก็ทรงปลื้มจนนกกแก้วออกมาจากกรงทอง แล้วตั้งความว่า “นกกแก้วอ่อนเก่าเจีย (นกน้อยผู้เป็นที่รักของข้าเอ๋ย) เดียวนี้ข้ามีประสงค์จะใคร่ได้เมืงหมากม่วงคำจากเมืองไกลโพ้นนั้น เจ้าจงไปใช้ญาณปัญญาของเจ้าเอามาเมืงหมากม่วงนั้นมาให้ข้าให้ได้เถิดนะ” นกน้อยฟังความเข้าใจดี แดงก็บินปรือออกนอกหอคำ (ดัง) ไปทันที ไม่ช้าไม่นาน ก็บินมาถึงเมืองที่มีหมากม่วงคำปลูกอยู่ ถึงแม้จะมุ่งมองแต่ไกลๆ เห็นลูกดกเต็มต้น นกแก้วนั้นก็หากกล้าเข้าไปใกล้ ๆ ต้นหมากม่วงคำนั้นได้ไม่ เพราะบรรดาผู้คนที่เฝ้าต้นมะม่วงทองนั้นถือขันหน้าไม้คอยไล่ยิงอยู่ทั้งกลางวันกลางคืน ไม่เพียงเท่านั้น ยังมีแร้ว มีตาข่ายคอยดักอยู่ทุกทิศทุกทาง มีคนเฝ้าอยู่อย่างไม่มียอมพักยอมผ่อนเลย

เมื่อเห็นไม่มีทางเข้าใกล้ต้นหมากม่วงคำได้เลย

คำไทยใหญ่-ไทย

ป้อปอดเหอ-อแต็บ ป้อข้าวเหอ-อสืบ

(คำไทยใหญ่ในรัฐชาน)

แปลว่า : ถัดกันให้ตัด ถ้ายาวให้ต่อ คงตรงกับ
ของเราที่ว่า รักยาวให้มัน รักสั้นให้ต่อ

คำอธิบาย : ป้อ = พอ ถ่า ป้อด = ถิ่น เหอ-อ
= ให้ แต็บ = ตัด สืบ = ต่อ

ป.พ.

เช่นนั้น นักเขียวอ่อน (นกแก้วน้อย) นั้นก็มา
ใคร่ครวญคิดหาหนทางอื่น ไม่ช้าก็เห็นลู่ทาง นัก
เขียวจนจึงบินเข้าไปในหอคำ แล้วไปเกาะจับอยู่ที่
เชือกเส้นหนึ่ง บรรดาคนมก้านัดแม่แต่เจ้าขุนหอคำ
นางหอคำทรงเห็นแปลกน่ารัก ให้นึกเอ็นดู จึงช่วย
กันจับนกแก้วไว้ได้ เอาไปได้กรงทองเลี้ยงไว้

อยู่ต่อมา นกแก้วก็ทำเป็นเชื่องดังเลี้ยงพูดจา
อยู่ตลอดวัน จนเจ้าขุนหอคำวางพระทัยดำคัญว่า
นกแก้วเชื่องจริง จึงเปิดกรงปล่อยนกออกมาเล่นอยู่
นอกกรงทุกวัน พอถึงเวลาที่เจ้าขุนหอคำจะเข้านอน
ต่อ (เสวย) ไม่ว่ามีอะไร นกแก้วจะต้องมาเล่นโตไป
โตมาอยู่ที่เหนืออุบป้อยต่อ (ผอบของเสวย) แล้ว
ก็ส่งเสียงดังเสียงหวานเป็นที่น่านรมย์ยินดี เช่นนั้น
ทุกวัน และวันหนึ่งได้โอกาสเมื่อเจ้าขุนหอคำเสวย
เสร็จแล้ว นกแก้วแสร้งขึ้นกับบินตรงเข้าไปคาบเม็ด
หมากม่วงคำ แล้วก็รีบบินออกจากหอคำนั่นไปไม่
เหลียวหลัง

นกแก้วบินมาทางกลางวันกลางคืนมิได้หยุดพัก
ที่ใดเลยจนกระทั่งถึงบ้านเมืองของตน เมื่อถึงแล้ว
ก็รีบนำเม็ดม่วงไปถวายขุนหอคำ ขุนหอคำทรง

ชื่นชมโสมนัสเป็นที่ยิ่งที่ได้ดังประสงค์ จึงโปรดให้
ป้ออุยเหอ (เฒ่าเฝ้าอุทยาน) ผัวเมียนำเม็ดม่วงนั้น
ไปปลูก สองเฒ่าผัวเมียเฝ้าทะนุถนอมรดน้ำคั้นหมาก
ม่วงค้ำนอยู่ถึงสามปีจึงได้มีลูก ทุกคนเฝ้าคอยให้
หมากม่วงคำลูกนั้นสุกด้วยความอยากชิมอยากลิ้มรส
ครั้นอยู่มาคืนวันหนึ่ง หมากม่วงคำนั้นสุกงอมก็หล่น
จากต้นลงมากลางอยู่ใต้ต้น ภูเหอคำตัวหนึ่งเลื้อยมา
เห็นเข้า ดำคัญว่าเป็นอาหารตนกินได้ ก็ตรงเข้าไป
คาบไว้ แต่พออย่าเขี้ยวลงไปรู้สึว่าไม่ใช่อาหารงูกิน
ก็คายทิ้งแล้วเลื้อยไป

พอรุ่งเช้าสองเฒ่าผัวเมียมาเห็นเม็ดม่วงสุกหล่น
อยู่ใต้ต้น ไม่ทันได้พิจารณา รีบนำได้บ้าน
(ถาด) ไปถวายขุนหอคำทันที จะมีใครยินดีบริดาเท่า
ขุนหอคำนั่นเห็นจะไม่มี ขุนหอคำโปรดให้จระเข้
(พวกกิ้งก่าหัวงู) มาชิมหมากม่วงค้ำนก่อน
ตามธรรมเนียม แต่เมื่อจระเข้กินหมากม่วงนั้นไม่
ทันจะล่องพันคำก็คอ พิชญ์ก็ช้ำไปทั่ว จะต่อเกิดม
ลงตายต่อหน้าขุนหอคำนั่นเอง

ขุนหอคำทรงเห็นเช่นนั้นมิได้นึกเป็นอื่น นอก
จากนกแก้วแสร้งขึ้นคิดร้าย (อ่านต่อหน้า 101)

ข้อ ๔๔ เป็นสรเป็นเคบ - ต่อจากหน้า ๑๕

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์
 ดวงค์ - คตณ
 คุลิต - เบรียบแล้ง ช่งแล้ง
 รุจิกัตต์ - พระอาทิตย์ (ภักต์ นเขียนตามรูปชาติ
 ที่ตัดจากภักดา แปลว่า ล่าม ผู้คาจุน

นครศรีธรรมราช ๒๔ ธันวาคม ๒๕๐๕

“คิดนอ่านเรื่องเกี่ยวกับการตั้งชื่อของท่านแล้ว

เห็นว่าดีมาก จึงขอความกรุณาตั้งให้ลูกสาวของ
 คิดนด้วย ขณะอายุ ๒ ขวบกว่า มีเฉพาะชื่อเล่น
 ล้วนชื่อจริงนั้นไม่มี เป็นเด็กผู้หญิง (เกิดวันศุกร์
 ตอน ๑๐.๔๕ น. บีมะโรง) คิดนอยากให้มีชื่อพ่อ-แม่

ด้วย ชื่อแม่มีอักษร ต. ว. จ. ง. ชื่อพ่อมีอักษร อ.
 น. ว. ย. ถ้ามี ศ. นำหน้าก็ดี กรุณาตั้งให้สัก ๒-๓ ชื่อ
 นะคะ จะตอบในสัปดาห์ต่อไป”

“ผู้อ่านสัปดาห์”

ชื่อผู้เกิดวันศุกร์

ศศิชา - บทสวดเจริญพระพุท
 อนุภา - สายฟ้าแลบ
 ดินิมา - ความเล็ก แบบบาง

ขอส่งข่าวถึงผู้อ่านที่สุขยางค์ อ. เบตง ชื่อและ
 นามสกุลที่ขอมานัน ได้ตอบทางจดหมายไปรษณีย์ไปให้
 แล้ว หวังว่าคงจะได้รับเรียบร้อย

● บ. พันธุ์เมธา ●

นกเขี้ยวขนทองคำ - ต่อจากหน้า ๑๗

ขุนหอค้างกับว่าพี่ออกมาว่า “เราอดล่าหวั่นเลย
 คุ้มมัน มันจะมีจิตคิดกตัญญูต่อเราดั่งนกนี้ก็ไม่ ไซ้
 ให้ไปเอาหมากม่วงคำ กลับไปเอาหมากม่วงมีพิษ
 มาหมายจะฆ่าให้เราตาย” ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้น ขุนหอค้าง
 แค้นพระทัยจนยิ่งสติไม่ได้ ชักพระแสงออกมาฟัน
 นกแก้วนับเดียวคอขาดกระเด็น

อยู่มาวันหนึ่ง ปู่ฮุยเหียนต้องผัวเมียเกิดเป็นปาก
 เลี้ยงกัน นัยฮุยเหียน (แม่เฒ่าเฝ้าอุทยาน) เจอ-อ
 หล้าได้ก่า (ใจกล้าได้ตีม่วง คือ โกรธ) อย่างเหลือ
 ประมาณ ออกปากออกมาว่า “เก่าไค้ตาย” (ข้า
 อยากตาย) ว่าแล้วก็วิ่งไปที่หมากม่วงคำตั้นนั้น ปลิด
 หมากม่วงนั้นมาได้ลูกหนึ่งเอามากิน แต่กินเข้าไป
 แทนที่จะตายอย่างจะต่อเถื่อนนั้น นัยฮุยเหียนกลับ

กลายเป็นนางสาวน้อยแรกรุ่นขึ้นมาทันใจ นัยฮุยเหียน
 เห็นเนื้อหนังตัวเองกลับเต่งตึงขึ้นมา ก็ร้องเรียก
 ปู่ฮุยเหียนให้มากินหมากม่วงนั้นด้วย และปู่ฮุยเหียน
 ก็กลับเป็นหนุ่มน้อยขึ้นมาเช่นเดียวกัน

คนทั้งสองจึงชวนกันไปเฝ้าขุนหอค้าง กราบทูล
 เรื่องราวให้ทราบ เมื่อขุนหอค้างทรงทราบว่าหมาก
 ม่วงคำนั้นหาได้มีพิษอยู่ในผลอย่างทีคิดไม่ ก็หวน
 ระวังนึกถึงนกเขี้ยวอันเป็นที่รักจนขึ้นมา ให้รู้สึก
 เจอ-อเล็กคอขม (ใจเล็กคอขม คือ เดียวใจ) อาลัย
 นกเหลือประมาณ แต่นกก็ตายไปแล้วไม่มีทางฟื้น
 คืนชีวิตมาได้ ขุนหอค้างได้แต่ตำหนิพระองค์เอง
 ว่า “เราทำผิดครั้งนี้เป็นเพราะขาดสติยับยั้งชั่ง
 ใจนี้เอง” □

19 ธ.ค. ๒๕๑๐
 โนน เบงกอล

5 ก.พ. ๒๕๑๐

บรรณ พันธ์เมธา

นกแก้วหิรมัน

ยังมีพรานตักนกผู้หนึ่ง วันหนึ่งเมื่อพรานผู้หนึ่ง
 กล่าวแก่ผู้ว่า "ที่เรารู้จักตักต้อน หาไม่พอกินนี่นะ
 รู้ใหม่ว่าเป็นเพราะอะไร ข้างวามันคงจะเป็นเพราะ
 จับนกได้มาเท่าไร แก่ขบหมคนั่นเอง ที่นี้ลอง
 เอนกมากินดูบ้างเถอะนะ ข้างว่าเราจะต้องโชคดีขึ้น
 เป็นแน่ทีเดียว ลองตั้งแต่วันนี้เลยดีไหม" พราน
 ผู้ผัดพันธุ์เข้าที่ตักต้อน แต่ว่าเจ้ากรรมวันนั้นทั้งวัน
 พรานเข้าป่าไปนอกบ้าน มีเมียตามไปด้วย ตักนก
 ไม่ได้แม้แต่ตัวเดียว จนสิ้นหวัง ตะวันใกล้จะตกดิน
 แล้ว เตรียมตัวกลับบ้าน จึงจับนกหิรมันได้ตัวหนึ่ง
 อันนกหิรมันนั้นจริงก็คือนกแก้วขนเขียว เขาว่า
 เขาตั้งชื่อตามลักษณะนั้น คือ หิร ตักแปลงจากคำ
 หริต แปลว่า เขียว มั่น จากมณี แปลว่า แก้วมีค่า

เมียพรานจับนกกล่าวทักท้วงแล้วก็อุทานว่า "โอ
 เอ๊ย นกตัวเล็กตักกะนิด จะได้เนื้อสักเท่าไร ถึง
 ฆ่าก็ไม่มีประโยชน์" นกหิรมันจึงกล่าวขึ้นว่า "จริง
 เทียวจะ แม่จ๋า อย่าฆ่าฉันเดี๋ยวจะ เหาฉันไปถวาย
 พระราชาก็ว่า แม่อาจได้เงินตั้งมากมายก็ได้"
 พรานผัดพันธุ์ได้ยินนกพูดได้เช่นนั้น ทั้งแปลกใจทั้ง
 ติโจ เห็นด้วยกับนก ให้นำไปถวายพระราชานในวัน
 รุ่งขึ้น เมื่อพระราชาทรงถามว่า "จะคิดราคาเท่าไร"

พรานก็ตอบตามที่นกหิรมันเสนอไว้ว่า "ตามนกเถอะ
 พะยะค่ะ นกจะบอกราคาของตัวเอง" พระราชา
 ได้ยินว่านกพูดได้ ให้แปลกพระทัยเป็นที่สุด จึงถาม
 นกว่า "โอ เจ้าหิรมัน จะคิดราคาตัวเจ้าเท่าไร"
 นกตอบว่า "ได้โปรดเถอะพะยะค่ะ ขอคิดหมื่นรูปี
 อย่าว่าราคาแพงเลย รัฐบาลเงินจ่ายให้พรานเร็วๆ
 เถอะพะยะค่ะ ข้าเจ้าจะทำประโยชน์ให้แก่พระองค์
 เกินค่าเสียอีก" "จะทำประโยชน์อะไรให้แก่เราได้
 บ้างนะ เจ้าหิรมัน" พระราชาถามอย่างฉงนพระทัย
 และนกก็ทูลตอบว่า "ได้ดังเวลาทรงทราบเองเถอะ
 พะยะค่ะ"

พระราชารู้พระทัยคำพูดอันหลักแหลมของนก
 หิรมันเหลือจะเปรียบ ทรงสั่งให้ขุนคลังรับจ่ายเงิน
 ให้พรานไปโดยเร็ว แต่ก็ก็นำไปเลี้ยงไว้ให้อยู่
 ใกล้ชิด และพระราชาก็เคยใช้เวลากับพระมหีทั้ง
 ๖ พระองค์ก็แทบจะลืมไปเลยว่าทรงมีพระมหีทั้ง
 เพราะเพลินสนทนากับนกหิรมัน ไม่ว่าจะทรงถาม
 อะไร นกหิรมันเป็นตอบได้หมด ข้างยังสามารถ
 ท่องพระนามเทพเจ้าของฮินดูทั้ง ๓๓๓ ด้านองค์ได้
 หมด ใครได้ฟังเพียงพระนามก็นับว่าได้บุญแล้ว
 เมื่อเป็นเช่นนั้นวันแล้ววันเล่า พระมหีทั้ง ๖ องค์

คำไทย-ไทย

ท้อมคำบ่อกำบังตะมึ ท้อมคำพุงกัณงตะขันนิกปั้น

(คำไทยพม่า ในอัสสัม)

แปลว่า : พังคำพ้อคำตังหน้งจะม้งคัง พังคำตมการ
คังหน้งจะขันนิพพาน

คัง คัง ประหนึ่ง ตะ = จะ พุงกั = ตมการ
พระผู้ใหญ่ (คำภาษาพม่า) ขัน = ขัน นิก

คำอธิบาย : ท้อม = พัง บ่อกำ = พ้อคำ ้ง =

ปั้น = นิพพาน

บ.พ.

ย่อมคิดริษยา และไม่ซำกักกลายเป็นพยาบาทอาฆาต
ถึงคิดจะฆ่าจนเกลียดเลย

ไม่ช้าโอกาสก็มาถึง วันหนึ่งพระราชเจตจำ
ประพาสป่าล่าสัตว์ ต้องไปค้างในป่าถึงสองวัน มเหสี
ทั้งหกจึงชวนกันว่า “มาเราไปตามนกหิรมันดีกว่า
ว่าเราทั้งหกคนนี่นะ ใครซำเหวที่สุด ถ้านกหิรมัน
บอกว่าคนไหนซำเหว คนนั้นต้องเป็นผู้ฆ่ากันนะ”
ตกลงกันแล้วมเหสีก็พากันไปยังห้องที่นกหิรมันอยู่
แต่ยังไม่ทันจะพูดอะไร นกหิรมันก็ทูลพระนาม
เทพเจ้าขึ้นอย่างอ่อนหวาน จนมเหสีเหล่านั้นใจอ่อน
ซำไม่ลง พอวันรุ่งขึ้นต่างก็ตั้งใจใหม่ พยายาม
ทำใจให้แข็งจะฆ่ากันให้ได้ เมื่อถึงห้องก็ไปตามนก
หิรมันก่อนว่า “นี่นะ เจ้าหิรมัน เจ้าก็ฉลาดพอจะ
ตัดสินอะไรได้ถูกต้อง เจ้าลองดูพวกเราทั้งหกคนนี่ซิ
ว่าใครซำเหวที่สุด” นกหิรมันรู้ใจของมเหสีเหล่านั้น
ได้ดีว่าประสงค์อะไร จึงกล่าวหาว่า “อยู่ในกรงอย่างนี้
จะพูดถูกได้อย่างไร จะตัดสินให้ถูกต้องยุติธรรม
จะต้องตรวจดูทุกสัดส่วน ทั้งหน้าและหลัง อยากรจะ

ฟังความเห็นของข้าเจ้า ต้องปล่อยข้าเจ้าออกจาก
กรงไปก่อน”

มเหสีเหล่านั้นที่แรกก็ไม่กล้าปล่อยนก แต่แล้ว
มานึกขึ้นได้ว่า ถ้ามีคปประตุน้ำต่างเดียวให้หมดแล้ว
คงไม่เป็นไร นกหิรมันคงหาทางหนีออกไปไม่ได้
แน่ นกหิรมันเองเห็นคนเหล่านั้นมีคปประตุน้ำต่าง
ก็มองดูทางหนีไปได้ เห็นช่องที่เจาะให้น้ำไหลมีอยู่
ในห้องนั้นแห่งหนึ่ง จึงกล่าวหาว่า “พระมเหสีแต่ละ
องค์นั้นนะ ด้วยไม่เท่าปลายนิ้วเท้าของผู้หญิงคนหนึ่ง
ซึ่งอยู่พันมหาสมุทรทั้งเจ็ด กับแม่น้ำทางสิบสามสาย
ไป” พูดจบก็รีบเดินออกตามนาคช่องทางน้ำไหลนั้น
ออกไป ก่อนที่มเหสีผู้แคบเคืองอย่างแสนสาหัสจะ
ตะครุบตัวเอาไปฉีกเนื้อเสียเป็นชิ้นๆ แล้วก็ไปหลบ
พักอาศัยอยู่ที่กระท่อมคนตัดฟัน ไม่ไกลนัก

วันรุ่งขึ้นพระราชเจตจำกลับจากล่าสัตว์ ไม่พบ
นกหิรมันเกาะคอนอยู่ในกรงอย่างเคย ก็ทรงโศก
เศร้าแทบจะเสียดสี ทรงไต่ถามพระมเหสีแต่ละองค์
ก็ทูลว่าไม่ทราบ พระราชา (อ่านต่อหน้า 110)

“เธอจะไม่เคยขัดคำสั่งผู้ใหญ่เลยนะ จนกระทั่งคุณนะแหละไปติดดินบนเตียงให้ถือจดหมายให้คุณ” ฉออันว่า

ฉออันหัวเราะหึๆ “แปลว่าฉันไม่เข้มแข็งอะไร พอคนมาติดดินบนเตียงไปเลย”

ฉออันไม่แน่ใจว่าจะโต้เถียงเขาอย่างไร จึงนั่งคิดสักประเดี๋ยวก็กล่าวหาว่า “เห็นจะต้องพ่อแม่ติดดินเราบอกเขาไปอย่างที่คุณว่านี่”

“มันสำคัญที่วิธีบอก บอกให้ฟังอย่างไร ฉออัน

เขียนจดหมายแล้วเอามาให้พี่คุณนะ” เขากำชับ

ฉออันเขียนจดหมายพยายามวางตัวให้เป็นกลาง บอกข้อเด่นและข้อด้อยของฉออันไปอย่างไม่ลำเอียง ทั้งที่ใจของตนค่อนข้างจะให้มันอยู่กับคุณแจ้ว ในที่สุดห่อหนึ่งก็ได้รับจดหมายจากฉออันฉบับหนึ่ง ตอบมาว่า ขอให้อาจารย์จัดการให้เขาไปอาศัยบ้านญาติของฉออัน เหตุที่ติดดินใจเช่นนั้นก็เพราะเกรงใจทางบ้านคุณแจ้ว และเกรงใจฉออัน ไม่อยากให้อาจารย์และฉออันขัดใจกัน (อ่านต่อฉบับหน้า)

เรียนอังกฤษจากเพลง – ต่อจากหน้า ๑๔

From her fourth-floor window, she gave us a sign to go up.

(จากหน้าต่างตึกชั้นที่ ๔ เธอให้สัญญาณให้เราขึ้นไป)

— come shower or shine : no matter whether it rains or whether the sun shines (ไม่ว่าฝนจะตกหรือแดดจะออก)

ex : I'll be yours, come shower or shine.

(ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นฉันจะเป็นของเธอให้ได้)

Come shower or shine, we'll meet there.

(ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นเราจะต้องพบกันที่นั่น) □

นกแก้วหิรมัน – ต่อจากหน้า ๑๗

ทั้งแคนทั้งเสียดพระทัย เพราะโปรดปรานนกหิรมันอย่างเหลือเกิน ได้แต่กันแสงครวญครวนนกหิรมันอยู่ทั้งวันทั้งคืน จนอำมาตย์ราชบริพารพากันเป็นทุกข์กังวล จึงตั้งข้อร้องเรียนว่า ถ้าใครนำนกหิรมันของพระราชมารดาถวายได้จะให้รางวัลหมื่นรูปี คนตัดพินเจ้าของกระท่อมที่นกอพยพผ่านไปเห็นทางจะได้เงินรางวัลหมื่นรูปี จึงรีบจับนกหิรมันไปถวาย พระราชยานีปรีดาอย่างสุดจะเปรียบเมื่อได้นก

หิรมันกลับคืนมา ครั้นเมื่อนกหิรมันเด้าร้องให้ฟังโดยตลอด พระราชาภิโรดมเห็นทั้ง ๖ จนสุดขีดจัดการให้เนรเทศไปอยู่ยังที่ร้างห่างผู้คน อาหารก็ไม่หาให้ ไม่ช้าก็ถูกสัตว์ร้ายกินตายหมดทั้ง ๖ องค์ ต่อมาพระราชาทรงนึกขึ้นมาได้ถึงข้อความที่นกหิรมันกล่าวแถมให้ทั้ง ๖ องค์ จึงถามนกหิรมันขึ้นว่า “นี่แน่ เจ้าหิรมัน ที่เจ้าเอาผู้หญิงคนที่อยู่พันมหาสมุทรทางเจ็ดและแม่น้ำสินธุมาถวาย มาเปรียบ

เป็นมเหสีทั้งหกนั้น เจ้ารู้ใหม่ว่า จะมีวิธีใดที่จะได้หญิงนั้นมาเป็นมเหสีเรา”

“มีวิธีอะไร” นกหิรมันตอบอย่างมั่นใจ “ข้าเจ้าจะพาพระองค์ไปให้ถึงเทพประตูดงของนางผู้เฒ่าโคมกี้เดียว และถ้าพระองค์ทรงฟังคำแนะนำของข้าเจ้าได้ก็ ข้าเจ้าจะจัดการให้หญิงผู้นั้นได้มาเป็นมเหสีของพระองค์อย่างแน่นอน”

“ฟังซิว่า จะบอกอะไรกับออกมาเถระ” พระราชารับสั่งยินยั้ง “จะให้ข้าทำอะไรบ้างล่ะ”

“ตอนที่ต้องการม้าเผือกอย่างที่เราเรียกกัน ราชสัถยองค์หนึ่งพะยะค่ะ พระองค์ทรงขี่ข้ามมหาสมุทรทั้งเจ็ดกับแม่นางที่สืบตามสายไป”

“เรามีม้าอยู่ตั้งมากมาย มาเราไปดูกันเถระว่า จะมีม้าบักษีราชปณอยู่บ้างหรือเปล่า”

เมื่อถึงโรงม้า นกหิรมันผ่านม้าตัวๆ ถัดกันไปหมด มาหยุดอยู่ที่ม้าผสมโกโรโกโสตัวหนึ่ง นกหิรมันเห็นแล้วทูลพระราชาว่า “นี่พะยะค่ะ คือม้าที่ต้องการ ลักษณะอย่างนี้เป็นลักษณะม้าบักษีราชแท้ ต้องขุนให้ดี ให้กินอาหารอย่างดีที่สุด ๖ เดือนเต็มจึงจะใช้งานได้”

พระราชารับสั่งให้คนหาอาหารอย่างดีที่สุดที่จะหาได้ในดินแดนของพระองค์มาปรนปรีอ้า แล้วพระองค์ก็ทรงควบคุมดูแลการให้อาหารม้าเอง ไม่นานเท่าไรม้าก็ดำด้นขึ้น พอครบ ๖ เดือน นกหิรมันก็ทูลพระราชาว่า ม้านั้นใช้งานได้แล้ว และขอให้พระราชารับจ้างเงินทำขนมโค (คือขนมข้าวตอกคั่ว กวนน้ำตาลปั้นเป็นก้อน) ด้วยเงิน ให้เสร็จโดยด่วน

ที่สุด ก่อนออกเดินทาง นกหิรมันทูลพระราชาว่า “ข้าเจ้าต้องทูลขอไว้ล่วงหน้าว่า ม้าบักษีราชปณจะหอดด้วยแะเพียงคนเดียวเท่านั้นผู้จะไปฉวยรางวัลเหาะ อย่าหอดเกินนั้นเป็นอันขาด ถ้าหอดเกินหนึ่งแล้วมาจะคิดอยู่กับทันทนเอง หากกลับเช่นกัน ถ้าหอดมาถึงครึ่งหนึ่งแล้ว มาจะมาได้ครึ่งทางเท่านั้น” พระราชารับคำ เมื่อทรงม้าแล้วก็หอดมาเพียงคนเดียว ม้าก็ไปโดยรวดเร็วเหมือนสายฟ้าแลบ ผ่านประเทศน้อยใหญ่ตลอดทั้งข้ามมหาสมุทรทั้ง ๗ กับแม่นาง ๓๓ สายไป ในที่สุดก็มาหยุดที่หน้าประตูพระราชวังอันโอ่อ่าแห่งหนึ่งในตอนเย็น

ใกล้กับประตูวังนั้นมีต้นไม้สูงตระหง่านอยู่ต้นหนึ่ง นกหิรมันบอกให้พระราชานุภมมได้ใกล้ๆ แล้วให้ไต่ต้นไม้ขึ้นขึ้นไปซ่อนตัวอยู่ แล้วนกหิรมัน

เด็ก

ว่านน้ำไม่เย็น

ว่าเป็นแต่ไม่ถูกสไลด์ เชิญที่ ชุมมว่านน้ำ
สมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนประถมสาธิตฯ

สุขุมวิท ๒๓ (ซอยประสานมิตร)

สระและเครื่องกรองขนาดใหญ่ทันสมัย

อำนวยการสอนโดยอาจารย์

และคณะกรรมการของสมาคม

ในเวลาราชการ โทร. ๕๐๓๕๕๘

นอกเวลา โทร. ๕๐๔๕๕๕

ทุกวัน

กับขนมโคเงินทั้งไว้ตามทางที่จะไปสู่ห้องบรรทม
ของนางผู้โฉมงาม แล้วแฉกนกกิรมันก็ขึ้นไปจับ
คอนอยู่บนต้นไม้ด้วย ตกึก เฝยสองยามไปนาน
แล้ว นางกำนัลผู้เข้าไปนอนในห้องบรรทมเปิดห้อง
ออกมาข้างนอก มาเห็นขนมโคเงินเข้า ออกแปลกใจ
ไม่ได้ รีบเก็บไปถวายเจ้าหญิง เจ้าหญิงเห็นเป็น
ของแปลก ก็ไม่ออกว่ามันจะล่องหล่นมาจากไหน
จึงเสด็จจากห้องบรรทมมาดู แล้วก็ให้นางกำนัลนำ
ตะกร้ามาช่วยนางเก็บขนมโคเงินที่เรี่ยรายอยู่ตามทาง
เดิน เรือยไปจนถึงโคนไม้ที่พระราชารัชนองค้อยู่
นกกิรมันเห็นเช่นนั้นรีบเตือนพระราชาก็เสด็จลง
ไปรวบตัวนางอุ้มขึ้นหลังม้าบักชีราช มินกกิรมัน
เกาะอยู่บนม้าพระราช พระราชาใช้แซ่หอดม้าไป
เพียงทีเดียว ม้าก็เผลอไปในอากาศอย่างรวดเร็วปาน
ลมกรด แม้กระนั้นก็ยังไม่ทันใจพระราชารัชนองค
จะให้ถึงบ้านถึงเมืองเร็วกว่านั้น จึงถามค่าเตือนของ
นกกิรมันเสียสิ้น ใช้แซ่หอดม้าเข้าไปอีกทีหนึ่ง
คราวนั้นแทนที่ม้าจะไปเร็วขึ้น กลับชะงักหยุดนิ่งอยู่
ตรงชายป่าที่บนนั้นเอง นกกิรมันร้องออกมาอย่าง
ดังหัวว่า "โอ พระราชา ข้าเจ้าทูลขอให้หอดเพียง
ทีเดียว นี่พระองค์หอดเข้าไป ๒ ที แล้วทีนี้จะทำ
อย่างไรละ มิพากันตายอยู่ตรงนั้นหมดหรือ"

พระราชาก็ไม่ทราบจะทำอย่างไร ในเมื่อ
ม้าบักชีราชคันกำลัง ไปต่อไปอีกไม่ไหวแล้ว ทุกคน
จึงต้องลงจากหลังม้า แต่จะหาที่พักที่ไหนสักแห่งก็
ไม่มี ต้องหาที่นอนเอากลางดิน ส่วนอาหารที่จะกิน
ก็ต้องพึ่งผลไม้และหัวเผือกหัวมัน

รุ่งเช้า บังเอิญให้พระราชารัชนองคณ์มาด่า
ดัด พระองค์เสด็จตามกองมาจนถึงที่ที่พระราชารั
ชนองคณ์ประทับอยู่ ความงามของนางนั้นเป็นที่
ลบลบพระทัยพระราช พระราชาจึงผิปากให้สัญญา
นกกิรมันบริวารมาจับนางไปยังบ้านเมือง ส่วนพระ
ราชารัชนองคณ์ถูกทำร้ายพระเนตรจนบอด ทั้ง
อยู่กลางบ้านแต่ถ้าฟัง แต่ก็ยังดีที่มีนกกิรมันผู้
สามีภักดีเคียงข้างอยู่ตลอดเวลา

เจ้าหญิงผู้ทรงโฉมถูกจับตัวไปยังพระราชวัง
พร้อมด้วยม้าบักชีราช นางขอร้องพระราชารั
ชนองคณ์อย่าได้เข้ามาใกล้ตัวนางตลอดเวลา ๖ เดือน เพราะ
นางจะถือศีลบำเพ็ญตบะบูชาเทพเจ้า ที่นางจะ ๖ เดือน
ก็เพื่อจะได้มีเวลาชวนม้าบักชีราชให้มาถึงดัดดัดเดิม
ฉะนั้นนางก็บำเพ็ญตบะไปพลาง ชวนม้าไปพลาง แต่
ทุกอย่างจะสำเร็จลงได้ก็ด้วยนกกิรมัน ทำอย่างไร
จึงจะได้พบนกกิรมันเล่า

นางคิดหาวิธีอยู่นาน ในที่สุดจึงให้นางกำนัล
จัดการห่านขาวนานาชนิดลงไว้บนหลังคาห้องที่
ประทับ เพื่อนกทั้งหลายจะได้มากิน นางเฝ้าดูนก
เหล่านั้นทุกวันหาเห็นนกกิรมันไม่ จนวันหนึ่งนก
เหล่านั้นไปป่าประกาศบอกให้นกกิรมันรู้ว่า
มีอาหารอยู่ๆ อยู่ในพระราชวัง ดูกว่าจะกินผลไม้อะ
ไรที่มีอยู่ในบ้านนั้น นกกิรมันจึงลงติดตามนก
เหล่านั้นมาบ้าง และที่นั่นเองนกกิรมันกับเจ้าหญิง
ก็ได้พบกัน ต่างก็ได้ปรึกษากันถึงเรื่องหนีจากพระ
ราชวัง กับหาหนทางรักษาพระเนตรพระราชารัชนองคณ์
บอกนกกิรมันว่า ยารักษาเนตรที่พระราชารัชนองคณ์

นาง คือที่ต้นไม้ข้างประตูวังนั้น มีนกที่หงิมๆ แต่เห็นอะไรได้คงเดิม จากนั้นเจ้าหญิงก็ทรงม้ากับนกที่หงิมๆ ผัวเมียทำรังอาศัยอยู่ ต้องเอาไข่ของลูกนกทั้งต้องมาพอกที่พระเนตรพระราชาทรงตักๆ อุ่นๆ อย่างนั้นตาดจึงจะเป็นปกติคงเดิม นกหิรมันฟังแล้วก็ไม่ยอมทำ บินข้ามสมุทรทั้ง ๗ และแม่น้ำ ๓๓ สายไปเอง ไปแอบนอนบนต้นไม้ตอนกลางคืน พอเช้าก็รีบไปคาบใบไม้มาใบหนึ่งรองขี้ลูกนก ได้แล้วก็นำใบไม้มาให้พระราชาทรงพอกพระเนตรทั้งสองข้าง ยาของเจ้าหญิงวิเศษจริง พอพระราชาทรงพอกพระเนตร ก็

ราชควมขับไล่ตลอดออกจากวังตรงไปยังบ้านที่พระราชาทรงประทับอยู่ แล้วพระราชาก็พาเจ้าหญิงโฉมงามพร้อมด้วยนกหิรมันไปยังบ้านเมือง อุปภิเชกเจ้าหญิงเป็นมเหสี ทรงราชสมบัติด้วยความสุขสืบมา มีนกหิรมันท่องนามเทพเจ้าตามรอยตามสืบตามตามองค์ให้ฟังอยู่ทุกวัน □

(จาก Folk Tales of Bengal
ของ Rev. Lal Behari Das.)

ภาษาและหนังสือ — ต่อจากหน้า ๑๕

“เด็กดักกคนคะ”
“ดักกคนได้”
“เด็กแก่นนี้ยังไม่เยอะเยอะดิคะ อิดันแจกเด็กมากกว่านี้อีก ทั้งลูก ทั้งหลาน ทั้งเด็กในบ้าน โอ๊ยเยอะเยอะ”
“เด็กไม่มากก็จริง แต่แจกของมากคะ มีดาร์พัด”
แจกของเด็กเยอะเยอะ เด็กอาจจะเยอะเยอะ หรือ

ของอาจจะเยอะเยอะ มีความหมายได้ทั้งสองอย่าง ประโยคเหล่านี้ เวลาพูด การเว้นจังหวะและการเน้นเสียงหนักเบาอาจช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจได้ตรงตามกับผู้พูดต้องการ แต่ครั้นพูดกันเพลินๆ แลขอเข้าคนหนึ่งถามว่า ไปไหนมา อีกคนก็อาจจะตอบตามวาต้องคอกได้ ไม่ใช่เพราะมัวคิดเรื่องอื่น ไม่ได้ตั้งใจฟัง แต่เพราะไม่เข้าใจว่าผู้ถามประสงค์จะให้ตอบอย่างไร □

ข้อคิดเป็นศรีเป็นเดช — ต่อจากหน้า ๑๕

ให้มีตัว “ว” และ “น” อยู่ด้วยคะ
ส่วนคนที่ ๒ ชื่อณัฐวุฒิ เกิดวันพฤหัสบดี เดือนมกราคม ปีชวดคะ ณัฐวุฒิ แปลว่าอะไรคะ ช่วยกรุณาดูด้วยคะ ดิฉันจะคอยฟังในสัปดาห์นี้”
“วงศ์เกษม”
ชื่อ “วัฒนาวัด” และ “ณัฐวุฒิ”
คำแปลของ นวัตกรรม ตามที่รู้และใช้กันในภาษา

ของเราคือ กัดบ เพราะฉะนั้นไม่น่าจะมีปัญหาเรื่องความหมายเลย
คำ ณัฐวุฒิ ไม่ทราบว่ ณัฐ แปลว่าอะไร เพราะไม่ปรากฏทั้งในบาลีและสันสกฤต ผู้ตั้งอาจตัดหรือแต่งจากคำใดก็ได้ ไม่กล้าเดา
ชื่อทั้งสองถูกต้องดีแล้ว จึงไม่ได้หาชื่ออื่นให้

● บ. พันธุเมธา ●

SL
398.4
ว 149 น
2510
A. 2 6.7

- บรรณานุกรม
- นิทานพื้นบ้าน

โน้ตหน้า หน้า ๒๕/๑๐
 ๖๑๙ ๒๕๖๓ ๒๕/๑๐
 มรรณ พันธ์เมธ

หม่องไม้ใช้กรรม

ชื่อหม่องไม้แท้จริงหาใช้ชื่อคนไม้ หม่อง
 ดินอ่องผู้เล่า เล่าว่า เป็นชื่อกระเบ็ดตัวหนึ่ง ซึ่ง
 คนหาปลาผู้ชราสองตัวเมียเมตตานำมาเลี้ยงไว้
 ในสระหลังบ้านตั้งแต่ยังเป็นไข้อยู่ คนพม่าคง
 จะไม่มีคติเตือนใจเรื่องเลี้ยงลูกเลี้ยงจระเข้ ผู้เฒ่า
 ทั้งสองที่ทอดแหไม่ได้ปลากลับไปไม่ได้ใช้จระเข้มา จึง
 คิดนำไข่จระเข้ขึ้นมาเลี้ยงจนกระทั่งเป็นตัว กลาย
 เป็นลูกจระเข้ขึ้นมา และคงเป็นเพราะคนทั้งสองไม่มี
 ลูกจึงได้พุ่มพักจระเข้น้อยนั้นด้วยความเอ็นดูรักใคร่
 ไม่ผิดลูกของตัวเอง ถึงกับตั้งชื่อให้ว่า หม่องไม้ (ไม้
 พม่าแปลว่า เมฆ ฝน หรือท้องฟ้า จาก เมฆ ของ
 บาติสันลฤฤ)

เวลาผ่านไป หม่องไม้เติบโตขึ้นจนเลี้ยงใน
 สระนั้นต่อไปไม่ได้ คนหาปลาต้องไปกันคอกไว้
 ริมแม่น้ำใกล้บ้าน แล้วนำหม่องไม้ไปปล่อยไว้ใน
 นั้น แต่ว่าหม่องไม้ก็เติบโตเร็ว เพียงมีต้องมีคอก
 ที่กันไว้ริมแม่น้ำก็แคบไปเสียแล้ว คนหาปลาจน
 บัญญาไม่ทราบจะเลี้ยงหม่องไม้ได้ที่ไหนดี ในที่สุด
 เมื่อสองตัวเมียปรึกษากันดีแล้ว คนหาปลาก็พูดแก่
 หม่องไม้ว่า

“ลูกเอ๋ย ลูกจะโตจนคับคอกนี้แล้ว พ่อเห็น

จะต้องปล่อยลูกลงน้ำเสียทีละ ลูกจะได้ไปไหนมา
 ไหนได้ตามชอบใจ ต่อไปนี้พอถึงเวลาเที่ยงดึก ลูก
 มากอยพ่อดรงริมน้ำนั้นนะ พ่อจะเอาอาหารมาให้ลูก
 กิน ลูกต้องมาทุกวันนี้ พ่อจะได้สบายใจว่าลูกยัง
 ไม่ได้เป็นอะไรไป”

ตั้งแต่นั้นมา คนหาปลาก็ทำตามทีพูดนั้นทุกวัน
 บางวันก็มาดำฟักคนเดียว บางวันเมียแก่ก็ตามมา
 ด้วย พอมาถึงตรงที่ท้นคอกหมายก็จะร้องเรียกขึ้นว่า
 “หม่องไม้ หม่องไม้” หม่องไม้ได้ยินเสียงดังเฒ่า
 ตัวเมียเรียกก็จะขึ้นมารับอาหารจากมือ เหตุการณ์
 เป็นไปอย่างนั้นเสมอมาอีกหลายต่อหลายเดือน จน
 กระทั่งหม่องไม้กลายเป็นจระเข้ใหญ่ ร่ายกา
 อาละวาดเป็นเจ้าถิ่นเจ้าทำอยู่ในแม่น้ำนั้น จนขึ้นชื่อ
 เล่ากันมาถึงปัจจุบัน

อยู่มาวันหนึ่ง คนเฒ่าทั้งสองเกิดล้มหน้าอาหาร
 ไปให้หม่องไม้ ความที่หม่องไม้ได้เป็นเจ้าเป็นใหญ่
 อยู่ในแม่น้ำ จึงลึมนึกไปว่าอาหารที่คนชรา
 ทั้งสองนำมาให้ตนนั้น นำมาให้ด้วยใจรักใคร่เอ็นดู
 เพราะถือเสมือนหม่องไม้เป็นลูกของตน หม่องไม้
 กลับคิดไปว่า เป็นอาหารที่ข้าจะต้องนำมาถวาย
 เจ้านาย เมื่อไม่ได้อาหารมาตามเวลา กอปรด้วย

คำศัพท์ไทย-ไทย

ข้าวเต้งบ่ สะเด็นออกสาด

(ภาษิตภาคเหนือ)

คำแปล : ข้าวที่เมล็ดเต็มไม่ดิบ จะไม่กระเด็น
ออกจากเปลือกเหมือนข้าวที่ดิบ เมื่อเวลาเข
ตีข้าวในเสื่อ

เช่นเวลาเราตีข้าวในเสื่อ ข้าวที่เมล็ดเต็มจะไม่
กระเด็นออกมาจากเปลือกเหมือนข้าวที่ดิบซึ่งเปรียบ
เสมือนคนชั่ว

ความหมาย : เป็นคำพูดเปรียบเทียบคนดีเหมือน
ข้าวที่เมล็ดเต็ม ย่อมตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้

อธิบาย : ข้าวเต้ง = ข้าวเมล็ดที่เต็ม ไม่ดิบ บ่ = ไม่
สะเด็น = กระเด็น สาด = เถือ

รัชนิ ชัยชนะ ๑๔๔ ถนนลำพูน เชียงใหม่

ความหิวอย่างถึงขนาด หม่องม่ก็แค้นเคืองฟาดเื่อ
ฟาดตัวไม่ผิดกับจระเข้เจ้า คินวันรุ่งขึ้นชายชรามา
แต่ลำพัง มาถึงก็ร้องเรียกว่า “หม่องม่ถูกรัก”
พอได้ยินเสียงเรียก หม่องม่ก็ฉวยปรีตวงเข้ามา
และแทนที่จะรับอาหารไปจากมือชายชราอย่างเคย
กลับถลันเข้าคาบขาชายชราไว้ ชายชราเอาใจตีเข้า
ต่อ ถามว่า “เป็นอะไรไปล่ะ ถูกรัก” หม่องม่
ตอบว่า “ก็พ่ออยากไม่ให้ของมาให้ข้ากินเมื่อวาน
นี่ ข้าก็ต้องกินตัวพ่อแทนละ”

ชายชราเห็นทำไม่ได้การ จึงเตือนสติหม่องม่
ว่า “อย่าลืมนะ ถูกรัก ว่าพ่อเลี้ยงเจ้ามาเหมือน
พ่อบังเกิดเกล้าของเจ้าจริงๆ” แต่หม่องม่ก็ยัง
ยืนยันว่า “ถึงอย่างไรข้าก็ต้องกินพ่อแน่ๆ” เมื่อ
ไม่เห็นทางรอดพ้นความตายไปได้ ชายชราก็ถั่ว
สิ้นในที่ที่สุดว่า “ถ้าอย่างนั้นก็ขอให้พ่ออธิษฐาน
สักหน่อยก่อน” เมื่อหม่องม่ไม่ขัดข้อง ชายชรา
จึงอธิษฐานว่า

“ข้าขอปฏิญาณว่า ข้าไม่มีความผิด ยังไม่
สมควรจะตาย หากว่าข้าไม่มีความผิดจริงแล้วไซ้
ชาติหน้าขอให้ข้าได้เกิดมาเป็นหมอจระเข้เพื่อจะได้
ปราบเจ้าจระเข้อกตัญญู ไม่รู้จักคุณคนตัวนี้เสีย”
แล้วก็หันไปพูดแก่หม่องม่ว่า “เฮ้ ข้าพร้อมแล้ว”
และไม่รอช้าเลยเวลา หม่องม่ก็ลากตัวชายชราลง
น้ำไปในพริบตานั่น

ไม่แต่ชายชราผู้เดียวที่ถูกหม่องม่ลากตัวเอา
ไปกิน เขายังตลอดเวลาที่หม่องม่ท่องเที่ยวช่นต้อง
อยู่ตามแควน้ำที่แยกจากแม่น้ำอริระวคินั้น ได้กินคน
เลี้ยงนับเป็นร้อยๆ ครั้นเวลาผ่านไป หม่องม่มีอายุ
ช่น คงจะได้คิด ที่ตนร้ายกาจกินได้แม้กระทั่งชายชรา
ผู้มีบุญคุณ อดล้าให้เลี้ยงตนอย่างรักใคร่มาเป็นเวลา
แรมปี คิดได้ดังนี้หม่องม่ก็เซื่องซึ้น เข้ามาอยู่
ใกล้ชิดกับคนโดยไม่ทำอันตรายใคร และดูเหมือน
หม่องม่จะชอบอยู่ใกล้คนยิ่งกว่าจะอยู่ใกล้ๆจะเข้
ด้วยกัน แม้จะมีจระเข้ตัวเมีย (อ่านต่อหน้า 105)

ของเขาติดกับดวงคุณตา” หยุดนิตหนึ่งแล้วต่อ “พี่
จำแดงเวลานั้นเป็นลูกจ้างฝรั่ง”

เกรินถอนใจใหญ่ก่อนข้างคาง “ฉันนี่ก็เรียกว่า
ชะตาดี เขาเกิดอะไรกัน มันให้เด็กตลอดไปเจ็บเสีย
บ้าง ไปต่างประเทศบ้าง เออ เรื่องไปต่างประเทศ
นี่ ได้พบท่านวิฑูรที่กระทรวง เขาพูดหน้าตาเฉยว่า
ที่เราได้ไปก็เพราะเขา ไม่ได้พูดเป็นเชิงตำเลิกลูก
เหมือนเป็นเรื่องขรรคมคว่าเขาจะต้องช่วยเรา”

“คงจะจริงกระมัง มีคุณเกรินเป็นพวกก็เป็น
ของดี แล้วได้ยินพี่บอกว่า คุณวิฑูรนี้มีอำนาจเรียบๆ
มานานแล้ว พี่บอกเล่าว่า ทุกที่ที่มีเรื่องคนคิดร้าย
ท่านคนใหญ่ คุณวิฑูรต้องมีบทบาทอยู่ใกล้ๆ เสมอ
แล้วเรื่องที่พี่ถูกฟ้อง ก็ว่าเพราะท่านวิฑูรนี้แหละ
ตอนนั้นเขาอยู่ลพบุรีพร้อมๆ กับพี่ไปรักษาการ

ตำแหน่งเจ้าเมือง เขาก็ทำให้เป็นเรื่องขึ้นมา แล้ว
ก็เขาแหละเป็นคนทำให้เรื่องซาไป แล้วกลับช่วย
ให้พี่ขึ้นได้เบียบำนาญ เขาทำเงินให้คนเห็นอำนาจ”

เกรินก้มหน้าใช้ความคิดอยู่หลายวินาที แล้ว
เมื่อเงยหน้าขึ้นเขาก็ด่าแกล้งดัดด้วยน้ำเสียงเรียบๆ
อย่างเป็นจริงเป็นจัง “ที่ร้านนี้มีทางเข้าข้างหลังไหม
ถ้าจะมาเรียกให้เปิดประตูรับกลางคืนดึกๆ จะมีหวัง
ได้เข้ามาโดยใครไม่รู้ไหม”

“มี” คุณแดงตอบทันทีตามอุปนิสัย มักตัดสินใจ
เร็วเสมอ “กินอิ่มแล้วไปดูซี กรังที่ประตู
หลังมันไปคังที่หัวนอนตัวเอง ตอนกลางคืนไม่มี
ใครไต่ย่นหรอก จะมีอีกคนก็ยายอั้ง แต่แกมกช.เขา
นอนหลับเก่งจริง ไม่ค่อยตื่นเสียเลย”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

หม่องไม้ใช้กรรม – ต่อจากหน้า ๑๗

มาจนเย็นอยู่ไม่ห่างหม่องไม้ก็ไม่โยกคืบด้วย จนทำให้
นางจะเข็นเคียงคานพยายาบทไม่รู้หาย

พอหม่องไม้อายุได้ ๓๐๐ ปี หม่องไม้ก็จำแดง
ร่างเป็นคนได้ดังที่เขาเชื่อกัน หม่องไม้ในร่างคน
หากินทางเป็นพ่อค้าเดินทางขึ้นลงตามลุ่มน้ำที่ตน
เคยอยู่เมื่อเป็นจระเข้ และเกิดไปหลงรักหญิงสาว
สวยเข้าคนหนึ่ง จึงได้แต่งงานกัน และอยู่ด้วยกัน
อย่างผาสุกตลอดมาเป็นเวลาหลายปี

ล่วงมาถึงตอนนี้ ชายชราผู้ถูกหม่องไม้กิน ได้
กลับชาติมาเกิดเป็นคน และได้เป็นหมอจระเข้ตั้งแต่
อายุ ๑๖ ตามคำอธิษฐานนั้น ขณะนั้นชาวคราวของ
หม่องไม้จะเข้หายเงิบไป ไม่มีใครรักคนล่องรู้ว่

หม่องไม้ได้จำแดงร่างมาเป็นคน และใช้ชีวิตอย่าง
คนมาเป็นเวลาช้านานแล้ว ฉะนั้นเมื่อหมอจะเข้
หนุ่มนั้นบังเกิดอยากทดลองวิชา จึงไม่แน่ว่าจะเป็น
ผลหรือไม่ เพราะจะเข้ที่เคยอาละวาดไม่เคยปรากฏ
ร่างมาหลายปีแล้ว แต่กระนั้นหมอจะเข้ก็ยังคิดจะ
ลอง จึงไปยังรมน้ำ นั่งบริกรรม เขาไม่กายสิทธิ์ฟาด
น้ำฟาดทองมนตร์เรียกจะเข้ แล้วเรียกชื่อหม่องไม้
ว่า “หม่องไม้ จระเข้ มาที่นี่เดี๋ยวนี้”

แม้ว่าบ้านของหม่องไม้จะอยู่ไกลจากฝั่งน้ำนั้น
มิใช่น้อย แต่อำนาจมนตร์ของหมอจะเข้ทำให้
หม่องไม้รู้ตัวว่าถูกเรียก และรับรู้ได้ด้วยญาณของ
จะเข้ว่ามีคนตีมาปราบตนเสียแล้ว และคนนั้นจะ

เป็นใครไปไม่ได้ นอกจากชายชราชาวประมงผู้ตก
ลากตัวไปกินเดียนั่นเอง กรรมตามมาทันแล้ว อย่างไร
เดียนคงถูกฆ่าให้ตายตกตามไปด้วยในไม่ช้า
หม่องไม่รู้สึกเช่นนั้นจึงบอกความจริงแก่ภรรยาว่า
ตนเป็นใคร มีความเป็นมาอย่างไร และท้ายที่สุด
เมื่อราดาภรรยาเรียบร้อยแล้ว หม่องไม่บอก
ภรรยาให้ตามมาด้วย เพื่อว่าเมื่อตนสิ้นชีวิตลง จะ
ได้อือเอาร่างจะเข็นเป็นสมบัติของตนได้

หมอจะเข้เอาไม้กายสิทธิ์ฟาดน้ำเป็นครั้งที่สอง
พลางตั้งเฉียบขาดขึ้นว่า “หม่องไม่มาเดียนคนเดียว”
หม่องไม่รู้สึกขัดขึ้นได้ จำต้องราดาภรรยาเป็นครั้งที่
สุดท้าย แล้วก็นั่งร่างเป็นจระเข้กลางลงน้ำไป พอ
หมอจะเข้เรียกอีกเป็นครั้งที่สาม หม่องไม่ก็โผล่

ขึ้นมาอยู่ที่แทบเท้า และหมอจะเข้ก็เอาไม้กายสิทธิ์
นั้นประหารหม่องไม่ เพียงทีเดียวหม่องไม่ก็ตาย

พอหม่องไม่ตาย ร่างของหม่องไม่ที่นอนที่อยู
บนบกก็กลายเป็นทับทิม ส่วนที่นอนที่อยู่ในน้ำกลาย
เป็นทองคำบริสุทธิ์ หมอจะเข้ปราบหม่องไม่ลงได้
แทนจะภาคภูมิใจ กลับรู้สึกผิดแถมสลดใจ จึงรีบ
หนีไปทันทีโดยมิได้เตรียมร่างที่กลายเป็นทอง
ของมีค่าของหม่องไม่เลย ปล่อยให้ภรรยาหม่องไม่
ผู้ติดตามมา ถือเป็นเจ้าข้าเจ้าของแต่ผู้เดียว และ
ภรรยาหม่องไม่ก็ได้จัดการสร้างเจดีย์บรรจุร่างของ
หม่องไม่ที่เป็นทับทิมและทองคำไว้ เพื่อเป็นที่ระลึก
ถึงหม่องไม่สามีผู้เป็นจระเข้สืบต่อไป

□

□

ทะเลเงิน — ต่อจากหน้า ๒๗

สีหน้าของหล่อนหม่นลงอย่างแท้จริง กำ
มงอย่างตรึงตรอง คำพูดของเจ้าช่อนที่เรียกว่า
หล่อนเป็นลูกเรือถูกจระเข้นั้นทำให้เขาต้องคิด
ทบทวนและตั้งเกิดเป็นพิเศ แต่ก็พบความเศร้าจาก
ดวงตาและสีหน้า จะมีแววพิเศสักเท่าไร นัยน์ตา
หล่อนบวมช้ำ ให้ความรู้สึกเจ็บปวดจากใจขึ้นมา เขา
ไม่เสียใจเลยที่จะรับเอาหญิงมาเป็นศรีภรรยา เขา
เสาะหาและส่งคนตำแหน่งมานานแล้ว ไม่มีใคร
เหมาะใจเท่า ความเป็นผู้หญิงด้วยเท่าด้วยสาวเท่า
สาวเขาหาได้ไม่ยากนัก แต่ตำแหน่งศรีภรรยาของเขา
นี้ดี ทั้งฝั่งระนองและบ้านข้ามฝั่งทะเลก็ยังไม่ต้องใจ
เขาสักคน คนดีก็มักถึงสาวเขาแต่ที่ทุ่งคมช้า
ทั้งตลาดที่คนคนหนึ่ง ที่ยืนอยู่ตรงหน้าขณะนั้นเขา

ก็ว่าเหมาะแล้ว เจ้าลูกเรือคนหนึ่งยังแอบมากระซิบ
ให้ฟังเสียอีกว่า ที่เกิดจระเข้นั้นไม่ใช่คนหรือหาก
เป็นลูกสาวได้เหรียญที่ชื่อเจ้าหล่อนต่างหาก ดิบเบี้ย
โกธนีเอไอที่มันแน่นๆเสียก่อน ที่ดีกว่าหากมีจระ
เข้คืออย่ากัณฑ์หลัง

“ฉันจะส่งคนมาให้ใช้” เขาไม่หักหาญน้ำใจ
หล่อนจนเกินไปนัก “จะเอาอะไรก็ส่งเขา หรือจะ
ให้ฉันอยู่เป็นเพื่อนด้วยที่กับออกมา”

ชลธิชาสีหน้า มองเหม่อไปในท้องทะเลตรง
หน้าต่าง “พ่อกับมาพบฉันเร็วๆเกิด และถ้าพ่อไม่
มา ฉันก็จะไม่ยอมออกจากห้องนี้ กำรง รู้ได้เสีย
ด้วยว่าในตัวฉันนี้ ฉันเตรียมตัวมาพร้อม ถ้าพ่อฉัน
ตาย ฉันจะตายด้วย”

๖๑๙ ลงวันที่ ๑๙ ก.พ. ๒๕๑๐
 โฉมเบงคอล

บรรณ ทินธุเมธา

หมาจึงออกแม่สื่อ

น นมาแล้ว ยังมีข้างหอผ้าคนหนึ่งซึ่งเมื่อ
 ครั้นปู่ย่าตายายเคยเป็นเศรษฐีมีมี แต่พอมาถึง
 ชั้นพ่อกลับกลายเป็นพรหมเสียหมด
 บ้านที่เคยอยู่ใหญ่โตราวกับวังเจ้า จึงกลับกลายเป็น
 กระต่อมเล็กๆ ใกล้เคียงสุพรรณ

ข้างตึกเดือนนี้อยู่มาอย่างเดียวดาย ไม่มีญาติ
 ไม่มีเพื่อน มีแต่หมาจิ้งจอกที่อาศัยอยู่แถบนั้นตัว
 เดียวยังไปมาหาสู่อยู่ หมาจิ้งจอกตัวเคยเห็นข้าง
 ตึกเดือนมาแต่ครั้งพ่อยังมี เมื่อมาเห็นยากจนทน
 ทุกข์ทรมานอย่างนั้น ออกส่งสารไม่ได้ วันหนึ่งหมา
 จิ้งจอกจึงพูดขึ้นว่า “นี่แน่ะสหาย ชีวิตของท่านช่าง
 ยากไร้ น่าดำเคียดเสียจริง ข้าเห็นแล้วก็อยากช่วย
 เหาอย่างนี้ไหม ไปเป็นลูกเขยพระราชาเถิดเถะ”

“ไปเป็นลูกเขยพระราชา” ข้างหอผ้าร้องเสียง
 หดง “จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อตะวันขึ้นทางตะวันตก
 เท่านั้นเอง”

“เดอน่า เชื่อความดำมารถของข้าขึ้น” หมา
 จิ้งจอกยืนยัน “แต่คอยดูว่าข้าจะทำสำเร็จหรือไม่”

วันรุ่งขึ้นหมาจิ้งจอกก็ออกเดินทางเข้าไปใน
 เมืองเดินมาระหว่างทาง ผ่านสวนพฤกษเข้าไปใต้
 ใบพญามังหอบ พอมาถึงเมืองก็ตรงไปยังพระราช
 วัง ภายในพระราชวังมีสระน้ำใหญ่ซึ่งบรรดา
 ดาวดรรชนีกำหนดในพากันมาทำพิธีชำระล้างบาปวันละ
 สองครั้งทั้งเช้าและบ่าย ขณะนั้นพอดีเป็นเวลาที่
 เจ้าหญิงเสด็จมาลงสระ หมาจิ้งจอกก็ซ่อนหมอบอยู่
 ตรงทางที่เจ้าหญิงจะเสด็จ เจ้าหญิงจึงให้นางกำนัล
 ได้ไปเสีย หมาจิ้งจอกก็ลุกขึ้นทำท่าเหมือนเพิ่งตื่น
 และแทนที่จะวิ่งหนีไป ก็กลับแก้ห่อพญ หีบพญ
 ได้ปากเคียว ทั้งเจ้าหญิงและนางกำนัลต่างประหลาด
 ใจเป็นอันหนักเห็นอย่างนั้น จึงพูดกันว่า “เฮอ หมา
 จิ้งจอกอะไรอย่างนี้ มาจากไหนกัน มีการกินหมาก
 กินพญด้วย คนบ้านเมืองเขาเห็นจะฟุ้งเฟ้อกันจังเลย
 บ้านเมืองเขาก็เห็นที่จะมั่งคั่งด้วย” แล้วเจ้าหญิงจึง
 กล่าวแก่หมาจิ้งจอกว่า “นี่แน่ะ สิวาดู (ชื่อที่มักใช้
 เรียกหมาจิ้งจอก) เจ้ามาจากไหนนะ บ้านเมืองเจ้า
 เห็นจะร่ำรวยมหาศาลสินะ แม้แต่หมาจิ้งจอกอย่าง

* คนอินเดียใช้ว่า กินพญ แทนกินหมาก เพราะฉะนั้นในที่นี้เห็นจะรวมทั้งหมาก ปูน และเครื่องหอมอื่นๆ ด้วย
 เขาชอบกินหมากเท่าๆ กับคนที่ชอบสูบบุหรี่

คำศัพท์ไทย-ไทย

ปาด้ายเหออแข ซำก้อแล็กเม้าสำก้อแล็ก

(คำภาษาไทยพาดำ ในอีสาน)

แปลว่า : ปดา (ที่ต้องการ) ดับอยู่เหออแข (ถึง
จะ) ดับก็แตก ไม่ดับก็แตก คือคนที่ทำการ
ต้องไปจนถึงขั้นสุดท้าย แม้ในขั้นนั้นจะทำหรือ
ไม่ทำ ก็ต้องรับผิดชอบไปด้วย

คำอธิบาย : สำ = ดับ ปาดำ = ปดาดับ คือตาม
ปदानั้นเอะ ฮู่ = อยู่ เหออ = เหออแข = แขแข
ก้อ = ก็ แล็ก = แตก

บ.พ.

เจ้าก็ยักกินหมากกิน ตัดว่อนในบ้านในเมืองเจ้าก็
กินหมากกินพลุกนอย่างนั้นหรือ”

หม่าจ้งจอกได้โอกาสอย่างนั้น ก็ตอบว่า “ข้า
แต่เจ้าหญิง ข้าเจ้ามาจากบ้านเมืองที่อุดมสมบูรณ์
ไปด้วยนมและนางง ใ้พลุนั้นมีมากมายทุกหนทุก
แห่ง เหมือนหยกที่ซ่อนอยู่ในท้องทุ่งของพระองค์นั้น
แหละพระเจ้าข้า ตัดว่อนๆ ในบ้านเมืองข้าเจ้า ไม่ว่า
จะเป็นวัว แพะ แกะ หรือสุนัข พวกมันกินหมากกินพลู
กันทั้งนั้น เราไม่ชอบของคึกคักวุ่นวาย” “แหม
ข้างเป็นบ้านเมืองที่ผาสุกจริงนะ มึงคงอุดมสมบูรณ์
พระราชาก็คงจะผาสุกไปด้วย” “พระราชารองข้าเจ้า
ดูเหมือนจะมีที่ตัดในโลก” หม่าจ้งจอกเริ่มวางแผน
“พระราชวงศ์ด้วยราวกับปราสาทของพระอินทร์ก็ไม
ปาน เห็นของพระองค์แล้วเทียบกันไม่ได้เลย” ไฉน
แล้ว เจ้าหญิงซักทั้ง รับผิดชอบไปพูดพระราชินีผู้มารดา
แล้วต่างก็ยกยอเรื่องราวพระราชินีผู้มั่งคั่งที่สุดใน
โลก จึงให้คนมานำหม่าจ้งจอกเข้าไปเฝ้า พระราชินี
ถามว่า “เฮอ เจ้าดีดาดู พระราชารองเจ้านั้นมีมเหสี
หรือยัง”

หม่าจ้งจอกได้ที่รับทูตว่า “ยังเลยพระเจ้าข้า
มีเจ้าหญิงจากแคว้น โนนแคว้นนี้ ไกลๆ ก็มีมา
ทาบตาม แต่พระราชารองข้าเจ้าปฏิเสธไปหมดทุก
ราย (ประเพณีฮั่นคืบกัน ผู้หญิงต้องมาขอผู้ชาย
ไปแต่งงาน) ถ้าพระองค์ตอบรับใคร คนนั้นเห็นจะ
มีความสุขจนจิตใจเดียวพระเจ้าข้า”

พระราชินีทรงฟังดังนั้นก็กล่าวขึ้นว่า “แล้วเจ้า
คิดใหม่ว่า เจ้าหญิงลูกสาวเราด้วยออกอย่างนั้นจะ
จะสมกับพระราชารองเจ้า”

“ก็น่าคิดอยู่เหมือนกันพระเจ้าข้า” หม่าจ้งจอก
เจ้าได้ทำเป็นคิด “เพราะเจ้าหญิงนับเป็นหญิงที่ดีด้วย
ที่สุดเท่าที่ข้าเจ้าได้พบมา แต่ว่าพระราชารองข้าเจ้า
จะถูกพระทัยหรือไม่ ยังเป็นปัญหาอยู่”

“ถึงอย่างนั้นเถยวรี” พระราชินีอุทาน “ก็เจ้า
ไปพรรณนาความให้พระองค์ฟังซิ เราเชื่อว่าพระองค์
จะต้องหลงใหลแทบเป็นบ้าทีเดียว นี่ ดีดาดู ข้าพ
คั้งๆนะ มีเจ้าชายมากมายมาสู่ขอเจ้าหญิง แต่เรา
ก็ไม่เต็มใจ เพราะไม่ใช่โอรสของพระราชารองข้า
เมื่อเจ้าว่าพระราชารองเจ้า (อ่านต่อหน้า 122)

ไม่เหมือนภาพเดิม ในบางครั้งก็เห็นแปลกเห็นซ้ำ ในบางครั้งอาจจะทำให้รู้สึกน่าเกลียด ดังนั้นเมื่อจะทำรูปใครก็จงขออนุญาตและเข้าใจกันให้ดีเสียก่อน เพราะถ้าไม่ดีจะเกิดเป็นปากเป็นเสียง มีเรื่องมีราวขึ้นได้

โปรดดูภาพตัวอย่าง

ภาพที่ ๑ และภาพที่ ๒ (หน้า ๖๔-๖๕) เป็นภาพต้นฉบับที่ขยายตามวิธีธรรมดา

ภาพที่ ๓ ที่ ๔ และที่ ๕ (หน้า ๖๔-๖๕) ขยายแบบทำกระดาษให้โค้งตามยาวแบบเส้นดิ่ง ภาพจะได้ผล เด็กดิบ ยืด ไย้เย้ย และรู้สึกว่ามันดีกว่า

๕ หมายเหตุ — ต่อจากหน้า ๑๗

เป็นกษัตริย์อันยิ่งใหญ่ เราถิณตีรับได้เป็นลูกเขย” พระราชินีตอบตกลงไปโดยตลอด แล้วจึงทูลพระราชินีให้ทรงทราบ ซึ่งด้วยถมดองของหม่าจิ้งจอก พระราชินีไม่ขัดข้องประการใด

หม่าจิ้งจอกรีบกลับมารายงานให้ช่างทอผ้าฟัง พอลงกล่าวว่า “ท่านช่างเป็นคนโศกที่ที่สุดในโลกเลย เรื่องดำเร้งเรียบร้อยแล้ว ท่านกำลังจะได้เป็นลูกเขย พระราชินีอันยิ่งใหญ่ในไม่ช้าล่ะ แต่ว่าข้าทูลพระราชินีว่าท่านเองก็เป็นราชินีอันยิ่งใหญ่ เพราะฉะนั้นท่านต้องทำตัวให้สม ต้องทำตามท้าวแม่ทุกประการทีเดียว ไม่อย่างนั้นละก็ ไม่แต่ลาภจะหายแล้ว หักท่านกับหัวขาก็ยังจะหาย ไม่คิดบ้างอีกด้วย” ช่างทอผ้าไม่มีทางทำอะไรได้นอกจากรับคำ จากนั้นก็ให้พระให้หม่าจิ้งจอกดำเนินขึ้นต่อไป คือไปเฝ้าพระราชินีกับพระราชินี ทูลให้ทรงทราบว่า

รูปจริง

ภาพที่ ๖ และที่ ๗ (หน้า ๖๕) ขยายแบบกระดาษโค้งตามขวางแบบเส้นระดับ ภาพจะได้ผล ชัดกว่าความความเป็นจริง

กรุณาได้โปรดพิจารณาเปรียบเทียบภาพระหว่างภาพต้นฉบับที่ขยายตามวิธีธรรมดา และภาพขยายตามวิธีทำกระดาษให้โค้งทั้ง ๒ วิธี เมื่อเห็นผลเปลี่ยนแปลงไปอย่างใดก็ลองคิดดู ถ้าสงสัยประการใดก็ขอให้ทดลองทำ เมื่อทำแล้ว รับรองว่าจะต้องได้ผลและเกิดความรู้ ความเข้าใจอย่างจริงจังขึ้นได้อย่างแน่นอน □

“ถ้าเร้าพระเจ้าข้า แต่ว่าถ้าจะดำเร้งก็โอ้อโฮเห็น้อยเทียดแหละ ต้องค่อยๆ พูดทุกวันจนกระทั่งพระองค์ตกลง ขณะนั้นก็เหลือเพียงคนเดียว คือกำหนดวันแต่งงานมรดกเท่านั้น แต่ว่ามีเรื่องลำบากอยู่อย่างหนึ่ง” พูดแล้วหม่าจิ้งจอกทำท่าให้เห็นว่าลำบากจริง จนพระราชินีพระราชนิกรรณกระวายเป็นช่นรอฟังหม่าจิ้งจอกกล่าวต่อไปว่า “คือว่า พระราชินีของข้าเจ้าเป็นราชินีมหาศาล หากแต่ได้มาข้าราชบริพารต้องตามแต่ใจพระพร้อม แต่อย่างจะมีช่างเย็บ ม้าเย็บ มกลาย สดด้วยจะเลี้ยงกันไม่ไหวพระเจ้าข้า” พระราชินีฟังแล้วก็เห็นจริง พอดีหม่าจิ้งจอกทูลต่อไปว่า “ข้าเจ้าจึงเสนอว่า ให้พระราชินีพักไพร่พลช้างม้าไถ่ถอนเมือง แล้วให้เสด็จเข้ามาในเมืองเป็นการด่อนพระองค์เสียบ้างแต่ถ้าฟัง พระองค์เพียงส่งม้าทรงไปรับเสด็จเท่านั้นก็พอ”

19 ธันวาคม 2510
 โนน เบงกอล

บรรณ หินธุเมธา

ฟังหูไว้หู

กาลครั้งหนึ่ง ยังมีพระราชองค์หนึ่งมีโอรส ๓ องค์ วันหนึ่งประชาชนพลเมืองพากันมาร้องทุกข์ว่าบ้านเมืองเต็มไปด้วยโจรผู้ร้าย ผู้คนพากันนอนตาไม่หลับ ขอพระราชช่วยจัดการในเรื่องนี้ด้วย พระราชจึงเรียกโอรสทั้ง ๓ มา ตรัสว่า “ลูกพ่อ ขณะพลเมืองเขามาร้องทุกข์กันว่า บ้านเมืองเรามีโจรผู้ร้ายชุกชุม พ่อเคยฉวยทรัพย์มากแล้ว หวังอยู่ว่าลูกๆ คงจะช่วยกันปราบปรามได้เพราะต่างก็ยังมีหนุ่มแน่นอยู่” โอรสทั้ง ๓ ก็รับคำและตกลงกันว่าช่วยกันออกตรวจตราทั่วทั้งเมือง ตอนหัวค่ำ เจ้าชายโอรสองค์ใหญ่จะออกตรวจ เที่ยงคืนด่องไป แล้ว เจ้าชายองค์กลางจะเป็นผู้ตรวจ ด่องเที่ยงคืนไปแล้ว ๒-๓ ชั่วโมงเป็นหน้าที่เจ้าชายองค์เล็ก และในคืนแรกนั่นเอง เจ้าชายองค์ใหญ่องค์กลางได้ขึ้นมาออกตรวจตราทุกซอกทุกมุมจนทั่วเมืองแล้วก็หาเห็นขโมยแต่เด็กคนไม่ ครั้นถึงคราวที่เจ้าชายองค์เล็กออกตรวจ เจ้าชายได้ตระเวนไปทั่วเมือง ในที่สุดก็ย้อนกลับมายังพระราชวัง ขณะที่เสด็จมาใกล้ประตูพระราชวังที่พระราชประทับนั้น เจ้าชายก็ได้เห็นผู้หญิงสองคนหนึ่งเดินออกจากพระราชวังมา เจ้าชายจึงทรงเรียกให้หยุดและสอบถามว่านางเป็น

ใคร เหตุใดจึงมาเดินอยู่ที่นี่ๆ อย่างนี้

หญิงนั้นตอบว่า “ข้าคือราชธิดามี เทวประจำพระราชวังนี้ คืบนี้พระราชจะถูกปลงพระชนม์ เพราะฉะนั้นจึงหมดความจำเป็นที่ข้าจะอยู่ที่ต่อไป ข้าจึงจะไปเสียเดี๋ยวนี้ล่ะ”

เจ้าชายฟังแล้วไม่ทราบจะจัดการอย่างไรดูหนึ่งตรองอยู่ครู่หนึ่ง จึงตรัสว่า “ถ้าหากพระราชไม่ถูกปลงพระชนม์คืบนี้ เจ้าแม่จะเสด็จกลับเข้าไปประทับในวังอย่างเดิมหรือไม่พะย่ะค่ะ”

ธิดามีเทวทรงรับคำ เจ้าชายจึงตรัสต่อไปว่า “ถ้าอย่างนั้นข้าจะพยายามอย่างเต็มที่ถ้าถึงที่จะไม่ให้พระราชถูกปลงพระชนม์คืบนี้”

ธิดามีเทวได้ยินเจ้าชายยืนยันแข็งแรงอย่างนั้น ก็ยอมเสด็จกลับเข้าวัง แต่จะเสด็จเข้าทางไหนนั้น เจ้าชายไม่ทันได้สังเกต

หลังจากนั้นมา เจ้าชายก็เสด็จตรงไปยังห้องบรรทมพระราช พระราชกำหนดบรรทมหลับสนิท ชายาองค์ใหม่ มารดาเลี้ยงของเจ้าชายบรรทมหลับอีกเตียงหนึ่ง แสงไฟในห้องบรรทมเรืองๆ พอจะเห็นอะไรได้บ้าง และทันใดนั้นเองเจ้าชายทรงเหลือบไปเห็นงูเห่าใหญ่ตัวหนึ่งพันอยู่รอบขาเตียง

จ๊กอเหอ-อ कांग ผานอเหอ-อเล้า

(คำภาษาไทยใหญ่ในรัฐชาน)

แปลว่า : คำมากทุกช้วนก็ให้มัน ยากจนก็ให้เล้า
ตรงกับที่ว่า หากเหตีกำดังตาก ให้ออกปาก
บอกแซกช่วยแบกหาม

คำอธิบาย : จ๊ = คำมาก ทุกช้วน ถึงจด कांग =
คราว หมายถึง มันได้ ผาน = ยากจน เล้า =
เล้า บอก แจ้ง

บ.พ.

พระราช เห็นแล้วจะได้ไม่ได้ เจ้าชายจึงตรงเข้าไป
ใกล้ เอาดาบฟันงูขาดเป็นสองท่อน เท่านั้นยังไม่
พอใจ ยังเอาดาบฟันดับลงไปอีกจนตัวงูขาดออก
ไม่รู้กร้อยท่อน แต่วักเอาใส่ไว้ในพานหมากในห้อง
นั้น แต่บังเอิญขณะที่เอาดาบดับงูนั้นเอง เลือด
หยดหนึ่งได้กระเด็นไปติดที่อกมารดาเลี้ยง เจ้าชาย
เห็นแล้วเกรงแม่เลี้ยงจะเป็นอันตราย ทรงรำพึงว่า
'คูชิ เรามัวแต่จะช่วยชีวิตพระบิดา แต่กลับจะ
ประหารพระมารดาเสียแล้ว ทำอย่างไรถึงจะ
เซ็ดเลือดงูนั้นออกได้' เจ้าชายตรองหาวิธีครุ่นหนึ่ง
แล้วก็เอาผ้าพันต้นเตียง ๗ ชั้น แล้วก็เอาต้นเตียง
หยดเลือดนั้น แต่ก็ให้บังเอิญเลือดเกินที่ขณะเดีย
ยุนั้น ราชนิผู้เป็นมารดาเลี้ยงตนบรรทมขึ้นมาพอดี
เมื่อลมตาเห็นผู้ถูกอาเจียนคือเจ้าชายองค์เล็ก และ
เจ้าชายรีบวิ่งออกไปด้วยท่าทางพิรุณ นางจึงร้อง
เอะอะขึ้น พลางทูลพระราชว่า "คูโอรสพระองค์ช
เพาะ โอรสองค์เล็กที่พระองค์ทรงภูมิไฉนกันหนานัน
แหละ ออกอาเจียนมาตั้งแต่บรรทมและมาทำมิมีร้าย

จับได้คาหลังคาเขาทีเดียว" พระราชฟังราชนิเพ็ดท
อย่างนั้น ทั้งตกพระทัย ทั้งพิโรธ รอนรุ่งเข้าจึง
มีรับสั่งให้โอรสมาเผ้าที่ตะองค์

เมื่อเจ้าชายองค์ใหญ่มาเผ้า พระราชก็ทรง
ถามว่า "ถ้าคนที่เราไว้วางใจอย่างที่สุดเกิดคิดค
ทรยศอย่างพิสูจน์ยืนยันได้แล้ว คนคนนั้นควรถู
กลงโทษหรือไม่"

เจ้าชายองค์ใหญ่ทรงตอบว่า "อ้อ ควรถู
กตัดหัวแน่นอนพะยะค่ะ แต่ว่าก่อนจะประหารก็ควร
จะพิสูจน์ให้ประจักษ์ชัดเสียก่อนว่าคิดคทรยศจริง
มิฉะนั้นจะเสียใจภายหลังถึงนิทานเรื่องนี้" แล้ว
เจ้าชายองค์ใหญ่ก็ทรงเล่านิทานอุปมาเปรียบเทียบ
ถวายพระบิดาว่า

"ครั้งหนึ่ง ยังมีช่างทองคนหนึ่ง มีลูกชาย ถูก
ละไ้ ลูกละไ้ช่างทองผู้นี้มีคุณสมบัติพิเศษกว่า
มนุษย์ธรรมดา คือรู้ภาษาดัดดี แต่ทั้งช่างทองและ
ลูกชายไม่มีใครรู้เรื่องน้เลย วันหนึ่งขณะที่นาง
นอนอยู่ข้างสามีในบ้าน (อ่านต่อหน้า 103)

พั่งไ้วหู้ - ต่อจากหน้า ๑๘

ซึ่งอยู่ริมน้ำ นางไถยีนหมาจ้งจอกเห่าหอนพั่งไ้ว
ความว่า “ถ้าตั้งมีศพลอยนำมา ที่น้อมแหวนเพชร
ด้วย ใครไม่ยอมยาก็แหวนเพชรหรือ จะไ้ไปลาก
ศพลอยมาที่ฝั่ง เราจะได้กินเนื้อศพลอยไปด้วย”
ไถยีนอย่างนั้นความที่อยากได้แหวนเพชร นางก็
ลุดจากเตียง หารู้ไม่ว่าสามียังไม่หลับ นึกสงสัย
จึงติดตามไปดูห่างๆ นางไปที่ริมฝั่ง เมื่อเห็น
ศพลอยมาก็ดึงไปในน้ำ ลากศพลอยเข้าฝั่ง พยายาม
พยายามถอดแหวนออกจากนิ้ว แต่ว่าศพนุ่มชื้นออก
ทำอย่างไรก็ถอดไม่ออก นางจึงก้มลงเอาปาก
กั้กนิ้วให้แหวนหลุดแล้วก็ทั้งศพลอยบนฝั่ง กลับ
ไปนอนตามเดิม ลูกชายข้างทองเห็นเช่นนั้นออก
ประหวั่นพรั่นพรึงไม่ได้ เพราะเห็นถนัดแก่ตาอย่าง
นั้นแล้ว ย่อมลงความเห็นได้ทันทีว่าเมียของตนเป็น
นางวากษส หาใช่มนุษย์ไม่

พอเช้าขึ้นจึงรีบไปเล่าให้บิดาฟังว่าเห็นภรรยา
กินเนื้อศพลอยนำมา แล้วเสริมว่า “ถ้านางเป็น
อย่างนี้ ข้าจะอยู่กับนางได้อย่างไร เพราะไม่วันใด
ก็วันหนึ่ง นางคงกินข้าเสียเป็นแน่” ข้างทองผู้บิดา
ไถยีนเขาก็ตกใจไม่น้อยเหมือนกัน ต้องพ่อลูกจึง
ปรึกษากันว่าจะกำจัดนางวากษสนั้นเสีย ทางที่คิด
คือพานางไปทิ้งในน้ำให้สัตว์ร้ายกิน คิดเรียบร้อยแล้ว
ลูกชายข้างทองจึงบอกแก่ภรรยาว่า “นี่นะ
นาง เข้ามาไม่ต้องหุงต้มให้มากนักหรอก เพียงหุงข้าว
ต้มมะเขือก็พอแล้ว ข้าจะพานางไปเยี่ยมพ่อแม่ของ
นางซึ่งคงจะคิดถึงนางใจจะขาดอยู่แล้วละมัง” พอ

พูดว่าจะไ้ไปเยี่ยมพ่อแม่ นางก็ยินดีปรีดา รีบไป
ทำกับข้าวทันที กินข้าวเช้าแล้ว ต้องผัวเมียก็ออก
เดินทาง

ขณะที่เดินทางผ่านป่าทึบ และชายผู้ตามก็กำลัง
มองหาเส้นทางที่จะทิ้งเมียของตนไว้ในป่าทึบอยู่นั้น
หญิงผู้เป็นเมียก็ไถยีนเสียงงูซู่ซู่ๆ พั่งไ้วความว่า
“ใครที่เดินไปนั้นนะ ช่วยทำบุญคุณให้ข้าหน่อยได้
ไหม ช่วยจับกบในรูนั้นมาให้ข้ากินหน่อยเถอะ ส่วน
ทองกับเพชรนิลจินดาทั้งหลายนั้นท่านเอาไป” หญิง
นั้นรีบเอาไม้ไปขุดรูได้กบให้ออกมาแล้วก็เอามือ
ล้วงลงไป โอ้โฮ เพชรทองมากมายจริงอย่างงูว่า
นางจึงเรียกสามีให้มาดู ลูกชายข้างทองเห็นแล้วก็
งงเง้งไม่ทราบว่าจะภรรยาไ้ได้อย่างไรที่ใหม่มีสมบัติ
ฝั่งไ้ว ภรรยาจึงเล่าให้ฟังว่าตนรู้ภาษาดัดๆ สามี
จึงนึกรู้ไ้ว่าเมียของตนหาใช่นางวากษสอื่นใดไม่
จึงเร่งกล่าวขึ้นว่า “วันนี้ข้าไปแล้ว ขึ้นเดินทางต่อไป
ก็คงไม่ถึงบ้านพ่อแม่นางก่อนคำเดียวก็จะถูกสัตว์
ร้ายฆ่ากินเสียหรอก กลับบ้านเรานี้ดีกว่า” ว่าแล้ว
ก็เดินทางกลับบ้าน หอบสมบัติที่ขุดได้มาด้วย เมื่อ
ใกล้จะถึงบ้าน ลูกชายข้างทองก็บอกให้เมียไปเข้า
ทางหลังบ้าน ตนจะเข้าทางหน้าบ้าน จะได้เอาเพชร
ทองให้บิดา แต่พอลูกสะใภ้ข้างทองเข้าทางหลัง
บ้าน ก็พอดีกับข้างทองผู้เป็นพ่อของลูกชาย ถือขวาน
มาแอบซุ่มอยู่ เห็นลูกสะใภ้กลับมาด่าพั่งไ้ว คำคัญว่า
นางเป็นวากษสคงกินลูกชายของตนเสียแล้ว จึงเอา
ขวานทุบหัวลูกสะใภ้ตายอยู่ตรงนั้น กว่าลูกชาย

จะมาพบและอธิบายเรื่องราวให้พ่อของตนเข้าใจ
เรื่องก็ผ่านไปแล้ว ดังนั้นแหละพะยะค่ะ”

พระราชินีไม่ตรัสว่าอะไร ทรงหาโอรสองค์
กลางเข้ามาเฝ้า และถามเช่นเดียวกันว่า “ถ้าคนที่เรา
ได้วางใจถึงมอบชีวิตและเกียรติยศไว้ให้อยู่ในมือ
เกิดคิดคดทรยศขึ้นมา อย่างนั้นคนคนนั้นควรถูกลงโทษ
ถึงตายหรือไม่”

เจ้าชายโอรสองค์กลางก็ทูลตอบเช่นเดียวกันว่า
“ควรถูกตัดหัวพะยะค่ะ แต่ก่อนจะลงโทษประหารก็
ควรพิจารณาให้ถ่องแท้เสียก่อนว่าคิดคดจริงหรือ
เปล่า มิฉะนั้นจะต้องเสียพระทัยภายหลังดังเรื่องนี้”
แล้วเจ้าชายองค์กลางก็เล่าเรื่องถวายว่า

“ครั้งหนึ่ง ยังมีพระราชโอรสองค์หนึ่งโปรดการ
ล่าสัตว์ยิ่งนัก วันหนึ่งขณะที่กำลังล่าสัตว์อยู่ เกิด
พลตกกับขีรารบรพาร พระราชโอรสทรงควมม้าไปโดย
ล่าพังในป่าทึบ หาม้าน้องผู้คนรักคนเฝ้าก็ไม่มี
พระราชโอรสทรงกระหายน้ำสุดจะทน หาน้ำที่ไหนก็ไม่มี
ได้ ในที่สุดไปเห็นน้ำหยดลงมาจากยอดไม้ ลำคณ
ว่าเป็นน้ำฝนที่ค้างอยู่ จึงปีนขึ้นไปยืนบนหลังม้า หา
อะไรมารองเอาไว้ดื่ม แต่แท้ที่จริงน้ำนั้นหาใช่ น้ำฝน
ไม่ เป็นน้ำพิษจากเขี้ยวงูเห่า ม้าทรงนั้นรู้ได้ดี จึง
คิดวิธีที่จะช่วยชีวิตพระราชโอรสไว้ด้วยความรักดี พอ
น้ำนั้นเกือบจะเต็มภาชนะที่รอง ม้าก็ขยิบตัว ภาชนะ
นั้นก็หลุดจากหัตถ์พระราชโอรส น้ำหกกระจ่าย ความ
หิวกระหายทำให้พระราชโอรสบันดาลโทษะ จึงชักดาบ
ออกฟันม้า กอขาดตายทันที อย่างนั้นแหละพะยะค่ะ
จึงควรจะต้องลงโทษให้ถึงเสียก่อนลงโทษ”

พระราชินีจึงมีรับสั่งให้โอรสองค์เล็กมาเฝ้า

ถามเช่นเดียวกัน และโอรสก็ทูลตอบอย่างเดียวกัน
พร้อมทั้งเล่านิทานถวายเป็นอุทาหรณ์อีกด้วยว่า

“ครั้งหนึ่ง ยังมีนกสฤกะ (นกแก้ว) ตัวหนึ่ง เป็น
ที่โปรดปรานของพระราชโอรสยิ่งนัก วันหนึ่งนกสฤกะ
ออกไปผิงลมในท้องทุ่ง ได้พบนกสฤกะผู้เป็นบิดา
มารดาซึ่งชักชวนให้บุตรของตนไปเยี่ยมบ้านบ้าง
นกสฤกะจึงขออนุญาตพระราชโอรส พระราชโอรสไม่ผู้เต็ม
พระทัยให้นกสฤกะจากไปนักเพราะโปรดมาก จึง
อนุญาตเพียง ๑๕ วัน เมื่อนกสฤกะได้มาเยี่ยมบ้านเดิม
ก็ยอไม่สูงในตำบลห่างไกลออกไปครบกำหนดเวลา
แล้ว จึงอาดาบิดามารดา กลับบ้าน แต่จะเอาอะไร
ไปถวายพระราชโอรสเป็นของฝากจากแดนไกลดี นกสฤกะ
ผัดเมียบริภาษากันแล้วก็ตกลงเอาผลไม้อายุฉัณนะไป
ถวาย และให้นกสฤกะผู้ลูกคาบไปถวายอย่างทนุณยอม
แต่ผลไม้ฉัณนะนั้นเป็นของหนักสำหรับนกสฤกะ จะบินไป
ให้รวดเร็ววันเดียวถึงยอไม่ได้ จึงจำต้องค้างพัก
แรมบนต้นไม้ตามทาง แต่ว่าจะเอาผลไม้ฉัณนะไว้ที่ไหน
ดี จะคาบไว้ตลอดเวลาก็กลัวเวลาง่วงจะทำหล่นลง
ไปเข้าชอก เหลียวไปเหลียวมาจะเอาอะไรไปฝาก
หนึ่ง จึงบรรจงวางผลไม้อายุฉัณนะลงที่นั่น หา
ไม่ว่าที่โพรงนั้นมีงูอนชดอยู่ ตกกลางคืนงูนั้นก็
พันพิษได้ผลไม้ฉัณนะ เข้าขึ้นก่อนการ้องหากัน นกสฤกะ
ก็ออกเดินทางมาถึงพระราชวัง พอถึงเวลาพระราชโอรส
ออกจากราชการ พระราชโอรสก็เห็นนกสฤกะกลับมา
ก็ยังยอไม่สูงด้วยมาถวายอีกด้วย พระราชโอรสเห็นก็
อยากจะ देख แต่พอดำมาตย์ห้ามไว้ว่าผิดธรรมเนียม
อาจะมียาพิษอยู่ที่ใด พระราชโอรสจึงทรงชว้าง
ผลไม้ฉัณนะไปให้กาตัวหนึ่งซึ่งจับอยู่ที่กำแพง กากิ

กินไปได้หน่อยเดียวก็ตกลงมาตาย พระราชาเห็น
เช่นนั้น ทรงดำริว่านกสฤงคารจะฆ่าพระองค์ จึง
ตั้งให้จับนกฆ่าเสีย แล้วให้เอาเมล็ดผลไม้ที่ฝังไว้ใน
สวนนอกเมือง ไม่ช้าก็กลายเป็นต้นไม้ใหญ่ พระ
ราชาต้องล้อมรั้วหยาบมาเฝ้ารักษา เพราะกลัวว่า
คนจะไปขโมยกินผลไม้ที่นั่นแล้วจะตาย

ต่อมาเมื่อพราหมณ์ผู้เฒ่ามาบอกจนเขื่อนใจ
พราหมณ์ผู้เฒ่าจึงมาคิดว่าพระอะไรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป
ให้ลำบาก ไปแอบเก็บผลไม้ที่สวนนั้นมากินดีกว่า
จะได้ตายๆ ไปเสียให้รู้แล้วรู้รอด ตกคืนวันนั้น
จึงแอบไปเก็บผลไม้มากิน พราหมณ์เฒ่าเห็นเข้าก็
ว่า “ถ้าแกตายข้าจะอยู่ไปทำไม เอามาแบ่งให้ข้า
กินบ้าง จะได้ตายไปเสียพร้อมๆ กัน” เมื่อสอง
ผู้เฒ่ากินผลไม้แล้วก็เข้านอน เชื่อแน่ว่าตนคงจะไม่
ต้องตื่นขึ้นมาดูโลกอีก ที่ไหนได้พอเช้าขึ้นพราหมณ์
เฒ่าสองผู้เฒ่าก็กลับกลายเป็นหนุ่มสาวกระชุ่มกระ
ชวย หน้าตาสวยงามใครเห็นแทบจะจำไม่ได้ ข้า

จึงรีบไปทูลจนถึงพระราชา พระราชาจึงให้พา
พราหมณ์ผู้เฒ่ามาสอบถาม ได้ความดังนั้นแล้วก็
อดเศร้าโศกถึงนกสฤงคารผู้รักกันไม่ได้ ดังนั้นแหละ
พระยะกะ”

เมื่อเห็นพระราชาทรงทำพระทัยให้หนักแน่นก็
แล้ว เจ้าชายองค์เล็กจึงเล่าเรื่องที่ประหารให้ฟัง
และลงท้ายว่า “ที่เสียเลือดจากอกพระมารดานั้น ก็
ใช้ผ้าพันตั้งแต่เจ็ดชั้น ถ้าพระบิดาไม่ทรงเชื่อจะ
ประหารชีวิตเสียก็สุดแต่จะโปรด”

พระราชาได้ฟังเรื่องโดยตลอด ให้รู้สึกผิดใจ
ทั้งรักและเอ็นดูเจ้าชายองค์เล็กมากยิ่งขึ้น ทั้งยัง
นึกชอบใจโอรสแต่พระองค์ที่เล่ามานี้เห็นดีพระ
องค์ มิฉะนั้นแล้วพระองค์คงจะต้องเสียพระทัยไปจน
ตลอดชีวิต ถ้าหากตั้งประหารชีวิตโอรสองค์เล็ก
ก่อนฟังความโดยละเอียด □

(จาก Folk Tales of Bengal

ของ Rev. Lal Behari Day.)

ทะเลเงิน — ต่อจากหน้า ๒๗

“เงินแก๊งก๊ง”

“ฝากเปลี่ยนกระเป๋ากลับเท่านั้นหรือจ้ะ มัน
จะไปไหนเสีย” เจ้าคนได้ออมหอม “เย็นนี้ไปซัด
กันให้อาน ค้างมันเสียที่แพเจ้าหนุมให้เข้าปอด อย่า
เลือกปากบอนเดียวก่อนก็แล้วกัน”

“เฮอ ค่อยๆ เล็ดลอดออกไปทีละคนนะ พุด
กันยังมันค่อยขึ้นใจหน่อย” ถ้อยทีถ้อยคอยกันเรื่อง
หญิงแล้วเจ้าสองคนนั้นก็เดินไปกันดำราญ จะได้ยิน
ก็หาไม่ว่าเสียงหนึ่งย้ายไปตาตแห่งกรอบแกรอบอยู่

ไม่ไกล ร่วงหนึ่งก็แผ่นแผดด้วยมุ่มเรือนมิกไม้สูง
เหลียวซ้ายแลขวาไม่มีใครก็ขึ้นขึ้นไปเกาะลูกกรง
เหล็กของหน้าต่างอันเป็นที่คุมขังเขี่ยอยู่ เรียกกระเด้า
ขึ้นๆ “เฮีย เฮีย”

หันไปเห็นแต่หน้าต่างตันของไอคนกล้าแต่หน้าโง่
ใจมาขึ้นเป็นกอง คำทักเพราะปากเคย “ไอด้้นดาน
ไอ้งวน ภูนี้กว่าพวกมันตายกันหมดเสียอีก ทำไม
ถึงเพิ่งเห็นหัว”

ถ้าเป็นเวลาดื่นเจ้าวันคงอดทะเลถึงไม่ได้ มัน

5/19 ธันวาคม 5 ธ.ค. 2510
 โฉมหน้า ญี่ปุ่น

บรรณ ทินธุเมธา

๕ มายาหมาอิงออก

หมาอิงจอกของญี่ปุ่นคล้ายกับของจีนคืออาจจำแลงร่างเป็นคน (ส่วนมากเป็นผู้หญิง) ก็ได้ แฝงอยู่ในร่างคนก็ได้ เพราะฉะนั้นถ้าเห็นใครทำทางแปลกเขาอาจทักท้วงไว้ก่อนว่าเป็นหมาอิงจอกจำแลงร่างมาก็เป็นได้ ดังเรื่องของโตกุตารุที่เล่ากันมาต่อๆกันว่า

โตกุตารุ เป็นคนไม่เชื่อเรื่องมายาแสนกลของหมาอิงจอกอย่างคนอื่นๆจนเป็นเหตุให้มีมิตรหายพากันหมั่นได้เป็นอย่างดี จึงทำพินัยกับโตกุตารุให้ลองเดินทางไปยังทุ่งร้างมาก ถ้าหากไปถึงที่นั่นแล้วกลับมาได้โดยสวัสดิภาพละก็ โตกุตารุจะไต่เต้ากับปลามีราคาพันอึเปะจากพวกเพื่อนๆ และเช่นเดียวกัน ถ้าหากโตกุตารุมีอาการผิดปกติเพราะมายาของหมาอิงจอกกลับมาละก็ โตกุตารุจะต้องเสียเหง้าเสียปลาให้เพื่อนเป็นจำนวนเท่าๆกันฐานแพพินัย โตกุตารุรับคำท้าอย่างร่าเริงและเต็มใจ เพราะใจไม่ยอมเชื่อว่าทุ่งร้างเป็นแดนแห่งมายาหมาอิงจอกจริงอย่างเขาคิดกัน

กลางคืนวันนั้นเอง โตกุตารุได้ออกเดินทางไปยังทุ่งร้างมาก ความจริงโตกุตารุได้ตั้งใจไว้แต่เพียงอย่างเดียวแต่ก่อนออกเดินทางแล้วว่าจะไม่ยอมตกอยู่ในอำนาจมายาของหมาอิงจอกเลยเป็นอันขาด

จึงรอบคอบและระมัดระวังตัวเป็นอย่างดี แต่พอถึงที่หมายก็ให้บังเอิญเห็นหมาอิงจอกตัวหนึ่งวิ่งผ่านเข้าไปในกอไม้ ทันใดนั้นเอง โตกุตารุก็ได้เห็นลูกสาวผู้ใหญ่นามโฮริกาเนหนีอเค็นอยู่แถวนั้น โตกุตารุเห็นแล้วอดแปลกใจไม่ได้ว่า เหตุใดจึงมีหญิงสาวมาเดินอยู่ในที่เปลี่ยวอย่างนั้นแต่ถ้าฟังในเวลาค่ำคืน แต่เมื่อถามไต่และเล่าให้หญิงนั้นฟังว่าตนกำลังจะเดินทางไปยังหมู่บ้านแห่งนั้น หญิงสาวก็พูดขึ้นว่า “ฉันก็กำลังเดินทางไปหมู่บ้านนั้นเหมือนกัน”

“ถ้าเช่นนั้นเราเดินไปด้วยกันเถอะ” โตกุตารุกล่าวอย่างถึงใจเมื่อรู้ว่าจะมีหญิงสาวร่วมเดินทางไปด้วย ดิมเรื่องหมาอิงจอกเสียสนิท และถึงจะนึกสงสัยว่าหญิงนั้นเป็นหมาอิงจอกจำแลงร่างมา โตกุตารุผู้เดินตามหลังไปอย่างกระชั้นชิดก็หาเห็นสิ่งผิดปกติแต่อย่างใดในร่างของนางไม่ และที่เขาเล่ากันว่า ถึงหมาอิงจอกจะจำแลงร่างเป็นคนเหมือนคนจนจับไม่ได้เพียงไรก็ตาม ถ้าสังเกตให้ดีก็ยังไม่เห็นหางของหมาอิงจอกได้ แต่หญิงนั้นไม่เห็นมีเช่นนั้น

ครั้นเดินทางมาถึงหมู่บ้าน หญิงสาวนั้นก็ตรง

คำไทย-ไทย

43.

“เหล็กคิมบ่าต้องดีหลายเต้า”

(สุภาษิตลานนา)

คำแปล : เหล็กชนิดที่ดี ไม่จำเป็นต้องเข้าตี หรือ
หลอมหลายแห่งหลายเต้า

ความหมาย : เปรียบเหมือนคนที่จบการศึกษา
หรือเข้าเรียนในโรงเรียนต่างๆ ถ้าตัวเองเป็น

คนดีจริงๆแล้ว เข้าศึกษาอบรมที่แห่งใด หรือ
ศึกษาเล่าเรียนในสถานศึกษาใดๆก็ได้ทั้งนั้น

คำอธิบาย : บ่า = ไม่ ดี = ดี เต้า = เต้า

เยาวลักษณ์ ใจชุ่ม โรงเรียนบ้านต้นกำแพง อ. ต้นกำแพง จ. เชียงใหม่

ไปยังบ้านบิดามารดาของตน เมื่อคนทั้งสองเห็น
ลูกสาว แม้จะยินดีปรีดาที่ได้กลับมาพบกันอีก แต่
กระนั้นก็ยังอดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นลูกสาวเดินทาง
จากบ้านด้ามกลับมาบ้านเดิมได้ตามคำพัง ทั้งยังมา
ในเวลาคำคืนอีกด้วย เมื่อโตกตาโรเห็นคนทั้งสอง
ทำท่าแปลกใจ ทั้งยังกล่าวแก่ลูกสาวว่า “เอ๊ะ ลูก
เดินทางมาได้อย่างไรคำพังคนเดียวนะ หนทางทั้งเปลี่ยว
ทั้งไกลออกอย่างนั้น” ก็ทักท้วงเธอเลยว่าหญิงสาว
นี้เป็นหมาจิ้งจอกจำแดงร่างมาแน่ๆทีเดียว แต่แรก
พ่อแม่ของนางยังตั้งใจไม่ยอมเชื่อถ้อยคำ
สันนิษฐานของโตกตาโร ครั้นโตกตาโรเข้าชันหนัก
เข้า ขอจัดการกับนางหมาจิ้งจอกจำแดงให้เห็นเท็จ
แก่จริงให้ได้ คนทั้งสองก็ยินยอม แล้วไปแอบคอยดู
อยู่ในห้องเก็บของ

เมื่อได้รับคำยินยอมอนุญาตจากผู้เป็นบิดา
มารดาของหญิงนั้นแล้ว โตกตาโรก็ตรงเข้าไปจับ
ตัวหญิงสาว พอจับได้ก็ทุบตีอย่างไม่ปรานีจน

กระทั่งล้มลงแล้วก็เอาเท้าเหยียบไว้ คำไปพลาง
ทารุณแก่นางไปพลางด้วยวิธีต่างๆ หมายถึงว่าถ้า
นางทนมือทนเท้าของตนไม่ได้เมื่อใด นางคงจะยอม
กลายมนต์และกลายร่างเป็นหมาจิ้งจอกตามเดิมเมื่อ
นั้น แต่ทำอย่างไรก็ไม่เห็นหญิงนั้นกลายเป็นหมา
จิ้งจอกสักที มีแต่เสียงร้องไห้ และร้องให้พ่อแม่
ของตนช่วยอยู่ตลอดเวลา น่าเวทนายิ่งนัก

ในที่สุดเมื่อหมดทางจะทำให้หญิงสาวกลายเป็น
หมาจิ้งจอกตามสภาพเดิมได้แล้ว โตกตาโรก็จัดการ
ขั้นสุดท้าย คือไปหาพื้นมากองเตรียมไว้หมายจะเผา
นางหมาจิ้งจอกนั้นเสียให้สิ้นซาก ถึงขั้นนั้นผู้เป็นพ่อ
แม่หญิงสาวทนต่อไปอีกไม่ได้แล้ว รีบวิ่งออกมา
จากห้องเก็บของ มาช่วยกันจับตัวโตกตาโรมัดไว้
กับเสาและเตรียมจะลงทัณฑ์แก่โตกตาโรในฐานะ
ที่ทารุณลูกสาวของตนอย่างร้ายกาจจนกระทั่งคิด
จะฆ่าเสียอีกด้วย

ในขณะที่คนทั้งสองกำลัง (อ่านต่อหน้า 87)

เคื่อนครึ่งควง – ต่อจากหน้า ๓๗

แหม ผมก็พูดเพลินไปเสียแล้ว นี่แหละ คนเบ็ดเตล็ด
เป็นอย่างนี้”

“โอ้ ไม่บอกหรือคะ”

“บางทีแกกลัวอะไร ผมก็บอกไม่ได้”

“กลัวอะไรคะ”

“ไม่ทราบเหมือนกัน มีวันหนึ่งเพื่อนผมมา
จากเมืองชล ผมก็เรียกแกมาจะแนะนำให้รู้จัก พอ
แกเห็นเขาเข้า แกร้องโฮยแล้ววิ่งหนีไปยืนตัวงอ
อยู่หลังบ้าน เพื่อนผมเขายังตกใจเลย เขาถาม
ผมว่าผู้หญิงคนนั้นดีหรือไม่ดี”

“เพื่อนคุณคงชังมากละมัง” แสงดวงตาม
เหมือนขยับ แต่ความจริงภายในใจของหล่อนมีแต่
ความสงสัยประหลาดใจเพิ่มพูนขึ้น

“ก็ไม่เห็นเป็นอะไรนี่ครับ หน้าที่การงาน
ผมเขาหยิกๆหน่อย แต่ว่ายกก่อนข้างเป็นลึงค์ รูปแล้ว
ก็ไม่มีอะไรผิดปกติกับคนอื่นหรอกครับ”

“ผมหยิก” แสงดวงตาคมคาย “จริงล่ะ เขา
กลัวผู้ชายผมหยิก”

“กลัวเรื่องอะไร”

“อาจจะเหมือนใครสักคนหนึ่งที่เขารู้จักก็ได้”

เจ้าของร้านจ่ายหน้า “ผมว่าแกเป็นโรค
ประสาทอะไรสักอย่างมากกว่า เพราะบางทีอยู่ดีๆ
แกก็ยืนตัวงอ หน้าขาวเป็นกระดาษเขียว แกเป็น
ลมบ่อยๆเหมือนกันครับ แต่แกก็อยู่อย่าง เป็นคน
รักเด็ก โดยเฉพาะเด็กผู้หญิง ลูกสาวคนเล็กของ
ผมนะ แกอยู่มาอยู่ไป จวบจนไม่รังเกียจเลย แก
บอกว่าเหมือนน้องของแกคนหนึ่ง”

“แกไม่เคยบอกดิฉันเลยว่าแกมีน้อง”

“แกมีครับ แกบอกว่าแกฝากไว้กับน้าสาว
น้องของแกแท้ๆเสียด้วย” เจ้าของร้านยืนยัน
คราวนี้แสงดวงถึงกับงง หล่อนยิ่งเห็นเดือน
ดาวลึกลับจับใจหล่อนตามไม่ถูก (อ่านต่อฉบับหน้า)

มายาหมาจิ้งจอก – ต่อจากหน้า ๔๗

กตาวโทะและเตรียมจะลงโทะ ไตกุตาโรอยู่นั่นเอง
ก็บังเอิญให้มีพระภิกษุรูปหนึ่งเดินผ่านมาทางนั้น
ได้ยินเสียงเอะอะรู้สึกแปลกใจจึงเดินเข้ามาถามเรื่อง
สาว ผู้ใหญ่บ้านกับภรรยาที่เล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด
พร้อมกันนั้น ไตกุตาโรก็เล่าเรื่องของตนบ้าง เล่า
พลางก็อ้อนวอนพระภิกษุไปพลาง ให้ช่วยตนให้พ้น
จากการรังแกของคนทั้งสอง พระภิกษุฟังคำ
ไตกุตาโรแล้วนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวแก่ผู้ใหญ่
บ้านว่า

“เรื่องจริงเท็จเป็นอย่างไรยังไม่มีใครพิสูจน์ได้
พอหนุ่มคนนั้นทำไปก็เพราะเข้าใจว่าแม่สาวนั้นเป็น
หมาจิ้งจอกจำแลงร่างมา ถึงจะเกินกว่าเหตุไปบ้าง
ก็น่าให้อภัย อาตมาจึงจะขอให้โยมทั้งสองงดโทะ
ไว้คราวหนึ่งก่อน และเพื่อเป็นการไถ่โทษ อาตมา
จะจับตัวบวชเสีย เห็นท่าทางแล้วรู้สึกว่ามีวชแล้ว
คงจะเคร่งครัดอยู่หรอก ตกดงไหมละ พ่อหนุ่ม โยม
ทั้งสองคงจะยอมให้ชีวิตให้ถ้าพ่อหนุ่มยอม บวช
จริงไหม”

คนทั้งต้องไม่มีทางโต้ตอบอย่างใด จึงได้แต่
นั่งรอฟังคำตอบของโตกุตสึโร ส่วนโตกุตสึโรนั้น
เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ถึงจะถูกใช้ให้ทำอะไรยาก
ยิ่งกว่าผู้ดัดร้อยเท่าก็คงจะยอม เพราะฉะนั้นเพียง
อดเขื่อนอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็ยอมคุกเข่าให้พระภิกษุ
รูปนั้นโกนผมเพื่อจัดการบวชเป็นพระในทันที ต่อ
หน้าผู้ใหญ่บ้านกับภรรยา

พอโตกุตสึโรถูกโกนหัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ละ ก็มีเสียงฮ้างดังขึ้น โตกุตสึโรสะกุดตักใจขึ้น

และก็เห็นตัวเองนั่งงออยู่ท่ามกลางคนนั้นเอง ครั้น
หายงอได้แล้ว โตกุตสึโรก็เอามือลูบหัวอย่างเคย
และพอมือกระทบหัวที่ไม่มีผมเข้าเท่านั้น โตกุตสึโร
ก็รู้ได้ทันทีว่า เสียรูปร่างมาจึงจอกแค้นกตแห่งทั้ง
ร่างมากเข้าแล้ว หมิงสาวก็ดี พ่อแม่ก็ดี และทั้ง
พระภิกษุรูปนั้นก็ ดีล้วนเป็นภาพดวงตาอันเกิดแต่
มายาหามาจอกทั้งต้น เป็นอันโตกุตสึโรผู้ไม่ยอม
เชื่อเรื่องอย่างนี้ต้องยอมแพ้พินัน เสียเหล่าเสียปลา
แก่งหายตามสัญญา □

ผู้ขายไม้ขอบจอก — ต่อจากหน้า ๓๖

ลองให้ผู้ขายไปตลาดสักวันทีหรือว่าจะได้อะไรมา
รับรองว่าอย่างมากที่สุดหนึ่งตัว เมื่อครั้งใด
ตะใคร่หนึ่งกำเอามาต้มยำกับปลากินนะแหละ และที่
เขาไม่ถ่มแน่นอนคือการซื้อเบียร์สดมาครั้งใด รับ
รองว่ารายการสุดท้ายผู้ขายไม่มีถ่มแน่ ถ้าใครเจอ
ผู้ขายแบบนี้ ท่านว่าระวังให้ดีถ้ามีลูกอ่อน เพราะ
ลูกอาจจะต้องดื่มเบียร์แทนนมเข้าสักวัน

ผู้ขายไม่ต้องอนาทรวันใจอะไรอย่างดามา
แล้ว เขาถือเสียว่ามีภรรยาหรือแม่บ้านที่เท่าเทียม
ทุกสิ่งครบครันตั้งแต่มารดาไปถึงคนใช้ (ส่วนใหญ่
ถือว่ามีคนใช้มากกว่า) ฉะนั้นจะเอาอะไรกันล่ะให้
มากกว่านี้ ต่อให้ทำมาหาได้ไม่พอกิน ประเดี๋ยว
ศรีภรรยาก็เนรมิตเงินเอามาใช้จ่ายในบ้านตัวเอง ไม่
เห็นน่าจะเป็นครอบครัวอะไรเลยนี่นา

งานจกบัญชีทางว่าของผู้หญิงนี้จะว่าไป

วันหนึ่งก็หลายนาที ยิ่งเป็นหน้าเทศกาลเช่นปีใหม่
ข้าพเจ้ารับรองว่าไม่มีใครปวดหัวเกินแม่บ้าน เพราะ
ถ้าไปเปิดกระเป๋าคูณเธอจะพบสมุดเล่มน้อยจกราย
ชื่อคนและของขวัญที่จะให้ไว้ได้เต็ม ตั้งแต่เพื่อนตัว
เพื่อนลูก และเพื่อนของสามี สำหรับคนที่ไม่มีบัญชี
นั้น ท่านผู้อ่านก็ทายถูกแล้วละว่าจะใคร เขาก็
คือสามีคนดีของผู้หญิงเรานะเอง

งานบ้านที่ทันสมัยเดี๋ยวนี้เขาก็ต้องมีบัญชีเหมือน
กัน จดไว้สำหรับทั้งวันเลยว่าเริ่มแต่เช้าเมื่อเสร็จงาน
ประจำแล้วจะทำอะไร เพราะของที่แม่บ้านสมัยใหม่
ต้องทำนั้นมีใช้น้อย มีตั้งแต่เปลี่ยนแจกัน จ่ายตลาด
ซักรีดดอกหมอนไปจนถึงงานสังคม งานพัวได้อาที่
งานเสริมด้วย ไปส่งมากมเด็ก สักมาคนผู้ใหญ่ สักมาคน
ผู้ปกครองอะไรโน่น พวกงานบ้านนั้นหากว่าเป็น
เรื่องที่คุ้นเคยใจหรือชอบทำอยู่แล้ว บางที ▶

519 ๕๐๖๔๗ 1๔ ธ.ค. ๒๕1๐

นิทาน จีน

นิทาน พันธุ์เมธา

คบหมาจึงออก

กล่าวกันว่า เรื่องหมาจึงออกกลายเป็นร่างได้
ต่าง ๆ อย่างที่เล่ากันในนิทานญี่ปุ่นและเกาหลี
นั้น ต้นตำรับมาจากจีน เขาเชื่อกันว่าหมาจึงออก
อายุยืนมาก อาจอยู่ได้ถึง ๘๐๐-๙๐๐ ปี ถึงพันปี
ก็ยังมิ เขาว่าหากไม่ทัมถมนานๆไป กลายเป็นถ่าน
หิน และยางสนสนนานๆเข้า กลายเป็นอำพัน
ไปได้ฉับใด หมาจึงออกอยู่นานไปก็กลายเป็นร่างได้
ฉับนั้น หมาจึงออกของจีนกลายเป็นร่างได้สารพัด เป็น
คนแก่ก็มี เป็นนักศึกษาก็มี เป็นหญิงสาวสวยก็มี
บางทีก็ให้คิด บางทีก็ให้ร้าย ชอบเล่นแกล้งคนอย่าง
เดียวกับหมาจึงออกญี่ปุ่นที่เล่าไปแล้ว แต่ที่เก็บ
ความจากเทพนิยายจีนด้านนวนายเบอว์เนอว์มาเล่า
ใหม่ต่อไปนี้ หมาจึงออกให้คิดหรือให้ร้าย ต้อง
พิจารณา

เขาว่า ยังมีชายคนหนึ่งคงจะเป็นคนมั่งคั่ง จึง
มีตอมฟางในดาดบ้านสูงใหญ่เป็นภูเขาเตาเผา เวลา
คนใช้ต้องการนำฟางไปใช้ก็มาคุ้ยเอาไป เมื่อคุ้ย
เอาไปๆอย่างนั้นทุกวัน ตอมฟางเลยกลายเป็นโพรง
ใหญ่ และโพรงใหญ่ในตอมฟางนั้นเองเป็นที่พำนัก
อันแสนสำราญของหมาจึงออกตัวหนึ่งซึ่งมักจะ
ปรากฏร่างให้เจ้าของบ้านได้เห็นเป็นชายชราเสมอ

วันหนึ่งหมาจึงออกพบเจ้าของบ้านเดินอยู่แถบ
นั้น ก็เชื่อเชิญให้เข้าไปเที่ยวในที่พักของตนบ้าง
ตอนแรกเจ้าของบ้านปฏิเสธ ครั้นถูกชายชราคะยั้น
คะยอหนักเข้าก็จำยอมไป ในเรื่องไม่ได้ระบุลงไป
ว่า ที่พักที่เจ้าของบ้านเข้าไปนั้นอยู่ในตอมฟาง
หรือที่ไหน แต่แต่ว่า พอเจ้าของบ้านเข้าไปถึงข้าง
ในเท่านั้นแหละ ถึงกับต้องอุทานออกมาอย่างตื่นตะลัน
ว่า โอโฮ ห้องหับอะไรสวยงามอย่างนั้น เสียแต่ว่า
พื้นข้างมิดชิดด้วยไม้รวกวันรู้คืน พอแขกนั่งเรียบร้อย
ก็มาชักกับสุราทั้งรสดีมีกลิ่นหอมอย่างดีแล้วจัด
ที่หนึ่งมาเลี้ยงแขก เมื่อเสิร์ฟสุรา คิม่นาชาและถั่วหนา
เป็นที่เพลิดเพลินพอควรแล้ว แขกก็กดกดับ แต่น่า
ประหลาดมหัศจรรย์ที่พอพินมาได้หน่อย ชายผู้รับ
เชิญเป็นแขกหันหลังกลับไปดูห้องหับอันสวยงามนั้น
แต่ว่าหาเห็นอะไรไม่

ตามธรรมเนียมชายชราผู้นั้นจะออกจากที่พักไปใน
ตอนเย็น พอต่างๆแสงเงินแสงทองขึ้นจึงจะกลับ
มา ไม่มีใครรู้ว่าแก่ไปไหน เพราะไม่มีใครติดตามไปได้
วันหนึ่งเจ้าของบ้านอดครุ่นคิดไม่ได้ จึงถามแก่ว่า

“ท่านผู้เฒ่า ท่านไปไหนมานะ ถึงได้กลับเอา
ตอนนั้น”

คำสอนไทย-ไทย

แก้เสื้อ मैंเนื้อ-อหันหลัง หลอกหนัง मैंเนื้อ-อหันเนื้อ

(คำภาษาไทยพม่าในอัสสัม)

แปลว่า : แก่เสื้อ (ถอดเสื้อ) ไม่ได้ ให้ (ใคร) เห็นหลัง หลอกหนังไม่ได้ ให้ใครเห็นเนื้อ คือ เรื่องอันควรปกปิดก็ไม่ควรเปิดเผยให้คนอื่นรู้

คำอธิบาย : แก่ = แก่ หมายถึงทั้ง คดี ขยาย ถอด
เสื้อ = เสื้อ मैं = ไม่ นี้ = ก็ เนื้อ-อ = ให้
หัน = เห็น หลอก = หลอกเนื้อ = เนื้อ

บ.พ.

“เพื่อนเขาเชิญไปกินเหล้า” ชายชราตอบ
“เออ ที่หลังจะไปอีกเดี๋ยวก็น่าจะไปด้วยซิ ได้ไหมล่ะ”

ในตอนแรกชายชรารับกับซึ้ง แต่คงจะใคร่
ควรฉวยดีแล้ว ภายหลังจึงรับคำ ดังนั้นเมื่อถึงเวลา
ชายชราจะไป ก็จับแขนเจ้าของบ้านพาเดินๆ ไป
ไม่ผิดกับชีวิตที่เมฆไปทีเดียว และยังไม่ทันหม้อข้าว
เดือด คนทั้งสองก็ได้มาเตร่อยู่ในเมืองเมืองหนึ่ง
และชายชราก็พาเจ้าของบ้านของตนเดินเข้าไปใน
ร้านอาหารแห่งหนึ่งซึ่งกำลังมีคนเสิร์ฟอาหารกัน
เป็นที่สนุกสนานครึกครื้น เสียงดังเอะอะเอ็ดตะโร

ชายชรานำเจ้าของบ้านซึ่งขณะนั้นเป็นแขกของ
คนพามาไปบนเฉลียงชั้นบน ซึ่งนั่งตรงนั้นจะมอง
ลงมาเห็นผู้คนที่กำลังเสิร์ฟอาหารกันได้ถนัด เมื่อจัด
ให้แขกนั่งเรียบร้อยแล้ว ชายชราก็หายลงไปข้าง
ล่าง ไม่ช้าก็มีเสิร์ฟอาหารอย่างดีที่มีรสอร่อยทุกชนิด
มาเลี้ยงแขก เสิร์ฟอาหารเหล่านั้นด้วยได้มาจากโต๊ะ
อาหารข้างล่าง ชายชราไปหยิบถ้วยของเขามาได้

อย่างไร โดยใครๆ ไม่ยกหูยกเห็น ชายผู้เป็นแขก
นึกแปลกใจอยู่ในใจ

ครู่หนึ่งต่อมาก็มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าดีแต่ง
ดีจนเต็มเกลี้ยงชนิดเหลืองเป็นทองมาวางลงบนโต๊ะ
แขกของชายชราในอีกอย่างหนึ่งขึ้นมาไม่ทราบได้ ได้
บอกชายชราว่า “ท่านผู้เฒ่า ข้าอยากกินเต็มเกลี้ยง
นั้น ช่วยหามาให้ข้าหน่อยซิ”

ชายชรารับร้องออกมาว่า “โธ่ ไม่ได้ๆ คน
นั้นเขาเป็นคนตรง ข้าไม่กล้าเข้าไปหาเขาหรอก”
ได้ยินดังนั้นเจ้าของบ้านก็นึกอยู่ในใจว่า “เออเนอะ
ตาแก่แกกด้วยคนตรง เรามาคบกับแกเข้า เลยกลายเป็น
คนคดไปแล้วซิ ถ้าอย่างนั้นนับแต่ต่อไปเรา
จะต้องเป็นคนตรงกับเขาบ้าง”

พอตัดสินใจเด็ดเดี่ยวอย่างนั้นเท่านั้นละ เจ้าของ
บ้านก็ทรงตัวไม่อยู่ขึ้นมาจับปล้น เลยถึงตกลจาก
เฉลียงชั้นบนลงมาหมอบกับพื้นชั้นล่าง ทำมกตางคน
ที่กำลังเสิร์ฟอาหารกันอย่างสนุกสนานว่าเรไร คน
เหล่านั้นพากันแตกตื่น (อ่านต่อหน้า 99)

ดูมารุมล้อมและถามเรื่องราวความเป็นมา เพราะ
ไม่ว่าใครต่างตื่นตื่นพิศวงที่อยู่ตัวมีคนหล่นจากไหน
ไม่มีใครเห็น ลงมาพบบอกกับพี่ มิน่าข้าเมื่อ
ถามเรื่องราวจากชายผู้เคราะห์ร้าย ได้รับคำตอบว่า
ตกลงมาจากเตียง คนเหล่านั้นยังรู้สึกประหลาดใจ
หนักขึ้น ด้วยเหตุที่ว่าอาหารนั้นไม่มีเตียงเลย
มีแค่ข้อใหญ่อยู่คนเดียวเท่านั้น แขนของชายชรา
เงยหน้ามองดูเห็นข้อนั้นอันเดียวจริงๆ จึงรู้ได้ทันที
ว่าชายชรานั้นคือหมาจจอกแน่นอน จึงใช้มายา
กำบังตาตนให้เห็นข้อนั้นเป็นเตียงไปได้ และที่ตน

ขึ้นไปนั่งเสิร์ฟอาหารกับชายชรานั้นเอง
จริงนั่งอยู่บนข้อนั้นเอง

เป็นอันไม่รู้ว่ามีหมาจจอกนั้นให้ดีแก่เจ้าของ
บ้านที่ยอมมาคบกันหรือให้ร้ายกันแน่ เพราะพามา
เสิร์ฟอาหารเพียงครั้ง ๆ ใด ๆ แค่นั้น แล้วยกปล่อย
ให้แขกของตนหาทางกลับบ้านเขาเอง หากคนที่มา
เสิร์ฟอาหารในที่นั้นไม่ช่วยกันเรียไรเงินออกเป็น
ค่าเดินทางกลับบ้านให้แล้ว ชายผู้เป็นแขกของหมา
จจอกคงจะเป็นยากอยู่ ณ ที่นั้น ซึ่งอยู่ห่างบ้านตน
นับตั้งพันปี □

ท่าเล่นที่ - ต่อจากหน้า ๓๑

“อาจารย์ชะ ตอนทีอาจารย์ดี อาจารย์อายุ
เท่าไรแล้วชะ บอชมากับแล้ว” น้าพลถามต่อ

อาจารย์มหาจจอกเป็นกันเองกับศิษย์เสมอ ไม่
เคยถือโกรธ เขาจึงกล้าถามอะไรต่างๆที่เขาไม่กล้า
ถามอาจารย์ผู้อื่น

“ดีสิแล้ว บอชมายังดีมีพอดี”

“โอโฮ อาจารย์กับบอชไม่ต่างกันตั้งแต่อายุครบ
บอชนะชะชะ แหม คงดวยนะชะ” นัยน์ตาดาวด้วย
ความนัยของคำว่า “คงดวยนะชะ”

มหาจจอกหัวเราะหึๆในคอ จิตประหวัดไปถึง
เหตุการณ์ที่ผ่านมาถึงยี่สิบปีแล้ว เมื่ออยู่ได้ร่วมเงา
แห่งพระธรรม ท่านก็มีความสุขสงบและร่มเย็น เมื่อ
ดีก็ออกมายืนในโลกท่านก็มีความสุขและความดีใจ
ในชีวิต ‘ความดีใจ’ ของมหาจจอกไม่ใช่ความ

ว่ารวยอำนาจหรือทรัพย์สินใด เพียงแต่ท่านมีทุก
อย่างพอควรแก่อัตภาพ มีเงินพอใช้ มีบ้านหลัง
กะทัดรัด และที่สำคัญที่สุดคือ มีเมตตาและถูกน้าวัก

“คุณทวด ผมไม่เห็นคุณฉันอาหารปิ่นโตนั้น
เลยดีคำ ให้พวกศิษย์วัดไปหมด” พระมหาจจอก
ถามพระหนุ่มบอชใหม่ซึ่งอาศัยอยู่ร่วมกุฏิกับท่าน
เพื่อรับคำแนะนำจากท่านผู้มีอายุไต่ถามว่าในการ
ปฏิบัติตน

“หลวงพ่อชอรับ กระผมไม่กล้าฉันของปิ่นโต
นั้นหรอกชอรับ”

“อ้าว ก็ขัดศรัทธาผู้ถวายนะชะ คุณทวด ของ
ทางบ้านคุณเขาเอามาตั้งไม่ใช่หรือ เห็นมีทุกวัน
ปิ่นโตเหลืองเกาหิ”

“ถ้าเป็นของทางบ้านกระผมมาตั้ง กระผม

โน้ต ๖ ๑๙ ธ.ค. ๑๙๖๕ ๑๙ ธ.ค. ๒๕๑๐

ญี่ปุ่น

บรรณ หันธุเมธา

หมาจิ้งจอกกตัญญู

แม้ว่าหมาจิ้งจอกจีนจะแทนคุณไว้ครั้งๆ กลางๆ ดังที่เล่าไว้คราวที่แล้ว ก็ใช่ว่าหมาจิ้งจอกของจีนและญี่ปุ่นจะไม่มีเลยที่จะกตัญญูรู้คุณและตอบแทนคุณจนตลอดรอดฝั่ง หมาจิ้งจอกช่วยหาข้าวของเงินทองที่ต้องประสงค์มาให้บ้าง ช่วยมาปรนนิบัติรับใช้ในฐานะสาวใช้บ้าง กรรขบบ้าง และที่ขอมเสียดสละอย่างใหญ่หลวงเพื่อทดแทนคุณก็มี ดังนั้นทานญี่ปุ่นที่เล่าเรื่องทำนองเดียวกันแต่ต่างสำนวนกันดังนี้

เรื่องแรกนายเคอิซึเด่าไว้ในเทพนิยายญี่ปุ่นว่ามีชายคนหนึ่งเข้าไปเที่ยวเล่นในป่าในฤดูใบไม้ผลิ ไปเห็นเด็กสองคนจับลูกหมาจิ้งจอกไว้ได้ตัวหนึ่ง เด็กทั้งสองปรึกษากันว่าจะเอาไปขายในเมือง ชายผู้นั้นเห็นแล้วให้นึกเวทนาลูกหมาจิ้งจอกนั้น จึงขอซื้อไว้เสียเอง เด็กนั้นก็ยอมขายโดยดี เมื่อซื้อมาแล้ว ชายผู้ใจเมตตาก็อุ้มลูกหมาจิ้งจอกขึ้นดู จึงรู้ว่าเขาเจ้าลูกหมานั้นบาดเจ็บ มันร้องครวญครางอยู่ตลอดเวลา ชายผู้นั้นต้องไปเที่ยวหาใบยาในละแวกใกล้เคียงมาพอกให้ ไม่นานความเจ็บปวดค่อยทุเลาลง ลูกหมาจิ้งจอกจึงหยุดร้อง ชายผู้ใจดี

พลอยยินดีไปด้วย และเมื่อมองไปที่เห็นหมาจิ้งจอกหลายตัวมุ่งมองดูการกระทำของตนอยู่ไม่ไกลนัก คงจะมีพ่อแม่ของลูกหมาผู้เคราะห์ร้ายปะปนอยู่ด้วย เห็นดังนั้นชายผู้นั้นก็ปล่อยลูกหมาจิ้งจอกที่ควรจะเป็นสมบัติของตนกลับไปหาพ่อแม่ของมัน ลูกหมาจิ้งจอกจึงอย่างถึงใจไปหาพ่อแม่ และพ่อแม่ของมันก็เลี้ยงดูกันอยู่ด้วยความชื่นชมโสมนัสที่รอดตายกลับมาพบกันอีก

ไม่ช้าไม่นานชายผู้ใจเมตตาประสบเคราะห์กรรมเข้าเองบ้าง คือลูกชายเกิดเป็นโรคแปลกรักษาอย่างไรก็ไม่หาย หมอบอกว่าถ้าไม่ได้ตัวหมาจิ้งจอกเป็นๆ มากินแล้วละก็เป็นตายแน่ๆ (ทั้งคนจีนและญี่ปุ่นเชื่อว่าตัวทั้งของคนที่ของสัตว์ใช้รักษาโรคได้ต่างๆ โดยเฉพาะโรคตา) ชายผู้เป็นพ่อเป็นทุกข์และเศร้าโศกยิ่งนัก ยังจะต้องให้กินตัวหมาจิ้งจอกเป็นๆ ยิ่งสดใจ แต่เมื่อไม่มีทางแก้ไขอื่นใด ก็จำต้องขอให้เพื่อนบ้านผู้เป็นพรานล่าสัตว์ช่วยหามาให้ ถ้าได้มาเมื่อไรจะให้ค่าสมนาคุณอย่างเพียงพอทีเดียว

วันรุ่งขึ้น ขณะที่พ่อของเด็กที่กำลังเจ็บหนักคอยตัวหมาจิ้งจอกอยู่อย่างกระวนกระวายใจนั้น

คำสอนไทย-ไทย

๕๐.

“ไม่คบเขาไปเสียขอ เหล็กทองเขาไปเสียเถียว คนคบเถียวเสียอีกยังไม่ได้”

(สุภาษิตอีสาน)

ความหมาย : ไม่คบเขาไปทำขอได้ เหล็กทอง
เขาไปทำเถียวเถียวเข้าได้ แต่คนใจคดเขาไปทำ
อะไรก็ไม่ได้

คำอธิบาย : เสีย = ทำ เถียว = เถียว สำหรับ
เถียวเข้า อีหยัง = อะไร บ่ = ไม่

ชนินทร์ นนทเสน ๖๕๒/๒๓ บำรุงเมือง ๑. นครพนม

ตกกลางคืนก็มีชายแปลกหน้าคนหนึ่งซึ่งไม่มีใครรู้จัก
หรือเคยเห็นหน้ามาก่อน น้าต๋มที่ตอ้งการมาให้
บอกว่าพรานเพื่อนบ้านฝากมาให้ พอชายนั้นกลับ
ไปแล้วไม่ช้า พรานเพื่อนบ้านก็มาแจ้งว่าตนหาหมา
จิ้งจอกอยู่ทั้งวัน-หาไม่ได้สักตัวหนึ่ง แต่เมื่อเจ้าของ
บ้านเล่าให้ฟังว่ามีคนเอามาให้แล้ว อ้างว่าพราน
ผู้นั้นใช้ให้นามาให้ ต่างก็อดแปลกใจไม่ได้

วันรุ่งขึ้นหมอก็ก่เอาตัวหมาจิ้งจอกมาตมให้
เด็กกิน และยังกับยาพิษ พอขาดถึงท้อง เด็กนั้น
ก็หายเป็นปกติขึ้นมาทันใด และในตอนค่านั้นเอง
ก็มีหญิงแปลกหน้ามาเยี่ยมถึงข้างเตียง นางเล่าว่า
นางคือแม่หมาจิ้งจอกที่ชายผู้มีเมตตาช่วยลูกนางเอา
ได้ ด้วยความกตัญญูรู้คุณ นางยอมประหารลูก
เอ้าต๋มมารักษาลูกชายของผู้มีคุณ และชาย
แปลกหน้าผู้นั้นตมมาให้นั้นคือสามีของนางเอง

อีกเรื่องหนึ่งมีชื่อว่า หมาจิ้งจอกแห่งป่าอินตะ
ความกตัญญูของหมาจิ้งจอกในเรื่องนี้เป็นที่ตอ้งเลื่อง

จึงได้จดจำกันไว้เล่าต่อๆ กันมา เรื่องที่เล่าไว้ใน
หนังสือ “เราชาวญี่ปุ่น” มีความว่า ยะสุนา อาเบะ
ลูกชายข้าหลวงยะสุอะกิ อาเบะ เป็นนักรบที่มีใจ
ฝักใฝ่ทางศาสนา และมีใจเมตตากรุณายังนัก
วันหนึ่ง ยะสุนา อาเบะ เดินทางไปสักการะสถานที่
ศักดิ์สิทธิ์ในตะ ขณะที่ทางเดินพักอยู่ในบริเวณ
นั้น เกิดมีนางหมาจิ้งจอกตัวหนึ่งวิ่งหนีเข้ามามี
ซ่อนตัวอยู่ในเต็นท์ของยะสุนา ไม่ช้าคนที่สร้างภัย
ให้แก่หมาจิ้งจอกตัวนั้นซึ่งมีชื่อว่า ชุนเฮารุ
อิชิกาวาก็ตามมาติดๆ อันชุนเฮารุ อิชิกาวาผู้นั้นเป็น
ที่รู้จักว่าชอบทำอะไรร้ายๆ และโหดเหี้ยมอยู่เสมอ
ที่มายังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในตะ ก็เพราะต้องการตม
หมาจิ้งจอกไปรักษาภรรยา และได้ยินว่าสถานที่นั้น
มีหมาจิ้งจอกชุกชุม และชุนเฮารุจึงคิดว่า เพราะพออย่าง
มาถึงก็พบหมาจิ้งจอกตามตัว เมื่อได้ต่อนไปมา
หมาจิ้งจอกสองตัวจึงเตลิดเบียดเบี่ยงไปคนละทิศละทาง
ตามไม่ทัน ส่วนตัวที่ตามเห็นหลังใจๆดำจึงหายเข้า
มาในเต็นท์ของยะสุนา อาเบะ (อ่านต่อหน้า 119)

อิธิกาจึงตามติดมาเพื่อจะขอหมาจิ้งจอกตัวนั้น แต่ ยะสุน่าไม่เห็นหมาจิ้งจอกที่โหม่งเข้ามาในเต็นท์ เมื่อเห็นขอดีๆ ไม่ให้อิธิกาจากรอเข้าคั้น แต่ยะสุน่า ไม่ยอม สมุนของอิธิกาที่ตามไล่หลังมาจึงเข้า ไล่จับกุมยะสุน่าไว้ได้ ขณะที่กำลังขุดมุนกันอยู่ นั้น นางหมาจิ้งจอกเห็นได้โอกาสจึงได้ออกจาก เต็นท์หายไ

อิธิกาแค้นใจเป็นอย่างยิ่งที่ยะสุน่าเป็นตัวการ ทำให้หมาจิ้งจอกหนีไป จึงคิดจะฆ่าเสียให้หายแค้น ขณะที่ยะสุน่ากำลังจะถูกฆ่าอยู่นั่นเอง ก็ช่วงบังเอิญ ให้มีพระภิกษุองค์หนึ่งผ่านมาเห็นเข้า ก็อ้อนวอน อิธิกาให้ไว้ชีวิตยะสุน่า อิธิกาจะไม่ยอมก็ เกรงใจ ในที่สุดก็ยอมปล่อยยะสุน่าไป และยะสุน่า ก็รู้ได้เองว่า พระภิกษุผู้มาช่วยชีวิตตนไว้นั้น หาใช่ คนไม่ แท้ที่จริงคือนางหมาจิ้งจอกที่ตนช่วยชีวิตไว้ จำแฉ่งร่างเป็นพระภิกษุมาตอบแทนบุญคุณตน นั้นเอง

พ้นจากที่นั้นและรอดตายมาได้อย่างหวุดหวิด แล้ว ยะสุน่าก็เดินตรงไปยังตำบลดึกๆ แห่งหนึ่ง เพื่อจะหาน้ำกิน ก็ให้บังเอิญอีกน่ะแหละที่ไปคว่ำร่าง หยิงนางหนึ่งที่เหยียบก้อนหินพลาดเกือบจะจมน้ำ ตายให้รอดมาได้ หยิงนั้นจึงพายะสุน่าไปพักผ่อน และรักษาบาดแผลที่ถูกอิธิกาฉกกับสมุนทำร้ายที่บ้าน ของนางซึ่งอยู่ในป่าไม่ไกลจากนั้นนัก หยิงนั้น

ช่วยรักษาพยาบาลอยู่จนกระทั่งยะสุน่าหายเป็นปกติ แต่หายแล้วยะสุน่าก็ไม่ได้กลับไปบ้านของตน เพราะ เกิดหลงรักหยิงนั้นจึงได้แต่งงานกันและอยู่บ้าน ภรรยาเรื่อยมาจนกระทั่งลูกชายคนเดียวอายุได้ เจ็ดขวบ

อยู่มาวันหนึ่งเป็นฤดูใบไม้ร่วง ภรรยาของ ยะสุน่ารู้สึกสบายใจ ได้เข้าไปเที่ยวเล่นชมดอก เบญจมาศอยู่ในสวน ความเพลิดเพลินยินดีทำให้นางลืมตัว ร่างที่เห็นเป็นหยิงก็กลับกลายเป็นร่าง หมาจิ้งจอกตามสภาพเดิมต่อหน้าสามีของนาง เมื่อ ความจริงประจักษ์แจ้งเช่นนี้ นางหมาจิ้งจอกจะอยู่ ร่วมกับคนต่อไปไม่ได้ จำต้องจึงหนีออกจากบ้านไป แต่ก่อนจะละบ้านไปนั้น นางได้เขียนโคลงไว้ที่บาน ประตูเลื่อนให้ลูกดู เรียกกันว่าโคลง ๓๓ พยางค์ (เพราะถ้อยคำที่เขียนรวมแล้วมี ๓๓ พยางค์) มีความ ว่า

“ถ้าถูกคิดถึงแม่ละก็ จงมาหาที่ป่าชโนตะ ใน แคว้นอิฐุมิ ที่ซึ่งแม่ต้องกลับไปด้วยความทุกข์ระทม”

เห็นโคลงนี้แล้วยะสุน่าก็รู้ได้ทันทีว่า ภรรยา ของตนแท้จริงก็คือนางหมาจิ้งจอกที่ตนช่วยชีวิตไว้ ที่ชโนตะนั่นเอง นางมีกตัญญูรู้คุณจึงได้จำแฉ่งร่าง เป็นพระภิกษุ เป็นหยิงสาวดกน้ำเพื่อทดแทนคุณ ของยะสุน่าให้ปรากฏเป็นตัวอย่างหมาจิ้งจอกที่ดี ได้ เล่าสืบต่อกันมา □

๖19 ๗๖49
โน้ต เกาหลี-ญี่ปุ่น

26 ธ.ค. 2510

บรรณ ทินธุเมธา

นางแมวป่า - นางแมวปีศาจ

เกาหลีกับญี่ปุ่นต่างก็ได้รับวัฒนธรรมจากจีน ความเชื่อบางอย่างจึงเป็นอย่างเดียวกัน โดยเฉพาะเรื่องหมาจิ้งจอกที่สามารถจำแลงร่างเป็นคนได้ ไม่แต่เพียงหมาจิ้งจอกอย่างเดียว แมวเขาก็กว้างแลงร่างได้ไม่แพ้หมาจิ้งจอก ชาวเกาหลีกับญี่ปุ่นเชื่ออย่างเดียวกัน จึงมีนิทานเล่าทำนองเดียวกันดังนี้

เรื่องนางแมวป่าของเกาหลี อิมบังเจ้าได้ว่า เมื่อครั้งกิมด็อก นายอำเภอยังมีหนุ่มอยู่นั้น ต้องศึกษาภาษาจีนและฝึกฝนตนเองเรื่องงานคึกคักทุกคืน คืนหนึ่งกิมด็อกรู้สึกหิว จึงเรียกภรรยาให้ช่วยหาอะไรมาให้กิน ภรรยาตอบว่า "ฉันไม่มีอะไรเหลือติดบ้านอยู่เลย มีแต่ลูกเกาดัดเค็ดแปดลูกเท่านั้น คอยเคี้ยวกลืนเสีย ฉันจะไปติดไฟคั่วมาให้กิน"

พูดแล้วก็กระโดดกระโดดเข้าไปติดไฟเอง คั่วเอง เพราะคนใช้นอนหลับหมดแล้ว กิมคอยอยู่ไม่ช้าก็เห็นภรรยาคว่เกาดัดใส่ตะกร้าหิ้วเอามาตั้งให้ เกาดัดคั่วใหม่ๆ ร้อนๆ หอมชวนกิน กิมแกะกินอย่างเอร็ดอร่อย ส่วนภรรยานั่งคอยปรนนิบัติอยู่ข้างๆ โต๊ะเขียนหนังสือ ทันใดนั้นเองประตูห้องก็เปิดออก และมีคนเดินเข้ามา กิมเงยหน้าขึ้นดู พอได้เห็นหน้าถนัดเท่านั้นละ ถึงกับตะลึงงัน เพราะหญิงนั้นหน้าตา

เหมือนภรรยาของตนไม่มีผิดเพี้ยน กิมมองภรรยาที่หนึ่ง มองหญิงที่เข้ามาใหม่อีกที่หนึ่ง แต่ดูสักทีก็บอกไม่ได้ว่าใครเป็นภรรยาตน ใครไม่ใช่ หญิงทั้งสองเมื่อมองหน้ากันก็อดแปลกใจไม่ได้ ต่างคนต่างถามกันว่า "นี่มันเรื่องอะไรกันล่ะ แกเป็นใคร"

ในที่สุด เมื่อกิมรีบตะกรว้าเกาดัดจากหญิงที่เข้ามาที่หลังแล้ว ก็คว้ามือหญิงแต่ละคนมากำไว้แน่น ไม่ยอมปล่อยจนกระทั่งฟ้าสว่าง พอไก่ขันและแสงเงินแสงทองขึ้นเรืองเรืองแล้ว หญิงคนที่กิมเอามือขวากำไว้ ก็ร้องขึ้นว่า "นายคมมือข้าได้ทำไมนะ เล็บออกปล่อยข้าสิ"

พูดแล้วก็พยายามละบັด แต่กิมยังกำไว้แน่น เข้าไปอีกจนหญิงนั้นทนเจ็บไม่ไหว ล้มลงไปบนพื้นห้อง และในพริบตาอันเอง หญิงที่หน้าตาเหมือนภรรยา กิมก็กลายร่างเป็นนางแมวป่า กิมทั้งตกใจและแปลกใจ จึงไม่ได้คิดจะจับตัวไว้ ปล่อยให้นางแมวป่าแผ่นแผ่นตัวออกนอกประตูไป

ส่วนเรื่องของญี่ปุ่นนั้น ไม่ใช่แมวป่า แต่ต้องเรียกว่านางแมวปีศาจจึงจะถูก ที่นายเค็ดเจ้าได้ว่าใน

เป็นกันห่าเป้งอ ปัดเสื่อแทนเป็นหันหลัง ก้อฮักต้นผืนหนัง ก้อจ้งต้นผืนสาต

(คำภาษาไทยใหญ่ในรัฐชาน)

แปลว่า : เป็นคนอย่าไปโง่ เปิดเสื่อออกคนอื่นให้
เห็นหลัง คนรักเท่าผืนหนัง คนชังเท่าผืนเสื่อ
ความนี้เทียบได้กับของภาษาไทยพม่าแก่ ที่ว่า แก่
เสื่อเม้านี้เหอ-อหันหลัง หลอกหนังเม้านี้เหอ-อ
หันหน้า แต่ของไทยใหญ่ มีความต่อไปอีกว่า
ไม่ควรทำเช่นนั้น เพราะคนรักก็มีมาก คนชังก็มี
ไม่น้อย

คำอธิบาย : เป้ง = เป็น กัน = คน ห่าเป้ง = อย่า
ไป (เป้งนี้คงไม่ได้หมายความว่า ไป อาจเป็นคำมาจาก
อื่น มีคำภาษาจีนกลาง เป้ง แปลว่า อย่า) เ่งอ =
โง่ ปัด = เปิด แทน = ออก แะ เป็น = เพื่อน
คือผู้อื่น หัน = เห็น ก้อ = คน ใช้เป็นลักษณะนาม
เช่น กันต้องก้อ ต้น = เท่า ฮัก = รัก จ้ง = ชัง
สาต = เสื่อ

บ.พ.

เทพนิยายญี่ปุ่น กล่าวถึงเจ้าชายฮิซัง แห่งสกุลนาเบ
ชิม่า ซึ่งมีนางข้าหลวงที่รักใคร่ไปรดปรานอยู่นาง
หนึ่ง ชื่อโอโตโย วันหนึ่งเมื่อลงประพาสอุทยาน
กับโอโตโยเป็นที่ดำราญใจแล้วก็เล็ดจขึ้น ในขณะที่
พริ้งดาหนัก ทั้งเจ้าชายกับโอโตโยหาได้สังเกตเห็น
ไม่ว่า มีแมวใหญ่ตัวหนึ่งตามหลังไปด้วย

โอโตโยไปถึงห้องแล้วก็เข้านอน ตกดึกราว
เที่ยงคืน โอโตโยต้องสะดุ้งตกใจตื่นเมื่อได้ยินเสียง
แปลก พอดึ่มตาขึ้นก็เห็นเงาผ่านไปมา แล้วก็
ปรากฏเป็นร่างแมวตัวใหญ่เบือเริ่มอยู่ที่ข้างตัว และ
ยังไม่ทันที่โอโตโยจะร้องเรียกให้ใครช่วย แมว
ตัวนั้นก็โดดเข้าย้าคอนางจนตายทันทีที่ไม่มีเสียง
แล้วแมวปีศาจก็ขุดหลุมเข้าที่ได้เฉยๆ ผังศพโอโตโย
ไว้ที่นั่น ส่วนตัวเองจำแดงร่างเหมือนโอโตโยไม่มีผิด

เจ้าชายฮิซังไม่ทรงทราบเรื่องนเลย ที่เคย
ไปรดปรานโอโตโยอยู่แต่เพียงไร ก็ไปรดปราน
โอโตโยตัวปลอมเพียงนั้น แม้แต่เจ้าชายจะไม่
แข็งแรงดังแต่ก่อน ก็หาได้นึกเฉลียวใจไม่ว่า เป็น
ไปเพราะอำนาจมายาของนางแมวปีศาจในร่างของ
โอโตโย จนไม่ช้าเจ้าชายก็ประชวรหนัก แพทย์
หลวงจะเยียวยายังไรก็ไม่ทุเลาขึ้น อาการมีแต่
ทรงกับทรุด เจ้าชายทรงทรมานทรมายมากในตอน
กลางคืน ผันเห็นแต่สิ่งร้ายๆ ที่ทำให้ตกพระทัยอยู่
ตลอดเวลา ไม่มีใครรู้ว่าเจ้าชายประชวรเป็นอะไร
แน่ ในตอนกลางคืน แม้จะมีข้าบริพารนับร้อยคอย
เฝ้าอยู่ ก็หาได้พบอะไรแปลกหูแปลกตาในห้องนั้น
ไม่ เหตุที่ไม่พบนั้นแท้จริงเป็นเพราะคนเหล่านั้นมอง
ด้นหงก บ้างก็โงกหลับ (อ่านต่อหน้า 102)

เขาเก็บจานให้ล้าง ผู้ทำกริยาเก็บและล้าง เป็น
คนละคน เขาซื้อแหวนหลาน กรรมของคำว่าซื้อ
คือ แหวนหลาน เขาซื้อแหวนให้หลาน กรรม
ของคำว่าซื้อ คือแหวน

แต่บางประโยค เมื่อมีคำว่าให้ ความสัมพันธ์

ของคำในประโยคไม่ได้พลอยเปลี่ยนไปด้วย เช่น
เขาสอนเลขนักเรียน กับ เขาสอนเลขให้นักเรียน ผู้
ทำกริยา กรรมตรง กรรมรอง ไม่เปลี่ยนแปลง และ
เขาชวนฉันกินข้าว กับ เขาชวนฉันให้กินข้าว ผู้ชวน
กับผู้กินก็ยังคงเดิม □

นางแมวป่า-นางแมวป่า - ต่อจากหน้า ๑๗

จึงหาว่าไม่ว่านางแมวมีค่าเข้ามาจนเจ้าชายจนไม่
เป็นอันบรรทมทุกคืน พอตะวันขึ้นก็หลับไป

ในขณะที่อาการเจ้าชายไม่ค่อยยังชั่วช่นเคยนั้น
พระภิกษุที่ได้รับนิมนต์มาสดมภ์ให้พระแทนองค์
เจ้าชาย ก็ได้พบชายคนหนึ่งกำลังชำระล้างร่างกาย
แล้วไปสดมภ์อธิษฐานให้เจ้าชายทุเลาขึ้นเร็ว ๆ
พระภิกษุเห็นเช่นนั้นก็ยืนก้มดูเห็นมีคนจงรักภักดีต่อ
เจ้าชายดังเพียงนั้น จึงเชิญชายนั้นให้เข้ามาสนทนา
กัน และได้ทราบว่ายานนั้นชื่ออโธ โสตะ เป็นทหาร
ในกองพลทหารราบนาเบชมา อโธ โสตะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเชื่อว่าเจ้าชายคงจะถูกคุณถูกโดย
อะไรสักอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าอยากจะอาสาเข้าไปจับ
ตัวผู้บงอาจทำเช่นนั้นเหลือเกิน แต่ก็ไม่กล้าเพราะ
ข้าพเจ้าเป็นพลทหารชั้นผู้น้อย ไม่สมควรเข้าไปอยู่
ใกล้ริศเจ้านายผู้ยิ่งใหญ่อย่างนั้นจึงได้แต่สดมภ์
อธิษฐานขอให้เจ้าชายทรงหายเป็นปกติเร็ว ๆ”

พระภิกษุเห็นความภักดีและความตั้งใจเด็ดเดี่ยว
ของอโธ โสตะแล้วอดนึกรักน้าใจไม่ได้ จึงนำตัว
อโธ โสตะไปฝากฝังกับเจ้าหน้าที่ผู้ใหญ่ในวังให้

บรรจุมิโตะ โสตะเข้าเป็นยามเฝ้าเจ้าชายในตอน
กลางคืนด้วยคนหนึ่ง เมื่ออโธ โสตะเข้าประจำหน้าที่
ก็รู้ได้ทันทีว่ามีอำนาจอะไรอย่างหนึ่งซึ่งทำให้ยาม
ทั้งหลายง่วงหลับหมดเมื่อถึงที่เฝ้าแล้ว ฉะนั้น
อโธ โสตะจึงต้องหาวิธีทำอย่างไรไม่ให้ง่วง วิธี
ของอโธก็คือเอามันบกกลงไปที่ขา ก่อน ให้เลือดไหล
ลงบนกระต่ายน้ำมันที่ป่นๆ แต่กระนั้นก็ยังง่วงไปได้
อีกใจหนึ่ง จึงต้องเอามันดกกวักตาไปมาให้เจ็บขึ้นอีก
จะได้ไม่ง่วง

และอโธก็ไม่ง่วงจริงๆ เมื่อไม่ง่วงจึงมีโอกาส
ได้เห็นนางแมวมีค่าในร่างอโธโดยเข้ามาตามอาการ
เจ้าชาย นางแมวอโธโดยเห็นอโธนั่งจ้องดูตนอย่าง
ไม่หวาดหวั่น ก็ออกแรงๆ ไม่กล้าทำอะไรต่อไปอีก
รีบถอยออกไปข้างนอกแล้วก็หายไป อโธทำอยู่
อย่างนั้นหลายต่อหลายคืน ไม่เปิดโอกาสให้นางแมว
มีค่ารอบกวนเจ้าชายได้อย่างแต่ก่อน เจ้าชายได้
บรรทมหลับสนิทก็ค่อยมีกำลังวังชา อาการก็ค่อย
ทุเลาขึ้นเรื่อยๆ

ถึงตอนนี้ อโธ โสตะเห็นควรจะต้องกำจัด

โอโตโยตัวปลอมมันเสียให้เด็กชาก เพราะรู้ว่า
อย่างไรเสียโอโตโยนี้ไม่ใช่คนแน่นอน โอโตได้นำ
ความนี้ไปแจ้งแก่ข้าราชการผู้ใหญ่ เมื่อได้รับ
อนุญาตแล้ว ก็ขอทหารเจ็ดแปดคนไปล้อมห้องของ
โอโตโยเพื่อจะได้จับตัวได้ถนัดเมื่อนางบีค้ำหนี
ออกมาข้างนอก

ถึงเวลาที่นัดแนะกันแล้ว โอโตก็ไปยังห้องที่อยู่
ของโอโตโย ไปเคาะประตูร้องบอกว่า ตนนำสาส์น
มาจากเจ้าชาย เฝ้ายผู้หญิงร้องถามออกมาว่า

“สาส์นอะไร”

โอโตตอบว่า “ไปรอ่านเอาเองเถอะ” เมื่อ
หญิงนั้นเปิดประตูห้องออกมา โอโตก็คอยที่อยู่แล้ว
ก็กระโดดเข้าจ้วงแทงด้วยมีดสั้น แต่ลัดดาตินางแมง

จะยอมเสียทำก็อยู่อย่างไวอยู่ นางโศกเข้าคว้าอาวุธ
เพื่อจะได้ไว้ใช้ทำร้ายคู่ต่อสู้ แต่โอโตก็โหมท่ายาค
หลบหลีกพละทางหาโอกาสทำร้ายโอโตโยพละทาง จน
ในที่สุดโอโตโยตัวปลอมเห็นว่าหนีก็กลัวๆ จึงผล
ออกหนี ทิ้งโดนัทหนึ่งดวงด้วยก็กลายร่างเป็นแมง
โจนแผ่ตัวขึ้นหลังคาไป และถึงทหารที่คอยอยู่ข้าง
นอกจะยิงเท่าไรก็ไม่มีความถูก นางแมงมีสาส์นรีบ
ไปได้จนถึงแดนภูเขา ไปทำร้ายคนแถบนั้นอยู่นาน
กว่าจะถูกพรานของเจ้าชายจับตัวได้และฆ่าตาย ส่วน
เจ้าชายก็เสด็จทรงหายเป็นปกติในไม่ช้า และไม่ลืม
บุญคุณของโอโต โชตะ ได้ปูนบำเหน็จความชอบ
ให้อิโต โชตะ สมกับความกล้าหาญและจงรักภักดี
ทีเดียว □

ตอบปัญหา - ต่อจากหน้า ๕๐

ความจริงคุณเองแท้ๆเป็นผู้สร้างความเป็นผู้แพ้
ให้ตนเอง ความรู้สึกและความเชื่อมั่นในการเป็นลูก
คนมีมากกว่าเขาคงจะต้องปรากฏให้เขาเห็นแน่ๆ ด้วย
การกระทำของคุณ จะประการใดก็สุดจะเถา แต่
อย่างน้อยก็ด้วยการซื้อหา “ของใช้ส่วนตัว” และการ
ให้รถยนต์ใช้

ผู้ชายที่ยิ่งในศักดิ์ศรีอย่างที่คุณบรรยายเขามา
ย่อมมีวันหนึ่งที่ตระหนักถึงข้อนี้ เขาก็ต้องตัดสินใจ
ใจ “บอกเลิก” แม้ “จินตนา ๒” ก็อยากจะเชื่อว่า
เขายังมีเยื่อใยเพราะคุณบอกว่าเขาชอบผม พลัง
รักของเขาจะมีพอประมาณ แต่คงไม่มากพอต่อต้าน
พลังเงินของคุณได้มากกว่า

คราวนี้ก็เหลือแต่คุณให้ “จินตนา ๒” ตอบ

คำถาม กว่าจะได้ตอบปัญหาของคุณเมื่อสักครู่จะ
ต้องเคยมาพอสมควรแล้ว แผลรักของคุณคงจะพอ
ประสานสนิทบ้างแล้วกระมัง เพราะเวลานี้รักษ
อะไรๆ ก็ได้ ยิ่งหัวใจอย่างของคุณคิดอะไรจะออก
รอบคอบอย่างนี้ บานันคงตัดสินใจเริ่มต้นใหม่ได้
แล้ว

ดีแล้วที่ไม่คิดจะไปยังอนเขา เพราะถ้าองเขา
เป็นคนตัดสินใจเลิกเอง การยังอนก็คงไม่ช่วยให้
คืนกันได้

ก็ยังคงเหลือปัญหาเรื่องคุณแม่ของคุณ ความ
เป็นคนเจ้าความคิดของคุณ คิดเอาว่าเหตุผลของตน
จะครบถ้วนถูกต้องเสียเสมอไป ทำเอาคุณล้มประมาท
คุณแม่เข้าแล้วโดยไม่รู้ตัวกระมัง “จินตนา ๒” ว่า

นิทาน

ปี 19 ส.ค. 1910

21 ม.ค. 2510

บรรณ พันธุละ 81

กระต่ายตระกูลการ

นิทานที่หม่อมคินอ่องเล่าต่อไปนี้ ล้วนแต่ยกให้กระต่ายเป็นตระกูลการทั้งนั้น ไม่ทราบว่าเป็นของหม่อมมาแต่ดั้งเดิม หรือได้เล่ามาจากที่อื่น แต่จะได้มาจากไหนหรือไม่อย่างไรก็ตาม ก็ยังแสดงให้เห็นว่าเขายกย่องกระต่ายไม่น้อยทีเดียว

เรื่องแรกเล่าถึงหม่อมไปกับเลื้อยว่าเป็นสหายรักสนิทกัน ที่เป็นเพื่อนรักกันได้ก็เพราะหม่อมไปเป็นนกเที่ยวป่า ชอบเข้าไปเที่ยวในป่าทุกวัน จึงสนิทสนมคุ้นเคยกับสัตว์ป่าทุกประเภท และในบรรดาสัตว์ป่าเหล่านั้น หม่อมไปสนิทกับเลื้อยมากที่สุด ชอบเที่ยวเล่นโกล่ๆ ในป่าด้วยกันเสมอ ความจริงหม่อมไปรักและหวังดีกับเลื้อยด้วยใจจริง ส่วนเลื้อยซึ่งจะยังไม่มื่ออะไรกับหม่อมไปก็จริง แต่ในใจนั้นคิดอยู่ตลอดเวลาว่า ทำอย่างไรจึงจะทำให้หม่อมไปพาดนเข้าไปเที่ยวเล่นในหมู่บ้านบ้าง ได้โอกาสจะได้คิดว่าถูกควักตัวอันๆ ของชาวบ้านมาเคี้ยวเล่นสักตัวสองตัว ดังนั้นวันหนึ่งเลื้อยจึงพูดแก่หม่อมไปว่า

“นี่นะ ไปเพื่อนรัก พากันเข้าไปเที่ยวในหมู่บ้านหน่อยได้ไหม”

“โอ๊ะ โอ๊ะ ไม่ได้ๆ” หม่อมไปร้องห้ามอย่าง

ตระหนกตกใจ “พวกชาวบ้านเขาไม่ชอบเพื่อน เพราะเพื่อนเคยตะครุบพวกตัวควายที่เขาเลี้ยงไว้นอกหมู่บ้านเอาไปกินเสียเสมอๆ”

“ถ้าเพื่อนไม่พาไปก็แล้วไป กันไปเองก็ได้” เลื้อยพูดอย่างเคื่องๆ แล้วเลื้อยก็ทำอย่างว่าจริง ๆ คือในเย็นวันนั้นเองเลื้อยก็เข้าไปลอยชายอยู่แถบประตูหมู่บ้าน พอตีหม่อมไปมาเห็นเข้า ก็อดเคืองอีกไม่ได้ว่า

“เพื่อนเฮีย อย่ามาทำดอยชายอยู่แถวนี้เลย พวกชาวบ้านเขาเกลียดมากไม่ใช่เล่น เขาจะมาแอบดักเอาเพื่อนไป”

เลื้อยได้ยินแล้วแทนที่จะเชื่อฟัง กลับหัวเราะเยาะให้ หม่อมไปก็พยายามอย่างยิ่งที่จะพูดจาให้เลื้อยกลับใจ แต่เลื้อยก็เฉยเสียจนกระทั่งมืดค่ำ พ่อแม่ร้องเรียกให้กลับเข้าบ้าน หม่อมไปจึงจำต้องจากเลื้อยไป แต่ก่อนจะไปก็ยังเตือนเลื้อยอีกเป็นครั้งสุดท้ายด้วยความเป็นห่วง

เลื้อยคอยจนกระทั่งคนหลับหมดแล้วจึงย่องเข้าไปในหมู่บ้าน เขาถูกควายมาเคี้ยวหนึ่ง พอรุ่งเช้าหม่อมไปก็เข้าไปในป่า เมื่อพบเลื้อยก็บอกว่า

“นี่นะ เพื่อน เราคบหาเป็นเพื่อนกันมากตั้ง

หม่องไปเห็นหมคทางจะพูดให้เลื่อรู้สึกผิดชอบ
ได้ จึงแนะนำว่า

“ถ้าอย่างนั้นเราไปหาตระลาการมาตัดสิน
ดีไหม ว่าใครผิดใครถูก ถ้ากันผิดกันก็จะยอมให้แก
กินโดยดี”

“ตกลง” เลื่อไม่ขัดข้องแต่ทั้งต้องก้ออกเดิน
ทางเข้าป่า เทียวหาตระลาการ ถึงแรกที่ได้พบก็คือ
หวัะโหลกั่ว หม่องไปกับเลื่อก็ขอให้หวัะโหลก
วัดตัดสินคดีให้ หวัะโหลกฟังหม่องไปเล่าเรื่อง
แต่ต้นจนจบแล้วก็กล่าวว่

“ในโลกนี้ไม่เห็นมีใครจะดีมีกตัญญู อย่าง
นายข้าใช้ข้าโกนามาตังไม่รู้กั๊ๆ พอข้าแก่ทำงานให้
เขาไม่ไหวเท่านั้นละ เขาม่าข้าเอาเนื้อมากินเสียเลย
เพราะฉะนั้นที่เลื่อจะกินหม่องไปเสีย ข้าก็ว่าชอบ
แล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นกินกินเพื่อนเดียนละนะ” เลื่อพูด
อย่างตลกดีใจแล้วก็ทำท่าจะขยำหม่องไป แต่
หม่องไปก็แย้งว่

“ตระลาการเพียงคนเดียวยังไม่พอ กันยังไม่
ยอมให้เพื่อนกินเดียนหรือก ต้องไปหาตระลาการ
อื่นดูใหม่อีก”

เมื่อเลื่อไม่ขัดข้อง ทั้งสองก็เดินทางต่อไปจนไป
พบต้นไทรเข้า ทั้งสองขอให้ต้นไทรเป็นตระลาการ
ตัดสินเรื่องนี้ ต้นไทรฟังเรื่องแล้วก็พูดว่

“จริงที่เดียวที่ไม่มีใครในโลกนี้จะรู้จักกตัญญู
รู้ทดแทนคุณ อย่างคนทีมานั่งพักผ่อนได้ร่มเงาของ

ข้า แทนที่จะช่วยทะนุบำรุงข้า กลับมาช่วยกันหักกิ่ง
บ้าง เด็ดดอกบ้าง ฉะนั้นเลื่อจะกินหม่องไปก็ควร
อยู่”

เลื่อก็เตรียมจะกินหม่องไปตามคำตระลาการ
แต่หม่องไปก็ขอให้หาตระลาการอีกสักรายหนึ่งช่วย
ตัดสินให้ เลื่อก็ว่

“อีกรายเดียนละ ไม่มีคดีไหนหรือกที่จะตัดสิน
ได้เกินสามศาล”

ในที่สุดตระลาการสุดท้ายของเลื่อกับหม่องไป
ก็ได้แก่กระต่าย กระต่ายฟังเรื่องราวอย่างพิฉ
พิเคราะห์ แล้วพูดว่

“การจะตัดสินให้ยุติธรรม มันต้องไปดูสถานที่
เกิดเหตุ” เลื่อและหม่องไปรีบพากระต่ายไปด้วย
ความยินดี เมื่อถึงที่เกิดเหตุกระต่ายก็ถามเลื่อว่
“เมื่อก่อนที่หม่องไปมาปลดอยท่านให้เป็นอิสระนั้น
เลื่อ ท่านอยู่ที่ไหน”

“อยู่ในจัน” เลื่อตอบ

“ลองเข้าไปทำท่าให้ดูหน่อยซิ” กระต่ายพูด
เลื่อได้ฟัง พาชื่อ เข้าไปยืนในจันทำท่าให้
กระต่ายดู กระต่ายก็หันมาบอกหม่องไปว่

“เฮ้ หม่องไป บิดจันเสีย แล้วมาทำท่าให้ข้า
ดูว่าตอนปลดอยเลื่อออกมานั้นทำอย่างไร”

หม่องไปก็ทำตาม พอจบปิตสนิท กระต่ายก็
ร้องออกมาว่

“อย่าปลดอยมันออกมา ทั้งมันไว้อย่างนั้นแหละ
เลื่อเข้าไปอยู่ในจันอย่างเก่าแล้ว หม่องไปก็กลับ

ไปได้ การตัดสินใจของข้าเป็นอันยุติลงแล้ว” พูดแล้ว
กระต่ายก็กลับไป หมองโปลก็กลับกลับบ้านตน ปล่อยให้
ให้เลือดติดกันอยู่ตามลำพัง เลือดออกอาหารได้ไม่กี่วันก็
ถึงแก่ความตาย กระต่ายก็เลยได้ชื่อว่าเป็นตระกูลการ
เอกลัษณ์นั่นเอง

อีกเรื่องหนึ่ง เล่าเรื่องเพื่อนบ้านใกล้ชิดเคียงกัน
สองคน คนหนึ่งเป็นคนใจดี ส่วนอีกคนหนึ่งฉลาด
หลักแหลมแต่จิตใจโง่ คนทั้งสองเลี้ยงสัตว์ไว้คน
ละประเภท คือเจ้าคนใจดีเลี้ยงม้า เจ้าคนฉลาดเลี้ยง
วัว คนหนึ่งท่งม้าท่งวัวต่างออกลูก เจ้าฉลาดนอน
ไว ได้ยินเสียงสัตว์ร้อง ก็จุดไฟลงไปในคอก พอ
ถึงคอก เห็นวัวของตัวออกลูก และเมื่อเหลียวไป
ทางคอกของเจ้าใจดี เห็นมีคตแสดงว่าเจ้าใจดีไม่ได้ยิน
ว่าม้าของตัวออกลูก เจ้าฉลาดก็ใช้ความฉลาดแกลม
โกงของตน เอาลูกวัวของตัวไปเปลี่ยนกับลูกม้า
ของเพื่อน แล้วกลับกลับไปนอน

ครั้นรุ่งเช้าเจ้าฉลาดก็เที่ยวไปประกาศข่าวร้อง
รอบหมู่บ้านให้คนมาดูของประหลาด ที่วัวออกลูก
เป็นม้า คนก็พากันแตกตื่นมาดู และก็เห็นลูกม้าอยู่
ในคอกวัวของเจ้าฉลาด ตอนนั้นเจ้าใจดีนอนอยู่แล้ว
เมื่อลงมาม้าในคอกตามปกติ ก็เห็นลูกวัวอยู่ใน
คอก เจ้าใจดีเห็นแล้วก็ยิ่งทึ่งเข้าไปใหญ่ นึกไม่ออก
จริงๆว่าจะเป็นไปได้อย่างไร ที่ม้าจะออกลูกเป็นวัว
เมื่อได้ยินใครๆพูดกันว่าวัวของเจ้าฉลาดก็ประหลาด
เหลือที่ออกลูกมาเป็นม้า เจ้าใจดีก็คิดออกทันทีว่า
เรื่องนี้ไม่มีอะไร นอกจากเจ้าฉลาดจะขโมยลูกม้า
ของตนไป แล้วเอาลูกวัวของเจ้าฉลาดมาใส่ไว้แทน
ก็ถึงนี้ เจ้าใจดีก็พูดแก่เจ้าฉลาดว่า

ยาคุณแม่

สำหรับใช้วันประจําวัน เพื่อการ
คลอดบุตร ไร้อันตรายจากการ
ปวดเจ็บตามร่างกาย ควร
รับประทานยาคุณแม่
ยาคุณแม่เป็นยาประจำตัว
สำหรับมารดา ไร้การบำรุงโลหิต
และเจริญอาหาร ไร้การ
หวาดวันประจําวัน

มีขายตามร้านยาทั่วไป
บริษัท โอสตรียังตั้ง จำกัด
81 ถนนบ้านบาตร กรุงเทพมหานคร 10233

ยาชอมปอียใหม่

ยาชอมปอียใหม่ บรรเทาอาการไอ
ขับเสมหะ ทุบบุหรีจืด คั้นคอ
เจ็บมีอาการไอ รับประทานยาชอม
ปอียใหม่ โรคไอจะหายไป

“นี่แน่เกตุ มั่นเรื่องอะไรนะ ถึงได้ขโมยลูก
ม้ายันไป แล้วเอาลูกตัวของเกตุมาแทน”

“ใครบอกล่ะ” เจ้าฉลาดเถียงเสียงแข็ง “ตัว
ของมันมันออกลูกมาเป็นม้าจริง ๆ”

“แล้วลูกตัวในคอกของมันล่ะ”

“ก็ประหลาดอย่างเดียวกัน ที่ม้าออกลูกมา
เป็นวัว”

“อ้อ เป็นไปไม่ได้ วิ่ง พี่บ้า น้าอาทั้งหลาย”
เจ้าทิมหันมาถามพวกชาวบ้านเพื่อขอความเห็น

“จริงสิ ไม่น่าเป็นไปได้เลย” ชาวบ้านเหล่านี
นึ่งนึกออก เลยเห็นจริงตามไปด้วย แล้วหันหน้า
ปรึกษากันว่า “แล้วถ้าอย่างนั้นจะอย่างไรดี”

“ต้องไปหาพระธรรมาดัตถ์ เจ้าทิมแนะนำ
อย่างนั้น แล้วก็ชวนเจ้าฉลาดไปหาพระธรรมาที่
ตำบลอนมาช่วยดัดกัน

ไปตามทาง บังเอิญไปเจอกระต่ายตัวหนึ่ง
คนทั้งสองจึงขอร้องให้มาดัดคืนคนที่ตนกำลังพิพาท
กัน กระต่ายรับคำด้วยความยินดี พูดว่า

“ไม่ขัดข้องเลย แต่ว่าจะไปในขณะที่ยังไม่ได้
ต้องรออีกหน่อย ท่านทั้งสองกลับไปก่อน รอจนเช้า
วันที่เจ็ดนับแต่บัดนี้ไป จึงค่อยดัดกัน ท่านหาพยาน
ยืนยันให้พร้อมด้วย”

ครั้นถึงวันกำหนดนัด พอตะวันขึ้น เจ้าทิม เจ้า
ฉลาด ตลอดจนชาวบ้านในละแวกนั้นทั้งหมดต่างไป
ชุมนุมรอกระต่ายพระธรรมาตามที่นัดหมายไว้ แต่
จ้าวรอแล้วรออีก ตั้งแต่ตะวันขึ้นไปจนตะวันเที่ยง
กระต่ายก็ยังไม่มา คนทั้งหลายก็ยังไม่รอต่อไปอีก
เพราะกระต่ายไม่เคยผิดนัด ผิดสัญญาแก่ใคร รอจน

กระทั่งตะวันตกดิน กระต่ายจึงได้มา นับเป็นเรื่อง
ผิดธรรมดาอย่างยิ่งสำหรับกระต่าย ใครๆ อยากจะ
ถามเหลือเกินว่ากระต่ายไปไหนมาจนถึงได้มาเอาบ้าน
นี้ ผิดนัดไปตั้งวัน แต่ทุกคนเคารพพระธรรมา จึง
ไม่มีใครกล้าเอ่ยปากถาม กระต่ายเห็นคนเหล่านั้น
มีท่าทางกระวนกระวายใครจะรู้สาเหตุ จึงเล่าให้ฟัง
เองว่า

“ข้าต้องขอโทษด้วยที่มาช้า แต่ที่มาช้าก็เพราะ
มีเหตุ คือขณะที่ข้ามาตามทางนั้น เกิดไปเห็นคอน
ทรายกลางน้ำไฟไหม้ จะปล่อยให้ไหม้จะเป็นภัย ข้าก็
เลยต้องเอาน้ำไปดับไฟ จะหาอะไรตักก็ไม่มี มีแต่
ชะลอมเก่าๆ ทั้งอยู่ใบหนึ่ง จึงเอาไปตักน้ำดับไฟ ตัก
น้ำดับไฟอยู่ทั้งวัน ไฟถึงดับ”

คนทั้งหลายฟังแล้วก็นิ่งอยู่ แต่เจ้าฉลาดเห็นว่า
กระต่ายเล่าเรื่องเหลวไหล ถ้าจะไม่ทักท้วง คนก็จะ
นึกว่าตนโง่ จึงกล่าวขึ้นว่า

“ขอโทษเถิด ท่านพระธรรมา ดอนทรายอยู่
ถึงกลางน้ำ ไฟจะไหม้ได้อย่างไร แล้วท่านว่าท่าน
เอาชะลอมตักน้ำไปดับไฟ ก็ชะลอมตาออกห่างอย่าง
นั้นจะตักน้ำได้อย่างไร ไม่น่าเชื่อเลย จริงไหม
พวกเรา”

เจ้าฉลาดพูดแล้วก็หันไปมองชาวบ้านรอบๆ
ขอความเห็นสนับสนุน ยังไม่ทันที่ใครจะพูดอะไร
กระต่ายก็กล่าวหาว่า

“จริงสิ ถ้าดอนทรายกลางแม่น้ำไฟไหม้ไม่ได้
ชะลอมตักน้ำไม่ได้ ลูกตัวจะออกลูกเป็นม้า หรือ
ม้าจะออกลูกเป็นวัว ก็เป็นไปได้เช่นเดียวกัน วิ
ว่าไง ท่านทั้งหลาย”

“จริงแล้ว จริงแล้ว” คนเหล่านั้นโห่ร้องเห็น
จริงตามกระต่ายตระการการ กระต่ายจึงพูดต่อไปว่า

“ถ้าอย่างนั้นข้าตัดสินให้เจ้าฉลาดเอาลูกม้า
คืนเจ้าที่มไป แล้วเอาลูกวัวของตนกลับไปตามเดิม”

เป็นอันฉลาดได้แต่เพียงขอฉลาดเท่านั้น
หาได้ฉลาดไปกว่าใครๆไม่ โดยเฉพาะกระต่าย
ที่ใครๆเขายกย่องกันนักหนาว่าเป็นตระการการ
ชั้นเยี่ยม □

เพลงชีวิต - คอจากหน้า ๒๔

ของเขาข้าซากกับที่ตำรวจตรุษเคยบอกฉันมาแล้ว”

“คุณอีกอีกต่อคำถามเขารึเปล่า”

คิดนัยกัโหด “ไม่ค่ะ เขาตกลงซื้อมอร์ฟีนจาก
คิดนัยทั้งหมดด้วยเงินสด และนัดให้คิดนัยขนสินค้าไป
ให้เขาที่บ้านเวลาดำมทุมมะรินทร์”

“คุณบอกเขาไปว่า คุณมีมอร์ฟีนอยู่เท่าไร”

“ร้อยปอนด์”

นายตำรวจจากดินน้ำลายฉ่ายหน้าห้องข้า
หัวเราะหึๆ “ทำไมคุณบอกมากมายังล่ะครับ”

“ฉันต้องการให้เขารู้สึกว่าฉันมีกิจการใหญ่”

“แล้วเขารู้จักอะไรคุณอีก ผมเชื่อว่าเขาคงจะ
มีกระแวงเมื่อคุณหลุดจำนวนมอร์ฟีนออกไป”

“เขากลางว่าฉันเอาสินค้าจำนวนนี้ไว้ที่ไหน”

“ต่อไป”

“ฉันปฏิเสธค่ะ”

“ก็แล้ว คุณเริ่มฉลาดขึ้นอีกหน่อย แล้วไง
อีกครับ”

“ก็ไม่เห็นเขาตื่นเต้นอะไรมา เมื่อฉันบอกว่า
ต้องหนีไปไถ่มาและเงินสดครบถ้วน เขาตกลงค่ะ แต่
ตอนหลังเขายืนยันบอกมาว่า เขารู้จากคนของเขาที่
มาติดต่อดันว่า ฉันเสนอขายสินค้าเขาเพียงหลายสิบ

ปอนด์เท่านั้น ไม่มากมายถึงขนาดนี้”

“นั่นหมายความว่าเขาระแวงคุณเต็มประตุ
แล้ว” นายตำรวจร้องดังขึ้น ขบกรามแน่น

คิดนัยหัวเราะในลำคออย่างไม่หวั่นไหว ลงได้
ตัดสินใจเสียมาถึงขั้นนี้แล้ว คิดนัยจะไปไหนก็ถัว
อะไรอีก จะพูดไปทำไมมี ชีวิตผู้หญิงเจ้าของชื่อ
พิมพ์พร ภรณ์ ผ่านความสับสนสับสนมาโชกโชก
แล้ว กระแวกเลี้ยงเพื่ออิสรภาพตัวเองเท่านั้น มัน
จะเป็นยังไงนักเรียนรู้ ชีวิตเป็นของเรา แต่ดีตาทุกถัว
ต้องฝากไว้กับโชคชะตา บางทีคราวนี้กระมังคือ
ความอัปยศครั้งสุดท้ายของคิดนัย

ความเงิบงั้นเข้ามารอบงำความรู้สึกคน
ทั้งต้องไประยะหนึ่ง ในที่สุดเสียงของนายตำรวจ
ก็เริ่มหลุดดังออกมา “เราจะต้องใช้เหยื่อต่อให้มัน
ตายใจ หลังจากดูซื้อมอร์ฟีนจากคุณไปแล้ว เขา
จะวางใจคุณยิ่งขึ้น จนกระทั่งคุณหาโอกาสไปดู
กิจการของเขา ซึ่งผมเชื่อเหลือเกินว่ายาเสพติด
ทั้งหมดย่อมไม่ได้เก็บไว้ภายในบริเวณบ้านเขาอย่าง
แน่นอน เพราะมันลำบากต่อการขนถ่าย ดูฉลาด
พอจะมีสถานที่อันมืดมิดและใกล้ท่าเรือ แต่ปัญหา
มันมีอยู่ว่า ผมจะไปเอามอร์ฟีนจากไหนมาตั้ง

โน้ต

19 ธ.ค. 51
ญี่ปุ่น

9 ม.ค. 2510

บรรณ ทนฺตฺตฺต

กระต่ายขาวแห่งอินาบะ

พูดถึงเรื่องกระต่ายในนิทาน กระต่ายของไทย นอกจากตัวที่แพ้เตากับที่คุ้นเคยแล้ว ไม่เห็นมีเรื่องราวกระต่ายอื่นปรากฏที่ไหนอีก แต่กระต่ายของชาติอื่นๆยังมีบทบาทสำคัญอยู่มาก โดยเฉพาะกระต่ายพม่า (เล่าบางเรื่องไปแล้ว) กับกระต่ายญี่ปุ่นที่เขาเชื่อกันว่ายังอยู่ในดวงจันทร์เรื่อยมาจนปัจจุบันนี้ กระต่ายของพม่านั้นกินเกลบที่ตาแก่ในดวงจันทร์ ผักข้าวแล้วเทเกลบให้กิน ส่วนของญี่ปุ่นเขาคำว่าดำหรับทำขนม เขาว่าที่กระต่ายญี่ปุ่นขึ้นไปอยู่ในดวงจันทร์ได้ ก็เพราะกระต่ายมีใจเมตตากรุณา เห็นพระอินทร์หรือมนุษย์หนึ่งชายแก่จากดวงจันทร์ จำแลกร่างเป็นขอทานมาขออาหาร ตนไม่มีอาหารอื่นใดจะให้ จึงเตรียมจะโตดเข้ากองไฟ เอาเนื้อตนมาให้เป็นอาหาร พระอินทร์เห็นแล้วร้มน้ำใจจึงอุ้มเอาขึ้นไปไว้ในดวงจันทร์ด้วย

ส่วนกระต่ายขาวแห่งอินาบะ ที่จะเล่าต่อไปนี้ ไม่ได้มีชื่อเสียงเรื่องใจเมตตากรุณา หากแต่ไปได้รับความเมตตาจากผู้อื่นจึงพ้นเจ็บปวดไปได้ ที่เขาเรียกกระต่ายขาวนั้น คงจะเป็นกระต่ายสูงอายุ เพราะเขาเชื่อว่ากระต่ายจะมีขนขาวได้ต่อเมื่อมีอายุยืนอยู่มากได้ถึง ๕๐๐ ปี

เรื่องนี้เล่ากันเป็นสองด้านวน ด้านวนแรกเพียง

แต่จะลงโทษกระต่ายที่ไปเล่นตลกกับปลาฉลามเข้า เรื่องมีว่า กระต่ายขาวตัวหนึ่ง (เห็นจะเป็นตัวเดียวกันนี้) เกิดอยากจะข้ามทะเลจากเกาะหนึ่งไปยังเกาะอีกแห่งหนึ่ง แต่ว่าเรือก็ไม่มี กระต่ายจึงเป็นสัตว์บก ฉายน้ำไม่เป็นจะทำอย่างไร คิดไปคิดมากกระต่ายมองไม่เห็นทางไหนจะดีไปกว่าอาศัยปลาฉลามพาข้ามไป แต่จะขอรับรองตรงๆเห็นจะไม่กล้าเร้า กระต่ายจึงใช้เล่ห์หลอกปลาฉลามให้ตกหลุม เล่ห์ของกระต่ายก็คือไปตีสนิทกับปลาฉลาม แล้วถามปลาฉลามในวันหนึ่งว่า

“เฮอ ท่านฉลามสหายรัก ในท้องทะเลนี้มีพวกท่านอยู่สักเท่าไร”

ถูกถามทันทีอย่างนั้น ปลาฉลามจะไปตอบอะไรได้ เพราะไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าพวกของตนมีเท่าไร จึงตอบดังๆไปว่า

“โอ๊ย เยอะแยะ”

“ก็เท่าไรล่ะ” กระต่ายเข้าถาม เมื่อเห็นปลาฉลามไม่มีทางตอบได้ จึงแนะนำว่า “มาลองนับกันดูไหมล่ะ”

“นับอย่างไรจึงจะถ้วน” ปลาฉลามพาชื่อถามขึ้น

“เอาอย่างนี้ซิ ท่านเรียกพวกท่านมาเรียงๆกัน

คำศัพท์ไทย-ไทย

จ้างขอ^ขขอ จ้างหมอ^ขขู

(ภาษิตโบราณเมืองเหนือ)

คำแปล : คนขับเพลงร้องรำนั้นมักจะใช้คำร้องไป
ทำนองขอถึงนั้นถึงนี้ ส่วนคนที่เป็หมอนนั้นมัก
จะคุยโม้โอ้อวดสรรพคุณยาของตัวเอง

คำอธิบาย : จ้างขอ = คนขับร้องเพลงขอพินเมือง
เหนือ^ขขอ = ขอพบ จ้างหมอ = เป็หมอ
^ขขู = คุยโม้

. บุญเฉลย สิทธิพานิช ๒๒ กรกฎาคม สันกำแพง เชียงใหม่

จากเกาะนี้ไปเกาะโน้นแล้วให้เรานับ”

“เออ เข้าที่ก็เหมือนกัน” ปลาดตามตกลง
แล้วก็เรียกพรรคพวกของตนมาเรียงต่อๆกันเข้าให้
กระต่ายนับ กระต่ายได้โอกาสอย่างนั้นก็ยืนต้นก
เดินข้ามปลาดตามตัวแล้วตัวเล่า ข้ามไปตัวหนึ่งก็
นับไปที่หนึ่ง หนึ่ง สอง สาม สี่...หนึ่ง สอง สาม สี่
จนกระทั่งถึงตัวสุดท้ายก็พอดังนี้

เมื่อถึงฝั่งแล้ว ถ้ากระต่ายนิ่งๆเสียก็คงไม่มี
เรื่อง แต่กระต่ายอดเย้ยเยาะปลาดตามไม่ได้ว่าเดียว
ตน กระต่ายยืนอยู่บนฝั่ง หัวเราะออกมาดังลั่น
ร้องว่า

“ข้า ข้า ขอพบใจนะ เจ้าตามหน้าใจ อุดดำ
มาต่อตัวทำสะพานให้เราข้าม เราถึงที่หมายแล้ว
สาละ”

แต่กระต่ายแสดงความโอหังที่ตนเหนือกว่าปลา
ตามไปไม่ได้นาน เพราะในทันใดนั้นปรากฏว่า
ปลาดตามตัวหนึ่งก็หมั่นได้แกมแค้นใจที่เสียรู้ จึง
อ้าปากควักกระต่าย หมายจะฆ่าเสียให้สิ้นแค้น แต่

กระต่ายดวงใจไม่ไร้เด๋ม หลุดรอดมาได้ แต่อย่างนั้น
ก็ยังเจ็บปวดไม่น้อย เพราะปลาดตามจับเอาหนึ่ง
ตกลงไปแถบหนึ่ง กระต่ายปวดแสบปวดร้อนแทบจะ
สิ้นชีวิตเสียให้ได้ บังเอิญให้เจ้าเกาะมาพบเข้า จึง
แนะนำให้ไปนอนพักรักษาตัวในที่ที่จัดไว้ให้ แต่กระต่าย
ต้องให้สัญญาอย่างแข็งแรงว่าจะไม่ประพฤติตนเกร
กับใครต่อไปอีก กระต่ายก็ยอมให้สัญญา เจ้าเกาะ
จึงให้คนของตนเอาต้นกกชนิดหนึ่งมาทำเป็นที่อยู่
ให้กระต่ายพักค้างคืน พอรุ่งเช้าชนกระต่ายก็ออก
ออกมา พอทำให้ความปวดเจ็บค่อยทุเลาลง นับแต่
นั้นมากระต่ายชาวก็เข็ดไม่กล้าทำอะไรทำนองนี้อีก

ส่วนอีกตำนานหนึ่งนั้น นายเดวิสเล่าไว้ใน
เทพนิยายญี่ปุ่นว่า กระต่ายชาวแห่งอินบาบะนั้นอยาก
ข้ามจากเกาะโอกิไปยังแหลมเกตะ แต่ไม่รู้จะหาทาง
ข้ามไปได้อย่างไร ในเมื่อไม่มีเรือ และตนว่ายน้ำ
ไม่เป็นจึงทำอุบายไปตามจะเข้ว่า รู้หรือไม่ว่าบน
เกาะมีกระต่ายสักเท่าไร และในน้ำมีอะไรเข้ามากน้อย
เพียงไร เมื่อจะเข้ตอบไม่ได้ (อ่านต่อหน้า 103)

คนนั้นบงกชน้อยเราก็นั่งไปคุยกับคนนั้นด้วย คนโน้น
แหวนมาเราก็นั่งเปลี่ยนที่ไปคุยกับคนนั้นได้ มวยคู่หรือ
มวยหมู่จะไม่มีความเกิดขึ้นได้เลย ส่วนการคุยกันต้อง
คนนั้นลำบากแท้ ต่อให้พลิกตำราว่าด้วยการสนทนา
ดัดให้ดัดเต็ม ท่านก็อาจจะต้องคิดว่าตำราปิดหน้า
นอนหลับไปในที่สุด เพราะยังหาคำพูดมาบำเรอ
มนุษย์ที่นั่งอยู่ตรงหน้าไม่ได้

จะหาสัตว์โลกชนิดไหนประหลาดด้ายอย่างมนุษย์
ไม่มีแน่ มนุษย์วิธานคติอักษร พยัญชนะและเสียง
ต่างๆขึ้นมาใช้เป็นภาษาพูดคุยกัน แต่เดี๋ยงเดี๋ยงฟาด
ปากกันเพราะภาษาที่ยกขึ้นมาขึ้นนั้นไม่ดัดอารมณ์กัน

หรือที่แย่งไปก่อนนั้น คือฟาดปากกันเพราะต่างคน
ต่างไม่ยอมดัดตาเพราะหาภาษามาพูดกันไม่ได้ ด้วย
เหตุและผลดังนี้เองข้าพเจ้าจึงจะขอยืนยืนต่อไปจน
ตายว่าควรคุยกับหลาย ๆ คนนั้นดีกว่ากับคนคนเดียว
แน่ และคุณแม่ผู้ห่วงใยลูกสาวอย่างที่ว่ามาข้างต้น
ก็สมควรจะหยุดมัน แต่หันมาสนับสนุนลูกสาวดีกว่า
เรื่องที่แกล้งเหยหาแฟนไม่ได้มันไม่ต้องห่วง เพราะ
ถ้าคนเรารักกันจริงแล้ว ถึงแม้ไม่ได้พูดกันมันก็ยัง
รู้เรื่องได้ คู่ที่พูดกันไม่รู้เรื่องไม่ถนัดกันนั้น ถ้าเหตุ
มันอยู่ที่ว่าไม่รักกันจริงต่างหาก ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้
และจ้างให้ก็คงไม่มีคนกล้าค้าน □

กระต่ายขาวแห่งอินาบะ — ต่อจากหน้า ๑๗

กระต่ายขาวก็ชวนให้นับดู จระเข้หลงเรือชวนกันมา
เรียงรายจากเกาะ โอถึงแกดมเกาะ ให้กระต่ายขาว
เดินไปนับไปจนกระทั่งถึงฝั่ง พอถึงฝั่งกระต่ายขาว
หันไปหัวเราะเยาะจระเข้ แล้วร้องบอกว่า

“เจ้าจระเข้หน้าโง่ เราไม่เห็นจะอยากเข้าไป
ทำไมว่าพวกเจ้ามีเท่าไรในทะเล พวกเรามีเท่าไร
บนเกาะ เราต้องการเจ้าให้มาทำสะพานให้เราข้าม
ไปถึงที่หมายเท่านั้น ะ ะ”

พูดจบยังไม่ทันจะไปพ้นที่นั้น จระเข้ตัวสุดท้าย
ก็รู้หัว อ้าปากกับกระต่าย กระต่ายตกใจ พยายาม
คนจนหลุดจากปากจระเข้ แต่หนังกัดถลอกปากเป็ด
ปวดแสบปวดร้อนมีอาการปางตาย เรื่องยังไม่จบ
เท่านั้น ยังมีต่อไปอีกว่า

ขณะที่กระต่ายขาวนอนร้องโอดโอยเพราะถูก
จระเข้กัดถลอกหัว หัวแดงเหมือนลูกหนูอยู่นั้น เจ้าชาย

๔๐ องค์พี่น้องก็ผ่านมาเห็นเข้า ที่จริงเจ้าชายเหล่านี
มีทั้งหมด ๔๑ องค์ แต่ที่เดินทางมาร่วมกันเพียง ๔๐
องค์นั้น เพราะเจ้าชายองค์สุดท้ายต้องเป็นที่เกลียดชัง
ของพี่น้องจึงถูกไล่ให้แบกข้าวของสัมภาระไม่ผิดคน
ไว้ จะเดินเร็วก็ไม่ไหว จึงถูกทิ้งให้เดินทางไปตาม
ลำพังองค์เดียว ที่เจ้าชายพี่น้องชิงชิงเจ้าชายองค์
สุดท้ายนั้น เพราะน้องสุดท้ายก็เกินคนอื่น คือสุขภาพ
เกินไป เมตตากรุณาเกินไป และที่ไม่มีใครเอาใจ
ได้สนใจเจ้าชายองค์สุดท้าย ก็เพราะเจ้าชายองค์นี้
มักน้อย รักสงบ อยู่ไปวันหนึ่งๆ ไม่เคยคิดอยากได้
อาณาจักรทั้งหมดมาครอบครอง หรืออยากได้เสก
สมรกับเจ้าหญิงยากามิแห่งอินาบะอย่างพี่น้องทั้ง
๔๐ องค์นั้น เพราะฉะนั้นจึงไม่ต้องไปทะเลาะวิวาท
กับใครในหมู่พี่น้อง

เจ้าชายทั้ง ๔๐ องค์ดังเลี้ยงหัวเราะกันครื้นเครง

เมื่อเห็นกระต่ายตนทุกขเวทนាយ่ำย่ำ ไม่ได้เท่านั้น
ยังแนะนำกระต่ายให้รักษาคำด้วยวิธีพิสดาร คือให้
ลงไปแช่ในน้ำทะเล แล้วก็วิ่งขึ้นไปยอดเขาเพื่อผิง
ลม ถ้าทำได้อย่างนั้นแล้ว รับรองชนกระต่ายเป็นชั้น
เหมือนเก่าแน่นอน บอกกระต่ายเพียงแค่นั้นแล้ว
ต่างก็เดินต่อไป

คงจะเป็นกรรมตามมาสนองกระต่ายขาว จึง
ทำให้กระต่ายขาวเชื่อและทำตามคำแนะนำนั้น
ทุกประการ นึกถึงแล้วก็นึกว่า หนังกัดลอกปอกเปิก
จนก็ไม่มี เมื่อแช่ในน้ำเค็มจะแสบตักแค่ไหน ยิ่งวิ่ง
ขึ้นไปบนเขา ลมพัดจัด หนังกิ่งแตกแห้งเกราะ ยิ่ง
เจ็บและแสบสุดจะทน กระต่ายขาวหมดแรงจะวิ่ง
กลับลงมาได้เพราะเจ็บปวด จึงนอนแบบทุกขทรมาน
อย่างสาหัสอยู่บนยอดเขานั้นเอง กระต่ายขาวรู้ว่า
ถูกเจ้าชายทั้ง ๘๐ องค์หลอกเอาเสียแล้วอย่างนั้น จึง
ทั้งเจ็บทั้งอาย แทบว่าจะยอมตายเสียให้รู้แล้วรู้รอด
ไป

นับเป็นเคราะห์ดีที่ขณะนั้นเจ้าชายองค์สุดท้าย
ที่แบกส้มภาระต่าง ๆ ได้มาถึงยอดเขาพอดี ความมี
น้ำใจ มีเมตตากรุณาของเจ้าชาย ทั้งกระต่ายขาว
ให้นอนเจ็บปวดอย่างนั้นไม่ได้ เมื่อถามเรื่องราว

โดยตลอดแล้ว เจ้าชายองค์สุดท้ายก็แนะนำกระต่าย
ขาวแห่งอินามะว่า

“นี่นะ เจ้ากระต่ายน้อย รีบไปหาน้ำจืดอาบ
เสีย แล้วก็เอาตะกอนของคอกกกมาโรยลงบนพื้น แล้ว
เจ้าก็เอาตัวเกลือกไปเกลือกมาให้ทั่วตัว เนื้อที่แตก
คงจะทุเลาเจ็บลงได้บ้าง ไม่ช้าชนก็จะออกขึ้นมา
อย่างเก่า”

กระต่ายขาวรีบไปทำตามคำของเจ้าชายองค์
สุดท้ายทันที ไม่ช้าก็มีชนออกขึ้นมาอย่างเดิม เมื่อ
เห็นตัวเองเป็นปกติอย่างเก่าแล้ว กระต่ายขาวก็
วิ่งถึงบุญคุณของเจ้าชาย จึงทำนายว่า

“เจ้าชายผู้ใจเมตตา พระองค์จะเป็นผู้ชนะใจ
เจ้าหญิงยามาแกมิแห่งอินามะ แล้วก็จะได้ครองราชย์
ปกครองอาณาจักรอันไพศาลแต่ผู้เดียว พี่ชายใจร้าย
ของพระองค์ไม่มีวันจะได้ครอบครองเลยทั้งอาณาจักร
และเจ้าหญิง”

ในเรื่องไม่ได้เล่าต่อไปว่า เจ้าชายทั้ง ๘๐ องค์
ไปกระทำอะไรบ้าง เพื่อให้ได้เจ้าหญิงมาตาม
ประสงค์ ปรากฏแต่ผลสุดท้ายว่าเจ้าชายองค์
สุดท้ายได้ครอบครองอาณาจักรและเจ้าหญิงสมดัง
คำทำนายของกระต่ายขาวแห่งอินามะทุกประการ □

ข้อนี้เป็นศรีเป็นเดช - ต่อจากหน้า ๖๔

ชนันท์ - ผู้บิดาไว้แล้ว

อานนท์ - บิดาที่ผู้บิดาไว้แล้ว (คำเต็มของ ชนิต
ควรเป็น ชนิตา)

วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๐

“มีผู้อยากจะเปลี่ยนชื่อและนามสกุล ผู้ชายจะ
มีมะเด็ง เดือนธันวาคม วันอาทิตย์ อยากให้มันตัว ๗

หลายตัวทั้งชื่อและนามสกุล เจ้าตัวบอกว่าที่ดังใจ
ไว้คือ

วิญญู กตัญญู ที่มันจะเป็นมงคลกับเดือน
มีเกิดหรือไม่ กรุณาช่วยตอบให้ด้วยนะค่ะ ถ้าเป็น
กาลกนิ์ สมมติว่าตัว ๗ ไม่ก็ ตัว ๗ ยังใช้ได้ดีขอ
ให้คงในรูป บัญญา ตัญญา จัญญา ขัญญา อะไร

โน้ต 19 ธันวาคม 1618.2510
เบงกอล

บรรณ ทินธุเมธา

มนตร์ ขุบชีวิต

ครั้งหนึ่ง ณ เมืองแห่งหนึ่ง โอรสพระราช
เมืองนั้นมีสหายรักสามคนด้วยกัน คนหนึ่ง
เป็นลูกมหาอำมาตย์ คนหนึ่งเป็นลูกพ่อค้า อีกคน
หนึ่งเป็นลูกนายตำรวจ วันหนึ่งสหายทั้งสามปรึกษ
กันว่าจะออกท่องเที่ยวไปชมบ้านเมืองไกล ๆ คุบบ้าง
ต่างเห็นชอบด้วย จึงขึ้นมาควมรถออกจากเมืองไป
ต่างขึ้นมาไปเรื่อยแต่เช้าถึงเที่ยงจึงมาถึงชายพระนคร
ซึ่งพ้นจากนั้นเป็นป่าทึบ ลงจากหลังม้าพักผ่อนพ
อสมควรแล้ว ก็เดินทางต่อไปอีกจนกระทั่งตะวันตกดิน
ได้พบเทวาลัยแห่งหนึ่งอยู่กลางป่าดึก เมื่อไม่เห็น
ที่พักที่ไหนจะค้างคืน คนทั้งสามจึงตกลงใจจะพักแรม
ณ เทวาลัยแห่งนี้ ภายในเทวาลัยนั้นมีต้นยาด
(นักบวชในศาสนาฮินดู) กำลังนั่งเข้าฌานอยู่ มิได้
สังเกตเห็นคนทั้งสามคน เพื่อมิให้รบกวนผู้กำลังบำเพ็ญ
ตบะ สหายทั้งสามจึงไม่คิดเข้าไปนอนในเทวาลัย แต่
จะหาที่นอนเอาตรงเจดีย์ข้างนอก แต่ว่าที่โล่ง
อย่างนั้นย่อมไม่ปลอดภัยนัก เพราะป่าโดยรอบ
ก็เต็มไปด้วยสัตว์ร้ายนานาชนิด จึงจำเป็นต้อง
ผลิตเปลี่ยนกันเผ้ายามคนละประหารหนึ่ง คือยาม
หนึ่ง ๓ ชั่วโมง เมื่อจับสลากกันปรากฏว่าลูกพ่อค้า
ได้ยามแรก คือ ๖ โมงไปถึง ๙ โมง ตอนใกล้จะถึง

ยามแรกนั้นเอง ลูกพ่อค้าก็ได้เห็นถึงแปลกประหลาด
กต่างคือ ต้นยาดผู้นั้นหยิบกระดูกขึ้นมาชิ้นหนึ่ง แล้ว
ก็ร่ายมนตร์ซึ่งลูกชายพ่อค้าฟังได้ยินถนัดชัดเจน
ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงของแข็งกระทบกันดังโกร่งกร่าง
ไปทั่วบริเวณ มองเข้าไปในเทวาลัย ก็แต่เห็นกระดูก
มากมายหลายชิ้น ไม่รู้มาจากสารทิศใดในป่า มา
รวมกันเป็นกองอยู่ในเทวาลัยแทบเท่าต้นยาดนั้น มา
ถึงตรงนั้นพอลูกชายมาถึง ลูกชายพ่อค้าก็ปลุกลูกนาย
ตำรวจให้ลุกขึ้นมาช่วยยาม แล้วตนเองก็ล้มตัวลง
นอนหลับไป

ลูกนายตำรวจพอตื่นขึ้นมาก็แต่เห็นกระดูกมาก
มายกองอยู่ไม่ไกลกับที่ต้นยาดนั่งขัดสมาธิเข้าฌาน
อยู่ กระดูกนั้นมาจากไหนไม่รู้ เพราะตนเพิ่งตื่น
มา เวลาดังนั้นไปนานไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทว่าทว่า
เสียงดังดัง ได้ยินแต่เสียงหมาป่าเห่าหอน เสียงเค
ี้ยวอยู่เป็นครั้งเป็นคราว จนใกล้จะถึงยามสอง
นั้นเอง ลูกนายตำรวจก็ได้เห็นถึงมหัศจรรย์คือ
ต้นยาดนั้นจึงกองกระดูกนั้น พดางร่ายมนตร์ ซึ่งลูก
นายตำรวจได้ยินชัดทุกถ้อยคำ พอกล่าวถ้อยคำ
เหล่านั้นออกมา ก็ได้ยินเสียงโกร่งกร่าง และกระดูก
แต่ระดับนั้นต่างเคลื่อนเข้าหากันได้เอง จนกลายเป็น

คำศัพท์ไทย-ไทย

64

คำศัพท์เป็นเพี้ยน

(ของเก่าภาคเหนือ)

คำแปล : ก็กลายเป็นได้ที่มีชื่อ

คำอธิบาย : ดิ=ดิ ที่อยู่กับอวัยวะภายในของสัตว์
มีดีเขียวและชมพูทำให้ทำได้ ถ้าข=กดับ กลายเป็น
เป็น=เป็น เพี้ยน=ได้ ที่มีอุจจาระอ่อน มีลักษณะ
คล้ายกับดิ

ความหมาย : เป็นคำพังเพยที่เรายกของสัตว์
คนทำดีแต่ไม่รักษาความดีไว้ตลอด กลับกลายเป็น
เป็นตรงกันข้าม ซึ่งเข้าลักษณะก็กลับกลายเป็น
เป็นเพี้ยน

สุธี จินตสกุล ๒/๓ ถนนเจ้าฟ้า กระบี่

โครงกระดูกขึ้นมา ทั้งที่ยากจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น
อีกต่อไป แต่ยามก็ดันสุดลงแล้ว ลูกนายตำรวจจึง
ปลุกลูกหมาอำมาตย์ขึ้นมาช่วยยาม แล้วตนก็ไปนอน
โดยไม่บอกเล่าแก่สิ่งมีชีวิตที่ตนเห็นให้ทราบ

ขณะนั้นเป็นเวลาเที่ยงคืน ลูกหมาอำมาตย์ตื่น
ขึ้นมา ขยี้ตาออกไปในป่าอันมืดมิด ทิวบริเวณมีแต่
ความมืดและความเงียบ เป็นโอกาสดีของพวกผีนาาชนิด
จะท่องเที่ยวไปมาในเวลาที่ทั้งคนและสัตว์ต่างนอน
หลับเอาแรง เมื่อมองเข้าไปในเทวาลัย เห็นโครง
กระดูกสัตว์นอนอยู่ตรงหน้าด้านซ้ายผู้กำลังเข้าฌาน
เห็นรอบตัวเช่นนั้นแล้ว ลูกหมาอำมาตย์อดหวาดหวั่น
ไม่ได้ ขนหัวลุกชันอยู่ตลอดเวลา จนใกล้จะถึงยาม
ด้านซ้ายนั้นจึงลืมตาขึ้นมองไปยังโครงกระดูกนั้นแล้ว
ก็ว่าคาถา ดังพอที่ลูกหมาอำมาตย์ได้ยินชัด แล้วก็นั่ง
นิ่งไป พอว่าคาถาเท่านั้นละ โครงกระดูกนั้นก็
เหมือนมีลมพัดห่อหุ้มอยู่เต็มบริบูรณ์ เสียแต่ว่ายังไม่
มีลมหายใจเท่านั้น เห็นแล้วนั้นก็อยากจะต่อไป

แต่เวลาอยู่ยามหมดลงแล้ว ลูกหมาอำมาตย์ก็ปลุก
เจ้าชายโอรสพระราชลูกขึ้นรับยาม ตนจะได้นอน
พักผ่อนต่อไป

เจ้าชายได้นอนพักเต็มอิ่ม เมื่อตื่นขึ้นมาจึงไม่
รู้สึกง่วงงัย ทั้งแสงทองที่ปรากฏทางตะวันออกนั้น
ช่วยทำให้ความมืดคลายไป ความวังเวงหวาดกลัว
จึงไม่มี เจ้าชายได้เห็นด้านซ้ายนั่งบริกรรม มีสัตว์
ตัวหนึ่งนอนนิ่งไม่กระตุกกระคิกอยู่ตรงหน้า ทันทีที่
แสงเงินแสงทองขึ้น เจ้าชายก็ได้ยินเสียงมาจาก
เทวาลัยเป็นเสียงด้านซ้ายว่ามนตร์ซึ่งเจ้าชายพึ่งมนต์
รักษา พอดียคาเหล่านี้หลุดจากปากด้านซ้าย
สัตว์ที่นอนนิ่งไม่ไหวติงนั้นก็เริ่มมีลมหายใจ ร่าง
ค่อยๆ กระตุกกระคิกจนไม่ช้าก็ปรากฏเป็นดวงวิ้ง
แผ่ตัวออกจากเทวาลัยหายเข้าไปในป่า พอถึงเวลา
สว่าง แสงแดดส่องสว่างกัน เจ้าชายจึงปลุกสัตว์ที่
ตามให้ลุกขึ้นออกเดินทางต่อไป ทั้งที่แต่ละคนออก
ค้นหาคำถึงเรื่องประหลาด (อ่านต่อหน้า 106)

ข้าพเจ้าบอกตัวเองว่าข้าพเจ้ายังกระชุ่มกระชวย
สมารถ คล่องแคล่ว ว่องไว ไม่ผัดอะไรกับเมื่อ
ดำรงการศึกษาใหม่ๆ

แต่เหตุการณ์เมื่อเร็วๆ นี้ทำให้ข้าพเจ้าได้
รู้สึกตัวว่าสังขารมันไม่ยอมตามใจข้าพเจ้าเสียแล้ว
ข้าพเจ้าถูกเกณฑ์ให้ไปเล่นกีฬาแข่งกับเด็ก ๆ
ข้าพเจ้าจึงได้ลงน้ำหนักตาย หัวใจเต้นแรงและ
เร็วจนหายใจไม่ทัน ข้าพเจ้ามีอาการเหมือนหัวใจ
จะวายลงไปทันที ข้าพเจ้าต้องหลับตาอยู่ ๆ ผ่อน
ลมหายใจให้เป็นปกติ มีใครคนหนึ่งเอายา
หอม ๆ มาจ่อที่จมูกข้าพเจ้า ผมแล้วอาการดีขึ้นมาก
พอข้าพเจ้าลืมตาได้เห็นเจ้าของยาผมร่างอันใหญ่
กำลังยิ้มเห็นคางเป็นลอนตอชั้นถัดตา

“เป็นไงมั่งคะ” เธอผู้นั้นถามอย่างใจดี

“หายแล้วครับ” ข้าพเจ้าออกอายน้อย ๆ

นี่ถ้าเป็นสาว ๆ ข้าพเจ้าคงอายหนักกว่านี้มากแน่

“จำมันได้ไหมคะ” เธอถามแล้วยิ้มกว้างยิ่งขึ้น
เห็นตีนกาหลายร้อยคู่ที่ทางตาได้ชัดเจน

ข้าพเจ้าพยายามนึกเท่าไรก็รู้สึกรางเลือนเต็มที่
จำไม่ได้จริงได้คล้ายคล้ายคลึงคลา แต่โดย ต้อง
ไม่ใช่เธอผู้นั้นแน่

“จำได้คล้ายคล้ายคล้ายคลึงคลาครับ” ข้าพเจ้า
ตอบไปอย่างนั้นเอง

“ตายจริง เสียแรงเคยเป็นแฟนกัน จำได้
คล้ายคล้ายคล้ายคลึงคลาเท่านั้นเอง” เธอพูดพาดหัวเราะ
“ผกาวดียังไงคะ ที่คุณเคยชมว่ามีไผ่เด่นที่และ
เอบางเหมือนนางกิมรี่ใจคะ”

แล้วเธอก็ถูกชั้นหมุนร่างอันตะลุกปุกให้
ข้าพเจ้าดูอย่างขัน ๆ

อนิจจาเอ๋ย ดังซารหนอดังซาร □

มนตร์ขบชีวิต - ต่อจากหน้า ๑๗

ที่ตนพบเห็นไม่ได้ แต่ต่างคนต่างควมขบมาอย่างเต็ม
เหยียด ไม่มีโอกาสจะได้เล่าสู่กันฟัง จนกระทั่งผ่าน
บ่าที่บนนั้นมาแล้ว มาถึงหนองน้ำใหญ่แห่งหนึ่งตอน
เที่ยงวัน สหายทั้งสี่จึงได้ลงจากหลังม้า หาผลไม้
ในป่ากินกัน ขณะที่พักอยู่นั้น เจ้าชายได้นำ
เรื่องขึ้นมา “เพื่อนรัก เมื่อคนนั้นเพื่อนเห็นอะไรแปลก
บ้าง ข้าเชื่อว่าเพื่อนแต่ละคนคงได้เห็นอะไรแปลก ๆ
อย่างซ้ำเหมือนกัน มาผลัดกันเล่าเถิด เอ้า คนที่อยู่
ยามแรกเล่าไปก่อน”

ถูกชายพ่อค้าที่เล่าเรื่องที่ตนเห็น คนอื่นๆ ก็เล่า
ต่อไปตามที่ตนเห็นมา จนถึงเจ้าชายเป็นคนสุดท้าย
เมื่อต่างเล่าจบ ก็ปะติดปะต่อเรื่องได้ว่า ดันยาดีนั้น
มีมนตร์ขบชีวิตผู้ตายกลายเป็นกระดูกแล้ว ให้คืน
ชีวิตขึ้นมาได้ และต่างคนต่างก็จำมนตร์นั้นได้คนละ
ตอน ฉะนั้นถ้ามาลองว่ากันคนละตอนตามที่ได้ยินมา
เชื่อว่าคงขบชีวิตได้เช่นเดียวกัน จะรู้ได้ว่าผิดแน่หรือ
ไม่นั้นต้องลอง บังเอิญได้ต้นไม้ตรงที่คนทั้งสองพัก
อยู่นั้น มีกระดูกตกอยู่ชั้นหนึ่ง ถูกพ่อค้าที่เริ่มก่อน

[หยิบกระดูกชนนชนมาถือได้ แล้วร่ายมนตร์ตามที่
จำมาได้ ไม่ช้ากระดูกก็ปลิวว่อนมาจากทวารทิศ
รวมเป็นกองอยู่ใต้ต้นไม้

คราวนั้นภททฤๅณนายตำรวจจะต้องบ้าง พอ
ร่ายมนตร์อย่างที่ได้ยินมาขาดคำ กระดูกเหล่านั้นก็
ขยับเขยื้อนเข้าหากันจนประกอบเข้าเป็นโครงกระดูก
ได้เอง ดังเกิดได้ว่าเป็นโครงกระดูกสัตว์ดีเท่า เมื่อ
ถึงคราวที่ถูมหาอำมาตย์ต้องมนตร์บทที่ตนลักจำมา
ก็ปรากฏว่าโครงกระดูกนั้นมีเนื้อชนชนปกคลุมเต็ม
ร่าง เห็นได้ชัดว่าเป็นเสือโคร่งขนาดใหญ่มีหมา
บ้าหูจิ้งมีว่า ส้มควรหรือไม่ที่จะร่ายมนตร์ให้เสือ
ตัวนั้นล้มตายใจกลายเป็นสัตว์มีชีวิตขึ้นมา เพราะ
เชื่อได้ว่าอย่างไรเสีย เสือคงไม่กตัญญูรู้คุณคน
ที่จับมันมีชีวิตขึ้นมาอย่างนี้ แต่สุดท้ายทั้งสามจะ
อ่อนวอนเจ้าชายอย่างไร เจ้าชายก็ไม่ยอมฟัง อยาก
จะลงวิชาของตนให้จงได้ เจ้าชายกล่าวแก่สหาย
ว่า “ก็เมื่อเพื่อนทศตอง ปรากฏได้ผลกันทุกคน ข้า
ก็อยากจะต้องดูบ้างนะซิว่าจะจริงแค่ไหน ทั้งๆที่ไม่
แน่ว่าการทศตองจะทำให้เราเสียชีวิตหรือไม่ก็ตาม
เอาเถอะ ถ้าเพื่อนกลัวก็บินขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ซิ” คน
ทั้งสามไม่มีทางทำอย่างอื่นได้จำต้องทำตามนั้น ได้

ขึ้นไปจนถึงยอดสุดเลย ส่วนเจ้าชายนั่นขึ้นไปเพียง
ครึ่งต้น แล้วกร่ายมนตร์ตรงที่นั่น ไม่ช้าก็ปรากฏ
ร่างเสือกระดูกกระดูก แต่ถูกชันขึ้น คำรามออก
มาเสียงดังนั้น และในพริบตาเดียว เสือก็กระโจนเข้า
พัดมาถึง & ตัวล้มตายไป แล้วก็ลากตัวหนึ่งหายเข้า
ป่าไป

คนที่ถือกระดูกตกใจไม่ได้ รอดังดีอยู่บน
ต้นไม้เห็นครูใหญ่จึงลงมา และออกเดินทางด้วยเท้า
ต่อไปจนทะลุป่ามาถึงฝั่งทะเล ต่างนั่งรออยู่ที่นั่นด้วย
ความหวังว่าจะมีเรือผ่านมาสักลำหนึ่ง และก็โชคดี
จริงๆด้วย ที่มีเรือผ่านมาลำหนึ่ง เมื่อเห็นคนโบก
ผ้าให้เป็นที่สังเกต ก็จอดกับตักเรือก็เหวี่ยงเข้าฝั่ง
และรับคนทั้งสี่เดินทางไปด้วย แต่ว่าไปไกลไม่ได้
เพราะอาหารจ่ำกัก เมื่อเรือเดินทางมาได้ ๔-๕ วัน
ถึงเมืองท่าแห่งหนึ่ง ก็จอดที่ปล่อยคนทั้งสี่ให้ลง
เผชิญโชคต่อไป

เมืองที่คนทั้งสี่มาถึงนั้นน่าแปลก คือมีตึกงาม
บ้านช่องสวยงาม มีโรงเรือนร้านตลาด แต่ว่าไม่
มีคน บ้านชนมก็มีชนมกองพะเนิน แต่คนขาย
ไม่มี ร้านช่างเหล็กก็มีแต่เครื่องมือช่างพัคอย่าง แต่
หาช่างเหล็กไม่พบ ร้านฝักมีฝักเหี่ยวแห้งกองอยู่

อษณิษ เืองโรงภาพยนตร์เอ็มไพร์ พระนคร

คัลหม ฮ้อมหม แ่งหน้า แ่งเถ็บ และคัลเฮอ

อษณิษ เปิดตอนวิชาคัลหม ตัดเลื้อเป็นรายเดือน และมีภาคคำ ตั้งแต่เวลา ๓๖.๓๐ - ๓๘.๓๐ น.

หลักการตอนเป็นเร็ว ค่าเรียนถูก (แผนกตัดเลื้อ ให้เช่าสถานที่)

อษณิษ บริการสุภาพ เป็นกันเอง ทันทมิย์ อุปกรณ์และนัฏาคุณภาพดี บริการโดยช่างที่ชำนาญ

ไม่มีผู้ชาย ถนนหนทางก็ไม่มีผู้คน แม้สัตว์พาหนะ
วัวควายก็ไม่มี มีเกวียนไม่มีวัว มีรถ ไม่มีม้า
หน้าต่างประตูตามบ้านช่องก็เปิดแต่ไหนไม่มีคน เป็น
เมืองร้างหรืออย่างไร คนเหล่านั้นเห็นแล้วอด
อ้างว้างหวาดหวั่นไม่ได้ แต่ตั้งใจเดินเรื่อยไป
จนมาถึงตึกสูงสง่าแห่งหนึ่ง ดูจะเป็นพระราชวัง
ทั้งดีดหายเดินตรงเข้าไป เห็นแต่อาวุธขยี้กัน
แต่ทหารไม่มี ยามก็ไม่มี ในโรงม้ายมีข้าวเปลือก
มีหญ้า แต่ไม่มีม้าสักตัว เดินผ่านเข้าไปใน
พระราชฐานตง ๖ ชั้นแล้ว จนถึงชั้นที่ ๗ จึงได้เห็น
ผู้หญิงแต่งตัวอย่างเจ้าหญิงเดินตรงมา ๔ คน แต่ละคน
ด้วยหยดย้อย เมื่อเห็นผู้ชายเข้ามาในที่ของตน ๔ คน
เช่นนั้น ต่างก็เข้ามาเกาะกุมผู้ชายและด่าทอ พา
ไปห้องของตนคนละคน ถือเอาเป็นสามีของตน
ทีเดียว หาอาหารมาเลี้ยงดูกันเป็นที่ตำราญ

เมื่ออยู่กันตามลำพัง หญิงที่ดูเหมือนเจ้าหญิง
คนที่มาเลือกผู้ชายไป ก็ร้องไห้ระงอกระงอน เมื่อ
ผู้ชายถามว่าร้องไห้ทำไม นางก็ตอบว่า “ข้าส่งสาร
ผู้ชายเหลือเกิน เจ้าชายทรงทราบหรือไม่ว่าผู้หญิง
ที่ทำทางเป็นเจ้าหญิงอีกตามคนนั้น ที่จริงหาใช่คนไม่
มันเป็นนางราก็ใช่ ซึ่งมาถึงเมืองนี้แล้วก็จับพระ
ราชาราชินี พ่อแม่ของข้าตลอดจนพี่น้องชายหญิง
อีกเป็นอันมาก เขาไปกินเลี้ยงกัน รวมทั้งอำมาตย์
ราชเสวกชาวบ้านชาวเมือง ข้าง ม้า วัว ควาย มัน
กินเรียบหมดไม่มีเหลือ จนไม่มีสิ่งมีชีวิตในเมืองนี้
เหลืออยู่เลย นอกจากข้าผู้เดียวที่มันยังไว้ชีวิตให้
แต่ก็กลัวครุฑช่วยยามเท่านั้น ข้าเสียตายเจ้าชายกับ
เพื่อนๆที่จะต้องมาเป็นอาหารของมันในไม่ช้าแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นเราจะรู้ได้อย่างไรว่านางไม่ใช่
ราชา” เจ้าชายย้อนถาม “เวลาเราเผธ นางอา
จะจับเรากินเลี้ยงก็เป็นได้”

“เจ้าชายดูเวลากินอาหารจะเห็น คนธรรมดา
กินไม่ได้มากเท่าราชาหรือ รากษสกินมากกว่า
มนุษย์ตั้งร้อยเท่า อาหารที่ตังไว้ ให้นั้นไม่พอประทัง
ความหิวของมันเลย มันจะต้องออกไปหาอาหาร
ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ในทีใดก็ได้ เพราะในเมืองนี้
ไม่มีอีกแล้ว เจ้าชายให้สหายทั้งสี่คนคอยเฝ้าดูก็ได้ว่า
กลางคืนหญิงทั้งสี่คนจะหายออกไปข้างนอกไหม ล้วน
ข้างนั้นคงจะอยู่ในที่บรรทมตลอดเวลา แต่ว่าไปรค
อย่าให้นางราชาทั้งสี่คนนั้นรู้เรื่องนี้เป็นอันขาด
ทีเดียว มิฉะนั้นมันจะมาฆ่าข้า แล้วก็จะกินกิน
เจ้าชายเดียวในภายหลัง”

วันรุ่งขึ้นเจ้าชายเรียกสหายทั้งสี่คนมาปรึกษา
เล่าความที่เจ้าหญิงแนะนำให้ฟัง และให้คอยเฝ้าดู
การนั้นก็จริงดังนั้น คือหญิงที่เป็นราชาสพกันคิด
ว่าสามีหมดแล้ว จึงต้องออกจากห้องไปหาอาหาร
กิน กลับมานอนเอาเกือบสว่าง แล้วก็นอนไปตลอด
ทั้งวัน ผิดกับเจ้าหญิง ชายาเจ้าชายที่ไม่นอนกลางวัน
เลย จึงต่างแน่ใจว่าภรรยาของตนเป็นราชาสจริง
ยิ่งไปดูทางทิศเหนือของเมือง เห็นกระตูกทองเป็น
ภูเขาเตาตา ตามที่เจ้าหญิงเล่าว่าราชาสกินแล้ว
ทั้งกระตูกไว้ ก็ยังไม่มีความคิดเป็นอื่นไปได้ บัญหา
จึงอยู่ที่ว่าจะหนีไปให้พ้นนางราชาสทั้งสี่คนได้
อย่างไร เจ้าหญิงแนะนำให้ไปเฝ้าคูเรือที่ชายหาดตอน
กลางวัน อันเป็นเวลาที่ราชาสหลับสนิท ด่าทอ

๕๘๘ เห็นชอบด้วย จึงพากันมาทนายทะเล มีเจ้าหญิง
พร้อมด้วยห่อเครื่องเพชรนิลจินดาติดตามมาด้วย
และวันหนึ่งก็โชคดีมีเรือลำหนึ่งผ่านมา เมื่อเรือ
เทียบฝั่ง เจ้าชายกับสหายและเจ้าหญิงพากัน
ขึ้นลงบนกัปตันเรืออยู่ช้านาน กัปตันจึงยอมตกลง
รับไปด้วย เจ้าหญิงสัญญาจะให้รางวัลลูกเรืออย่าง
งาม ถ้าหากกรรเชียงเรือให้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้ ต้อง
ให้ห่างจากฝั่งราว ๘๐ ไมล์จึงจะพ้นมือนางราก็
เพราะนางราก็อาศัยตัวออกไปได้ไกลถึง ๑๐ โยชน์
เจ้าชายกับสหายก็ช่วยกันเชียร์ลูกเรือให้กรรเชียงให้
เร็วขึ้น เพราะหัดมีลมช่วย เรือจึงแล่นฉิวไม่ผิดสาย
ฟ้าแถบ

จนใกล้ตะวันตกดิน จึงได้ยินเสียงร้องกรึกๆ

มาจากฝั่ง เสียงนางราก็ได้ยินเอง เมื่อตื่นนอนไม่
เห็นสามีของตน ก็รีบตามมาทนายฝั่งเห็นเรือแล่น
ไปดิบๆ เขาได้ถามคนทั้งสี่คงจะหนีไปพร้อมกับ
เจ้าหญิง จะยึดตัวไปยึดเรือได้เท่าใดก็ยึดไม่ถึง
เพราะเรือห่างฝั่งเกิน ๘๐ ไมล์เสียแล้ว แม้กระนั้นเรือ
ก็เฉียดปากนางราก็ไปหลายครั้ง ในที่สุดทุกคน
ในเรือก็ได้ยินเสียงนางราก็ตนหนึ่งร้องขึ้นว่า
“อ้อ แม่น้องสาว หล่อนจะเก็บเอาตัวกินคนเคียว
อย่างนั้นหรือยะ” คนทั้งหลายต่างมองตากัน ไม่ได้
ใจว่าเจ้าหญิงเป็นราก็ปลอมเป็นคนมา หรือเป็น
คนจริงๆ เจ้าชายนั้นใกล้ชิดเจ้าหญิงพอจะรู้ว่านาง
เป็นคน ไม่ใช่ราก็ แต่ทำอย่างไรจะทำให้สหาย
เชื่อได้ ในที่สุดกัปตันพาคนทั้งห้ามาลงยังเมืองท่า

แห่งหนึ่งซึ่งแน่ใจว่าพันอำนาจนารากษัตริย์แน่นอน

เดินกันมานานโซอยู่ เจ้าหญิงผู้ไม่เคยเดินไกลๆ กับน้าที่เหนื่อยด้วย หิวด้วย เจ้าชายจึงส่งลูกพี่ลูกน้องไปซื้อขนมในตลาดซึ่งได้ยินว่าไม่ไกลนัก คอยอยู่นาน ลูกพี่ลูกน้องก็ไม่กลับมา ส่งลูกนายตำรวจไป ลูกนายตำรวจก็ไม่กลับมา ถึงคราวส่งลูกมหาดเล็กไป ก็ไม่เห็นใครกลับมาเลย เจ้าชายอดรนทนไม่ได้ ต้องไปเอง ก็พบสหายทั้งสามอยู่ที่ร้านขายขนมมันเอง คนทั้งสามพูดเสียงเจ้เจ้เจ้ว่าเจ้าหญิงผู้ชายนางนารากษัตริย์จริง ในที่สุดเจ้าชายกับสหายก็ได้ตอบหนังสือกลับบ้านกลับเมืองของตน ปลดปล่อยเจ้าหญิงให้คอยอยู่ที่นั่นเอง เมื่อคอยอยู่นานจนคอยไม่ไหว เจ้าหญิงก็ไปเที่ยวหาที่พักในตลาด อาศัยอยู่ในบ้านผู้หญิงยากจนคนหนึ่งสองสามวัน แล้วจึงเดินทางต่อไปยังเมืองของเจ้าชายตามที่เจ้าชายทรงบอกไว้

เมื่อถึงเมือง เจ้าหญิงก็เอาเครื่องเพชรนิลจินดาออกขาย แล้วก็ไปเช่าบ้านอยู่ให้หิวหิวแค้นแค้น และให้คนประกาศว่านางเป็นนักร้องเล่นลูกเต๋าขำขานาญเยี่ยงเทวดา ขอท้าคนในเมืองเล่นพนัน มีเงื่อนไขว่า ถ้านางแพ้นางจะยอมเสียเงินให้แสนรูปี แต่ถ้านางชนะ นางจะต้องได้เงินแสนรูปีเช่นเดียวกัน แต่ถ้าใครเล่นแพ้แล้วไม่มีอะไรให้ นางได้สิทธิจากพระราชโอรสให้ขังคนเหล่านั้นไว้ในบ้านของนางได้ สหายของเจ้าชายผู้ซึ่งขึ้นชื่อว่าเก่งกาจในการเล่นลูกเต๋ายิ่งยอก แต่ก็ยังแพ้ นางและต่างก็ไม่มีเงินอะไรให้ นางจึงจับรังไว้ จนถึงเจ้าชายมาขอเล่นด้วย ตอนแรกเจ้าหญิงยอมให้เจ้าชายชนะ แต่พอเล่นหลายตาเข้า เจ้าชายก็แพ้ ไม่มีเงินให้ เกือบจะถูกจับตัวเข้าคุกขังไปแล้ว

พอที่เจ้าหญิงจึงบอกให้รู้เสียก่อนว่านางคือใคร แล้วก็ปล่อยสหายทั้งสามของเจ้าชายออกมา ทำให้เป็นที่มีชัยชนะทวนหน้ากัน

พระราชาทรงชื่นชมยินดีที่ได้สดับเป็นนิทานอัศจรรย์ แต่เจ้าหญิงกลับเศร้าโศก เพราะลืมไม่ลงเลยว่าบิดามารดาของตนถูกนางนารากษัตริย์จับกุมพร้อมด้วยไพร่บ้านพลเมืองจนกระตุกทองเป็นภูเขา เจ้าชายทรงเห็นเช่นนั้น ก็เล่าให้เจ้าหญิงฟังว่าตนเองกับสหายสามมารดคนตายให้คืนชีวิตขึ้นมาได้ แต่ทำอย่างไรจึงจะพานางนารากษัตริย์เหล่านั้นได้ละ หรือว่าฉันยาดนั้นจะช่วยได้ เพราะถ้าสมคนให้ฟื้นได้ก็จะทำให้คนตายได้ชีวิต คิดเช่นนั้นแล้ว เจ้าชายจึงชวนสหายทั้งสามไปหาฉันยาด และฉันยาดก็บอกมนตร์ให้ทอดลงให้ดูด้วย เวลามีดวงจันทร์ผ่านมา ฉันยาดก็ฉันยาดมนตร์แล้วขีดไปทั่วดวง ดวงจันทร์ลงตายทันทีนั่นเอง เจ้าชายจำมนตร์บทนี้ได้แม่นยำจึงนำไปใช้กับนางนารากษัตริย์ที่เมืองของเจ้าหญิงนั้น พอขีดมนตร์ไป นางนารากษัตริย์ตายในพริบตาเดียว เมื่อกำจัดนางนารากษัตริย์แล้ว เจ้าชายกับสหายจึงพากันไปชุบชีวิตคนทั้งหลายที่ถูกนางนารากษัตริย์จับ ไม่ช้าทุกคนรวมทั้งพระราชโอรส พระราชินี โอรส ธิดาและอำมาตย์ไพร่บ้านพลเมืองก็ฟื้นคืนชีวิตมาเหมือนเมื่อก่อน แล้วยกลงกันอยู่หลายวันหลายคืน แล้วเจ้าชายก็พาเจ้าหญิงและสหายทั้งสามกลับบ้านเมือง อยู่ด้วยกันอย่างสุขสำราญสืบมา □

๖๓ Folk Tales of Bengal

๖๔ Rev. Lal Behari Day.

๖๒๐ ม.ค. ๒๕๖๑ 23/10/2560
 โฉมหน้า ญี่น

บรรณ ทินธุธนา

ปีศาจแมลงมุม

เรื่องผีปีศาจของญี่นมีมากมายไม่แพ้ใคร เป็นผีในร่างคนก็มี ในร่างสัตว์ก็มี และสัตว์ ผีชั้นขี้จอนเล่าไว้หลายเรื่อง ก็คือ แมลงมุม ที่จริงถ้าเป็นแมลงมุมธรรมดาที่ไม่เห็นน่าจะมีพิษง้ออะไร แต่ตั้งตัวว่าเป็นปีศาจ เพราะฉะนั้นฤทธิ์อำนาจ จึงมีมากพอจะทำให้ถึงเป็นถึงตายได้ ดังที่นายเควิด เล่าไว้ดังนี้

เรื่องหนึ่ง เล่าถึงโรโก ซึ่งเป็นวีรบุรุษผู้กล้า ของเขาคนหนึ่ง ครึ่งหนึ่งโรโกดื่มเหล้า อាកการหนัก มาก นอนแหวอยู่แต่ในห้อง ตกกลางคืนราวเที่ยงคืน จะมีเด็กเล็กๆ คนหนึ่งนำยามมาให้กินทุกคืน โรโก ไม่เคยเห็นหน้าเด็กคนมาก่อนเลย แต่ว่าโรโกมีเด็ก รับใช้มากมาย จึงไม่คิดสงสัยแต่อย่างใดในตอนแรก จนกระทั่งเวลาดองไป อាកการของโรโกก็ไม่ทุเลาขึ้น มีแต่ทรุดลงๆ โรโกจึงสงสัยว่าตนคงจะถูกกระทำ ย้ายอะไรสักอย่างหนึ่ง จึงทำให้เจ็บไข้ไม่รู้จักหาย เช่นนี้

ในที่สุดโรโกเรียกหัวหน้าคนใช้มาสอบถาม แต่หัวหน้าคนใช้หรือแม้แต่คนใช้อื่นๆ ต่างไม่มีใคร รู้จักเด็กคนนั้นเลย โรโกจึงแน่ใจว่าเด็กคนนั้นคงจะต้อง เป็นผีปีศาจที่มาเข้าทับทำให้เขาป่วยเจ็บลงอย่างนี้ จำเป็นต้องกำจัดเสียให้ได้ ดังนั้นเมื่อเด็กคนนั้นนำยาม

มาส่งให้ แทนที่รับยามแล้วจะกินจนหมดอย่างที่เคยทำ โรโกกลับเอาถ้วยยาขว้างไปที่เด็กนั้น แล้ว ชักดาบออกมาหมายจะฆ่าเด็กนั้นให้ได้ เมื่อโรโก เอาดาบแทงไปที่หนึ่ง ก็มีเสียงร้องดังออกมาแสดงว่า เจ็บปวดอย่างสาหัส แล้วเจ้าเด็กแปลกหน้านั้นก็หาย ดอยขึ้นจากพื้น มันเอาอะไรขว้างไปที่โรโก แต่แรก โรโกก็ยังไม่ออกว่าเป็นอะไร แต่ไม่ช้าถึงนั้นก็ตาย ออก กลายเป็นใยแมลงมุมเดินเลื้อยบางพันตัวโรโก ใ้้อย่างแน่นเหนียวจนโรโกกระดิกตัวไม่ได้ โรโก พยายามช่วยตัวเอง แต่จะเอาดาบฟันใยแมลงมุนั้น ดักเพียงไร แม้เกาะจะขาดไป ก็มีไหมเกิดขึ้นมาพัน แน่นยิ่งกว่าเก่าเข้าไปอีก จนในที่สุดโรโกต้องร้อง เรียกให้คนช่วย คนสนิทที่แวดล้อมกันจะเข้าไป ช่วย แต่เจ้าเด็กนั้นก็ขว้างใยแมลงมุนำไปพันตัวไว้อีก คนเหล่านั้นต้องพยายามอยู่นาน จึงได้หลุดพ้นจาก ใยแมลงมุนที่พันไว้แน่นหนามาได้ พอหลุดมาได้ก็ วิ่งเข้าไปอยู่ในห้อง ได้เห็นโรโกกำลังต่อสู้ฟาดฟัน กับแมลงมุนรายันอยู่ คนทั้งหลายต่างช่วยกันเต็มสติ กำลังที่จะฟันใยแมลงมุนให้ขาด ไม่ช้าดาบของคน หนึ่งก็พันไปถูกหัวแมลงมุนเข้า ใยแมลงมุนจึงขาด หลุดออก และปรากฏว่า เมื่อคนเหล่านั้นติดตาม รอยเลือดไป ก็ได้เห็นแมลงมุนปีศาจตนนั้นนอนร้อง

ครวญครางด้วยความเจ็บปวดอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่ง มีเลือดไหลออกมาจากแผลที่ถูกฟันที่หวดยู่ตลอดเวลา จึงช่วยกันประหารแมลงมูนนั้นจนตาย พอตายไปแล้ว อากาของโรโกก็ดีขึ้นเป็นลำดับ จนถึงเป็นปกติในที่สุด

อีกเรื่องหนึ่ง นายเฮิร์นเล่าคล้ายๆ กันว่า ซามูไรผู้หนึ่งไปพักในวิหารร้าง ไปหลงมาหาแมลงมูนที่จำแสงสว่างเป็นพระภิกษุคิดพิน พระภิกษุชวนให้ซามูไรผู้นั้นเล่นพิน พอสามูไรรับพินไปถือ พินก็กลายเป็นแมลงมูน และพระภิกษุนั้นก็กลายเป็นแมลงมูนยักษ์ตัวใหญ่ ซามูไรถูกมัดตัวจนกระดิกไม่ได้ ถ้าไม่ได้ชาวบ้านมาช่วยก็คงติดตายอยู่อย่างนั้นเอง ภายหลังคนที่มาช่วยชวนกันตามรอยเลือดไป ก็ได้พบแมลงมูนนั้นนอนครางอยู่ในโพรงในถ้ำร้าง จึงพากันฆ่าเสีย

เรื่องที่ ๓ นั้น เป็นวีรกรรมของโรโกอีก ที่ครั้งหนึ่งเดินทางข้ามทุ่งไรเค็นไปกับทหารคนสนิท ขณะที่เดินทางอยู่นั้น ได้เห็นหวักะไหลทอดย่นมาจากท้องทุ่ง แล้วก็ลอยด้ายไปมาเหมือนถูกลมพัด ยังไม่ทันที่โรโกกับคนสนิทจะทันตั้งเกดว่าหวักะไหล

ข้อคิดเป็นศรีเป็นเดช

“ท่านผู้อ่านและที่สนใจข้อข้อ โปรดกำหนดข้อที่ข้อต้องการมาให้ด้วย หากเป็นนามสกุลก็ขอให้บอกมาให้ละเอียดสักหน่อยว่าต้องการความหมายไปในทางใด จะให้เสียงใกล้เคียงกับคำอะไรที่ข้อ การเปลี่ยน ถ้าเป็นวันพุธ ก็ให้บอกเวลาเกิดมาด้วย”

● บ. พันธเมธา ●

บางกะปิ พระนคร ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๐

“ดิฉันอ่านดรีมดาร์เป็นประจำ และที่จ๊ะจ๋าได้คือคอดมัน ของอาจารย์ที่มีเขียนข้อข้อเด็ก ความจริงถูกด่าดูลูกชายของดิฉันก็มีข้อแล้ว แต่ไม่ทราบว่าจำเป็นต้องเป็นมงคลแก่เด็กหรือไม่ จึงขอเรียนถามอาจารย์ค่ะ

ลูกสาวเกิดวันอาทิตย์ เดือนกรกฎาคม ปีฉลู เวลาเช้า ๘.๐๕ น. ดิฉันให้ชื่อว่า “กิ่งเทียน”

ลูกชายเกิดกลางคืนวันศุกร์ตรงกับวันเสาร์ คือเวลา ๐.๓๐ น. เดือนกรกฎาคม ทางโหราศาสตร์ถือว่าเป็นวันศุกร์ใช้ไหมคะ คนนี้เกิดมีชวด ให้ชื่อว่า “กฤตลักษณ์” อยากจะเรียนถามอาจารย์ด้วยว่า “กฤตลักษณ์” แปลว่าอะไร ดิฉันอยากให้ลูกชื่ออักษร “ก” ค่ะ จะได้คล้องกับดิฉัน”

“กิ่งแก้ว”

กิ่งเทียน ใช้ได้สำหรับคนเกิดวันอาทิตย์

กฤตลักษณ์ แปลได้อย่างหนึ่งว่า มีใจเมตตากรุณา อ่อนโยน ล. ใช้ไม่ได้สำหรับวันศุกร์ หากอยากให้คง กฤต ได้ มีคำ กฤตธิ์ (ออกเสียง กริตตะตี) แปลว่า ฉลาด คงแก่เรียน (อ่านต่อหน้า 122)

นั้นลอยหายไปทางใด ก็ได้แต่เห็นสถานที่ปรักหักพัง ปรากฏขึ้นตรงหน้า ไวกงเดินเข้าไปในนั้น และได้ เห็นผู้หญิงร่างประหลาดคนหนึ่งแต่งขาว ผมหงอกขาว เวลาจะเดินจะต้องเอาไม้เล็กๆ มาเชย พอเชย เสร็จ หนึ่งตามปกติกลับไปคลุมหัวไม่ให้ใครเห็น ริมฝีปาก จะพูดแต่สิ่งที่ต้องห้ามไม่ให้ปากอาก ออก พอเห็นไวกงแปลกหน้าเข้ามา หญิงชรานี้ก็ พุดขึ้นมา

“เจ้าเป็นใคร เจ้ารู้ไหมว่าข้าอายุสองร้อย เก้าสิบปีแล้ว ข้ารับใช้เจ้านายมาเก่าแก่แล้ว ตักที่ เจ้ากำลังยืนอยู่นี้เป็นบ้านผิฉัน รู้ไว้เสียด้วย”

ไวกงเป็นคนประสาทมั่นคงยิ่งนัก ไฉน เห็นเช่นนั้นก็กลับเดินตรงไปยังครัว พลง แหงนหน้าดูท้องฟ้า ก็เห็นว่าพายุใหญ่กำลังจะมา ขณะที่ไวกงยืนหงนหน้ามองดูเมฆอยู่นั้น ก็ได้ยิน เสียงฝีเท้าฝี ครัวเดียวห้องนั้นก็แน่นขนัดไปด้วยผี และไม่ใช่เพียงแค่จะมีผีที่ค่าที่ไม่ปรากฏร่างเป็นคน ที่ ปรากฏร่างเป็นคนก็มี แต่ข้างเป็นคนร่างแปลก ประหลาดมหัศจรรย์ คือร่างนั้นเป็นหญิงแต่งตัว เหมือนแม่ชี แต่ทว่าเปลือยอก ร่างเล็กผอมบาง แขนแต่จะข้างขาวเหมือนหิมะ แต่ว่าเด็กเหมือน เด่นด้วย ที่พิสดารที่สุดคือหญิงนั้นยาวถึง ๒ ศอก ร่างประหลาดนั้นหัวเราะเสียงดังน่าฟังก๊ว แล้วก็ เลื่อนหายไปไม่ติดกับหมอก

ทันใดนั้นไวกงก็ได้ยินเสียงโกซัน อดนึกดีใจ ไม่ได้ว่ามีผีที่ค่าเหล่านั้นคงจะหยุดหลอนหลอกตน เดียว แต่ที่ไหนได้ ไวกงได้ยินเสียงฝีเท้าอีก คราวนี้ แทนที่จะเห็นร่างน่าเกลียดน่ากลัวอย่างเมื่อครู่ก่อน

กลับเห็นเป็นหญิงสาวสวยน่ารัก ความงามของนาง เรืองรองเป็นประกายเข้าตาจนไวกงลืมตาไม่ขึ้น พอ พยายามลืมตาขึ้นได้ ก็เห็นตัวเองถูกโยแมลงมุมมัด ไว้แน่นหนาเสียแล้ว ไวกงจึงชักดาบออกฟันหญิงสาว หญิงสาวหายวับไปทันที เสียงดาบของไวกงกระทบ พื้นดังสนั่น ปรากฏว่าฟันทะลุพื้นห้องลงไปกระแทก ศิลาฤกษ์ข้างล่างจนแตกทำลาย โยแมลงมุมที่พันตัว ก็คลายออก

ตอนนี้คนสนิทของไวกงตามมาถึงพอดี ก็เห็น ปลายดาบของไวกงมีเลือดสีขาวติดอยู่ ส่วนตรง ปลายสุดหักหายไป เมื่อช่วยดึงโยแมลงมุมออกจาก ไวกงหมดแล้ว คนทั้งสองก็ชวนกันตามรอยเลือดไป ค้นหาที่อยู่ของผีที่ค่าที่ถูกทำร้าย ในไม่ช้าก็พบเจ้า ลัทธิร้ายมีชามากมาย มีหัวใหญ่ขนรุงรัง ตาเป็น ประกายวาวไม่ผิดแสงอาทิตย์ นอกห้องครัวดูราว ด้วยเสียงอันดังว่า “โอ๊ย เจ็บจริง” ไวกงกับคนสนิท ตามเสียงมาจนเกือบถึงตัว เห็นปลายดาบบักคาอยู่ที่ ท้องเจ้าลัทธิร้ายนั้นก็จำได้ จึงช่วยกันดึงตัวออกมา จากโพรง แล้วเอาดาบดับหัวที่เดียวขาดกระเด็น และความพิสดารของผีที่ค่านางแมลงมุมนี้ก็อยู่ที่ พอ หัวขาดกระเด็น ก็ปรากฏมีหัวกระโหลกตึง ๑๘๘๘ หัว ทะลักออกมาจากแผลถูกแทงที่ท้อง แล้วยังมีลูก แมลงมุมขนาดเท่าตัวเด็กทะลักตามออกมาด้วยมาก มาย และพอแหงนได้ออกก็เห็นซากมนุษย์อยู่ในนั้น อีกมากเหลือจะคณนานับ เรื่องจะจริงเท็จอย่างไร ไม่แจ้ง แต่ก็ช่วยส่งเสริมความเป็นวีรบุรุษของ ไวกง จนผู้คนจำเล่าสู่กันฟังสืบต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน ทั้งตามตำนานเค็ดเล่าไว้ในเทพนิยายญี่ปุ่น □

๗๑ ธน 3 7 พ.ค. 2510

โหม่น ญี่ปุ่น

บรรณ ทนฺตมณี

แมลงมุกตัญญู

ไม่ว่าอะไรในโลกนี้ต้องมีทั้งดีทั้งชั่ว เมื่อมีแมลงมุกร้ายกลายเป็นปีศาจทำร้ายคนดังเล่ามาแล้ว ก็ย่อมต้องมีแมลงมุกดี มีใจกตัญญูรู้คุณผู้ช่วยเหลือตน ดังจะเล่าต่อไปนี้

เมื่อนานมาแล้ว ยังมีหนุ่มชาวฉะเชิงเทราคนหนึ่งชื่อ โยชากุ วันหนึ่งขณะที่กำลังซดกินอยู่ในที่นาของตน ตามบังเอิญเหลือบไปเห็นงูตัวหนึ่งกำลังจะกินแมลงมุก โยชากุเกิดความสงสารแมลงมุกตัวนั้น จึงเอากบดับลงไปใกล้ๆ ตัวงู งูตกใจรีบปล่อยแมลงมุกแล้วก็เลื้อยหนีไป ส่วนแมลงมุกนั้นก็ทำท่าเหมือนจะโค้งคำนับขอบคุณ โยชากุก่อนจะคลานหายเข้าไปในกอหญ้า

ต่อจากนั้นมาไม่ช้า เข้าวินหนึ่งขณะที่โยชากุกำลังนั่งอยู่ในบ้านได้ยินเสียงคนเรียก "ท่านโยชากุ ท่านโยชากุ" จึงเผลอประตก ก็แต่เห็นผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่งกำลังยืนอยู่ที่ด้านหน้าบ้าน หญิงนั้นพูดขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าได้ยินว่าท่านกำลังหาคนทอผ้า ถ้าข้าพเจ้าจะมาขออยู่ที่นี้และทอผ้าให้ ท่านจะพอใจหรือไม่"

โยชากุได้ยินดังนั้นก็ดีใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะ

กำลังหาคนทอผ้าอยู่จริง ๆ ดังหญิงนั้นพูด รีบพาหญิงสาวเข้าไปยังห้องทอผ้าในบ้านแล้วให้เริ่มทอผ้าทันที พอตกเย็นโยชากุก็เข้ามาดูผลงานของหญิงสาว 'โอโฮ ะไรกันนี้ วันเดียวทอได้ผ้าผืนยาวๆ ตั้งแปดผืน เขาไปตัดก็โมโนได้ตั้งแปดตัวสบายๆ' โยชากุนึกว่าพึงอยู่ในใจ เพราะยังไม่เคยเห็นใครทอผ้าได้เร็วอย่างนั้น ในที่สุดทนอยากรู้ไม่ได้จึงถามหญิงสาวว่า

"นี่เธอทำอย่างไรนะ ถึงได้ทอผ้าวันเดียวได้ผ้ายาวตั้งเท่านี้"

แทนที่หญิงสาวจะบอกให้รู้ กลับพูดขึ้นว่า "ขอท่านอย่าถามเรื่องนั้นเลย และต่อไปนี้ข้าพเจ้าขอร้องด้วยว่า ขอท่านอย่าได้เข้ามาในห้องทอผ้า ขณะข้าพเจ้าทอผ้าเป็นอันขาด"

โยชากุจำใจรับคำ แต่ก็อดอยากรู้ความจริงไม่ได้ วันหนึ่งจึงค่อยๆ ย่องไปที่ห้องทอผ้า แล้วแอบดูตรงหน้าต่างห้อง ภาพที่เห็นทำให้โยชากุแปลกใจเหลือล้นพิศประมาณ เพราะผู้ที่กำลังทอผ้าอย่างระมัดระวังนั้นหาใช่หญิงสาวสวยไม่ กลับกลายเป็นแมลงมุกตัวใหญ่ ไซ้ซาทั้งแปดของมันทอผ้าอยู่ เส้นด้ายที่ไซ้ทอก็คือ ใยของมันที่มันด้ารอกออกมา

ทางปาก ครึ่งแล้วครึ่งเล่าไม่รู้จัก
หมดสิ้น เมื่อพิจารณาตามดวงมุน
ตมุนอย่างถนัดถนี้ โยชาก็จำได้
ว่า "อ้อ แผลงมุนตัวที่เราช่วย
ชีวิตไว้ให้พ้นจากเป็นอาหารมุน
เอง เออแนะ ฐักกตัญญูรู้คุณ
จำแ่งร่างมาเป็นผู้หญิงช่วยเรา
ทอผ้า ตอบแทนคุณเรา" โยชากุ
ร้อง อ้อ อยู่ในใจ แล้วก็อดขอบใจ
และรักน้ำใจของแผลงมุนตมุน
ไม่ได้ ทั้งยังได้รู้ความจริงว่าหญิง
นั้นคือแผลงมุน แผลงมุนกินฝ้าย
เข้าไปจนหมดก่อน แล้วจึงจัดการ
ปั่นเป็นด้ายด้วยกรรมวิธีในตัว
ของมัน เมื่อจะทอเป็นผ้าจึงด้ารอก
เส้นด้ายหรือที่จริงคือโยแผลงมุน
ออกมาทางปาก โยชาทั้งแปดทอ
ไปทอมาอย่างคนทอผ้าอย่างนั้น
เล่าถึงทอได้เร็วนัก

โยชารู้ความลับนี้แล้วก็มิได้
กระโตกกระตากให้หญิงสาวรู้ตัว
ถึงเวลาทอเสร็จเป็นผ้าแล้ว
หญิงสาวก็นำมาส่งให้ ถึงเวลา
ฝ้ายหมด โยชาก็ไปซื้อหามาให้
เป็นอยู่เช่นนี้เรื่อยมา วันหนึ่งฝ้าย
ใกล้จะหมด โยชาก็ไปเที่ยวหา
ซื้อฝ้ายที่หมู่บ้านใกล้เคียงแถบ
ภูเขา (อ่านต่อหน้า 112)

ข้อดี

"ท่านผู้อ่านและที่สนใจข้อ ขอ โปรดกำหนดอักษรที่ต้องการ
มาให้ด้วย หากเป็นนามสกุลก็ขอให้บอกมาให้ละเอียดสักหน่อยว่า
ต้องการความหมายไปในทางใด จะให้เสียงใกล้เคียงกับคำอะไรที่
ต้องการเปลี่ยน ถ้าเป็นวันพุธ ก็ให้บอกเวลาเกิดมาด้วย"

● บ. พันธเมธา ●

๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๐

"ดิฉันขอรับความกรุณาช่วยกรุณาตั้งชื่อลูกสาวให้ด้วย
ค่ะ แก่เกิดเมื่อวันเสาร์ที่ ๗ มกราคมเอง ดิฉันอยากจะให้ชื่อที่
เป็นไทยๆ ไม่อยากจะให้ชื่อที่เป็นบาลี-สันสกฤต หวังว่าคงจะได้
รับความกรุณาจากอาจารย์นะคะ"

"ผู้อ่านคนหนึ่ง"

ชื่อคนเกิดวันเสาร์

เรื่องรอง เนื่องนิตย สกาวนิตย

ไม่ได้ให้ความหมาย เพราะฟังเป็นไทยๆแล้ว ที่จริงก็ไม่ใช้
คำไทยทั้งหมด การที่หาชื่อให้เป็นบาลีสันสกฤต ก็เพราะคำไทย
ที่จะผูกเป็นชื่อได้และฟังไม่แปลกพิลึกพิลั่นนั้นมีไม่มากนัก มีทางที่
ชื่อจะซ้ำกันได้ง่าย และแต่ละคนต่างไม่อยากจะซ้ำกับผู้อื่น จึงได้
พยายามอย่างนี้จะเลี่ยงชื่อซ้ำ ซึ่งยังไม่ทราบว่าจะได้เลี่ยงไปได้อีก
สักเท่าไร ชื่อไทยๆที่หาให้มันก็ไม่แน่ว่าจะซ้ำกับของใครบ้าง
เจ้าของต้องสืบดูเอาเอง

อาคารสงเคราะห์ที่ท่ามหาเมฆ ๑๑ ก.พ. ๒๕๑๐

"ดิฉันขอความกรุณาอาจารย์ช่วยตั้งชื่อให้หลานชายดิฉัน
ด้วยค่ะ แก่เกิดวันพุธ วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๑๗ กรุณาตั้งชื่อให้
หลายๆชื่อด้วยและแปลด้วยค่ะ และให้มี ๘ อยู่หน้าชื่อบ้างบางชื่อ
ค่ะ ขอตั้ง ๕-๖ ชื่อค่ะ เพื่อจะได้เลือก"

"อริญา" (อ่านต่อหน้า 113)

เห่ชมผลไม้ เห่ครวญเข้ากับนักขัตฤกษ์ และบทเห่
เจ้าเซ็น

๖. บทพากย์โขน ตอนพรหมาสตรี นาคบาศก์
นางลอย และเอราวัณ

การจัดแสดงนิทรรศการในครั้ง นี้ ดังเกิดได้ว่า
เป็นที่สนใจแก่ผู้เข้าชมเป็นอย่างมาก นอกจากจะได้
เห็นลายพระราชหัตถเลขา และสมุดข่อยซึ่งจะหา

ได้ยาก นอกจากที่ได้นำมาแสดงในครั้ง นี้ ยังทำให้
ผู้ชมที่ถ้าหากจะสนใจใคร่ศึกษาต่อไป ก็ควรทราบ
แหล่งค้นคว้าหาอ่านจากหนังสือตำราเล่มใดอีกด้วย
นิทรรศการครั้งนี้เป็นประโยชน์มากในการเชื่อมโยง
ให้คนรุ่นใหม่จะได้ถึงถึงมีค่าทางวัฒนธรรมในอดีต
ซึ่งยังคงมีความสำคัญมากในปัจจุบัน

□ □

แมลงมุกตัญญู - ต่อจากหน้า ๑๗

อีกคานหนึ่ง ซื่อไต่ฝ้ายมัดใหญ่ตามต้องการ แล้ว
โยชากก็แบกขึ้นหลังเดินทางกลับบ้าน

ขณะที่มาตามทาง เหตุอันไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น
คือเมื่อโยชากวางมัดฝ้ายลงกับพื้น เพื่อจะไถนงัก
ให้สบาย ภูรายตัวที่เคยเป็นคู่อาฆาตกับแมลงมุก
ช่วงทอดผ้าของโยชากก็เลื้อยเข้าไปซ่อนอยู่ในมัด
ฝ้ายนั้นโดยโยชากไม่แลเห็นหรือนึกเฉลียวใจว่าจะ
มีสัตว์ร้ายซ่อนอยู่ในนั้น นิ่งพักหายใจเหนื่อยแล้วก็
ฉวยมัดฝ้ายนั้นแบกขึ้นหลังเดินทางต่อไปจนถึงบ้าน

พอถึงบ้านก็ตั้งมัดฝ้ายให้หญิงสาว ซึ่งพอดีกับ
ฝ้ายเก่าหมดลง หญิงสาวรับมาแล้วก็นำเข้าไปใน
ห้องทอผ้า ก็นั่งเป็นแมลงมุกตามธรรมชาติเดิม
แต่ก็จัดการกินฝ้ายนั้น กินเอจรรวกับว่าฝ้ายนั้น
เป็นอาหารอันโอชะเสียเหลือเกิน แมลงมุกกินฝ้าย
มัดใหญ่นั้น กินไปจนเกือบจะหมดมัด ภูที่ซุกตัว
อยู่ก้นมัดก็พุ่งตัวปราดออกมา อาปากพร้อมที่จะ

เขมือบแมลงมุกเสียให้หายอยาก แมลงมุกก็ใจไม่
ไว้เด่น ถึงจะตกใจแทบสิ้นสติ ก็ยังฝืนออกทาง
หน้าต่างได้ทัน ภูเห็นอย่างนั้นก็เลื้อยปรูดปราดตาม
ไปอย่างไม่ละดก ที่จริงแมลงมุกคงใจพอจะหนีไปได้
ในเวลาปกติ แต่ขณะนั้นเพิ่งจะกินฝ้ายเข้าไปใหม่ๆ
ตั้งเกือบหมดมัด จึงออกจะอ้วนอ้วน หดหิดก็ไม่ค่อย
จะคล่องแคล่ว แต่ในขณะที่ภูได้แมลงมุกเกือบจะ
ทันอยู่แล้ว และภูก็เตรียมอาปากกว้างเพื่อจะขบ
แมลงมุกอยู่นั้น ก็มีเสียงประหลาดคมหึหึกรวยเกิดขึ้น

ดังนั้นก็พอพระอาทิตย์ที่ถ่องลอยอยู่ในท้องฟ้า
ก็ลงมาเห็นเหตุการณ์เข้า พระอาทิตย์รู้ดีว่า
แมลงมุกช่วงทอดผ้านั้นกตัญญูต่อโยชากอย่างไร เมื่อ
เห็นแมลงมุกจะเพื่องพลาแก่ภูรายนั้น ก็อดเจตนา
ไม่ได้ แต่ไม่รู้จักช่วยด้วยวิธีใด จึงได้แต่แปลงรัศมี
อันแรงกล้าลงมา ก็บังเอิญอีกขณะแหละที่รัศมีนั้นมา
จับใยแมลงมุกที่ติดที่ปากแมลงมุกไว้ได้ พระอาทิตย์

ผู้ใจเมตตาจึงใช้รัศมีนั้นค่อยๆยกตัวแมลงมุมให้ลอย
พ้นดินขึ้นมา เป็นอันพ้นเงอมมือเงาใจร้ายนั้นไปได้
ก็กล่าวแล้วว่าแมลงมุมตัวนี้มีกตัญญู เมื่อ
เห็นพระอาทิตย์ช่วยตนให้พ้นจากเงาเช่นนั้น ก็คิด
ตอบแทนคุณตามอุปนิสัย และวิธีที่แมลงมุม
ตอบแทนก็คือ ดำรงเอาผ้าที่ถักติดกันเข้าไปออกมา

ทอเป็นเมฆขาวเป็นปุยลอยฟุ้งเต็มฟ้าไปหมด ที่เรา
เห็นเมฆมีสีขาวนุ่มเหมือนเป็นปุย คนญี่ปุ่นเชื่อว่า
เป็นเพราะแมลงมุมนี้แหละ เขาจึงเรียกเมฆกับ
แมลงมุมว่า กุโม เหมือนกัน ทั้งตามที่ได้ไว้ใน
นิทานญี่ปุ่นสำหรับเด็กของ Florence Sakode

ข้อคิด - ต่อจากหน้า ๗๗

ข้อคนเกิดวันพุธ
ไม่ได้แจ้งมาว่าพุทธกลางวันหรือกลางคืน จึงให้
เผื่อๆมา
ธันวาคม (ใช้ได้ทั้งกลางวันกลางคืน) - ผู้ให้โชค
ผลวัด (ใช้ได้แต่พุทธกลางวัน) - ที่มีผล ดำเนินผล
ตามปรารถนา
ยชวัน (ออกเฉียง ยศระวัน ใช้ได้แต่พุทธกลางคืน)
การเช่นตวงบูชา

๑๗/๑๓ ขอยขอบฟ้า ถนนสุทธิสารวินิจัย ๒๖ ก.พ. ๑๐
“เนื่องจากหนูอยากขอความกรุณาอาจารย์
ช่วยแปลชื่อของหนูด้วย หนูเกิดวันพุธ และชื่อขดดคา
จะเป็นชื่อที่มีศรีมีเดชหรือไม่ และ ขดดคา แปลว่า
อะไรคะ”

“ขลลดา”

ถ้าหากเกิดวันพุธตอนกลางคืน ขลลดา ใช้ได้
แปลว่า คณิน

ป. พัน ๘ เชียงใหม่ ๒๐ ก.พ. ๑๐
“ดิฉันขอความกรุณาอาจารย์ช่วยตั้งชื่อให้
บุตรชายของดิฉันด้วยค่ะ เกิดเมื่อวันที่ ๒๕ ก.ค. ๒๕๐๘
ตรงกับแรม ๑๒ ค่ำ เดือน ๘ วันอาทิตย์ แม่อักษร
จ. น้า พ่อ อ. น้า”

“จันทนา”

ข้อคนเกิดวันอาทิตย์
อจิต - มีค่าควรแก่การสรรเสริญ เหมาะ
เหมาะสม
อจยุต - ชื่อพระวิษณุ มั่นคง คงที่ (ออกเฉียง
อักษะยุต)
จิตรภาน - พระอาทิตย์ ไฟ พระศิวะ

๓ มีนาคม ๒๕๑๐
“ดิฉันรู้สึกสนใจในชื่อที่อาจารย์ตั้งตามที่ลงใน
สัปดาห์มาก เพราะรู้สึกว่าอาจารย์คงได้ไพเราะ มี
ความหมาย และแปลได้ดีไม่ซ้ำแบบใคร จึงอยากจะ
รบกวนขอความกรุณาให้อาจารย์ช่วยตั้งชื่อให้หลาน
๒ คน ซึ่งเป็นบุตรของน้องสาว เพื่อความเป็นสิริ
มงคลของหลาน วัน เดือน ปีเกิดของหลานมีดังนี้ค่ะ
เพศหญิง เกิดวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๐๗
ตรงกับวันจันทร์ ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๑๒ ปีมะโรง
เพศชาย เกิดวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๐๘ ตรงกับ
วันเสาร์ แรม ๕ ค่ำ เดือน ๕ ปีมะเมีย
และยังมีหลานผู้หญิงอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นบุตร

นางรากษส (ตอนหนึ่ง)

เรื่องนั้นต้นด้วยพรหมณ์ธากจน อย่างเคย
พรหมณ์ผู้หนึ่งแต่เมื่อยไม่มีลูก แม้กระนั้นก็ยังหาไม่
พอจะยังชีพตนและชีพเมียให้คงอยู่ได้ หมกหนทาง
เข้าจริงจำต้องออกเดินทางไกลเพื่อแสวงโชค พอดี
ขณะนั้นมีข่าวระบือมาว่า พระราชาดินแดนไกล
เคียงกำลังทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แก่ชนนี้ผู้ล่วงลับ
ไปอย่างมโหฬาร บรรดาพรหมณ์และขอทานทั่ว
ทุกทิศทุกทางพากันเดินทางมาเพื่อรับทักษิณข้าว
ของเงินทองและรับทาน นางพรหมณ์ได้ยินเข้าก็
เข้าสวดมนต์ให้เดินทางไปรับทักษิณฯ ถึงกับลงทุน
ตัดต้นกล้วย แล้วก็เอาเขาธากมาทำนาต่างซักเสื้อ
ผ้าผืนจนขาวสะอาดพอจะเข้าไปในวังตอนเช้าวัน
รุ่งขึ้นนั้น

แต่ว่าพรหมณ์ผู้หนึ่งออกจะโหดเหี้ยม เดินไปสุด
แต่ถ้าจะพาไปเท่านั้น จะเดินถูกทางหรือผิดทาง ก็
ไม่ยอมถามใคร เดินไปเรื่อยดังหลายสิบไมล์ ไม่
พบมนุษย์สักคนเดียว มีหน้าซ้ายยังได้พบดังแปลก
ประหลาดมหัศจรรย์อย่างไม่เคยเห็นมาก่อนเลยใน
ชีวิต คือต้องช้างทางนั้นมีกองเบี้ย (ให้แทนเงินใน

สมัยก่อน) กองอยู่เป็นภูเขา แล้วต่อไปก็เป็นกอง
เหรียญไปซา (ไปซาหนึ่งเดียวนี้เท่ากับ ๒๕๐) แล้ว
ก็กองเหรียญ ๕ แขนง (= ๕๐๐) กองเหรียญ ๔
แขนง (= ๔๐๐) ต่อจากนั้นก็เป็นกองเหรียญรูป
(= ๒๕๐ บาทกว่า) ถัดจากกองเหรียญรูป ก็เป็นกอง
เหรียญทองโมสร (เหรียญหนึ่งราคา ๑๕ รูป) ไกลๆ
กับกองเหรียญทองโมสรนั้นมีบ้านหลังหนึ่งตั้งอยู่
บ้านนั้นใหญ่โตสวยงามไม่มีผดุงเจ้า ช่างประคัมบ้าน
ยังมีผู้หญิงด้วยอย่างวิเศษยืนอยู่ เมื่อเห็นพรหมณ์
เดินตรงมา ก็พูดว่า

“มาเถอะ ดามีของข้าแต่ครึ่งข้ายังเยาว์ ตั้งแต่
แต่งงานกันครึ่งนั้นแล้ว ไม่ไผ่มาเลยนะ ปด้อยให้
ข้าคอยหาอยู่ทุกวัน เจ้ามา มาดังหน้าดังเท้า จะ
ได้มากินอาหาร แล้วก็พักผ่อนนอนหลับให้สบาย
จะได้หายเหนื่อยที่เดินทางมาไกล”

โดนเข้าไหม้ พรหมณ์จะทำอย่างไร ผู้หญิง
นั้นรักด้วยยังกับนางฟ้าในนิมิตพระอินทร์ บ้านช่อง
ทรัพย์สมบัติก็ออกมหาศาล ฉะนั้นจะทำอะไรก็ไป
กว่าต่อมรอยเป็นดามีของหญิงนั้น ทั้งๆที่พรหมณ์

หมายเหตุ : ถ้า รากษส เจ้าพามาถึง ผู้กินเนื้อดิบ ใช้ในความหมายอย่างเดียวกับที่เราใช้คำว่า วัชร์ เชือกนั้นว่า อาจจะหมายถึง
คนพื้นถิ่นดั้งเดิมที่อยู่ในดินแดนอันเคยก่อนพวกอารยันเข้ามา

นพยายามนิกจนแทบล้มประดา
ตาย ก็ยังไม่ออกว่าได้เคยแต่งงาน
กับผู้หญิงอื่นนอกจากเมียคนที่
อยู่ที่บ้านนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่ ยิ่ง
เมื่อหญิงนั้นยาแฉะยาออกถึงความ
หรรษาของวันแต่งงาน และเธอ
เชิญให้เข้าบ้านชาแฉะชาเล่า ทง
ยังลงท้ายว่า "เข้ามาเถอะนำ บ้าน
นี้เหมือนบ้านของท่านพราหมณ์
อะไรที่เป็นของข้า ก็เท่ากับเป็น
ของท่านพราหมณ์" พราหมณ์
ก็เลยตกลงใจรับสภาพที่หญิงนั้น
เสนอให้แล้วเข้าไปอยู่ร่วมกับ
นางในบ้านอันโอฬารไม่ผิดวัง
พระราชานัน

พราหมณ์อยู่กับหญิงนั้นมา
ตั้งหลายวันโดยไม่ส่งด้ายอะไรเลย
แปลกใจก็แต่เพียงว่า บ้านของ
อันใหญ่โตมโหฬารนั้น ไม่เห็น
มีคนใช้หรือใครอื่นเลย พราหมณ์
คงจะตระหนกตกใจไม่น้อยถ้ารู้
ความจริงว่า ที่ไม่แฉเห็นมนุษย์
ไหนอันนั้นนั้น เป็นเพราะหญิง
ผู้อ้างตนว่าเป็นเมียดั้งเดิมของ
พราหมณ์กินเลี้ยงเรียบหมด ด้วย
ว่านางเป็นราชาธิดา นางกินหมด
ตั้งแต่พระราชาราชินี เจ้านาย
ตลอดจนไพร่บ้านพลเมือง

(อ่านต่อหน้า 115)

ข้อดี

"ท่านผู้อ่านและที่สนใจข้อ ขอ โปรดกำหนดอักษรที่ต้องการ
มาให้ด้วย หากเป็นนามสกุลก็ขอให้บอกมาให้ละเอียดสักหน่อยว่า
ต้องการความหมายไปในทางใด จะให้เสี่ยงใกล้เคียงกับคำอะไรที่
ต้องการเปลี่ยน ถ้าเป็นวันพุธ ก็ให้บอกเวลาเกิดมาด้วย"

● บ. พันธเมธา ●

๑๔๑ ถนนสุขุมวิท พระนคร วันที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๐
"ดิฉันขอความกรุณาให้อาจารย์ช่วยตั้งชื่อให้ลูกดิฉันด้วย
ค่ะ เกิดวันศุกร์ เดือนมกราคม ตกฟากเวลา ๐๘.๑๗ น. เพศหญิง
ขอชื่อที่ฟังดูแล้วเก๋และไพเราะนะคะ เพราะที่ดิฉันติดตาม
อ่านดรีมดีอาร์มานี้ เห็นอาจารย์ตั้งให้ใครต่อใครไพเราะและเก๋
ทั้งนั้นเลยคะ อ้อ ขอความหมายของชื่อนั้นๆด้วยนะคะ ขอความ
กรุณาตั้งให้หลายๆ ชื่อหน่อยนะคะ"

"มนธรา"

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

มัญจิมา - ความงาม ความน่ารัก
มนทกานต์ - พระจันทร์
มโนนิต - ที่เลือกแล้ว ยอมรับแล้ว

๑๔๔/๑ บ้านช่างหล่อ ธนบุรี ๕ มีนาคม ๒๕๑๐

"ดิฉันอยากจะขอความกรุณาให้อาจารย์ช่วยตั้งชื่อบุตร
ของดิฉันด้วยค่ะ เป็นหญิง เกิดวันพฤหัสบดี ชื่อบิดามีอักษร ม.น.
ชื่อมารดามีอักษร ท.ด. ขอเป็นชื่อง่ายๆ ไม่จำเป็นต้องมีอักษร
ของบิดามารดาก็ได้ค่ะ"

"ทองสุก"

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

มัลลารี - มหตรเวรเจริญพระกฤษณะ พระคเณศ
มูจิรา - เทพเจ้า คุณธรรม ดม อากาศ
วรมมา - ก็กล่าว ประเสริฐกว่า (อ่านต่อหน้า 119)

“ตลนาเป็นใครละ”

“พ่อเขาเป็นเพื่อนของฉัน แต่ก่อนก็รวยพอใช้ทีเดียว ถึงกับส่งลูกสาวไปเรียนหนังสือที่ญี่ปุ่นได้จนจบ ต่อมาเกิดล้มละลายก็เลยเสียใจมากถึงขนาดเป็นโรคประสาท แล้วยิ่งตัวตาย ฉันสัญญากับศพเขาว่าจะเลี้ยงลูกของเขาอย่างดีที่สุดกับที่เราเคยร่วมงานกันมาเป็นอย่างดี ตลนาเองก็จะกลับจากญี่ปุ่นพ่อก็ตายไปนานแล้ว ฉันเองมีแต่ติดต่อการค้าอยู่ในฮ่องกง พอกลับมาถึงรู้ว่าตลนาพาน้องชายไปอยู่กับบ้านของเขาเสียแล้ว ยายบ้านนั้นก็ร้ายเหลือ พยายามจะขายตลนาเป็นสินค้าให้ได้ ฉันก็เลยรับซื้อเสียเอง แล้วพาตัวเขามาด้วยนี่แหละ”

“ผม...ผมจะแต่งงานกับตลนาได้ไหม” รัฐถามตะกุกตะกัก

“เอ ไปถามเขาสิ ฉันมีหน้าที่เป็นเจ้าภาพเท่านั้นนี่นา” รัฐมึนตึ่มขึ้นๆ “แกร็บไปขอโทษตลนาเสียก่อนดีกว่า ฉันจะได้ทำงานเสียที”

“คุณลุงละ” รัฐระงอกหน้าเท่าแขนคร่อมโต๊ะทำงานไว้ “คุณลุงเก่งไม่แพ้พ่อเลยทีเดียวนะ”

รัฐมึนตึ่มไปก้มมือได้อย่างรวดเร็ว “ไปเสียที

เถอะ ฉันบอกแล้วใจว่าเห็นหน้าแกแล้วปวดหัว”

อันที่จริงเขาไม่จำเป็นต้องเตือนซ้ำ เพราะพรบิตาเดียวรัฐก็ออกจากห้องไปเสียแล้ว จากหน้าต่างรัฐมึนตึ่มเห็นหลานชายไปถึงตัวตลนาแล้วอย่างรวดเร็วแทบไม่เชื่อ เขายังรวบรวมใจในวงแขนโดยไม่เข้าใจได้ว่าสติย่นตาข้างอยู่ใกล้ รัฐมึนตึ่มขึ้น เขาถึงขั้นชักต่างสุดออกพร้อมกับหยิบภาพหนึ่งขึ้นมา ภาพชายหญิงถ่ายคู่กันในวันแต่งงานซึ่งนานมาแล้ว เขามองตรงไปหน้าฝ่ายชาย มองดวงตาซึ่งเป็นประกายกล้าแข็ง ริมฝีปากเม้มเหยียดอย่างทะนง

“แจะเก่งเกินนายรัฐมึนตึ่มไม่ได้หรอก” เขาพูดกับรูปนั้น “แจะแย่งน้องสาวฉันไปได้ แต่แกก็ทำให้ฉันมีความสุข ถึงเวลาที่ฉันจัดการกับลูกชายแก ฉันก็จะทำให้เจ้ารัฐมีความสุขได้เท่าเท่าเหมือนกัน ขอให้ฉันชนะบ้างเถอะนะ พ่อฉันเชยแจะชนะครั้งแรก และนี่คือชัยชนะครั้งแรกของผู้แพ้ครั้งแรก”

□

□

นางรากษส - ต่อจากหน้า ๒๑

เมื่อไม่รู้ พราหมณ์ก็อยู่เป็นสุข เวลาต่อมาราว ๗-๘ วัน เมียรากษสของพราหมณ์ก็กล่าวแก่พราหมณ์สามีว่า “อยู่กันมาหลายวันแล้ว ข้ารักอยากจะได้เห็นพี่สาวเมียคนหลังของท่านพราหมณ์เสียแล้วสิ ท่านพราหมณ์ต้องกลับไปรับเอาตัวพี่สาวข้ามาอยู่เสียที่นี้ด้วยกัน จะได้อยู่กันอย่างมีความสุขไปเสียพรุ่งนี้เถอะ ข้าจะฝากเสื้อผ้า เพชรนิลจินดา

ไปให้ด้วย” พราหมณ์ผู้สามียอมทำตามด้วยความยินดี เพราะเป็นห่วงอยู่แล้วว่าเมียทางบ้านจะต้องทุกข์โศกที่ตนหายมาเสียหลายวัน และก็จริงอย่างนั้น ในเมื่อใครต่อใครที่ไปรับทักษิณาพาทันกลับมาถึงบ้านหมดแล้ว ตามใครก็ไม่มีใครรู้ใครเห็น พราหมณ์จึงสรุปเอาเองว่า พราหมณ์คงจะถูกโจรฆ่าตายตามทางเสียแล้ว แต่แล้ววันหนึ่ง ▶

นางพราหมณ์ก็ไปได้ข่าวจากเพื่อนบ้านว่า ดามีของ
ตนกลับมาแล้ว มีหีบผ้าขาวของมาฝากด้วย ถึงแม้จะ
ชื่นชมยินดีที่เห็นดามีกลับมาพร้อมด้วยของมีค่าไม่
ผิดของพระราชาหรือเจ้านาย แต่พอได้ยินดามีพูดถึง
เมียดังเดิมคนแรก กองเบย กองรูปี และกองเหรียญ
ทองโมสร ทั้งชวนให้นางไปอยู่เดียวกันที่บ้าน
อันใหญ่โตของเมียดังเดิมคนนั้น นางพราหมณ์ก็คิด
ไม่ได้ว่า พราหมณ์ดามีของตนกลายเป็นบ้าไปแล้ว
แล้ว จึงพูดว่าเพ้ออย่างนั้น มิฉะนั้นก็อาจจะตกอยู่
ในอำนาจนางราชสวตีที่จำแฉ่งว่าเป็นมนุษย์ แม้จะ
คิดอย่างนั้น แต่เมื่อดามีมาคานหลายหนเข้า นางก็
ตกลงใจจะไปร่วมทุกข์ร่วมสุขกับผัวของตน ดังนั้น
จะเกิดอะไรขึ้นนั้น ค่อยไปคิดอ่านเอาภายหลัง และ
เมื่อเดินทางถึงบ้าน เมียดังเดิมของพราหมณ์ก็ออก
มาต้อนรับอย่างเต็มอกเต็มใจ พราหมณ์นั้นจึงอยู่
อย่างผาสุกเรื่อยมากับเมียมนุษย์และเมียราชสวตี จน
กระทั่งเกิดบุตรขึ้นมาคนละคน เป็นชายทั้งคู่

ลูกนางราชสวตีอายุมากกว่า ชื่อ ดัษฏะบาด
แปลว่ากิ่งไม้พันกิ่ง ส่วนลูกนางพราหมณ์อายุน้อย
กว่า ชื่อ จัมปาบาด แปลว่ากิ่งจำปา เด็กทั้งสองรัก
กันมากไม่ผิดกับพี่น้องหลานตามกันมา และถึงจะ
อายุยังน้อยก็มีความสามารถ ชีมาได้รวดเร็วชำนาญ
ชำนาญ เพราะต้องชีมาไปเรียนหนังสือทุกวัน
ส่วนนางพราหมณ์นั้นแม้จะรู้สึกสงสัยอยู่ตลอดเวลา
ว่า เมียหลวงของตนเป็นนางราชสวตี แต่ก็ยังไม่
มีอะไรยืนยันประจักษ์แก่ตา อันจะทำให้เห็นว่านาง
ประพฤติดุกับคนธรรมดาสามัญอื่นๆ จนกระทั่ง
วันหนึ่งพราหมณ์ผู้สามีไปดำดักได้เตียงผามาตัว

หนึ่ง เอามาวางทิ้งไว้ที่ลานบ้าน พอเห็นเตียงผา
เท่านั้น นางราชสวตีก็มีอาการอยากกินเนื้อดิบๆจน
น้ำลายไหล รีบเอาเตียงผาทั้งตัวนั้นเข้าไปกินใน
ห้องทงคิบๆ นางพราหมณ์แอบไปแต่เห็นตอนนาง
ราชสวตีปากกวาง อย่างที่เชื่อว่า จากพามาจากคิน
เหมือนเตียงผาเข้าไปเกือบหมดตัว เหลือเนื้อไว้ทำ
กับข้าวเพียงนิดหน่อย วันที่สองที่สามีก็ทำเช่นนั้นอีก
เพราะลงได้ครึ่งเดียวครั้งหนึ่ง นางราชสวตีทนดะกด
กลืนต่อไปอีกไม่ไหว ในวันที่สามนั้นเอง นาง
พราหมณ์ก็บ่นกับนางราชสวตีว่า “เอ๊ะ เตียงผาตัว
ออกใหญ่อย่างนั้น ทำไมเนื้อไม่เหลืออยู่นิดเดียว”
นางราชสวตีอันตัวทำตาขุ่นตาเขียวถามขึ้นว่า “นึก
ว่าข้าเอาไปกินคิบๆอย่างนั้นหรือ” นางพราหมณ์ตอบ
ว่า “ถ้าไม่นึกอย่างนั้น ก็ไม่รู้จะไปกินอย่างไร
เพราะอยู่กันเพียงเท่านี้” พอนางราชสวตีรู้ว่านาง
พราหมณ์รู้ความลับของตัวก็ทำท่าคร่ำครวญยิ่งกว่าเคย
ทั้งยังดบด่าบานว่าจะต้องแก้แค้นให้ได้ นาง
พราหมณ์จึงรู้สาเหตุของตน ของผัว และของลูกได้ก็
ว่าคงไม่พ้นจนถึงวันนั้นหรือ กังนั้นในวันรุ่งขึ้น
ก่อนจัมปาบาดลูกชายจะไปโรงเรียน นางจึงเอาด้วย
ทองเล็กๆมารองน่านมตนเองเอาไว้ แล้วตั้งลูกให้
หมั่นพิจารณาดูสีน่านมนั้น นางพราห์ดังแล้วดังออกมา
“หมั่นดูนะลูกนะ ถ้าเห็นน่านนมมีสีแดงเรื่อๆอะไรก็
แน่ใจได้เถิดว่า พ่อของลูกถูกฆ่าตาย แลระถ้าน่านนม
มีสีแดงจืดขึ้นละก็ แปลว่าแม่จะถูกฆ่าตาย เห็น
อย่างนั้น ลูกรีบหนีไปโดยด่วนที่สุด เท่าที่แม่จะพา
ไปได้เถิดนะลูก ไม่อย่างนั้นลูกจะถูกฉีกเนื้อกินอีก
คนหนึ่ง”

นางพรหมณีไม่มีโอกาสเตือนพรหมณีผู้ชั่ว แต่อย่างไร เพราะในคืนนั้นนางร่ำกษดาทางกึกกั้นไม่ให้พรหมณีได้มาพบนางพรหมณี ตอนเช้า นางร่ำกษดักซ่อนพรหมณีไปอาบน้ำที่แม่น้ำด้วยกัน พรหมณีหาเจตนาใจไม่ เค้นตามนางร่ำกษดาไปก็ฯ นางพรหมณีคาดการณ์ได้ถูกว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้น แต่แม้กระนั้นก็ไม่ทัน นางร่ำกษดักแชนชาพรหมณีผู้ชั่วกินจนหมดแล้ว ก็วิ่งแค้นเข้ามาในบ้าน คำนางพรหมณีไปฉีกกินเสียอีกคนหนึ่ง

ด่อนจัมปาบาดผู้คอยเฝ้าดูดีน้ามตามคำแม่ด้เห็นน้ามเป็นดีแคงเรือฯขึ้นมาก็ร้องไห้ลงว่า “พ่อถูกฆ่าตายเสียแล้ว” และอีกพริบตาเดียว น้ามกลายเป็นดีแคงฉาน ก็ร้องไห้โศก ร้องดังไปขึ้นหลังม้า เตรียมจะควมขี่หนีไป สหัตระบาดพี่ชายเห็นอาการน้องชายประหลาดเช่นนั้นจึงถามว่า “น้าน้องจะไปไหนจัมปา น้องร้องไห้โศกทำไม” จัมปาบาดตอบว่า “โอ๊ย พี่อย่ามาใกล้ข้า แม่ของพี่ฉีกเนื้อพ่อแม่ของน้องกินจนหมดแล้ว พี่จะมาฉีกเนื้อข้ากินอีกคนหนึ่งหรือ” สหัตระก็ร้องออกมาว่า “พี่ไม่กินน้องหรอก พี่จะช้อน้องต่างหาก” พุคยังไม่ทันขาดคำ ก็ควมม้าตามจัมปาไปติดๆ คนทั้งสองแต่เห็นนางร่ำกษดากำลังคอยอยู่แต่ไกล ร้องเรียกจัมปาบาดให้เข้าไปหา สหัตระก็ร้องบอกไปว่า “จัมปาไม่ต้องไป ลูกจะไปหาแม่เอง” พุคแล้วก็ขี่ม้าตรงไปหา มารดาของตน พอใกล้ก็เอาตามทีละพายติดตัวไว้ เสมอตกหัวมารดาขาดกระเด็นไป แล้วก็ขี่ม้าตามไปจนทันม้าของจัมปาที่หนีลงหน้ามาก่อน แม้ว่าจะยังไม่ลืมว่านางร่ำกษดาแม่ของสหัตระกินพ่อแม่ของ

ตน แต่การที่สหัตระประหารแม่ของตนให้เห็นเช่นนั้น ย่อมเป็นพยานยืนยันความรักที่สหัตระมีต่อตนได้เป็นอย่างดี จัมปาจึงคลายสงสัย คงกลับรักพี่ชายเหมือนอย่างเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

สองพี่น้องขี่ม้าได้อย่างรวดเร็ว เพราะมาเป็นพันธมิตรกัน เดินทางมาดั่งเหยี่ยวน้อยได้ จนใกล้ตะวันจะตกดิน จึงมาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ซึ่งคนทั้งสองเข้าไปอาศัยพักนอนที่บ้านหลังหนึ่ง เจ้าของบ้านเป็นคนน่าเคารพนับถือ แต่ความที่ทางโคกสลด เหมือนกันหมดทั้งบ้าน ดูเหมือนจะกำลังปรึกษารืออะไรกันอยู่ด้วย หญิงสูงอายุนั่งเป็นแม่ของเจ้าของบ้าน พุคขึ้นว่า “ดั่งแม่ไปเถอะลูก แม่เป็นคนแก่ที่ดูลอยมานานพอแล้ว ถึงจะตายเร็วไปกว่าที่ควรเพียงมีต้องมีก็ไม่มีไรหรอก” แต่หนูน้อยลูกสาวสุดที่รักกลับแย้งว่า “ให้หลานไปดีกว่า หลานอายุน้อยที่สุด ถึงอยู่ก็ทำอะไรไม่ได้มาก ถึงตายไปใครก็คงไม่เสียตายเท่าไรหรอก” เจ้าของบ้านถูกชายหญิงร่ำกษดาอายุนั้นพูคขึ้นบ้างว่า “ลูกจะไปเอง ลูกเป็นหัวหน้าครอบครัว ต้องรับผิดชอบเรื่องนิจจริงไหมจะแม่” แต่น้องชายกลับพูคขึ้นบ้างว่า “พี่เป็นหลักของครอบครัว ให้พี่ไป ครอบครัวเราก็ดมให้ข้าไปเองดีกว่า ข้าตาย ใครเขาไม่เสียตายนักหรอก” คนทั้งสองฟังคนในบ้านเถียงกันเช่นนั้น ไม่เข้าใจเรื่องความเป็นมาอย่างไรจึงถามดู เจ้าของบ้านจึงเล่าให้ฟังว่า “ท่านผู้เจริญ บ้านเมืองที่เราอยู่นี้มีนางร่ำกษดาร้ายคนหนึ่งมาคอยรบกวณจัมคนไปกิน พระราชาได้จึงควนขอร้องไว้ให้มันกรณาไพร่ฟ้าประชาชนบ้าง มันก็ว่าจะให้มันกรณาได้ก็ตั้งหา

คนให้มันกินวันละคนทุกวัน พระราชาไม่มีทางจะทำ
อย่างไรได้ จึงต้องยอมตาม และออกอุกกว่าทุก
ครอบครัวในเมืองนี้จะต้องผูกพันกับคนในครอบครัว
ครัวไปให้รากษสกินที่เทวาลัยทุกวัน วันนั้นมาถึงเวร
ของครอบครัวเราซึ่งต่างก็เกลียดกันทั้งที่ทานไถ่กินเมื่อ
ครั้น” ดัสดะกับจัมปาปรึกษากันอยู่ครู่หนึ่ง ดัสดะ
จึงพูดขึ้นว่า “ท่านผู้มีคุณ อย่าทุกข์ร้อนต่อไปเลย
ท่านมีคุณแก่เรา เราจะตอบแทนบุญคุณท่าน ท่าน
ส่งเราไปแทนคนในครอบครัวท่านเถิด” เจ้าของบ้าน
ไม่ยินยอมเพราะแขกมาหาหมายจะต้องเป็นที่เคารพ
นับถือไม่ผิดเทวคา จะใช้ให้ไปตายแทนตนอย่างไรได้
แต่เมื่อคนทั้งสองยืนยันแข็งแรงว่าจะไปแทนให้ให้
ได้ ในที่สุดคนเหล่านั้นก็ยอม ฉะนั้นในคืนวันนั้น
ดัสดะกับจัมปาจึงควมม้าตรงไปยังเทวาลัย ปิด
ประตูไว้มิดชิด ดัสดะให้จัมปานอนเฝ้าแรง ตนจะ
นั่งเฝ้าดูแลเหตุการณ์ให้ตลอดคืน

เวลาตีสองไปจนกระทั่งตีสี่พัก พยายามในพระ
ราชวงศ์ซึ่งบอกเวลา ดัสดะก็ไถ่กินเสียงเหมือน
พายุพัดฮือมา ซึ่งเสียงนั้นคือเสียงรากษส นางรากษส
ตบประตูเทวาลัยเสียงดังนั้นหวนไหว ปากก็ร้องถาม
ว่า “ไต่กลิ่นมนุษย์ ใครอยู่ข้างในนะ” ดัสดะก็
ตอบออกไปว่า “ดัสดะขาด จัมปาขาด แล้วยังมี
บัณเฑาะว์สองตัวเฝ้าอยู่ในนี้” ไถ่กินคำตอบดังนั้นนาง
รากษสรู้ได้ทันทีว่า ผู้ที่หาญต่อปากต่อคำกับนางเช่น
นี้ ต้องมีเลือดของรากษส จึงออกจะขยาดไม่กล้า
เข้ามา รอจนเวลาผ่านไปตีสี่โมง นางรากษสจึง
กลับมาใหม่แล้วถามอย่างเก๋ากั ดัสดะก็ตอบเช่น
นี้อีก นางรากษสก็กลับไปรออีกชั่วโมงหนึ่งกลับ
มาใหม่ แล้วยังกลับไปอีก จนถึงตี ๓ ดัสดะชักง่วง

จึงปลุกจัมปาขาดให้มารับยาม แล้วยังจัมปาขาด
ให้พูดอย่างตลกพูด ก็อย่างข้อดัสดะขึ้นก่อน แต่ว่า
จัมปาทางง่วงทงกัถ พอนางรากษสมาเคาะประตู
ตอนตี ๔ จึงลืมทพชายดังโง่หมด แทนจะออกข้อ
ดัสดะก่อน กลับออกข้อตนก่อน นางรากษสได้
โอกาส ก็หัวเราะชอบใจเสียงดังนั้น แล้วยกทลายประตู
เข้ามา ดัสดะไถ่กินเสียงดังดังตักใจตนลุกที่จะพรวด
พรวดขึ้นขึ้น เอาดาบฟันคอนางรากษสหัวกระเด็นไป
ร่วงใหญ่โตไม่ผิดกเขาของนางรากษสล้มครืนลงนอน
แต่เดิมนั้นทอวางดังหลายพันตารางวา ดัสดะเก็บ
หัวนางรากษสไว้ใกล้ๆตัว แล้วยกนอนหลับต่อไป

เช้าวันรุ่งขึ้นนั้นเอง คนตักพื้นที่ผ่านมาทาง
เทวาลัยนั้นเห็นศพนางรากษสนอนแผ่อยู่ แต่แรกก็
ไม่ออกว่าอะไรจนเข้ามาใกล้จึงรู้ชัดว่าเป็นนาง
รากษสที่ตายแล้ว ต่างนึกขึ้นได้ถึงคำประกาศของ
พระราชาที่ว่า ถ้าใครฆ่านางรากษสได้จะยกธิดาให้
ทั้งจะยกอาณาจักรให้ครอบครองทั้งหนึ่งด้วย ไม่มี
ใครเลยเวลาตามหาว่าใครเป็นคนฆ่า ต่างเรียดเนื้อ
เถื่อนหนึ่งนางรากษสเอาไปแสดงแก่เจ้าหน้าที่ อ้างว่า
ตนเป็นคนฆ่านางรากษสได้ พระราชาไม่ทรงเชื่อว่า
คนเหล่านั้นจะฆ่ารากษสได้จริง จึงให้ไต่สวนว่า เมื่อ
คืนนั้นเป็นเวรของใครจะต้องไป เมื่อเจ้าของบ้านผู้
นั้นทูลพระราชาว่ามีผู้เอาดาบไปแทนให้ พระราชาจึง
สั่งให้ทหารไปนำตัวมาเฝ้า เมื่อทหารเคาะประตูและ
ดัสดะเปิดประตูออกมา ก็ได้เห็นหัวนางรากษสอยู่
ในนั้น จึงเป็นอันดัสดะได้เสกสมรสกับพระราชธิดา
ทั้งยังได้อาณาจักรครอบครองอีกทั้งหนึ่งด้วยตามสัญญา
ส่วนจัมปาขาดนั้นก็ได้อาศัยอยู่กับพี่ชายมีความสุข
สืบมา (อ่านต่อฉบับหน้า)

โน้ต

๖๕๐ ๖๖๕ ๒๑ พ.๓.๒๕/๐

86.

เบงคอล

บรรณ ทินธุเมธา

นางรากษส (ต่อ)

สหัศจรรย์กาล กับ จัมปาดาล สองพี่น้อง อยู่เป็นปกติสุขด้วยกันไม่นาน ก็เกิดเหตุขึ้น คือ นางกำนัลที่เป็นคนสนิทและคนโปรดของพระราชินีนั้น แท้ที่จริงเป็นนางรากษสจำแลงร่างมา เวลากลางวัน ก็คงร่างเป็นมนุษย์ประพฤติอย่างมนุษย์ แต่พอตกกลางคืนนางจะต้องออกไปหาอาหารสดคาวกินที่นอกวัง เวลาจะออกจากวัง มักจะต้องผ่านจัมปาดาล ผู้นอนอยู่ตรงเตียงไม่ไกลกับประตูวังนัก เพราะฉะนั้นจัมปาดาลจึงเห็นโดยตลอดว่านางกินแพะ แกะ ข้าง ม้าดิบๆ นางรากษสเห็นจัมปาดาลรู้ความลับของตนเช่นนั้น จะละไว้ไม่ได้ จึงไปเพี้ยทูตพระราชินีว่า “ได้โปรดเกิดเพาะ ข้าทำงานในวังต่อไปอีกไม่ได้แล้วละ ขอลาออก”

“อ้าว ถ้าเจ้าลาออกเราจะทำอย่างไรละ” พระราชินีตรัส “ไหนบอกมาซิว่ามีเรื่องอะไร ใครทำอะไรเจ้า” ได้โอกาสอย่างนั้น นางรากษสก็เพี้ยทูตได้ไต่ถามจัมปาดาลว่า ชอบดัดเจียนตนอย่างไม่น่าคนน่าฟัง เป็นการดูถูกนางอย่างเหลือเกิน พระราชินีจึงนั่งอยู่ไม่ได้ ต้องเรียกสหัศจรรย์ราชบุตรเขยมาเล่าเรื่องให้ฟัง ทั้งกำชับว่า จัมปาดาลจะอยู่ในวังต่อไปไม่ได้ เพราะนิสัยไม่ดี สหัศจรรย์ราชบุตรเขยไม่ทราบ

จะทำอย่างไรดี จะบอกแก่จัมปาดาลด้วยวาทะกับบอกไม่ได้ จึงเขียนหนังสือทั้งไว้ให้จัมปาดาลในห้อง บอกให้รู้ว่ามีเรื่องจำเป็นอย่างหนึ่งที่จัมปาดาลจะต้องออกจากวังไปทันที จัมปาดาลอ่านแล้วรู้สึกสลดใจยิ่งนัก แต่ก็มิได้รอช้า คบขี้นม้าของตนออกจากเมืองไป

ม้าบักชีราชของจัมปาดาลเดินทางไม่นานนักก็มาถึงประตูใหญ่แห่งหนึ่ง ดูเป็นประตูวัง จัมปาดาลลงจากหลังม้า เดินเข้าไปตรวจตราภายใน มองดูตามห้อง มองแล้วมองอีกก็ไม่แลเห็นมนุษย์สักคนเดียว ในที่สุดมาถึงห้องห้องหนึ่ง จึงได้เห็นหญิงสาวสวยเหมือนนางพ้านอนอยู่บนเตียง ตรงใกล้ๆ หัวนอนมีไม้วางอยู่ ๒ อันอันหนึ่งเป็นเงิน อีกอันหนึ่งเป็นทอง จัมปาดาลลองเอาไม้เงินมาเคาะดูเล่นที่หัวนาง แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น จึงลองเอาไม้ทองเคาะดูบ้าง ก็ปรากฏว่าหญิงนั้นตกใจตื่น ลูกขึ้นนั่ง จ้องมองดูจัมปาดาลอย่างจะถามว่าเป็นใคร มาจากไหน จัมปาดาลจึงเล่าเรื่องของตนให้ฟังย่อๆ หญิงนั้น (หรือที่บอกชื่อให้รู้ว่าเป็นเจ้าหญิงเกศาคดี เพราะมีผมยาวดกดำ) ออกานออกมาว่า “โอ้ ท่านผู้เคราะห์ร้าย ท่านมาที่นี่ทำไม ท่านรู้ไหมว่าที่นี่จะเป็นเมืองของรากษส บ้านนี้

แวดล้อมด้วยรากษสไม่น้อยกว่า
๗๐๐ รากษสออกไปหาอาหารกิน
ทุกเช้าที่ฝั่งมหาสมุทรฟากข้าง
โน้น เย็นก่อนค่ำถึงจะกลับ
เมืองนี้แต่เดิมพระบิดาของข้า
ปกครองอยู่มีไพร่ฟ้าประชาชนต
ด้านๆ แต่เมื่อไม่นานมานี้ รากษ
เข้ามายึดครอง แล้วจับผู้คนก
เดียดหมด รวมทั้งพระบิดามารดา
ญาติพี่น้องชายหญิง แม้แต่
พาหนะก็เอาไปกินหมด จนไม่
ถึงมีชีวิตเหลืออยู่เลยในที่นั้น
จากข้าผู้ที่บังเอิญมีนางรากษ
เฒ่าตนหนึ่งรักใคร่เอ็นดู ไม่ยอม
ให้รากษสคนอื่นๆ มาจับเอาไป
กิน ดูไม่น่าเชื่อ เวลานางรากษสจะ
ออกไปหากิน นางจะเอาไม้เงิน
เคาะที่ตัวข้า แล้วข้าก็จะตายไป
ในที่นั้น เย็นกลับมาก็เอาไม้ทอง
เคาะให้ฟื้นขึ้น นี่ถ้าพวกรากษส
เหล่านั้นเห็นท่านจะเป็นตายแน่
เทียว” แต่ว่าไม่มีทางจะแก้ไข
อย่างไรได้ เพราะใกล้เวลาที่
รากษสจะกลับแล้ว ทั้งสองปรึกษา
หารือกันด้วยความเห็นอกเห็นใจ
ในที่สุดนางเกศาวดีจึงให้
จัมปาตาลไปซ่อนตัวอยู่ในโบสถ์
พระศิเว (อ่านต่อหน้า 114)

ข้อดี

“ท่านผู้อ่านและที่สนใจข้อนี้ โปรดกำหนดอักษรถัดต้องการ
มาให้ด้วย หากเป็นนามสกุลก็ขอให้บอกมาให้ละเอียดสักหน่อยว่า
ต้องการความหมายไปในทางใด จะให้เสีย ใกล้เคียงกับคำอะไรที่
เวลาเกิดมาด้วย”

บ. พันธุ์เมธา ●

นศร ๑๔ มีนาคม ๒๕๐๕
ฉันด้วยนระ คิณชอบ
พยางค์มาก
วรรณ เกิดเมื่อวันที่ ๙
เวลาตกฟาก ๑๒.๔๖ น.
นามของผิพวรรณ หรือ

ความมีอำนาจค่ะ”

“อ้อไฟวรรณ”

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

อมลฉวี - ผิดขาว บริสุทธิ์ (ออกเสียงอะมนฉวี หรือ อะมนฉ
ฉวี)
อมลณี - ที่มีความขาว บริสุทธิ์ (ออกเสียง อะมะฉณี)
หริณวรรณ - ดีขาว หรือ ดีขาวนวล ดีแดง

ที่บ้าน ๑๕ มีนาคม ๒๕๑๐

“ดิฉันมีบุตรชาย ๓ คน คนที่ ๑ และที่ ๒ เกิดวันจันทร์กะ
มีชื่อแล้วว่า ณัฐอรรถ ณัฐพงษ์ แต่คนที่ ๓ ตั้งชื่อผิด มี อ. ซึ่ง
เป็นกาดกนิ อยู่ด้วย จึงอยากจะขอความกรุณาอาจารย์ให้เปลี่ยน
ชื่อใหม่ แต่ให้สั้นต้นด้วย ณัฐ จะได้คล้องกับคนที่ ๒

ส่วนคนที่ ๓ เกิดวันศุกร์ ยังไม่มีชื่อ ขอความกรุณาตั้งให้
คล้องกันด้วย และถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะให้มี (อ่านต่อหน้า 118)

พอตัว และถึงจะมีสุขภาพดีว่า คู่สามีภรรยาที่อยู่กัน
ยืดยาว ถ้ามีต้องหุหนวกและภรรยาต้องเป็นใบ้ คิดน
ก็คิดว่าคงจะไม่มีชายใดคนไหนกล้าหาญแต่งงานกับ
สตรีหุหนวก

เมื่อถึงวันวันหนึ่ง ซึ่งเป็นปีที่บราดเป็น
สาวสวยผุดผ่องไปทั้งตัว เราไปพักผ่อนที่บางแสน
เหมือนทุกปี

ในการมาครั้งนี้ ในวันแรกที่มาถึง เราได้
เพื่อนใหม่เป็นชายหนุ่มโสด เขามาพักที่บึงกระโ
กือที่เรา

ในตอนเย็นวันเดียวกันนั้นเอง ชายหนุ่มคนนั้นก็มาพบก
เราที่ชายหาด

ขณะที่ลูกสาวคิดนลงอาบน้ำทะเล ตามคิดนนั่งเฝ้าเขม
คุยกับชายหนุ่ม คิดนก็นั่งมองพามองทะเลอย่างสบายอารมณ์

ทุกวันนี้คิดนเข้าใจแล้ว ในเรื่องชีวิตที่ร้ายสลดไสยของลูก
บราดก็เกิดขึ้นกับความพิการของตนเองมาตั้งแต่เกิด และแถมเห็น
ว่าเป็นเรื่องธรรมดาๆ นานแล้ว

ครั้งหนึ่งคิดนเห็นเพื่อนใหม่ของเรามาองพินิจผู้หญิงสาว
สวย ลูกสาวของคิดนที่กำลังลอยกอดและคำพูดที่ว่าอยู่ในน้ำ
ดีเขียว แล้วเขาก็พูดกับคิดนว่า

“ลูกสาวของคุณคิดนเป็นคนร่าเริง น่าทึ่งมาก หน้าตาเธอ
แจ่มใสจริงๆ คุณชีวิตชีวา เธอ ผสมของกันและกันที่ชม
ต่อหน้า” เสียงของเขาสุภาพอ่อนโยน

คิดนเห็นเขาชมกระดากๆ กิริยาของเขานั้นสอดคล้องกับคิดน
เขาบอกว่าชายหนุ่มคนนั้นก็กำลังคิดชอบลูกสาวของเรา

คณิตสพบาคิดน เขาคงไม่อยากให้ใครผิดหวังที่แท้ จึง
บอกเพื่อนใหม่ของเราคือเสียงเรียบๆ ว่า

“ครับ ลูกสาวผมเป็นคนร่าเริงแจ่มใสจริงๆ
แต่แกหุหนวกมาแต่กำเนิดครับ”

ชายหนุ่มนั้นตกตะลึง เขาทำหน้าทึ่งอย่างมาก
เขาเหลียวไปมองลูกสาวเราอีกครั้ง แล้วพูดด้วย
น้ำใสใจจริงว่า

“เธอเป็นเด็กดีมาก ทั้งน่ารักและด้วยมากด้วย
ชีวิตครับ”

คิดนนั่งมองชายหนุ่ม ขณะนั้นคิดนก็เพียงแต่นึก
ในใจว่า ถ้าหากว่าลูกบราดของคิดนจะได้แต่งงาน
ไปกับเขาคงดี ก็เป็นเพราะบุญกุศลแต่หนหลังของ
แก่เท่านั้นเอง เขาเป็นคนรูปร่างหน้าตาดี กิริยาจา
กดีพร้อม

ชีวิตมนุษย์ก็คล้ายนิยาย มีทั้งเรื่องดีและเรื่อง
เศร้า เรื่องของครอบครัวคิดน เป็นเรื่องที่ขมขื่น
อย่างโคตรสุด แต่ทุกวันนี้คิดนได้เป็นยายของหลาน
เล็กๆ ตามคนซึ่งมีประสาทรูปกตดีทุกคน ถ้ามีของ
บราดคือสุขภาพบุรุษหนุ่มหน้าตาคนดีคนนั้น เขา
เป็นคนดีและรักบุตรภรรยาดียิ่ง ชีวิตแต่งงานของ
ลูกสาวคิดนสมบูรณ์พูนสุข แม้ว่าเธอจะไม่หลุดพ้น
ไปจากโลกเงียบของเธอ

เรื่องนั้นจึงได้ลงท้ายอย่างเป็นสุข สุขที่เกิดจาก
พลังรักและเมตตา □

นางรากษส — ต่อจากหน้า ๒๑

ที่อยู่กลางพระราชวังนั้น ก่อนไปซ่อนตัวก็ให้เอาไม้
เงินเคาะร่างให้นางตายไปเสียก่อน

พอตะวันตกดินไปได้สักหน่อย จัมปาตาลก็
ได้ยินเสียงดังฮือฮือเหมือนเสียงลมพายุ แดงดงว่า

รากษสพากันกลับมาแล้ว นางรากษสเหล่านั้นพอ
ย่างเข้าห้องก็ใช้ไม้ทองเคาะร่างนางเกศาคดีพิฆาต
พูดว่า “ฮือ ได้กลิ่นมนุษย์อยู่ที่ไหน” นางเกศาคดี
ตอบว่า “มีข้าเป็นมนุษย์อยู่ที่นี้แต่เพียงคนเดียว อยาก

หยอกหยอกมาเข้า แล้วก็ตกลงไปจับฝั่งต้องตัวบน
ยอดเต่าแก้วผล็ก พอได้ก็ทะลึ่งขึ้นเหนือมา เขามัด
คัตตัวผล็กบนกองขี้เถ้า เลื้อยจากตัวผล็กจึงไม่หยดถูก
กิน ตอนที่จัมปาดจับตัวผล็กได้ ก็ไต่ขึ้นเตียงกรวด
กรวดโดยว้ายของพวกภราษณ์ที่ต่างรู้ตัวว่าชีวิตของ
ตนจะสั้น จากนั้นก็ไต่ขึ้นเตียงของ แดงคงว่าภราษณ์
รีบกลับมายังสระน้ำเพื่อซักขางไม่ให้ผล็กถูกฆ่าตาย
แต่จัมปาไปไม่ทันเวลา จึงมาได้แค่ประตูดัง ผล็กถูก
จัมปาดฆ่าตายเสียก่อนแล้ว ภราษณ์ทั้ง ๗๐๐ จึง
เดินดูชีวิตลงเพียงนั้น ต่างล้มลงตายระเนระนาดตรง
ปากประตูวังนั่นเอง

ถ้าภราษณ์ทั้งหมดได้แล้ว จัมปาดกับนาง
เกศาคดีก็ทำพิธีวิวาห์ด้วยการแลกพวงมาลัยกันและ
กัน นางเกศาคดีไม่เคยได้ออกไปนอกวังเลย แต่งงาน
แล้วจึงได้มีโอกาสออกไปเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ เมื่อ
เห็นแม่น้ำอยู่ไม่ไกลที่อยู่นัก นางก็อยากลงอาบน้ำ
ขณะที่อาบนานอยู่นั้น ฝั่งของนางก็ร้องออกมา และ
เธอก็เป็นธรรมชาติของผู้หญิงอินเดีย ไม่เคยทิ้งผม
ไปดำพั้ง ต้องเอาผมไว้กับอะไรสักอย่างหนึ่ง นาง
เกศาคดีเหลือบไปเห็นเปลือกหอยกำลังลอยน้ำมา จึง
คว้าเปลือกหอยมาแล้วเอาผมพันเปลือกหอยปล่อยให้
ไหลลอยไปตามกระแสน้ำ และก็ยังเอิญให้เปลือกหอย
นั้นลอยไปถึงที่น้ำที่สหัตระกับสหหายกำลังอาบน้ำเล่น
กันอยู่ สหัตระเห็นเปลือกหอยลอยมาแต่ไกล จึงพูด
กับสหหายว่า “ถ้าใครคว้าเปลือกหอยนั้นได้ละก็ จะ
ให้รางวัลร้อยรูปี” แต่ใครก็คว้าไม่ได้ สหัตระ
กลับคว้าได้ เมื่อเห็นผมพันอยู่ที่เปลือกหอย ก็ถึง
ออกมาดู “โอโฮ ผมใครนั่น ทำไม่ถึงได้ยาวอย่าง

นั้น ตั้งตามเมตรเห็นจะได้ละมัง” สหัตระอุทาน
“ผู้หญิงเจ้าของผมเห็นจะต้องมีลักษณะพิเศษอะไร
สักอย่างหนึ่ง ข้าจะต้องเห็นนางให้ได้ ทำอย่างไร
จะได้เห็น” ฉะนั้นสหัตระจึงขึ้นจากน้ำด้วยท่าทางอัน
ครุ่นคิด ถึงไม่ยอมกินอาหารเข้า เมื่อพระราชนิ
ลอบตามเรื่องราว สหัตระก็เอาผมให้ดู พระราชนิ
ลอบว่า “อย่าร้อนใจไปเลย ลูกจะต้องได้ผู้หญิง
คนนั้นมาไว้ในวังไม่ช้าหรอก” แล้วพระราชนิก็เรียก
นางกานต์ภราษณ์เข้ามาปรึกษา นางรู้ทันทีว่านางผู้
มีผมยาวงามนี้เป็นใคร อยู่ที่ไหน จึงรีบรับคำด้วย
ความเต็มใจ นางภราษณ์ต่อเรือขึ้นลำหนึ่ง ทำด้วย
ไม้ชะรด ล่องพายใช้ไม้โมนประพัน นางเอาขนม
ผล็กมาพืษ กับกระบุงตะกร้าเครื่องจักจั่นไปด้วย

พอลงเรือ นางภราษณ์ก็คิดนึก พุดว่า “เรือ
ชะรด พายโมนประพัน พาข้าไปที่ท่าหน้าทเกศาคดี
อาบ” ขาค่าเรือก็แล่นไปไม่ผิดสายฟ้าแลบ ผ่าน
บ้านเมืองมากมายหลายแห่ง จนไม่ช้ามาหยุดอยู่ที่
ท่าหน้า นางภราษณ์กำหนดได้แน่ว่า ต้องเป็นท่าหน้า
นางเกศาคดีมาอาบ จึงขึ้นฝั่งไป ถีตะกร้าขนมไป
ด้วย เมื่อถึงประตูวัง ก็ตะโกนร้องเรียกว่า “เกศาคดี
เกศาคดี ม้ามาหา ไม่ได้เจอะกันเสียหลายปี หลาน
อยู่หรือเปล่านะ” นางเกศาคดีไต่ขึ้นเตียงคนมาร้อง
เรียก อ้างว่าเป็นม้า ก็หาส่งด้วยอย่างใดไม่ รีบออก
มารับด้วยความชื่นชมยินดี แล้วพาเข้าไปหาด่าน
เมื่อเลี้ยงข้าวปลาอาหารในตอนเช้าเสร็จแล้ว จัมปา
คาดกันนอนพักผ่อนอย่างเคย นางภราษณ์ก็ชวนนาง
เกศาคดีออกไปอาบน้ำกัน นางเกศาคดีก็ว่า “ถ้ามี
นอนหลับจะทิ้งเขาไปได้อย่างไร” นางภราษณ์ก็ตอบ

“ไม่เป็นไรหรอกนะ ให้เขาหนีไปเถอะ
 เอาขนมไว้ให้ดูๆ เขา พอตื่นมาจะได้กิน” แล้วก็
 พานางเกศาวดีไปทำน้ำให้ดูๆ กับที่จอกเรือไว้ นาง
 เกศาวดีเหลือบไปเห็นกระบุงตะกร้าเครื่องจักสานล้วน
 แต่ด้วยงามก็อยากได้ จึงถามนางรากลว่า “ข้า
 เอาอะไรมานะ ด้วยๆ ทั้งนั้น ให้ข้าบ้างได้ไหม”
 นางรากลตอบว่า “ได้ซิหลาน ลงมาเลือกเอาใน
 เรือนี้เลย จะเอาอะไรก็ได้เลือกเอาไป” นางเกศาวดี
 พายเรือลงไปในเรือ พอก้าวเท้าลงไปนางเกศาวดี
 รากลก็ตกใจนึกกลัวว่า “เรือจะชน พายโหมประพัน
 พายไปยังท่าหน้าที่หัดระอาบ” เรือก็แล่นฉิวไม่ผิด
 ถูกชนจากแหล่งแล่นกลับไปที่เก่า นางเกศาวดีตกใจ
 ไม่ได้สติที่เห็นเรือแล่นออกจากฝั่ง ผ่านบ้านเมือง
 มากมายหลายแห่ง นางร้องให้คร่ำครวญถึงจัมปา
 ชาติ จนกระทั่งเรือมาถึงท่าหน้าที่หัดระอาบ นาง
 รากลพานางเกศาวดีเข้าไปในวัง ให้หัดระอาบ
 ความงามตลอดจนความยาวของผมนาง แต่ว่านาง
 ร้องไห้ไม่ยอมหยุด แม้นางกาน้ำที่หลายปดบโยน
 อย่างไรนางก็ไม่ยอมฟัง ยืนกรานอยู่คำเดียวว่า
 อยากกลับไปหาสามี แต่เมื่อไม่มีใครยอมปล่อยตัว
 นางไป นางเกศาวดีจึงประกาศว่า นางได้ตั้งสัตย์
 ปฏิญาณไว้ว่า จะไม่ขอเห็นหน้าผู้ชายที่ไม่ใช่สามี
 นางตลอดเวลา ๖ เดือน เขาจึงจำใจให้นางไปอยู่บ้าน
 เด็กหลังๆ มีหน้าตาเบียดออกสู่ถนน และนางก็นั่ง
 อยู่ตรงนั้นตลอดทั้งวันทั้งคืน เพื่อเฝ้าดูว่าเมื่อไรสามี
 จะตามมา

ฝ่ายจัมปาชาติ เมื่อตื่นขึ้นไม่เห็นภรรยา ก็นึก
 ได้ทันทีว่า หญิงผู้อ้างตัวเป็นข้า คงจะพาเอาตัวไป

เสียแล้ว ทั้งชนมที่นำมาให้นั้นเชื่อได้แน่ว่าคงต้อง
 เสียชีพ ยอมโยนให้กากิน กากก็ตกลงมาตาย
 จัมปาชาติเศร้าโศกเสียใจแทบจะเป็นบ้า จึงออกจาก
 บ้าน ร้องเรียกชื่อ เกศาวดี เกศาวดี ไปตลอดทาง
 ไม่ผิดคนเสียจริต จัมปาชาติเดินเรื่อยไป ไม่รู้ว่า
 ถึงที่ใดๆบ้าง จนเวลาล่วงไป ๖ เดือนจึงมาถึงเมือง
 ที่หัดระอาบอยู่ เมื่อผ่านประตูวังก็แลเห็นผู้หญิงนั่ง
 ตรงหน้าต่างบ้านตรงกับถนน ทำทางโศกเศร้าน่า
 สะทกใจ จัมปาชาติจึงมองดูให้ถนัด นางก็กำลัง
 จะออกมา พอเห็นกันก็จำได้ แต่ต่างก็ไม่กล้าทักถาม
 อื่นใดให้เป็นที่ตั้งเกศ จัมปาชาติเข้ามาในเมือง
 ได้ยินเรื่องราวของนาง ตลอดจนเรื่องที่นางตั้งสัตย์
 ปฏิญาณ ไม่ขอพบชายที่ไม่ใช่สามีเป็นเวลา
 ๖ เดือน และคำปฏิญาณนั้นจะสิ้นสุดในวันรุ่งขึ้น

ตามธรรมเนียม ในวันที่คำปฏิญาณจะสิ้นสุด
 ลงนี้ มักจะมีพราหมณ์ผู้ทรงคุณวุฒิมาสาธยายให้
 ประชาชนฟังถึงเรื่องราวของบุคคลผู้นั้น ว่าเป็นมา
 อย่างไร จึงได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณเช่นนั้น เรื่องของ
 เกศาวดี พระราชาให้ตีฆ้องร้องบ่าวประกาศหาคน
 ที่จะเล่าเรื่องของนางได้ถูกต้อง จัมปาชาติก็ไปติดของ
 ขอลาได้ ในเช้าวันรุ่งขึ้น พระราชาพร้อมด้วย
 ราชนี ราชนิกา และหัดระอาบบุตรชาย ตลอดจน
 อำมาตย์ข้าราชการบริวาร ประชาชนพลเมืองทั้งหลายพา
 กันมาชุมนุมที่ลานในวัง จัมปาชาตินั่งบนยกพื้นหน้า
 ไว้ให้ด้วยงาม เกศาวดีนั่งหลบอยู่หลังม่าน จัมปา
 ชาติเริ่มเรื่องตั้งแต่ “พราหมณ์ยากจน” บิดาของตน ไป
 จนถึงตอนที่ตนได้พบนางเกศาวดี เข้าไปตอนหนึ่งก็
 ตามนางครึ่งหนึ่ง ว่าเรื่องที่เล่าถูกต้องหรือไม่ นาง

ก็ว่า “ถูกแล้วละ เล่าต่อไปเถอะ ท่านพราหมณ์”
ผู้รู้เรื่องราวที่เล่านั้นถูกต้องหรือไม่ ก็ได้แก่
นางรากษสกับสหัสระดาต นางรากษสฟังเรื่องแล้ว
ก็หน้าซีดลงๆ ส่วนสหัสระดาตฟังดูเห็นเป็นเรื่องราว
ชีวิตของตน ก็โคกจากที่นั่งลงไปกอดผู้เล่าไว้ แล้ว
พูดว่า “นี่ไม่ใช่ใครอื่นเลย จมปาตาดน้องข้านี่เอง”

เมื่อรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นว่าเป็นเพราะนางรากษส
สหัสระดาตก็จัดการฝังนางเสียทั้งเป็นในหลุมที่ตะกั่ว
หนาม จากนั้นสหัสระดาตกับน้องชายก็อยู่ด้วยกัน
อย่างผาสุกเช่นก่อนมา □

๗๗ Folk Tales of Bengal

๗๐๗ Rev. Lal Behari Day.

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๒๐

คำว่า ญัฐ นำหน้าเหมือนกัน แต่ถ้าชักกับวันเกิด
จะตั้งเป็นอักษรอื่นก็ได้ค่ะ”

“ภทรพร”

ข้อคนที่ ๑ หากจะใช้ชื่อคุณแม่เป็น ญัฐภทร
ญัฐพร ความหมายก็จะเป็นดีริมงคลดี

ส่วนข้อคนที่ ๓ ใช้ชื่อทางคุณพ่อเป็น ญัฐอด
(คนเกิดวันศุกร์ใช้ ญัฐ ได้ แต่ใช้ ร. ไม่ได้ จึงเสีย
มาเขียนรูปาดีเสีย) แต่ถ้าไม่ต้องการอย่างนี้ ก็
ยังมีคำ ภฤศ ที่แปลว่าแข็งแรง มีอำนาจ อาจจะเข้า
กับคำ ญัฐได้ (ออกเสียงพริค)

๑๔๕๖/๑ ขอยัดบ้ำประชาชนบำรุง มหาสารคาม
๒๐ มีนาคม ๒๕๑๐

“ดิฉันขอความกรุณาให้อาจารย์ตั้งชื่อให้ลูก
สาวดิฉันด้วยค่ะ ลูกสาวดิฉันเกิดวันศุกร์ ปีมะเมีย
วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๑๐ แรม ๑๔ ค่ำ อยากให้มี
ความหมายไปในทางชื่อเสียง อำนาจ และสวยงาม
ความดีมารด และให้มีอักษรของพ่อแม่อยู่ด้วย
พ่อชื่ออดิทย แม่ชื่อเบญจรงค์”

“เบญจรงค์”

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

เบญจมา - ด้วย ฉลาด ขำขันขำนาญ

สาธิตา - ความดี ความวิเศษสุด

สมดี - (ออกเสียง สุ่มะดี) จิตใจดี มีเมตตา
กรุณา

บางกอกน้อย ชนบุรี ๒๓ มีนาคม ๒๕๑๐

“ดิฉันขอความกรุณาให้อาจารย์ช่วยตั้งชื่อลูกสาวของ
ดิฉันด้วย โดยให้มีอักษรที่เป็นศรีนำหน้า ส่วนอักษร
ที่ตามมา ขอให้เป็นเลข มนต์ และมีตัวอื่นๆ อีก
ก็ได้ เว้นกาลกณีนี ส่วนความหมายนั้นแล้วแต่อาจารย์
จะเห็นสมควร อาจารย์กรุณาตั้งมาหลายชื่อด้วยค่ะ”

“อุษณีย์”

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

อิชญา - เป็นที่รัก ที่สขารมณ์ ที่ได้รับความ
นับถือ เคารพบูชา

อุษณกร - พระอาทิตย์

อิชยา - ฤดูใบไม้ผลิ (ออกเสียง อิศระยา)

□

□

วันที่ 20 ธ.ค. 2510
 โฉมหน้า ญี่ปุ่น
 วรรณ พันธ์ธนา

รากษสกับไก่

ขึ้นชื่อว่ารากษสแล้ว ไม่ว่ารากษสชาติไหน จะหาที่ประพฤติดีๆ ไม่สู้จะได้ รากษสของ ญี่ปุ่นคนนั้นก็เช่นกัน กล่าวว่าเป็นรากษสร้ายนัก รูปร่างน่าเกลียดน่ากลัว ตัวเขียวคราม มีเขาสอก ยืนบนกระหม่อมเขาหนึ่งคู่พิศพิณ รากษสน้อยบน ยอดเขาสูงเยี่ยงเทียมเมฆแห่งหนึ่ง และแม้จะอยู่ถึง ยอดเขาสูงชันอย่างนี้ก็ยังจะทำอะไรร้ายๆ ให้ เกิดร้อนแก่ผู้คนแถบนั้นไม่ได้ เรื่องราวไปคล้ายๆ กับของอินโดนีเซียดังจะเล่าต่อไปคราวหน้า

เช้าวันหนึ่ง ชาวนาที่อยู่แถบภูเขานั้นออกไป ทำไร่ไถนาที่ท้องตน พอไปถึงไร่นาก็ได้เห็นพืชผล ของตนถูกทำลายยับย้อยหมด แสดงว่าต้องมีใครมา ลักขโมยก็เหยียบย่ำเสียจนไม่มีดี แต่ใครเล่าจะเป็นผู้บังอาจมาทำการร้ายๆ อย่างนี้ ชาวนาเหล่านั้น พิจารณาทั่วแล้ว เชื่อแน่ว่าคงไม่มีใครนอกจาก รากษสร้ายตนนั้น เพราะมีรอยเท้าใหญ่หิมาทัว บริเวณไปหมด

พอเห็นอย่างนี้พวกชาวนาพากันแค้นเคืองยิ่งนัก ยิ่งมองดูพืชผลที่ถูกหักถอนไปยิ่งแค้นหนักขึ้น ต่าง คนต่างแหงนหน้ามองขึ้นไปบนภูเขา พร้อมกันนั้นก็ ร้องตะโกนคำว่ารากษสนั้นว่า “เจ้ารากษสร้ายกาจ

เมื่อไหร่เจ้าจะเลิกทำการชั่วร้ายอย่างนี้เสียที”

รากษสได้ยินเช่นนั้นก็นั่งมองลงมาจากยอดเขา แล้วแผดเสียงตอบลงมาว่า “ก็เอาคนมาให้ข้ากิน วันละคนซี ข้าจะได้เลิกรบกวนพวกเจ้า”

พวกชาวนาไม่เคยได้ยินเรื่องรากษสที่พูดจาเอา แต่ได้โดยไม่ละอายใจอย่างนี้มาก่อนเลย จึงต่าง แสดงความเคียดแค้น ชูหอก เสียม พลั่วที่ตนถือมา พลังร้องตะโกนว่า “หนอยแน่ เจ้าคิดเจ้าเป็นใคร จึงบังอาจมาเรียกรวองเอาคนไปกินวันละคนทุกวัน”

“เป็นรากษสที่เหนือกว่ารากษสทั้งปวงในแผ่น ดินนะซี” รากษสร้องตอบ “รู้แล้วไซ้ไหมล่ะว่า เราเป็นใคร เพราะฉะนั้นไม่มีอะไรที่เราจะทำได้ ชะ ชะ ชะ” รากษสพูดแล้วก็หัวเราะเสียงก้องภูเขา จนต้นไม้ใบหญ้าสั่นไหวไปหมด

“เออเน” พวกชาวนาร้องตอบ “ลองมาทดสอบ กันดูก็ได้ว่าเจ้าจะเก่งจริงอย่างว่าหรือไม่ เอาอย่างนี้ นะ คือถ้าเจ้าเก่งจริงต้องทำบันไดหินจากนาของเรา ขึ้นไปบนยอดเขาเป็นจำนวน ๑๐๐ ขั้นให้เสร็จในคืน เดียว ถ้าเจ้าทำอย่างนั้นได้ละก็เรายอมรับว่าเจ้าจะ ทำอะไรก็ได้ และเมื่อเจ้าต้องการให้เราทำอะไร เราจะต้องยอมทำตาม”

“ตกลง” รากษสตะโกนร้องตอบมา “ถ้าเราทำไม่เสร็จตามที่เจ้าว่าก่อนก็ขันทะก็ เราสัญญาว่าเราจะไปให้พ้นจากที่นี่ แล้วจะไม่มารบกวนพวกเจ้าอีกเลย”

แต่ว่ารากษสนั้นไม่ได้ใจความเก่งของตนสักเท่าใดนัก ต้องคิดหาวิธีกันแพ้ไว้ก่อน วิธีของรากษสนั้นก็คือ พอตกคำทุกแห่งมีคณินทิตแล้ว รากษสนั้นก็ถลानเข้าไปแถบเด้าไก่ของชาวนา หาที่คลุมหัวคล้ายหมวก ทำด้วยฟางเอาไปครอบหัวไก่ไว้หมดทุกตัว เพื่อว่าไก่จะได้ไม่แลเห็นแสงตะวัน เมื่อไม่เห็นแสงตะวัน ไก่คงนึกว่าตะวันยังไม่ขึ้น ก็จะไม่ขัน ตนจะได้มีเวลาทำทัน

เสร็จธุระแล้วรากษสก็อุทานออกมาว่า “ทีนี้เราจะไปทำบันไดขึ้นให้เสร็จเสีย” แล้วก็ไปตั้งหน้าทำทางขึ้นเขาเป็นบันไดหินทีละขั้นๆ ให้ได้ ๓๐๐ ขั้น

รากษสนั้นเรียวยาวร่างกำลังดี จึงทำงานได้แข็งท่งยังรวดเร็วอีกด้วย รากษสทำมาได้ ๘๘ ขั้น พอถึงตะวันเริ่มจะขึ้นแล้ว รากษสนึกขึ้น คิดว่า ‘ไก่พวกนั้นคงจะไม่ขัน’ (อ่านต่อหน้า 114)

ข้อดี

“ท่านผู้อ่านและที่สนใจข้อข้อ โปรดกำหนดอักษรที่ต้องการมาให้ด้วย หากเป็นนามสกุลก็ขอให้บอกมาให้ละเอียดสักหน่อยว่าต้องการความหมายไปในทางใด จะให้เสียงใกล้เคียงกับคำอะไรที่ต้องการเปลี่ยน ถ้าเป็นวันพุธ ก็ให้บอกเวลาเกิดมาด้วย”

● บ. พันธุเมธา ●

ที่บ้าน วันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๑๐

“ดิฉันขอความกรุณาช่วยตั้งชื่อให้บุตรหญิงของดิฉันค่ะ เกิดวันศุกร์ที่ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๐ ปีมะเมีย อยากให้เป็นอักษร ข. หรือ จ.”

“พรรณ”

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

ธฤติมา - ยืนดี มีสุข พึ่งพอใจ มั่นคง

ธฤชนิ - รัศมี

จันทมาส - พระจันทร์

ถนนเพชรบุรี พระนคร ๒๐ มีนาคม ๒๕๑๐

“ดิฉันติดตามอ่านการตั้งชื่อของอาจารย์รู้สึกชอบมาก เพราะได้ความหมายดี

ดิฉันขอความกรุณาให้อาจารย์ช่วยแปลความหมายของชื่อ สิริวิมล เป็นผู้หญิง เกิดวันพฤหัสบดี ปีมะเมีย เดือนธันวาคม และอีกคนชื่อ ทัดเทพ เป็นผู้ชาย เกิดวันอังคาร ปีระกา เดือนสิงหาคม ชื่อนี้จะเหมาะสมกับเด็กหรือเปล่าคะ และมีความหมายว่าอะไร”

“สมาธิสตรสาร”

ชื่อทั้งสองใช้ได้

สิริวิมล แปลว่า บริสุทธิ์ สะอาด หมดจด และมีดีริความงาม

ความรุ่งเรือง

ทัดเทพ แปลว่า เทพประทาน

(อ่านต่อหน้า 115)

บางที คำว่า คุ ก็อยู่หน้าประธานของประโยค เช่น คุเขาดบายดี คุดนามหญ้านานี้ ความหมายคล้าย กันกับเมื่อคุอยู่หลังประธานของประโยค แต่ว่าคงจะ เน้นกว่าคำว่า คุ จึงได้มาอยู่ข้างหน้าประโยค หรือถ้า พิจารณาอีกแง่หนึ่ง อาจถือได้ว่า คุ ที่อยู่หน้าประโยค เป็นกริยาของประธานอื่นซึ่งละไว้ ไม่ปรากฏใน ประโยค อาจเป็น ฉัน คุ เธอ คุ หรือคุณ คุ ก็ได้ แต่แต่ความที่มาจากหน้า แต่กระนั้น คุ ในประโยค เหล่านี้ ความหมายก็ยังไม่เหมือนกับคำกริยา คุ ที่

หมายความว่า คุตาเพื่อให้เห็น เวลา คุ จะต้องมีความอื่นมารับข้างท้ายอีก จึงจะได้ความสมบูรณ์ ถ้าจะต้องเปรียบเทียบประโยคว่า ฉัน คุ เขา กับฉัน คุ เขาด้วยคำว่า แม่ จะเห็นว่าคำว่า คุ ในแต่ละประโยค ความหมายผิดกัน

คุ มีความหมายและหน้าที่ได้หลายอย่างดัง กล่าวแล้ว เมื่อเห็น คุ จึงต้องพิจารณา คุ ให้เห็นว่า คุ ในที่นั้นมี ความหมายและหน้าที่อย่างไร

□

□

นางรากษสกับไก่-ต่อจากหน้า ๒๑

ตามเวลาหอก แล้วที่จริงก็เหลือบันไดอีกเพียง ๓๐๐ ขั้นเท่านั้น มีเวลาเหลือตั้งมากมายพอจะ ทำได้ตามสบาย

แต่รากษสนั้นคิดผิด ผู้ที่ไม่ยอมให้รากษสใช้ กลไกทำตามดบายนั้นยังมี ผู้นั้นได้แก่นางฟ้าผู้สิง สถิตอยู่ในภูเขานั้นเหมือนกัน นางฟ้าเฝ้าดูการกระทำ ของรากษสมาแต่ต้นจนรู้เห็นกลไกอันดำขำนั้น ฉะนั้นพอเห็นรากษสกำลังจะทำบันไดขึ้นสุดท้าย นางฟ้าก็เหาะลงมาจากภูเขา มาถอดฟางที่คลุมหัวไก่ ตัวผู้ตัวหนึ่งออก

พอไก่ตัวนั้นแลเห็นแสงตะวันเรือง ๆ ขึ้นเช่นนั้น ก็โก่งคอขึ้นดังต้นตามประสาไก่ญี่ปุ่นว่า “โกเกโกโก โโก” เสียงไก่ตัวนั้นปลุกไก่ตัวอื่นทุกตัวที่มีฟางคลุม หัวดำคึกคึกว่าตะวันยังไม่ขึ้น ให้ตื่นขึ้น แล้วต่างก็ขึ้น กันยกใหญ่

ไต่ขึ้นเสียงไก่ขึ้น รากษสอดแปลกใจไม่ได้ พร้อมกับนั้นก็ทราบออกมาว่า “หมกกัน เราแพ้เขา เสียแล้ว คุเถอะ เหลือก่อนหินอีกก่อนเดียวแท้ ๆ ที่เดียวที่จะต้องแบกเขาไปทำบันไดขึ้นสุดท้าย”

แต่รากษสนั้นก็ยังดีที่รักษาคำมั่นสัญญา เมื่อ แพ้เขาแล้วทำบันได ๓๐๐ ขั้นไม่เสร็จทันไก่ขึ้น ก็ ยอมจากไปแต่โดยดี รากษสเอามือเกาะเขาบนหัว อย่างเศร้าใจ แล้วก็หายไป ในภูเขาไม่กลับมาให้ ใครเห็นหรือมารบกวนอย่างแต่ก่อนอีก

บรรดาชาวนาแถบภูเขานั้นจึงอยู่กันต่อมาอย่าง ผาสุก เมื่อช่วยกันทำบันไดขึ้นสุดท้ายแล้ว ก็ยังได้ มีที่พักผ่อนหย่อนใจ ไต่ขึ้นไปชมวิวดบนเขาในฤดู ร้อนอีกด้วย □

(จาก Japanese Children's Favourite Stories
ของ Florence Sakade)

นิทาน อินโดนีเซีย

บรรณ พันธุละธา

ธิดารากษส

เรื่องนี้เป็นตำนานภูเขามังกับภูเขาสี
เศครเวดี การที่จะเกิดภูเขาสองลูกนั้น ชาวอินโด
นีเซียเล่าว่าเป็นเพราะความขโมยของยักษ์ร้ายตน
หนึ่ง และนำแปลกที่ความขโมยของยักษ์อินโดนีเซีย
ไปเหมือนกับยักษ์ญี่ปุ่นเข้าได้ ดังได้เล่าไว้เมื่อคราว
ที่แล้ว

ยักษ์ร้ายที่กล่าวถึงนี้ เขาเรียกว่า รากษส เป็น
ผู้ครองเขาดเมรุ ที่เขาว่าเป็นภูเขาค้นศักดิ์สิทธิ์ของ
พระอินทร์ รากษสมีความสำคัญอย่างหนึ่ง ตรงที่
มีลูกสาวสวย เป็นขรรคมดาอันว่าลูกสาวสวยพ้อย่อม
ต้องรักและหลงใหลยิ่งกว่าสมบัติใดๆ รากษสเฝ้า
ดูแลลูกสาวไม่ให้คนใดล่ายตาไปได้ทั้งกลางวันกลาง
คืน ทั้งยังไม่ยอมให้ใครอื่นเห็นลูกสาวของตนอีก
ด้วย แต่ถึงพ่อจะควบคุมดูแลอย่างไร ย่อมจะมีวัน
เผอเรอ และลูกสาวย่อมมีวันที่จะอยากหลบรอดล่ายตา
พ่อเข้าบ้าง ฉะนั้นวันหนึ่งขณะที่รากษสออกสำรวจ
ตรวจตราบ้านเมืองได้พิภพอย่างเคย ลูกสาวรากษส
ก็เกิดความอยากเห็นโลกภายนอกอาณาจักรของ
บิดาขึ้นมาในทันใด ขอได้เห็นเพียงครั้งเดียวเท่านั้น
ก็ยั้งคิด คิดดังนั้นนางก็ออกจากเขาดเมรุหนีเที่ยวขึ้นมา
ยังพื้นพิภพ

พอโผล่ขึ้นมาในตอนแรก แดงแดงจ้าเดี่ยว
นางตาฟางมองอะไรไม่เห็น แต่พอตาชินกับแสง
สว่างเท่านั้น ภูเขาน้อยของรากษสก็เกิดขึ้นเด่นและ
ติดอกติดใจดังต่างๆที่ได้เห็นอยู่รอบๆตัวไม่ได้ นาง
เดินไปเดินไปด้วยดีทำอันแล้วมาและเร็วจนดูเหมือน
เหาะลอยไปเหนือทุ่งนาอันงามอร่ามตา เหนือทุ่ง
หญ้าที่แผ่กระจายเต็มหญ้ากินอยู่ ถ้าธิดารากษส
ท่องเที่ยวชมทิวทัศน์กันอยู่แต่ผู้เดียว เรื่องก็อาจจะไม่
เกิดขึ้น แต่มีบังเอิญให้ได้พบผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่
ตรงหน้าในประเดียนั้น นางมองดูชายคนนั้นแล้ว เห็น
ว่าคล้ายๆกับบิดาของนาง ผิดกันก็ตรงที่ชายนั้น
หนุ่มกว่าและหล่อเหลากว่าเท่านั้น ชายผู้นั้นถามนาง
ด้วยเสียงนุ่มนวลเป็นกันเองว่า “นางเป็นใครนะ”

หญิงสาวธิดารากษส ผู้ไม่เคยได้ยินเสียงผู้ชาย
อื่นใด นอกจากเสียงอันดังก้องกังวलोंของบิดา มา
ได้ยินเสียงชายหนุ่มเช่นนั้น แม้จะพูดด้วยเพียง ๒-๓ คำ
ก็อดถูกอกถูกใจวิหิตของชายหนุ่มไม่ได้ ถึงกับ
เล่าให้ฟังว่า

“ข้าคือเทวีรุ่งระ ลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนของ
รากษสผู้เรืองอำนาจแห่งเขาดเมรุ ข้าเพิ่งจะเคยออก
จากอาณาจักรของพ่อมาเที่ยวบนพื้นพิภพครั้งแรกเป็น

ครั้งแรก ได้เห็นอะไรด้วยจางๆ
เข้าวันแล้ว ข้าข้างอยากอยู่บน
พื้นพิภพเรื่อยไปเสียจริง แม้จะ
ต้องศูนย์เสียความเป็นอมตะอย่าง
เทวดาก็ตามที” แล้วนางถาม
ต่อไปว่า “ท่านละ เป็นเทวดา
หรือเป็นราชา?”

“เป็นลูกชายราชา” ชาย
หนุ่มตอบ “ข้าพเจ้านี้เป็นราชา
ผู้รักษาเทวาลัยของเทวดา พระ
พรหมเป็นผู้แต่งตั้งทีเดียวนะ พ่อ
ข้าเป็นราชาที่ยิ่งใหญ่และเรื่อง
อำนาจเหมือนกันละ เกือบจะ
เท่าๆกับบิดาของนางละมั้ง พ่อ
ข้าชื่อโบรโม ที่ข้ามานี้ละ มา
ไล่ล่าแคว้นหาภรรยา เทพทั้งหลาย
ช่วยเมตตามอบมาว่า ข้าจะได้พบ
หญิงสาวสวยโกลีฎาลูกโกลีฎ
หนึ่งแถบนี้ และบัดนี้ข้าก็ได้พบ
แล้ว” ชายหนุ่มลงท้ายอย่างมี
ยืนยันมีความสุข

ได้ยินชายหนุ่มกล่าวดังนั้น
แทนที่เทวียุรงค์จะปิติยินดีตาม
ไปด้วย นางกลับมองดูชายหนุ่ม
อย่างเศร้าๆ พลงง่ายหน้า กล่าว
ว่า “ข้าแต่งงานกับท่านไม่ได้
หรือท ท่านก็เห็นว่าพ่อรักข้ายิ่ง
กว่าอะไรหมด(อ่านต่อหน้า 110)

ข้อดี

“ท่านผู้อ่านและที่สนใจข้อ โปรดกำหนดอักษรที่ต้องการ
มาให้ด้วย หากเป็นนามสกุลก็ขอให้บอกมาให้ละเอียดสักหน่อยว่า
ต้องการความหมายไปในทางใด จะให้เสียงใกล้เคียงกับคำอะไรที่
ต้องการเปลี่ยน ถ้าเป็นวันพุธ ก็ให้บอกเวลาเกิดมาด้วย”

● บ. พันธเมธา ●

๒๖ มีนาคม ๒๕๑๐

“ดิฉันขอความกรุณาให้อาจารย์ช่วยตั้งชื่อบุตรชายของ
ดิฉัน ขอให้มีความหมายหนักไปทางอำนาจและวาสนานะคะ แ
เกิดวันจันทร์ที่ ๒๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๘ ส่วนลูกสาวดิฉันเกิด
วันจันทร์ที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๐๘ และได้ตั้งชื่อว่า “นัยนา” ไม่ทราบ
ว่าจะใช้ได้หรือไม่ ถ้าใช้ไม่ได้ขอความกรุณาอาจารย์ช่วยตั้งชื่อ
ให้ด้วยค่ะ คุณพ่อของแกมีอักษร น. นำหน้า ส่วนดิฉัน จ. นำหน้า
ค่ะ”

“จุลจันทร์”

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

นัยนา ใช้ไม่ได้สำหรับคนเกิดวันจันทร์ หากต้องการคำ นัยนา
ที่แปลว่า ดวงตา ใต้ ดวงตาอันแดงดูใหม่ดังนี้

กฤษณนัยน์ - ดวงตาดำ

หุยนัยน์ - ดวงตาร่ำเรงยินดี (ออกเสียง ھرยดะนัย)

ถ้าต้องการตั้งชื่อมารดาว่า จุลจันทร์ ก็มี กณจันทร์ กฤ
จันทร์ แปลว่า จันทร์น้อย

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

จรวนต์ - ที่มีความประพฤติดี (ออกเสียง จะรวนต์)

ชัตนรร - เมฆฝน

ชนัส - สวรรค์

(อ่านต่อหน้า 114)

เผ้าดูแลรักษายังกว่าดวงตาเสียอีก พ่อจะไม่มัววัน
ยอมให้ข้าแต่งงานกับรากษสเป็นอันขาด ยิ่งลูกชาย
รากษสโบรโมด้วยแล้ว แน่เหลือเกินว่าไม่มีทาง”

รากษสหนุ่มมองดูเทวียุรงค์อย่างประหลาดใจ
ถามว่า “ทำไมละ”

หญิงสาวตอบตรงๆ ว่า “ก็เพราะว่าพ่อของ
ท่านคอยแต่จะตั้งไฟมหาวินาศกับขรรดากาที่เป็นหิน
ร้อนเดือดให้ไหลจากภูเขาตลงมาท่วมทุ่งนาอันอุดม
สมบูรณ์ทุกหนเขตภูเขาของเรา เพียงคนเดียวเท่านั้น
พ่อของท่านก็ทำให้ท่านกลายเป็นที่แห่งแสง หมด
ความหมายไปเลย เพราะอย่างนี้แหละพ่อข้าถึงต้อง
เป็นศัตรูกับพ่อท่าน”

“แต่จะอย่างไรก็ตาม ข้าจะต้องไปพูดกับพ่อ
ของนางให้จงได้” รากษสหนุ่มกล่าว และในวันนั้น
เอง ก่อนตะวันตกดิน รากษสหนุ่มนั้นก็ได้ไปถึง
ภูเขาดเมรุอันศักดิ์สิทธิ์ และได้พบกับรากษสผู้เรือง
อำนาจดังนั้นจริงๆ รากษสหนุ่มถามขึ้นว่า

“ข้าอยากแต่งงานกับเทวียุรงค์ จะได้หรือไม่”

ไต่ยนถ้อยคำที่รากษสหนุ่มบังอาจกล่าวแก่ตน
เช่นนั้น รากษสผู้บิดาเทวียุรงค์ก็คารามต้นคดีย
ความแค้นเคือง และยังคารามตั้งต้นขึ้นอีกเมื่อไต่ยน
เทวียุรงค์บิดาถูดกล่าวดำทับขึ้นว่า

“ถ้าพ่อไม่ยอมให้ลูกแต่งงานกับเขาละก็ ลูกจะ
ไปหารากษสโบรโมศัตรูของพ่อ แล้วก็กระโดด
ภูเขาไฟที่นั่นให้ตายๆ ไปเสีย”

รากษส เจ้าแห่งดเมรุคารามเอะอะออกไปแล้ว
ดังนั้น กัดบิณกถ์ขึ้นมากว่า โอ ถ้าเราไม่ยอมให้
เทวียุรงค์แต่งงานกับเจ้าหนุ่มนั้น รากษสโบรโม
อาจจะโกรธขึ้นมา เกิดปล่องไฟ ปล่องขรรดากา
ตลงมาทำลายทุ่งนาอันอุดมของเราละ จะว่าอย่างไร
มิหนำซ้ำยังจะได้ลูกสาวเราไปเป็นเครื่องตั้งเวรเสีย
อีก ถ้าหากเทวียุรงค์เกิดจะกระโดดภูเขาไฟตาย
จริงๆ

คิดดังนั้นแล้ว รากษสแห่งดเมรุจึงกล่าวแก่
รากษสหนุ่มว่า “นี่นะ พ่อคนโปรดของพระพรหม
ผู้ยิ่งใหญ่ ตั้งหลายปีมาแล้ว ข้าได้รับปากกับเทพ
ทั้งปวงว่า ข้าจะยกลูกสาวให้แต่งงานกับผู้ที่มั่งคั่ง
และอำนาจเหนือธรรมชาติเท่านั้น เพราะฉะนั้นคนที่
จะมาเป็นลูกเขยข้า ก็ต้องเป็นลูกเทวดา ไม่ใช่ลูก
รากษส และเพื่อพิสูจน์ว่าผู้จะเป็นลูกเขยข้า เป็น
ลูกเทวดาจริง ผู้นั้นจะต้องทำทะเลทรายล้อมรอบ
โบรโมศัตรูของข้าให้เสร็จภายในคืนเดียว คือ ตั้งแต่
ตะวันตกดินไปจนถึงไก่ขัน ชันหนแรกนะ ทะเลทราย
นั้นต้องลึกพันฟุต กว้างพันฟุต เพื่อว่าไฟจะได้ไม่มา
ทำความเสียหายให้แก่ทุ่งนาของเราอีกต่อไป และ
ขรรดากาหินร้อนๆ นั้นมาถูกทรายก็จะดับเย็นไป
เอง ถ้าเจ้าเก่งจริง เจ้าทำได้สำเร็จดังว่าภายในคืน
เดียว เจ้าก็จะได้ลูกสาวของข้า แต่ถ้าเจ้าทำไม่
สำเร็จทันเวลาละก็ เจ้าจะต้องกลายเป็นหิน แล้ว
ก็จะคงอยู่อย่างนั้นเป็นพันๆ ปี ตั้งพันๆ ครั้งทีเดียว”

รากษสหนุ่มนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็เงยหน้าขึ้น

‘เหลืออีกเพียงสิบกว่าฟุตเท่านั้นก็จะเต็ม ก่อน
ตะวันจะขึ้น และแล้ว...’ คิดได้เพียงนี้ ชายหนุ่มก็
ก้มหน้าก้มตาทำงานต่อไปไม่หยุดยั้ง หยิบกะลามา
ตักทรายแล้วก็เทไปเรื่อย

ถึงตอนนั้น ราชสดแห่งเซาต์เมอร์อันศักดิ์สิทธิ์
กำลังจ้องมองฝ่าความมืดลงมาดูว่าราชสดหนุ่มทำ
งานอันยิ่งใหญ่ขนาดไหนสักอย่างหรือไม่ และเมื่อ
รู้แจ้งเห็นจริงแล้วงานนั้นต้องเสร็จก่อนตะวันรุ่ง
เป็นแน่แท้ และตนก็จะต้องเสียลูกสาวแสนรักให้
ราชสดหนุ่มนั้นไป เพราะถึงอย่างไร เจ้าแห่งเซาต์
เมอร์อันศักดิ์สิทธิ์ก็ต้องรักษาคำมั่นสัญญา ราชสด
นั้นก็ให้รู้สึกโกรธยิ่งนัก ยิ่งได้ยินเสียงราชสดหนุ่ม
เหวี่ยงทรายไปยังกองทรายใหญ่นั้นอีกกะลาหนึ่ง
เสียงดังสนั่นไม่ผิดเสียงฟ้าร้อง ราชสดเจ้าเซาต์เมอร์
ยิ่งโกรธหนักขึ้น พิมพ์ออกมาว่า

‘เหลืออีกสองสามฟุตเท่านั้น งานของมันก็จะ
เสร็จ ยิ่งอีกตั้งนานกว่าจะรุ่งอรุณ จะคอยเสียงไก่ขัน
ก็ เอ๊ะ นั่นเสียงอะไร เสียงไก่ขันหรือ อ้อ ไม่ใช่ล่ะ
หนูเราแว่วไปเองต่างหาก’ และก็จริงอย่างนั้น ราชสด
ไม่ได้ยินเสียงอื่นใดเลย นอกจากเสียงกะลาตักทราย
‘ก็ถ้าย่างนั้น’ ราชสดคิดต่อไปใหม่ ‘เราลอง
ได้ยินเสียงไก่ขันหรือไม่ เพื่อจะยังอาจช่วยไม่ให้
ต้องเสียลูกสาวไป แล้วเรารักเป็นราชสดครึ่งเทวดา
เข้าไปแล้ว นึกอยากจะทำอะไรก็ได้’

คิดดังนั้นแล้ว ราชสดก็ได้ยินเสียงไก่ขันของ
อินโดนีเซียว่า “กูเกเตกู” ขึ้นมาในทันใด ไก่ทั้งหลาย
ตามหมู่บ้านต่างๆก็ขึ้นรับว่า “กูเกเตกู” เช่นเดียวกัน
เมื่อไก่ขันนั้นแสดงว่าเริ่มวันใหม่แล้ว

ราชสดหนุ่มได้ยินเสียงไก่ขันเช่นนั้น ทั้งโกรธ
ทั้งท้อใจ เพราะทะเลทรายนั้นเหลืออีก ๓ ฟุตเท่านั้น
ก็จะเต็ม ชายหนุ่มกำหนดแน่วด้วยความแค้น แล้ว
ก็เหวี่ยงกะลาตักทรายได้เต็มไปให้พ้นจากตัวอย่าง
แค้นเคือง ด้วยแรงเหวี่ยงนั้นทำให้กะลาไปคว่ำจมลึก
อยู่ในหลุมที่ตักทรายขึ้นมารอบๆภูเขาโบโรโม กล่าว
กันว่า กะลาใบนั้นยังคงอยู่ที่นั่นตลอดไปชั่วกัลป์
ชั่วกัลป์ แต่กลายเป็นภูเขาสูง เรียกกันว่าภูเขา
บาโตะ (หรือภูเขาทะเล)

ในขณะที่ราชสดเหวี่ยงกะลาใบนั้น ก็ได้ยิน
เสียงหวีดร้อง เมื่อเงยหน้าขึ้นดู ก็เห็นดวงดาวห้าแฉก
ของเทวียุโรปะกำลังจับจ้องมาที่ตน ผมหงอกเทวี
ดยายอยู่รอบตัว ราชสดหนุ่มร้องบอกนางอย่าง
เศร้าๆว่า “เกมบิงมานิส เกมบิง แม่ดอกไม้น้ำรัก
งานที่ข้าทุ่มแรงทำไว้ผลเสียแล้ว ไม่ได้อะไรเลย”

แต่ว่าเทวียุโรปะไม่ทันได้ตอบว่าประการใด
เพราะนางกลายเป็นหินไปเสียก่อนแล้ว และก็ได้อีก
กลายเป็นภูเขาที่คนเรียกว่า เกมบิง ตามถ้อยคำอัน
แสดงความรักคำสุดท้ายของราชสดที่กล่าวแก่นาง
ส่วนราชสดหนุ่ม ก็ได้กลายเป็นภูเขาไปตามสัญญา
ที่ให้ไว้แก่ราชสดเจ้าเซาต์เมอร์ ภูเขาสูงนี้มีชื่อว่า
เศครเวติ (คงคล้ายกับเศครเวติ-ผู้มียอด) ราชสด
ผู้บิดาเทวียุโรปะ มาตอนนั้นเกิดกลัวพระพรหมจะ
พิโรธ จึงต้องซ่อนตัวอยู่ในถ้ำลึกของเซาต์เมอร์
นับว่าถูกลงโทษอย่างแรงเหมือนกัน ถึงไม่มีใคร
ลงโทษ ก็ลงโทษตัวเอง คือต้องซ่อนตัวอยู่ที่นี่
นั่งไปพลางถอนใจไปพลาง ครว้าครวญถึงชีวิตคน
ทั้งสองที่ตนทำลายเสียอย่างทารุณ พอดอนใจ

ที่หนึ่งก็จะมีควันทวนพันออกมาจากยอดเขา แล้วก็
แผ่ไปทั่วท้องฟ้า

รากษสเจ้าเขาตมเริงยังต้องนั่งอยู่อย่างนั้น ถอน
ใจอย่างนั้น ครางอย่างนั้น แล้วก็พ่นควันทวนออก
มา จนกว่ารากษสที่กลายเป็นภูเขาดังครเวดึกกับ
เทวียุรงค์ก็กลายเป็นภูเขากลับไปนั้นจะกลาย
ร่างมาเป็นมนุษย์ หลังจากที่เข็นหินมาแล้วตั้งพันๆ

บี เป็นพันๆครั้ง และจนกว่าภูเขาโบรโมจะจมหาย
ดับไปไม่ให้เห็น ท้ายที่สุดจนกว่าทะเลทรายที่รากษส
หนุ่มสร้างขึ้นมาขึ้นนั้น จะกลายสภาพกลับไปเหมือน
สภาพเดิมดังแต่ยังไม่ไต่เริ่มลงมือทำ เมื่อนั้นแหละ
รากษสร้ายผู้ขโมยทองจึงจะพ้นโทษ

จาก Indonesian Fairy Tales

ของ Adele de Loeuw □

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๒๑

๒๗ มีนาคม ๒๕๑๐

เรียน ท่านบรรณาธิการ

“ดิฉันขอขอบพระคุณอาจารย์ช่วยอธิบายรายชื่อข้างล่าง
นี้ว่ามีควันทวนพันอย่างไร

อสนี อสนีย รัตนาวดี

และคำทั้งสามนี้เหมาะสำหรับผู้เกิดวันจันทร์
หรือเปด่าคะ และถ้าจะให้ชื่อเด็กที่เกิดวันจันทร์ผู้ชาย
ควรจะชื่ออะไรถึงจะดีคะ”

“จากผู้ที่เป็นสมาชิกคนหนึ่ง”

รัตนาวดี แปลว่า พวงแก้ว

อสนี แปลว่า ด้ายฟ้า พระอินทร์ ฟ้าแดบ ฟ้าร้อง

อสนีย ไม่มีรูปนัยทั้งในบาลีและสันสกฤต

ทั้ง ๓ ชื่อ ใช้ไม่ได้สำหรับคนเกิดวันจันทร์

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

จนัสวัน (ออกเสียงคะนัดวัน) เสียงฟ้าร้อง

อนัญชน - ท้องฟ้า ชื่อพระวิษณุ

อศมน - เมฆ ด้ายฟ้า ภูเขา

๑๒๔ บ้านสุขกันตะ ต.ท่าราบ จ.เพชรบุรี

๒๗ มีนาคม ๒๕๑๐

“ดิฉันขอความกรุณาให้อาจารย์ช่วยตั้งชื่อให้
บุตรชายของดิฉันด้วยคะ ขอหลายๆชื่อนะคะ เพื่อ
เลือก บุตรชายของดิฉันเกิดวันจันทร์ที่ ๓๐ พฤษภาคม
ค.ศ. ๒๕๐๘”

“สุภาพ”

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

สหัสวัต (ออกเสียง สะหัดสะวัต) ที่มีอำนาจ

อหัสกร - พระอาทิตย์

มัสกร - ความรู้

ถนนโกสีย์ นครสวรรค์ ๒๔ มีนาคม ๒๕๑๐

“ดิฉันอยากจะขอความกรุณาอาจารย์ช่วยตั้งชื่อ

ให้บุตรสาวของดิฉัน ซึ่งเกิดวันจันทร์ที่ ๕ ตุลาคม
ปีถุน ให้มีอักษร “พ” ด้วยนะคะ”

“อรชร”

นิทานจีน

เล่ม ๑

ฉบับ ๒ ๒๕๑๐

บรรณ พันธุมะณี

ดอกกุหลาบสีคราม

ครั้งหนึ่ง ยังมีจักรพรรดิจีนองค์หนึ่ง ซึ่งเลื่องลือกันทั่วว่ามีราชธิดาสวยนักหนา ความงามนั้นพรรณนากันไปต่างๆ ที่สำคัญก็คือ ราชธิดาองค์นี้มีพระบาทเล็กที่สุดในโลก ดวงเนตรนั้นดุจไฉเหมือนมณีนีลมา เที่ยงหัดเราะสรวลสันต์ของนางฟังไพเราะเหมือนเสียงระฆังเงิน ส่วนความฉลาดเฉียบแหลมนั้นก็มิแพ้ความงาม เจ้าหญิงราชธิดาสามารถท่องโคลงกลอนของกวีเอกๆ ได้ดีกว่าใครๆ ในแผ่นดิน คงจะเพราะความงามความฉลาดของเจ้าหญิงนั่นเอง ทำให้จักรพรรดิราชบิดาที่น่าจะหมกหมุ่นกังวล (เพราะถึงพระชนมายุจะล่วงไปมากแล้ว แต่ก็มีโอรส และโอรสก็มีโอรสที่วางใจได้ว่าจะสืบราชสมบัติต่อไปได้ด้วยดี) กลับกังวลพระทัยยิ่งนัก ถึงกับตั้งพระทัยไว้ว่าจะต้องได้เห็นราชธิดาเสกสมรสกับบุคคลที่สมควรให้ได้ก่อนสวรรคต

เมื่อข่าวแพร่ไปว่า จักรพรรดิจีนทรงปรารถนาจะให้ราชธิดาได้เสกสมรสเช่นนั้น ก็ได้มีผู้สนใจใคร่ได้เสกสมรสกับเจ้าหญิงราชธิดามากมายไม่น้อยกว่า ๑๕๐ คน แต่เมื่อแต่ละคนได้รับแจ้งจากอำมาตย์ผู้ใหญ่ถึงเงื่อนไขที่จักรพรรดิจีนวางไว้ว่า “ใครอยากจะได้เสกสมรสกับราชธิดา จะต้องหาดอกกุหลาบสีครามมาถวาย” เช่นนั้นแล้ว ต่างก็พากันงงัน นึก

ไม่ออกว่าดอกกุหลาบสีครามเป็นอย่างไร จะไปหาได้ที่ไหน ในที่สุดชายหนุ่มจำนวน ๑๕๐ คน ก็พากันเลิกความคิดที่จะเสกสมรสกับเจ้าหญิงไปเสีย ๕๐ คน เพราะเห็นว่าเงื่อนไขที่จะต้องหาดอกกุหลาบสีครามมาถวายนั้นเป็นเรื่องเหลวไหลเกินไปไม่ได้

ส่วนชายอีกร้อยคนนั้นไปตั้งหน้าหาดอกกุหลาบสีครามให้ได้ คนหนึ่งเป็นพ่อค้าผู้มั่งคั่ง ได้ตรงไปยังร้านขายดอกไม้ที่ใหญ่ที่สุดในเมืองนั้น บอกเจ้าของร้านว่า “เราต้องการดอกกุหลาบสีคราม ไปเลือกอย่างดีที่สุดมาดอกหนึ่ง”

เจ้าของร้านได้ยินแล้วก็ขอโทษขอโพยมากมาย อธิบายว่า “ได้โปรดเถอะท่าน ร้านข้าพเจ้าไม่มีดอกกุหลาบสีครามขายเลย มีแต่สีแดง สีขาว สีชมพู สีเหลืองอยู่มากมาย ที่จริงก็ยังไม่เคยมีใครมาถามหาซื้อกุหลาบสีครามด้วย”

“ถ้าอย่างนั้น” พ่อค้าพูด “ไปหามาให้ได้สักดอกหนึ่ง เสียเท่าไรก็เสียไปไม่ว่า ขอให้ได้มากี่ดอกก็ได้”

พ่อค้ากำชับอีกครั้งหนึ่ง เจ้าของร้านก็รับปากว่าจะพยายามหาให้ แต่เกรงว่าราคาสูง เพราะหายาก

ส่วนชายหนุ่มอีกคนหนึ่งนั้นเป็นนักบวชและกล้า

หาญเป็นที่สุด เมื่อตั้งใจจะเล่า
หาดอกกุหลาบดีคราม ก็ออกเดิน
ทาง มีนักแม่นธนูร้อยคนกับ
ทหารม้าอีกพันคนติดตามไปด้วย
คนเหล่านั้นเดินทางมุ่งหน้าไปยังดิน
แดนลุ่มน้ำทั้ง ๕ ที่นครบงกชบุรี
ว่า กษัตริย์ผู้ครองดินแดนนั้นจะมี
ที่สุด และระดมของหายากไว้ได้
มากที่สุดในโลก

เมื่อเดินทางมาถึงดินแดนทั้ง
กล่าว นักบงกชบุรีได้เข้าเฝ้า
กษัตริย์ผู้ครองดินแดนลุ่มน้ำ
ทั้ง ๕ ทูลขอดอกกุหลาบดีคราม
และลงท้ายว่า “ถ้าหากพระองค์
ขัดขืนไม่ทำให้ จะต้องประณ
เพราะกรรมอย่างหนัก” กษัตริย์
องค์นั้นไม่ชอบทหาร ไม่ชอบเรื่อง
การใช้พลกำลังหักหาญดลอา
ความอ่อนน้อมทั้งปวง ไฉนเลี้ยง
ทั้งๆ ก็ตกพระทัย (ทหารรักษา
พระองค์มีแต่ฉัตรกับจาลวิชนี
(พัด) เท่านั้นเป็นอาวุธ) เมื่อ
ถูกขู่เชิญเรียกร้องเช่นนั้น จึงมิได้
ขัดขืน สั่งมหาดเล็กให้ไปนำดอก
กุหลาบดีครามมาให้แต่โดยดี

มหาดเล็กหายออกไปครู่เดียว
ไม่ช้าก็กลับมา (อ่านต่อหน้า 106)

ข้อดี

“ท่านผู้อ่านและที่สนใจข้อ โปรดกำหนดข้อที่ต้องการ
มาให้ด้วย หากเป็นนามสกุลก็ขอให้บอกมาให้ละเอียดสักหน่อยว่า
คือ การความหมายไปในทางใด จะให้เสียงใกล้เคียงกับคำอะไรที่
ต้องการเปลี่ยน ถ้าเป็นวันพุธ ก็ให้บอกเวลาเกิดมาด้วย”

● บ. พันธเมธา ●

วัดใหม่ช่องลม ยานนาวา ๕ เมษายน ๒๕๑๐

“ดิฉันมีลูกชาย ๒ คน คนโตเกิด วันศุกร์ คนที่ ๒ เกิดวัน
พฤหัสบดี ดิฉันอยากจะขอความกรุณาให้คุณตั้งชื่อให้เด็ก
๒-๓ ชื่อ”

“มรกต”

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

มฤจิต - บริสุทธิ์แล้ว สะอาดแล้ว

มหิดา - ที่ได้รับเกียรติแล้ว ได้รับความเคารพบูชาแล้ว

มณีนกั - บทสรรเสริญพระอินทร์

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

มฤชา - ความบริสุทธิ์ ความสะอาด

มูหิรา - พระอาทิตย์

มาสันต์ - ช่างขันอ่อนๆ

๕ เม.ย. ๑๐

“นักเรียนของดิฉันคนหนึ่ง มาหาดิฉัน ขอให้ช่วยเปลี่ยนชื่อ
ให้ที ดิฉันออกทอง เพราะเกิดมาไม่เคยตั้งชื่อให้ใครสักที ได้ตาม
เธอว่า ชื่อพ่อแม่ให้จะมาเปลี่ยนเสียทำไม พ่อแม่จะไม่ว่าเธอ
บอกว่าไม่ว่า เพราะเข้าใจว่าชื่อที่ตั้งให้อยู่ไม่มีความหมาย ดิฉัน
เขียนจดหมายนี้มาขอความกรุณาจากอาจารย์ช่วยตั้งชื่อให้ด้วย

เธอผู้เกิดวันพุธตอนกลางคืนประมาณสามทุ่ม ขออาจารย์
ช่วยตั้งหลายๆ ชื่อ มี ๔ นาม้าง”

“พ.ด.” (อ่านต่อหน้า 110)

ถือดอกกุหลาบสีครามดอกใหญ่วางบนเบาะแพรวมา
ถวาย กุหลาบดอกนั้นหาใช่กุหลาบจริงๆไม่ กลาย
เป็นนิลสีผักตบเจี๋ยระโนเป็นรูปดอกกุหลาบกำลัง
บานเต็มที่ มีกลีบซ้อนกันไม่ผิดกุหลาบจริง

“นี่ไงละ” กษัตริย์ตรัสแก่นักรบ “ดอกกุหลาบ
สีคราม เจริญเอาไปได้”

นักรบผู้นั้นแสดงคารวะและสรรเสริญคุณ
กษัตริย์นั้นสั้นๆแล้วก็อำลาจากมา เมื่อกลับมาถึง
เมือง ก็รีบตรงไปยังพระราชวังจักรพรรดิทันที
พอได้โอกาสเข้าเฝ้า ก็กราบทูลเรื่องราวที่ได้กุหลาบ
ดอกนั้นมาให้ทรงทราบ จักรพรรดิทรงฟังเรื่องแล้ว
และเห็นดอกกุหลาบนั้นแล้ว ก็ตรัสถามราชธิดาว่า

“นักรบผู้กล้าหาญนั้นนำดอกกุหลาบที่เขาอ้างว่า
เป็นดอกกุหลาบสีครามมาให้ลูก ดูซิว่า ที่เขาอุตส่าห์
ไปเสาะหามาให้นี้สำเร็จผลสมมุ่งหมายหรือไม่”

เจ้าหญิงราชธิดาทรงรับของเดอคำนั้นมา
พิจารณาอยู่ครู่หนึ่งก็ตรัสว่า “นี่ไม่ใช่ดอกกุหลาบ
สีคราม นิลเจี๋ยระโนต่างหาก ลูกไม่ต้องการนิล
เจี๋ยระโนนี้เพคะ” แล้วเจ้าหญิงก็ส่งนิลดอกกุหลาบ
นั้นคืนนักรบหนุ่มไป พนางตรัสขอบคุณอย่างไพเราะ
เพราะพรั่งนักรบจึงทูลลากลับไปด้วยความไม่สมหวัง

ส่วนพ่อกำนัน เมื่อได้ยินว่านักรบนั้นหมดหวัง
ไปแล้ว ก็กลับร้อนรนกระวนกระวายอยากได้
เสกสมรสกับเจ้าหญิงหนักยิ่งขึ้นไปอีก จึงได้ไปหา
เจ้าของร้านดอกไม้ดังกล่าว แล้วถามว่า

“ว่าไง ดอกกุหลาบสีครามหาให้ได้ไหม เรา

เชื่อว่าเจ้าต้องหาได้ ถ้าหาไม่ได้ละก็เจ้าต้องตายแน่
รู้ไหมว่าพี่เขยเราเป็นนายอำเภอใหญ่ และพวก
ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในอาณาจักรนี้ล้วนแต่เกี่ยว
ข้องกับเราทั้งนั้น”

เจ้าของร้านได้ยินดังนั้นก็นำสีด รีบกล่าวว่า
“ขอเวลาข้าพเจ้าดูสามวันเถอะท่าน ข้าพเจ้าจะหา
ให้ได้ทีเดียว” พ่อกำนันให้ตามนั้นแล้วก็กลับไป
ส่วนเจ้าของร้านจนปัญญาไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร
ดี เพราะรู้ว่าดอกกุหลาบสีครามอย่างนี้ไม่มีที่
ไหนในโลก จึงได้แต่ทุกข์โศกคร่ำครวญอยู่ถึง ๒ วัน
ไม่เป็นอันทำอะไร พอถึงวันที่สาม พ่อกำนันตรงไป
หาภรรยา พนางพูดว่า “เราพินาศแล้ว เชอเอ๋ย”

แต่ภรรยาเป็นคนช่างคิด ได้ยินดังนั้นพูดดังนั้น
ก็กล่าวว่า “เหลวไหลนะ เมื่อรู้ว่ามันไม่มี เราก็ทำ
ให้น้ำมันขึ้นมาซิ ไปหานักเคมีนะ แล้วไปขอชื้อน่ายา
ย้อมสีอย่างดีๆของเขามา เอาชนิดที่จะย้อมดอก
กุหลาบขาวให้เป็นดอกกุหลาบสีครามได้ล่ะ”

ได้ความคิดอย่างนี้ เจ้าของร้านรีบทำตามทันที
ไปหานักเคมีเพื่อขอชื้อน่ายาย้อมสี และนักเคมีนั้นก็
ให้น้ำยาสีแดงมาขวดหนึ่งสำหรับเอาถ้ำกันกุหลาบขาว
แช่ไว้ น้ำยาที่กลุบไปตามถ้ำกันดอกจะเปลี่ยนสีดอก
กุหลาบขาวให้เป็นดอกกุหลาบสีคราม เจ้าของร้าน
ก็ทำตามนั้นทุกประการ ไม่นานก็ได้ดอกกุหลาบ
สีครามด้วยดีใจ เจ้าของร้านรีบนำเอาไปให้พ่อคำ
และพ่อกำนันรีบตรงไปยังพระราชวัง แจ้งว่าตนได้
ดอกกุหลาบสีครามมาแล้ว ขอเข้าเฝ้า เมื่อได้

โอกาสเข้าเฝ้าแล้ว ก็ถวายดอกกุหลาบ จักรพรรดิ
จึงทรงรับดอกกุหลาบนั้นมาแล้ว ก็สั่งให้ราชธิดา
ตรัสว่า

“พ่อค้าผู้มั่งคั่งนี้ น่ะดอกกุหลาบที่เขาอ้างว่า
เป็นดอกกุหลาบดีศรีรามมาให้ ลูกดูซิว่า ใช้ได้ไหม”

เจ้าหญิงราชธิดาทรงรับดอกไม้มารับพิจารณา
ครู่หนึ่งแล้วตรัสว่า “นี่มันดอกกุหลาบขาว เขา
ก้านแข็งในน้ำยาพิษจนกลายเป็นดีศรีราม นี่มีแต่
มาเกาะที่ดอกกุหลาบนี้แหละ เป็นตายแน่แท้เลย เขา
กลับไปเสียเถอะ เราไม่ต้องการดอกกุหลาบย้อมดี”
แล้วเจ้าหญิงก็คืนดอกไม้นั้นให้พ่อค้าไป

ส่วนคนอื่นๆ อีก ๘๘ รายนั้น ต่างก็ไปพยายาม
เสาะหาดอกกุหลาบดีศรีรามด้วยวิธีต่างๆ กัน บ้างก็
เดินทางไปทั่วโลกเที่ยวเสาะหา บ้างก็อาศัยแม่มด
หมอมดให้ช่วย แม้มดคนแคระอยู่รูกียังมีคน
ไปขอให้ช่วยเหลือ แต่ไม่ว่าใครจะเดินทางไปไกล
สักแค่ไหน จะได้คำแนะนำจากพ่อมดแม่มด รากษส
ยสูตร หรือจะไปนั่งบริกรรมในที่เปลี่ยวพลอดคน
อย่างไรก็ตาม ถ้าหาใครได้พบดอกกุหลาบดีศรีราม
แต่ดอกกุหลาบหนึ่งไม่ จนในที่สุดต่างคนต่างจะความ
พยายาม ทิ้งมือถอนตัวเป็นผู้หนึ่งซึ่งเป็นประธานศาล
ผู้เป็นทนายกฎหมายและนักการเมืองผู้ชำนาญ
คดีในอาณาจักร

เมื่อคดีใคร่ครวญอยู่นานดังหลายเดือน ประธาน
ศาลก็ให้ทนายผู้หนึ่งซึ่งเคยได้เข้ามามาก่อนว่า “ไป
ทำฆาตกรรมมาให้เราไปหนึ่ง ขอให้รูปฆาตกรรม
อย่างไม่มีที่ติ และดีก็ขอให้ชาวอย่างน่ามเทียจะ
แล้วก็ถวายดอกกุหลาบดีศรีรามลงบนเนื้อฆาตกรรม
นั้นด้วย”

ยาคุณแม่

สำหรับใช้รับประทาน หลังการ
คลอดบุตร หรือสตรีที่มีอาการ
ปวดท้องประจำเดือน ไข้หวัด
หรือการระคายเคือง
ยาคุณแม่เป็นยาที่สะอาดและ
ไม่เป็นอันตรายแก่ทารกในครรภ์
และเจริญอาหาร มีรสอร่อย
หวานรับประทานง่าย

มีทุกตำราแนะนำขงทุกฝ่าย

บริษัท โอสภกยงตั้ง จำกัด
81 ถนนวิภาวดีรังสิต กรุงเทพมหานคร 10230

ยา
ชอมป่อยใหม่

ยาชอมป่อยใหม่ บรรเทาอาการไอ
ขับเสมหะ ขับปัสสาวะ คั้นคด
เจ็บหรืออาการไอ รับประทานยาชอม
ป่อยใหม่ โรคไอจะทุเลา

คิดป็นผู้รับคำสั่งก็ไปจัดทำตามดัง ทำอยู่ ๒ เดือนจึงเสร็จเป็นขามลายครามที่สวยงามอย่างไม่มีใครในโลกเคยเห็นมาก่อน จะดูดีดั่งนั้นก็ไม่มีที่ติ จะดูเนือกตะเยือก ทั้งดอกกุหลาบสีครามที่วาดไว้นั้นดูก็ดูเหมือนดอกกุหลาบจริงๆ ไม่ผิดกับดอกกุหลาบสีครามที่ได้มาจากเมืองฟ้า ลอยอยู่บนพื้นลายครามสีนํ้านม ประชานศาลเห็นเช่นนั้นอดแปลกใจและยินดีไม่ได้ เพราะตนเองถึงจะเป็นผู้รักเครื่องลายคราม ก็ยังไม่เคยเห็นลายครามอะไรงามเท่านี้ในชีวิต จึงว่าพียงกับตนเองว่า

“ดอกกุหลาบสีคราม เห็นจะไม่ใช้ดอกกุหลาบที่ไหนอีกแล้ว นอกจากดอกที่อยู่บนเนื้อขามลายครามใบนี้”

เมื่อให้รางวัลอย่างงามแก่คิดป็นผู้นั้นแล้ว ประชานศาลก็ตรงไปยังพระราชวัง ขอเฝ้าจักรพรรดิ เพื่อดวยดอกกุหลาบสีคราม จักรพรรดิทรงอนุญาตให้เข้าเฝ้าได้ และเมื่อทรงรับขามลายครามดังไป ให้เจ้าหญิงทงตามอย่างเคยว่า เจ้าหญิงเห็นเป็นอย่างไร ตรงตามเงื่อนไซหรือไม่

เจ้าหญิงทรงรับขามลายครามนั้นมาพิจารณาแล้ว ตรัสว่า “ขามใบนี้เป็นขามลายครามที่สวยงามที่สุดที่เคยเห็นมา เมื่อนำมาให้ก็ขอขอบใจและจะเก็บเอาไว้จนกว่าจะได้ดอกกุหลาบสีครามมาอีก เพราะขามสวยๆ อย่างนี้ไม่มีดอกอะไรจะมีค่าควรบันทึกในขามใบนี้เท่าดอกกุหลาบสีคราม”

แม้จะไม่สมหวังกลับไป ประชานศาล ก็ยังยินดีและขอบพระทัยเจ้าหญิงที่ทรงรับขามลายครามนั้นไว้ นับแต่นั้นมาไม่มีใครในดินแดนนั้นคิดจะไปเสาะ

หาดอกกุหลาบสีครามอีก แต่หลังจากนั้นไม่ช้าก็กลับมีเหตุอื่นเกิดขึ้น กล่าวคือได้มีนักดนตรีเร่ผู้หนึ่งเดินทางมาถึงอาณาจักรจักรพรรดิจีนของคณีน

เย็นวันหนึ่งในฤดูร้อน พระอาทิตย์ตกแล้วแต่ตะวันยังยอแสงเห็นเป็นสีทอง เห็นดวงดาวระยิบระยับอยู่ในท้องฟ้าอันหมุกหมิวเวลาพลัดเพ็ชรบรรดาภบเซียด ตกแตง ก็ตั้งเสียงร้องอยู่ไม่ขาดระยะ นักดนตรีผู้นั้นก็พิณสายเดียวอยู่บนอกกำแพง พลงขับเพลงสั้นๆ เข้าไปขามา ขณะนั้นเอง ก็ได้ยินเสียงแพร่ายอยู่บนกำแพง เมื่อแหงนหน้าขึ้นไปก็เห็นร่างหนึ่งแบบบางเป็นสีขาวโพลนคึกกับท้องฟ้ายามพลบค่ำกำลังกวักมือเรียก นักดนตรีนั้นจึงเดินเดียวกำแพงไปจนถึงประตูใหญ่ และมีคนคอยอยู่ที่ตรงนั้น พาเดินตรงไปยังต้นไม้ใหญ่มีร่มเงาครึ้ม และในแสงสลัวๆ ยามค่านั้นเอง นักดนตรีก็ได้เห็นดวงตาอันลึกใสดุ้งหนึ่งจ้องจับอยู่ที่ตน ดวงตานี้ได้สื่อความหมายที่นักดนตรีเข้าใจได้อย่างแจ่มแจ้ง และเจ้าของดวงตานั้นหาใช่ใครอื่นไม่ เจ้าหญิงราชธิดานั้นเอง คนทั้งสองใช้สายตาสื่อความหมายกันบ้าง สันทนกันบ้าง จนเป็นที่แน่ใจว่า ต่างคนต่างเป็นบุคคลที่คู่ควรกันและกันเช่นนั้นแล้ว ก่อนอำลาจากกันในคืนนั้น นักดนตรีได้กล่าวขึ้นว่า

“พรุ่งนี้ข้าเจ้าจะเข้าไปเฝ้าจักรพรรดิ เพื่อขอแต่งงานกับเจ้าหญิง”

“อนิจจา” เจ้าหญิงตอบ “ข้าเจ้าก็อยากให้เป็นไปได้อย่างนั้นเหลือเกิน แต่พระราชบิดาของข้าได้ทรงวางเงื่อนไซไว้เสียแล้วว่า ใครจะแต่งงานกับข้าได้ จะต้องหาดอกกุหลาบสีครามมาถวาย”

“เรื่องนี้น่ายามมาก” นักคนตรีกล่าว “พรุ่งนี้
เดชะเจ้าจะหาไปให้ได้เทียว”

เขารุ่งขึ้นนักคนตรินั้นก็ไปยังพระราชวัง ขณะ
เดินไปตามทางผ่านสวนดอกไม้ ชายหนุ่มก็ได้ตัดดอก
กุหลาบขาวธรรมดาๆ ไปด้วยดอกหนึ่ง เมื่อได้โอกาส
เข้าเฝ้าก็ถวายดอกกุหลาบขาวดอกนั้น จักรพรรดิ
ทรงรับมาไว้แต่ก็สั่งตอให้เจ้าหญิงตามธรรมเนียม
ว่า “นักคนตรียากไร้ผู้นำดอกกุหลาบที่เขาอ้างว่า
เป็นกุหลาบดีครามาถวาย ลูกเห็นเป็นอย่างไร ใช่อ
ย่างที่ลูกประสงค์หรือไม่”

“ใช่เพคะ” เจ้าหญิงตรัสขึ้นทันทีที่รับดอกไม้
นั้นไป “นี่แหละคือดอกกุหลาบดีครามาเดชะเพคะ”

มิใช่ใครจะทักท้วงคัดค้านว่ากุหลาบดอกนั้น
เป็นดอกกุหลาบขาวธรรมดาเท่านั้น หากใช้กุหลาบ
ดีครามาได้อย่างไรไม่ เจ้าหญิงก็มีทรงฟัง ยังคง

ยืนยันว่า “กุหลาบนี้ดีครามาแน่ พวกท่านคงจะตา
บอดดีกันไปหมดละมัง”

ในที่สุดจักรพรรดิผู้จะต้องตัดสินก็ตกลงพระทัย
ยอมตามเจ้าหญิงไปด้วย ถ้าเจ้าหญิงเห็นเป็นดีครามา
ก็ดีครามา เพราะถึงอย่างไรก็เป็นที่รู้กันทั่วแล้วว่า
ประสาทมัมมัสของเจ้าหญิงไวกว่าของใครๆ ใน
อาณาจักร

ดังนั้นจึงเป็นอันนักคนตรีได้เสกสมรสกับเจ้า
หญิง และคนทั้งสองได้สร้างบ้านเล็กๆ ที่ชายทะเล
มีสวนดอกไม้ปลูกไว้แต่ดอกกุหลาบขาว อยู่กันด้วย
ความผาสุกดีขึ้นมา จักรพรรดิเมื่อแนพระทัยว่า
เจ้าหญิงได้คู่ครองอันเหมาะสมแล้ว ก็สวรรคตด้วย
ความสงบสมพระทัย

จาก “The art of the story-teller”

๒๐๑ Marie L. Shedlock □

ข้อคิด — ต่อจากหน้า ๒๑

ข้อคนเกิดวันพุธกลางคืน (หญิง)

สยุม - พระอาทิตย์ รัศมี

สิธรา - ผู้ทรงคุณธรรม หรือใฝ่การบุญกุศล

สุรดี - ความพึงพอใจ ความสนุกเพลิดเพลิน
อย่างยิ่ง

สุขุมวิท พระโขนง พระนคร ๕ เมษายน ๒๕๓๐

“ขอความกรุณาอาจารย์ช่วยตั้งชื่อให้ลูกดิฉัน

บ้าง เพศหญิง เกิดวันศุกร์

ชื่อขอให้มีอักษร ม. กับ พ. หรือ ม. กับ จ. ก็
ได้ค่ะ และมีความหมายที่ดีไปในทางสวยงาม มี
ความรู้ดี หรือมีเกียรติยศชื่อเสียงก็ได้ค่ะ กรุณาตั้ง

หลายๆ ชื่อนะคะ”

“:ลฤติ”

ข้อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

มติมา - นาค มีปัญญา

มนัสน - นาค คงแก่เรียน

มิษฎา - หวาน

บ้านพักกรุงเทพฯ ๕ เมษายน ๒๕๓๐

“ดิฉันใคร่จะขอความกรุณาอาจารย์ตั้งชื่อ
หลานชายดิฉันให้ด้วยค่ะ เกิดวันเสาร์ อยากจะให้
ได้ความหมายดี และมีอักษร ค.ด.พ. อยู่ด้วยค่ะ”

“วิชรินทร์”

โจนาห์ เบงคอล

บรรณ ทินธุเมธา

เด็กหน้ามามีวงจันทร์

ยังมีพระราชองค์หนึ่ง ถึงจะมีมเหสีถึง
๖ องค์ ก็หาไม่มีโอรสธิดาแต่สักองค์หนึ่งไม่ และ
ไม่ว่าจะหาแพทย์หลวง หาฤษีนักบวช หา
สารพัดชนิดอย่างไรก็ตาม ก็หาเป็นผลไม่ พระราชา
ทรงเศร้าพระทัย ไม่ทราบจะแก้ไขอย่างไรต่อไปอีก
ในที่สุดบรรดาอำมาตย์ก็ทูลขอให้พระองค์อภิเษก
มเหสีอีกองค์หนึ่ง พระราชาไม่ทรงขัดข้อง จึงต่าง
ออกเสาะแสวงหาหญิงดั่งพระทัยมาอภิเษกเป็นพระ
มเหสี

ที่ในเมืองนั้นเอง ยังมีหญิงชราอายุคนหนึ่ง
ซึ่งหาเลี้ยงชีพด้วยการไปเที่ยวกวบกวัดในนามาทำ
เป็นแผ่น ๆ ดากแห้งแล้วเอาไปขายให้เขาทำเชื้อไฟ
ที่เลื่องลือกันทั่วเกี่ยวกับหญิงชราคนก็คือ ลูกสาวแก
ลวยอย่างวิเศษ ไม่ว่าใครเห็นแล้วก็จะไม่ดรรเสริญ
ความงามของนางเป็นไม่มี ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้หญิง
ลูกสาวคนสำคัญ ๆ ๓ คนมาขอคบเป็นเพื่อนด้วย หญิง
ทั้ง ๓ นั้น คนหนึ่งเป็นลูกอำมาตย์ผู้ใหญ่ คนหนึ่ง
เป็นลูกพ่อค้าผู้มั่งคั่ง อีกคนหนึ่งเป็นลูกราชบุโรหิต
วันหนึ่งทั้ง ๔ สาวชวนกันไปเล่นน้ำในสระไม่ไกลกับ
พระราชวังนัก ขณะที่กำลังกำลังขุดตักฉวยอรรถอยู่นั้น
หญิงแต่ละคนก็คุยถึงคุณสมบัติพิเศษของตน

คนที่เป็ญลูกสาวอำมาตย์กล่าวแก่ลูกสาวพ่อค้า
ว่า “นี่แน่ะ น้อง ผู้ชายคนไหนที่จะมาแต่งงานกับพี่
นั้น จะมีความสุขอีกไซ้เทียมจะ เพราะเราไม่ต้องซื้อ
เสื้อผ้าให้พี่ได้ เสื้อผ้าชุดไหนที่พี่สวมได้หมดหนึ่งแล้ว
จะไม่มีเบื่อ ไม่มียับ ไม่มีฉีกเก่า วันชาติตลอดไป”

ลูกสาวพ่อค้าก็กล่าวขึ้นบ้างว่า “ถ้าพี่ของน้อง
ก็จะต้องมีความสุขเหมือนกันแหละพี่ เพราะพี่ที่
น้องใช้หุงต้มนั้นจะไม่มีวันไหม้กลายเป็นถ่านดำ จะ
ใช้ได้เป็นวันเป็นปีตลอดกาล”

ลูกสาวราชบุโรหิตก็มีคุณสมบัติพิเศษจะออก
เหมือนกัน กล่าวหาว่า “ถ้าพี่ของฉันก็จะต้องมีความ
สุขไม่แพ้กัน เพราะข้าพเจ้าที่ฉันหุงนั้น จะกินไม่มีวัน
พ่อง ถึงจะกินหมดไปเท่าไร ในหม้อก็ยังคงเหลือ
เต็มเท่าเก่าอยู่อย่างนั้น”

ถึงคราวที่ลูกสาวยายแก่ชายชราจะออกคุณ
สมบัติของตนบ้าง นางกล่าวหาว่า “ถึงฉันจะไม่มีคุณ
สมบัติพิเศษอย่างคนอื่น ๆ ฉันก็คงทำให้สามีเป็นสุข
ได้เหมือนกัน เพราะฉันจะมีลูกแฝดหญิงคนชายคน
ผู้หญิงก็จะส่งยารักษาโรคภัย ส่วนผู้ชายก็จะแปลก
ทมว่งจันทรทหน้าผาก แล้วก็มีดาวที่ฝ่ามือทั้งสอง
ข้าง”

ด้วยคำที่หญิงทั้ง ๕ สันทนา
กัน บังเอิญพระราชทานมักจะชุมนุม
อยู่ใกล้ๆ หมู่พวกผู้หญิง เพื่อ
แสวงหาหญิงลักษณะดี แอบได้
ยินเข้า พระราชาทรงนึกใน
พระทัยว่า 'คุณสมบัติของหญิง
อื่นๆ นั้นไม่เห็นจะต้องการอยาก
ได้ เอาไปทำไมกัน ผู้หญิงที่สวม
เสื้อผ้าแล้วเสื้อผ้าไม่เก่าไม่ขาด
หรือผู้หญิงที่ติดไฟแล้วพื้นไม่รู้จัก
ไหม้เป็นเถาถ่าน หรือผู้หญิงที่หู
ข้างกินแล้วข้างไม่รู้จักพร่อง คน
ที่ ๔ ที่ว่า จะให้ลูกแผ่นดินนี้ น่า
สนใจ แล้วก็สงสัยเสียด้วย ตกตง
เลือกคนนั้นก็ว่า'

ตกตงพระทัยเช่นนั้น พระราชาก็ให้คนไปสอบถามได้ความว่า
หญิงนั้นเป็นลูกสาวหญิงชรายาก
จน กอบขี้ขี้ไปทำเป็นแผ่นขาย
แต่ว่าพระราชทานพระทัยนั้นแล้ว
ฉะนั้นถึงฐานะของหญิงที่ต้อง
ประสงค์จะเป็นเช่นนั้นก็ไม่เปลี่ยน
พระทัย โปรดให้หาหญิงผู้เป็น
มารดาเข้ามาเฝ้าในวันเดียวกัน
นั้น หญิงชราตกใจตัวตั้งนั่งงอ
เมื่อตอนที่เห็นคนของพระราชามา
ยืนอยู่ที่หน้ากระท่อม นึกว่า
อย่างไรเสีย (อ่านต่อหน้า 98)

ข้อดี

"ท่านผู้อ่านและที่สนใจข้อข้อ โปรดกำหนดข้อที่ต้องการ
มาให้ด้วย หากเป็นนามสกุลก็ขอให้บอกมาให้ละเอียดสักหน่อยว่า
ต้องการความหมายไปในทางใด จะให้เสียงใกล้เคียงกับคำอะไรที่
ต้องการเปลี่ยน ถ้าเป็นวันพุธ ก็ให้บอกเวลาเกิดมาด้วย"

● บ. พันธุ์เมธา ●

๓๔ เมษายน ๒๕๓๐

"ดิฉันใคร่ขอให้อาจารย์ตั้งชื่อลูกสาวสักหน่อยค่ะ เป็น
ลูกสาวทั้งสองคนค่ะ

คนที่ ๑ เกิดวันจันทร์ ชื่อเดิม สิริกุล แต่ไม่ชอบค่ะ

คนที่ ๒ เกิดวันศุกร์ ยังไม่ได้ตั้งชื่อ กำลังรอให้อาจารย์
ตั้งชื่ออยู่ค่ะ"

"แฟนสตรีสาร"

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

สรมน - (ออกเสียงสระมะ) ความเพ็ดเพดิน ความยินดี
การให้พร

สวัตร - (ออกเสียงสระวัดสะกอน) ที่ทำให้เกิดความสุข
ความมีดีมีมงคล

สัตพร - (ออกเสียงสระตะพอน) รวดเร็ว

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

สุกตา - (ออกเสียงสระ-ตา) สว่าง กระฉ่าง สะอาด บริสุทธิ์

สุกษมา - (ออกเสียงสระ-สะ-มา) ละเอียดย้อน สุขุม

โสมนินธุ์ - บทสรรเสริญพระวิษณุ

รองเมือง ๓๗ เม.ย. ๒๕๓๐

"ดิฉันขอทราบบทกวีท่านอาจารย์ค่ะ คือดิฉันมีบุตรสาว
คลอดกลางคืนวันเสาร์ เวลาเที่ยงคืนดองไปแล้วประมาณ
๒ นาฬิกา ตามหลักสากลถือเป็นวันใหม่ (อ่านต่อหน้า 103)

ภาษาและหนังสือ – ต่อจากหน้า ๑๘

กำลังตกอับ ทำอะไรดูผิดพลาดไปหมด ทำราชการ ก็มีเรื่องกับเจ้านาย ลาออกมาค้าขายก็ขาดทุน อีกไม่ช้าคงล้มละลาย”

“ทำใจเย็นๆไว้ คนเราเมื่อเข้าที่อัปมงคลก็ต้องหาทางเอาตัวรอดจนได้”

ชิมชาบ – ชาบซัง

“คุณอ่านหนังสือเล่มนี้อย่างไรนะ จึงได้เกิดความรู้สึกชิมชาบ รู้ละเอียดถี่ถ้วน ผมอ่านเท่าไรๆ ก็ไม่รู้เรื่อง”

“อาจจะเป็นเพราะผมอ่านด้วยความตั้งใจ และ

มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนามาถ อ่านแล้วจึงเข้าใจชิมชาบ และรู้สึกชาบซัง”

คิดเห็น – คิดอ่าน

“ที่คนของเราถูกจับไปได้นั้น คุณคิดเห็นอย่างไร เราจะคิดอ่านแก้ไขอย่างไร”

คำเหล่านี้มีความหมายคล้ายกัน แต่ไม่เหมือนกัน การจะใช้ก็ควรพิจารณาดูให้ถ่องแท้ว่าต้องการบ่งความหมายอย่างไร และเลือกใช้คำที่ตรงกับความนั้น

เด็กหน้าผากมีวงจันทร์ – ต่อจากหน้า ๒๑

พระราชพงศาวดารจะดังดังโทษตนแน่ ในฐานะที่บางวันนางแอบกอบชู้ฉ้อในคอกจ้วพระราชไปทำเป็นแผ่นขาย

ครั้นมาถึงพระราชวัง ก็ถูกพาตัวไปเฝ้าพระราชในท้องถื่นพระองค์ พระราชาทรงถามว่า “จริงหรือไม่ที่เจ้ามีลูกสาวด้วยคนหนึ่งเป็นเพื่อนกับลูกสาวอำมาตย์กับลูกสาวราชบุโรหิต” หญิงชวรับคำ พระองค์จึงทรงกล่าวต่อไปว่า “เราจะแต่งงานกับลูกสาวของเจ้า แต่จะอุปภิเษกให้เป็นราชินี” หญิงชวแทบไม่เชื่อหูว่าจะได้ยินเรื่องราวแปลกประหลาดมหัศจรรย์อย่างนั้น

ไม่ช้าข่าวก็กระจ่ายไปทั่วพระนคร ว่าพระราชจะอภิเษกกับผู้หญิงที่แม่เป็นคนเก็บชู้ฉ้อมาทำเป็นแผ่นขาย จนได้ยินไปถึงหูพระมเหสีทั้งหก แต่แรกต่างก็ไม่เชื่อ จนพระราชยืนยันด้วยองค์เองว่าเป็น

ความจริง จึงเชื่อแต่ก็เลยคิดไปว่าพระราชจะเสียดพระสติ มเหสีเหล่านั้นพร่ำบ่นกันว่า “ช่างทุเรศอะไรอย่างนี้ ที่จะอภิเษกกับผู้หญิงที่จะเป็นนางกำนัลของเรายังไม่ได้ แล้วยังน่ะจะให้เรานับว่าเป็นมเหสีได้เหมือนกับเรา ผู้หญิงลูกสาวคนเก็บชู้ฉ้อทำเป็นแผ่นขาย พระองค์ช่างนึกถึงแต่องค์เองเท่านั้น” แต่มีโยใครจะว่าอย่างไร พระราชาก็ไม่ทรงฟัง เรียกโหราจารย์มาหาฤกษ์และจัดการอุปภิเษกหญิงนั้นเป็นมเหสีองค์ที่เจ็ดตามวันเจดามาน

เมื่อฉลองงานมงคลเรียบร้อยแล้ว ก็ถึงกำหนดที่พระราชจะต้องเสด็จไปประพาสดินแดนอันห่างไกลเป็นเวลา ๖ เดือน ก่อนเสด็จไปได้โปรดให้มเหสีองค์ที่เจ็ดเข้ามาเฝ้าและรับสั่งว่า “เราจะต้องออกไปต่างที่ราวหกเดือน บางทีนางอาจจะคลอดลูกก่อนเรากลับ ความจริงเราอยากจะอยู่ใกล้ๆนาง

ศัตรูจะได้ไม่มาทำอันตรายได้ แต่เมื่อทำไม่ได้ เรา
จะให้กระดิ่งทองใบเล็กนี้ แหวนไว้ในห้องบรรทม
ของนาง เจ็บท้องจะคลอดลูกเมื่อไร ดันกระดิ่งนี้เข้า
แม่เราจะอยู่ห่างไกลสักแค่ไหน เราก็อาจจะมาได้
ทันเวลาเมื่อนั้น แต่จำไว้นะนาง ว่าดันกระดิ่งจำเพาะ
เวลาเจ็บท้องจะคลอดลูกเท่านั้น ตรงแต่ก็ออกเดิน
ทางไป มเหสีทั้งหกแอบได้ยินพระราชารับสั่งดังนั้น
ก็พากันมาหาหน่อช้อยก็เจ็ด ก็กล่าวว่า “เฮอ น้อง
มีกระดิ่งทองอะไรนะ ได้มาจากไหน สดุดีออกอย่างนี้
เอาไปแขวนเสียทำไมละ น้อง”

มเหสีองค์ที่เจ็ดพาช้อย ก็เล่าให้ฟังโดยตลอดว่า
“พระราชารับสั่งหม่อมฉัน เมื่อไรหม่อมฉันดัน
กระดิ่งทองใบนี้ละก็ พระองค์จะเสด็จมาทันทีทีเดียว”

“ฮือ เป็นไปไม่ได้” มเหสีทั้งหกของครั่งออก
มาพร้อมกัน “น้องต้องฟังผิดแน่แล้ว ใครจะไปเชื่อ
ว่ากระดิ่งนี้จะได้ยินไปไกลตั้งร้อยๆ ไม่น้อยอย่างนั้น
ยิ่งกว่านั้นถึงจะทรงได้ยิน พระราชารับสั่งจะมาใน
พริบตาเดียวได้อย่างไร จะเป็นเรื่องตลกเสียละมัง
น้อง แต่ว่าลองดูก็ได้ น้องลองดันกระดิ่งดูซิ จะได้
รู้ว่าที่พระราชารับสั่งนั้นจริงเท็จเป็นอย่างไร” แล้ว
มเหสีทั้งหกพระองค์ก็กระหยิ่มกระหยิ่มให้นางลองดัน
กระดิ่ง แต่แรกนางก็ไม่เต็มใจจะลอง เพราะจำได้
ว่าพระราชารับสั่งไว้ว่าอย่างไร แต่ในที่สุคนางก็ใจอ่อน
ยอมทำตาม

พระราชารับสั่งไปได้ครึ่งทางแล้ว พอได้ยิน
เสียงกระดิ่งก็ทรงหันหลังกลับ และไม่ถึงอีกใจก็
มาปรากฏกาย ณ ที่ประทับมเหสีองค์ที่เจ็ด และก็
เห็นมเหสีดำเนินไปมาอยู่ในห้อง พระราชารับสั่ง

ยาคุณแม่

สำหรับใช้รับประทาน หลังการ
คลอดบุตร หรือสตรีที่มีอาการ
ปวดท้องตามร่างกาย ควร
รับประทานยาคุณแม่
ยาคุณแม่เป็นยาประจำตัวที่
มีอันตรายร้ายแรงกว่าโรคใด
และเจริญอาหาร มีรสหอม
หวานรับประทานง่าย

วิทย์ธรรมรัตนยาพิชัย

บริษัท เอ็มเอสเอ็ม จำกัด
81 ศาลาบ้านบาตร นครราชสีมา 31233

ยาชอมปอยใหม่

ยาชอมปอยใหม่ บรรเทาอาการไอ
ขับเสมหะ ขับปัสสาวะ ขับคณ
เมือมีอาการไอ รับประทานยาชอม
ปอยใหม่ โรคไอจะทุเลา

ถามนางว่า นางดันกระตังทองทำไม ทั้งๆ ที่ยังไม่ถึงเวลา มเหสีไม่ได้ทูลเรื่องทมิฬเหี้ยมทั้งหกคายนะยกยอให้นางดันกระตัง แต่ตอบเดียวว่า อย่ารู้ว่าที่พระราชารับตั้งนั้นจริงหรือไม่อย่างไร พระราชาอดพิโรธไม่ได้ จึงกำรับเป็นอันขาดไม่ให้นางดันกระตัง นอกจากจะถึงเวลา แล้วก็จะเด็ดไป

เวลาผ่านไป ๒-๓ ปีค้ำหี มเหสีทั้งหกมายั่วยุ่มเหสีองค์เจ็ดอีกให้ลองดันกระตังดูใหม่ มเหสีเหล่านั้น กล่าวว่า “เมื่อคราวที่แล้วพระราชารับตั้งเด็ดไปไม่ได้ก็อดกลับมานั่นซี คราวนี้พระองค์เด็ดไปประทับ ณ นครอีกแห่งหนึ่งแล้ว ลองดูซิว่าพระองค์ได้ยินกระตังแล้วจะเด็ดกลับมากหรือไม่” มเหสีองค์ที่เจ็ดอดออกคายนาน แต่สุดท้ายก็ใจอ่อนยอมทำตามอีก พระราชากำตั้งตัดสินความอยู่ในศาล พอได้ยินเสียงกระตัง (ซึ่งได้ยินเพียงพระองค์เดียว) ก็รับยุดิณฑ์ที่จะมาปรากฏภายในที่ประทับของมเหสีองค์ที่เจ็ด และก็ไม่ทรงเห็นว่ามเหสีจะประสูติโอรสธิดาแต่อย่างใด เมื่อถามมเหสีว่าเหตุใดจึงดันกระตังก่อนถึงเวลา มเหสีก็ตอบเพียงว่าอยากลองดันกระตังดูเล่นเท่านั้น มิได้กล่าวพาดพิงไปถึงมเหสีทั้งหกที่มาเข้าซีให้ดันกระตัง พระราชาก็ร้ออย่างเหลือประมาณ ตรัสว่า “นี่นะ นาง นางดันกระตังเรียกเรามาเกิดต้องหนแล้วนะ ทันถึงเวลานางคลอดลูกนางจะดันเรียกเราอย่างไรๆ เราก็จะไม่มา นางสู้กรรมเอาเองก็แล้วกัน”

และก็จริงดังว่านั่น ถึงเวลาที่มเหสีองค์เจ็ดจะประสูติโอรสธิดา นางดันกระตังเท่าไรๆ พระราชาได้ยินแล้วก็ไม่ทรงทำเฉยเลยไม่เสด็จมา มเหสีทั้งหก

เห็นพระราชาไม่เสด็จมา นับเป็นโอกาสดี รับพากันมายังที่ประทับของมเหสีองค์ที่เจ็ด กล่าวตามธรรมเนียมของราชสำนัก ผู้หญิงจะคลอดลูกในพระราชฐานไม่ได้ ต้องไปออกที่กระท่อมข้างๆ คอกม้า ว่าแล้วก็จัดการไปตามหมอดำแยหดวงมาติดสินบนให้รับพาทารกที่คลอดออกมาไปทั้งเสียทันที และหมอดำแยก็ทำตามทุกประการ จัดการพาทารกผ่าแฝดที่เป็นหญิงสองอย่างผิดธรรมเนียมคอกหนึ่ง กับที่เป็นชายมีดวงจันทร์ที่หน้าผากกับมีดาวที่ฝ่ามือทั้งสองอีกองค์หนึ่งไปซ่อนไว้ แล้วนำลูกสุนัขคู่มายืนให้มเหสีองค์ที่เจ็ดดู พลางพูดว่า “พระมเหสีคลอดออกมาเป็นสุนัข” ส่วนทารกทั้งสองก็เอาได้หม้อดินพาไปโดยที่มเหสีไม่ได้ทรงทราบ และเมื่อพระราชาเสด็จกลับมาเห็นลูกสุนัขคู่นั้นเข้าก็พิโรธโกรธกริ้วไม่บรรเทา รับผิดชอบให้เนรเทศมเหสีองค์ที่เจ็ดออกจากพระราชวัง ให้นุ่งห่มด้วยหนังสัตว์ไปรับจ้างได้หมาได้กาอยู่ในตลาด

ฝ่ายยายหมอดำแยที่นำเอาหม้อดินได้ทารกผ่าแฝดไปนั้น มานั่งนึกว่าทางที่คิดจะฆ่าเสียให้ตาย แต่ว่าฆ่าวิธีไหนจึงจะดี จะโยนไปในบ่อ จะรุ่งขึ้นก็คงต้องมีคนมาพบ จะฝังดิน หมาจึงจอกก็จะมีคนจะเห็นที่ประจักษ์แก่ตาประชาชน ทางที่คิดจะฆ่าเสียให้ไหม้เป็นจุณไป แต่จะเผาอย่างไรในเวลากลางคืนโดยไม่มีคนมาช่วย ทันใดนั้นเองความคิดตอนหลังก็หมดก็แวบขึ้นมาในสมอง ยายหมอนึกขึ้นได้ว่าตรงชายพระนครมีข้างบนหม้ออยู่คนหนึ่งที่ซึ่งมักจะขึ้นหม้อตอนกลางคืน แล้วก็เอาเข้าเผาเผาในตอนกลางคืนก็ถูกๆ ฉะนั้นถ้าเอาหม้อดินที่ได้ทารก

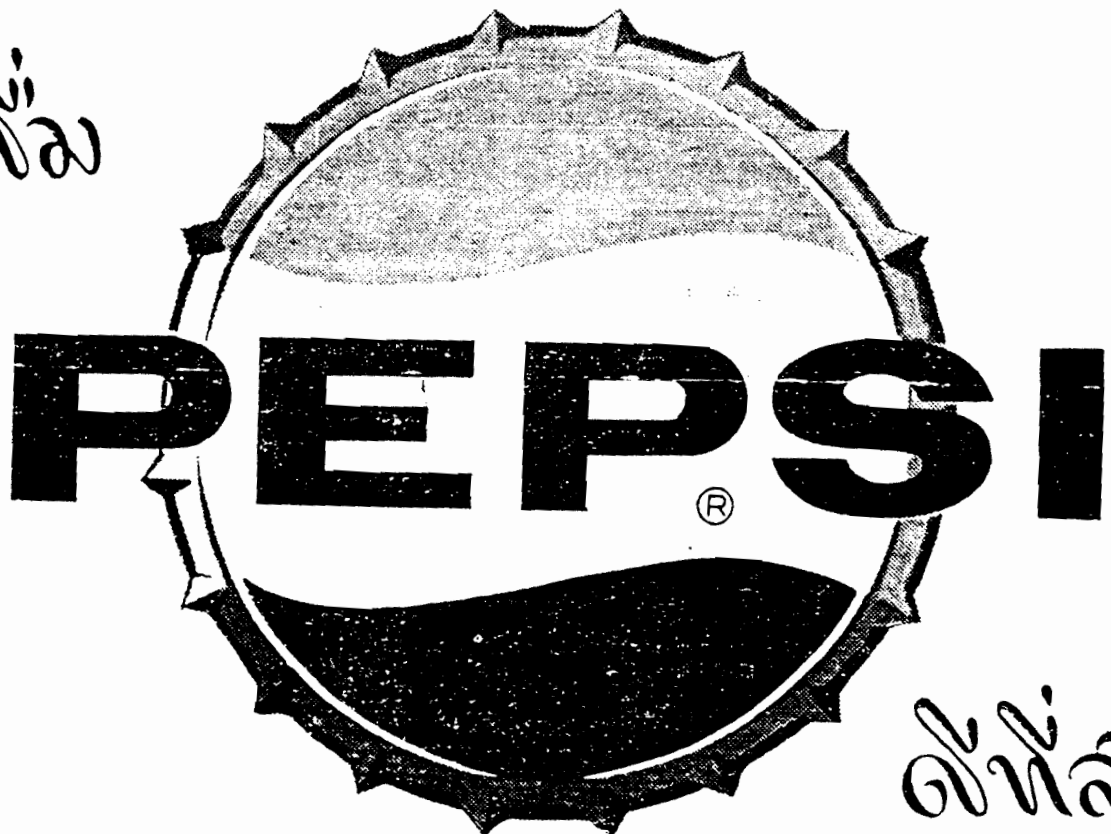
ฝาแฝดวางปนก้นไปกับหม้อดินดิบที่จะเอาเข้าเตาเผา ตายายช่างปั้นหม้อคงจะไม่ทันสังเกต วิธินี้จะทำให้ ทารกตายอย่างไม่มีปัญหา คิดดังนั้นแล้วก็เอาหม้อ ดินใส่ทารกไปวางไว้กองเดียวกับหม้อที่จะเอาเข้า เตาเผา

คืนวันนั้นเอง บังเอิญให้ช่างปั้นหม้อผิวเมียนอนหลับเพลินไปจนใกล้จะสว่าง เมียช่างปั้นหม้อจึง ตกใจตื่น รีบปลุกผิวให้ลุกขึ้นพูดว่า “เฮ้อ เฮอ เรา นอนหลับเพลินไปจนจะเช้าอยู่แล้ว จะเอาหม้อเข้า เตาเผาเดี๋ยวนี้ก็จะตายไปเสียแล้ว” ว่าแล้วก็รีบถอด กอดบุตรกระดูกกระท่อมวิ่งไปที่ที่เรียงหม้อไว้เป็นแถว และก็ให้แปดกประหลาดคมหัดศรรยแทบจะไม่เชื่อ ด้ายตาตัวเอง ที่เห็นหม้อที่เรียงอยู่นั้นเผาเสร็จ

เรียบร้อยแล้วเป็นดีแดงอร่ามไปทั่ว ทั้งๆที่ช่างปั้นหม้อ และตนเองยังไม่ได้ลุกมาติดไฟเลย เมื่อเห็นโชคก็ ประหลาดโดยไม่รู้จะโรมันดาลให้เป็นไปเช่นนั้นแล้ว เมียช่างปั้นหม้อก็วิ่งกลับมาเรียกผิวไปดู ช่างปั้น หม้อผู้ผิวเห็นแล้วก็ยืนตะลึง นึกไม่ออกว่าใครจะเป็น ผู้ปั้นดาล ถ้าไม่ใช่เทวดา เมื่อเอามืออดองดูบล้ำ หม้อที่เผาแล้วดู ก็บังเอิญให้ไปพลิกหม้อใบหนึ่ง ขึ้นมา

“อะเห (เอ)” ช่างปั้นหม้ออุทาน “นั่นทารก เกิดใหม่นี้ นอนเบียดกันอยู่ในหม้อ ช่างด้วยพิเศษ เกินเด็กธรรมดาสามัญ” ช่างปั้นหม้อใคร่ควมไป มา แล้วก็กล่าวแก่ภรรยาว่า “เด็กสองคนนี่เราต้อง เลี้ยงเอาไว้ ต้องบอกใครๆว่าเป็นลูกของเราแท้ๆ

ดื่ม

จ้ะลูก

งกลอดออกมาเอา” ว่าแต่ก็ไปเตรียมการ แล้ว ก็ไปว่าหาเมียข้างบ้านหม้ออ้อ ลูกแฝดด้วย น่ารัก บรรดาชาวบ้านต่างพากันมาเยี่ยม มาแสดงความยินดีที่คนทั้งสอง โชคดีมีลูกแฝดน่ารัก ส่วน เมียข้างบ้านหม้อเห็นเช่นนั้นก็กล่าวว่า “ทีจริงเรา แทบจะตั้งหวังที่จะมีลูกเดียวแล้วดี ตั้งนับว่าเป็น บุญที่เหตุดีประทานลูกแฝดมาให้ ขอให้อายุยืน สมดังพรที่ได้รับเถิด”

ลูกแฝดทั้งคู่เจริญเติบโตแข็งแรง แล้วยังด้วย งามน่ารัก เวลาสองพี่น้องเล่นกันไม่ว่าจะที่ไหน ในไร่ ในนา หรือตามตรอกตามถนน คนที่ผ่านไป

มาแต่เห็นเป็นนอชมเสียมิได้ เวลาว่างไปจนเด็ก ทั้งสองอายุได้สิบสองขวบ ข้างบ้านหม้อเกิดเจ็บหนัก จึงเรียกเมียมาตั้งเสียว่า “นี่แม่นาง เราเห็นจะไม่ รอดแล้ว นางอยู่ดูแลเด็กสองคนให้ดีๆนะ” เมีย ข้างบ้านหม้อกลับพูดว่า “จะให้ข้าอยู่คนเดียวได้ อย่างไร ข้าจะตายตามด้วย เด็กสองคนโตแล้ว พอ จะดูแลตัวเองได้ เงินทองก็มีมากพอจะจับจ่ายใช้ สบายหรือ” และนางก็ทำจริงดังนั้น ถึงใครจะห้าม ดักเท่าใดก็ไม่ฟัง ขึ้นขึ้นไปบนเชิงตะกอน เผาตัว ตามตามสามีไปด้วย ทั้งเด็กทั้งสองให้ดูแลกันเอง ตามลำพัง (อ่านต่อฉบับหน้า)

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๒๑

นับเป็นเกิดวันอาทิตย์ ตอนนี้จะตั้งชื่อไม่ทราบว่าจะตาม หลักการตั้งชื่อของโบราณจะนับเป็นวันเสาร์หรือ วันอาทิตย์คะ และถ้านับเป็นวันไหน ขอความกรุณา ให้อาจารย์ช่วยตั้งชื่อให้ด้วยคะ ให้มีอักษรเป็นเดช ศรี มนตรี แล้วยังตั้งอื่นๆคะ”

“รัตน์”

ต้องนับเป็นวันเสาร์

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

วิษา - ชื่อดาวพระเสาร์

รัชนี้ชด - น้ำค้าง

รมา - ชื่อพระลักษมี เทวี่แห่งโชค

ชื่อตำรวจ แม่ชื่อ นงนุช คนที่ ๑ เกิดวันอังคาร

คนที่ ๒ เกิดวันเสาร์

“แพลนสตรีลาร์”

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

สกลชา - ชื่อดาวพระอังคาร

สุฉัตรา - ชื่อแม่น้ำสายหนึ่ง

สุกรัสมิ - พระอาทิตย์

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

ฉายสุดา } - ชื่อดาวพระเสาร์
สุรสุดา }

สรวี - (ออกเสียงสรวี) ดาวรศ

กองบัญชาการ กองเมือง ๓๗ เม.ย. ๓๐

“คิดนชอบบถอนอาจารย์ให้ตั้งชื่อลูกสาวหน่อย ค่ะ คิดนอยากให้มีอักษรชื่อพ่อและแม่รวมกัน พ่อ

เชียงใหม่ ๓๗ เมษายน ๒๕๓๐

“ขอความกรุณาอาจารย์ช่วยตั้งชื่อบุตรชาย คิดนด้วยคะ เกิดวันพฤหัสบดี บุตรสาวคนโตของ

ไอ้หนุ่ย

เบงคอล

บรรณ ทินธุเมธา

เด็กหน้าฉากมีวงจันทร์ (ต่อ)

ฝาแฝดคนผู้ชายที่หน้าฉากมีวงจันทร์นั้น มักจะใช้ผ้าโพกหัวอยู่ตลอดเวลา เพราะเกรงว่ารัศมีจากวงจันทร์จะวาววับเป็นที่สังเกตของใครๆ ส่วนฝาแฝดคนผู้หญิงไม่คิดจะดำเนินกิจการบนหม้อตามบิดามารดา จึงจัดการขายเครื่องมือทั้งหมดแล้วก็เข้ามาในเมือง พอถึงตลาด คนในตลาดตื่นตื่นกันยกใหญ่ ไม่ว่าใครต่างคิดว่าเทพบุตรเทพธิดาเข้ามาในตัวของตนทั้งต้น ชาวบ้านจึงพากันขอร้องให้คนทั้งสองผ่านก็อยู่ใกล้ๆบริเวณตลาดนั้น ถึงกับลงทุนปลูกบ้านให้อยู่เลยก็เคย เด็กทั้งสองก็ยินยอม และอยู่ที่นั่นเรื่อยมา แต่จะสังเกตก็หาไม่ว่า เวลาใดก็ตามที่เด็กทั้งสองเที่ยวไปเที่ยวมาอยู่แถบนั้น จะต้องเป็นผู้หญิงนุ่งห่มด้วยหนัง คนที่พระราชโอรสให้ไล่กาในตลาด ติดตามไปด้วยห่างๆเสมอ และตั้งไม่รู้ก็ครั้งกหนดหญิงนั้นมาด้อมๆมองๆอยู่รอบๆบ้าน

ต่อมาฝาแฝดผู้ชายช้อมาตัวหนึ่ง แฉกขออกไปล่าสัตว์ในป่าใกล้เคียง บังเอิญเหลือเกินที่พระราชโอรสเกิดมาล่าสัตว์ป่าเดียวกันนั้น พอเห็นเด็กน้อยนั้น พระราชโอรสขับม้ามาใกล้และกอดพิศวงในความงามของเด็กน้อยนั้นมิได้ พอมีกวางผ่านมาตัวหนึ่ง เด็กนั้นเห็นยอด้วยธนูจะยิงกวางอย่างเต็มแรง ฝ่า

โพกหัวจึงหลุดจากหัว รัศมีแสงจันทร์ที่หน้าฉากก็เปล่งเป็นประกายวาววับ แฉกเห็นเช่นนั้นพระราชโอรสก็ถึงลูกชายที่มีวงจันทร์ที่หน้าฉากขึ้นมาได้ แต่จะร้องขอให้เด็กน้อยนั้นหยุดพักจากนั้นอย่างไรก็ไม่ฟังเสียง รับคอมม้าขับหนีไปทันที ปล่อยให้พระราชโอรสเข้าไปเมืองด้วยความเศร้าพระทัย เมื่อถึงพระราชวัง มเหสีทรงทูลมาประเด้าประโลมตามว่า เหตุใดพระราชโอรสจึงมีท่าโคกเศร้าเช่นนั้น พระราชโอรสจึงตรัสว่า “เด็กน้อยที่หน้าฉากมีวงจันทร์นั้น ทำให้เรานึกถึงลูกของมเหสีองค์ที่เจ็ด” มเหสีเหล่านั่นอดทวนใจไม่ได้ว่า เด็กที่พระราชโอรสเห็น จะเป็นลูกมเหสีองค์ที่เจ็ด แต่ว่ายายหมอบดาแย้นยันแน่นแล้วว่า ได้เผากลายเป็นเจ้าถ่านไปหมดแล้ว เมื่อเรียกตัวมาสอบถาม หมอบดาแย้ก็ตอบตามว่า ได้จัดการเรียบร้อยแล้ว แต่เขาเถอะจะไปสืบสาวราวเรื่องดูอีกทีหนึ่ง ว่าเด็กที่กลับมาบ้านของสองพี่น้องที่พ่อค้าปลุกให้ในตลาด และได้พบแต่น้องสาวอยู่บ้านตามลำพัง เพราะพี่ชายออกไปล่าสัตว์อย่างเคย

หญิงนั้นทำท่าว่าเป็นบ้าของเด็กทั้งสอง ซึ่งจากไปนานนับตั้งแต่เด็กทั้งสองเกิด และเฝ้าตามหาอยู่ช้านาน เพิ่งจะมาพบ บ้าปลอมชมเชยความงามของ

หลานสาวอยู่มาแฉกแล้วว่า
“หลานรัก หลานนี่ช่วยมากนะ
แต่ว่าสวดยอย่างนี้จำเป็นต้อง
ประดับด้วยดอกกะทะกั (สงสัยว่า
จะเป็นดอกจำเริญ) หลานบอก
พี่ชายให้เขาหามาปลูกในบ้านให้
เป็นแถวดี”

“โอ๊ะ ดอกอะไรนะบ้า หลาน
ไม่เคยเห็น”

“หลานจะไปเห็นได้อย่างไร
ละ มันไม่ใช่ดอกไม้ที่มีแถวนี้
มันขึ้นทางฝั่งมหาสมุทรฟากข้าง
โน้น มีรากษสเผ่าอยู่ตั้งเจ็ด
ร้อย”

“ไอ้โฮ” หญิงสาวอุทาน
“ถ้าอย่างนั้นพี่ชายของหลานจะหา
มาได้หรือ”

“ได้ซิละ ถ้าหลานบอกแก่
พี่เขา เขาต้องพยายามหาให้
จนได้” พูดแล้วก็จากไปด้วยความ
หวังว่าฝ่าฝืนผู้พี่จะจะต้องตาย
ถ้าหากพยายามจะไปเอาดอก
กะทะกัมาได้ และแก้สุมหัว
พี่ชายเมื่อเห็นน้องสาวอยาก
ได้ดอกกะทะกัให้ได้ แม้จะไม่เชื่อ
เลยว่าตนจะยังมีมาอยู่อีกในโลก
ก็ยินดีไปหาให้ ละนั่นเมื่อถึง
เดือนกุมภาพันธ์ (อ่านต่อหน้า 106)

ข้อดี

“ท่านผู้อ่านและที่สนใจข้อ ไปรุดกำหนดอักษรที่ต้องการ
มาให้ด้วย หากเป็นนามสกุลก็ขอให้บอกมาให้ละเอียดสักหน่อยว่า
ต้องการความหมายไปในทางใด จะให้เสียงใกล้เคียงกับคำอะไรที่
ต้องการเปลี่ยน ถ้าเป็นวันพุธ ก็ให้บอกเวลาเกิดมาด้วย”

● บ. พันธุมธนา ●

กาญจนบุรี ๒๕ เมษายน ๒๕๓๐

“ขอความกรุณาให้อาจารย์ช่วยตั้งชื่อให้น้องดิฉันซึ่งเกิด
วันจันทร์ เป็นหญิงค่ะ ถ้าจะให้คล้องกับชื่อพี่สาวแก่ก็ค่ะ พี่แ
ชื่อ พนิดา”

“พิมพ์ไล”

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

พณจันทร์ - (ออกเสียงพระจันทร์) ไม่ ฤษณา

พณันดร - ภายในป่า ป่าอีกแห่งหนึ่ง

พทัย - คำพูด

ที่บ้าน ๒๗ เมษายน ๒๕๓๐

“ขอความกรุณาให้อาจารย์ช่วยตั้งชื่อให้หลานสาวของ
ดิฉันด้วยค่ะ ให้มีอักษร “ช.” หรือ “ป.” (ชื่อย่อของพ่อ) และ
“ร.” (ของแม่) อยู่ด้วยค่ะ ถ้ามารดาเด็กมีอาการปวดท้องเวลา
๒๓.๐๐ น. ของวันพฤหัสบดี และคลอดเมื่อเวลา ๐๒.๐๒ น. ซึ่งเรา
ว่าเป็นวันศุกร์ แต่ทางพระถือว่าเป็นวันเดิม ทางอาจารย์ว่าเป็น
วันอะไรคะ ดิฉันเคยให้แกชื่อกว่า ‘ปวีณรัช’ มีความหมายว่า
อะไรคะ และจะใช้ชื่อนี้ได้หรือเปล่านั้น อาจารย์ให้ชื่อใหม่มาด้วย
นะคะ”

“สมาชิกผู้หนึ่ง” (อ่านต่อหน้า 109)

เด็กหน้าผากมีวงจันทร์ — ต่อจากหน้า ๒๑

ไม่ให้ออกจากบ้านไปไหนจนกว่าตนจะกลับแล้ว ก็ควมมาเดินทางไป

ม้าของเด็กหน้าผากมีวงจันทร์เป็นม้าพันธุ์ขี้ราช ฉะนั้นจึงวิ่งได้อย่างรวดเร็ว ไม่ช้าก็มาถึงชายแดนที่เป็นป่าทึบ ดึกไม่มีที่สิ้นสุด ก่อนจะไปเที่ยวเล่นหารากษัตริย์ที่ซ่อนอยู่ก็แวะนอนที่นั่น เด็กหนุ่มก็เที่ยวไปล่ากวาง ล่าแรดเอาไว้ก่อน พอเช้าเขตที่รู้ว่ารากษัตริย์จะซ่อนอยู่ก็ร้องตะโกนออกไปว่า “ม้าข้าม้า หลานชายมาหา อยู่ที่นี่แล้ว” พอชาวเผิงรากษัตริย์ปรากฏตัวขึ้นพูดว่า “อ้อ เจ้านี่เองแหละ หรือที่มีวงจันทร์ที่หน้าผาก มีดาวที่ฝ่ามือ เราต่างคอยเจ้าอยู่นานแล้ว แต่เมื่อเจ้าเรียกเราว่าม้า เราก็จะไม่กินเจ้า เจ้าต้องการอะไร เจ้าหาของกินมาฝากเราบ้างหรือเปล่านั้น” เด็กหนุ่มยื่นเนื้อกวางเนื้อแรดให้ รากษัตริย์เห็นเนื้อดีก็กินแล้ว รบข่ม้ากินเอาๆจนกระทั่งหมด แล้วก็ตามซ้ำอีกว่า “เจ้าต้องการอะไร” เด็กหนุ่มตอบว่า “หลานต้องการดอกกระดะก็เอาไปให้น้องสาว” รากษัตริย์ยินเช่นนั้นก็บอกว่า “ดอกไม้นี้จะมีรากษัตริย์เฝ้าอยู่คงจะรีบร้อยไปเอาไม่ได้ง่ายๆหรอก แต่เมื่อเจ้าตั้งใจเด็ดเดี่ยวจะเอาให้ได้ก็ลองดู ลองไปหาลุงของเจ้าทางบ้านเหนือของบ้านนี้นะ”

เด็กหนุ่มรับคำ และก่อนจะถึงที่ที่กระไดว่ารากษัตริย์อยู่ ก็ล่ากวางล่าแรดไปก่อน พอเห็นรากษัตริย์ก็บอกว่า “ลุงเจ้า ลุง หลานชายลุงมาหาอยู่ที่นี่แล้ว ม้าหลานมาหาลุงจะ” รากษัตริย์

เข้ามาใกล้ พูดว่า “อ้อ เจ้านี่เอง ที่มีวงจันทร์ที่หน้าผาก มีดาวที่ฝ่ามือ เราควรจะกินเจ้าเสียทันที ถ้าเจ้าไม่เรียกเราว่าลุง แล้วไม่บอกว่ามาส่งเจ้ามาหาเรา เจ้าต้องการอะไรนะ” เด็กหนุ่มรีบตั้งเนื้อกวางเนื้อแรดให้รากษัตริย์กินจนเรียบร้อยแล้ว จึงพูดเรื่องจริงว่า ต้องการดอกกระดะก็ รากษัตริย์กล่าวว่า

“เจ้าต้องการดอกกระดะก็ ก็แล้ว ลองดูก็ได้ ถ้าเจ้าคิดว่าทำได้ ก็อย่างนั้นนะ เมื่อเจ้าผ่านบ้านไปแล้วจะถึงป่ากระวีอันเป็นป่าทึบ ไม่มีทางเข้าไปได้ เจ้าต้องพูดว่า ‘โอ เจ้าแม่กระวี ขอทางให้ลูกผ่านสักครั้งเถอะ ไม่เช่นนั้นลูกจะตาย’ แล้วปากก็จะเปิดทางให้ ผ่านป่ากระวีนั้นแล้ว ก็จะมาถึงมหาสมุทร เจ้าต้องพูดว่า ‘โอ เจ้าแม่มหาสมุทร ช่วยเปิดทางให้ลูกด้วย ไม่เช่นนั้นลูกจะตาย’ แล้วมหาสมุทรก็จะเปิดทางให้เจ้าข้ามพรมมหาสมุทรไปได้ ก็จะถึงสวนดอกกระดะก็ บอกเจ้าได้เท่านั้นแหละ แล้วดีล่ะเจ้า”

เด็กหนุ่มกล่าวขอบคุณรากษัตริย์แล้วก็ออกเดินทางต่อไปจนถึงป่ากระวีอันเป็นป่าทึบ แม้แต่ตัวเด็กก็เท่าหนักก็ลอดเข้าไปไม่ได้ เมื่อเด็กหนุ่มร้องขอให้ป่ากระวีเปิดทางให้ ในพริบตาก็มีหนทางผ่านไปได้โดยสะดวก ครั้นมาถึงมหาสมุทร เมื่อร้องขอทาง น้ำในมหาสมุทรก็เปิดทางให้เป็นช่อง เดินผ่านไปได้โดยสะดวกจนกระทั่งถึงฝั่งตรงกันข้าม ขึ้นถึงฝั่งก็ถึงสวนดอกกระดะก็ สวนนั้นอยู่ในวังซึ่งดูเหมือนวังร้างไม่มีคนอยู่ เด็กหนุ่มเดินเข้าห้องในนั้นออกห้อง

นี้ จนกระทั่งมาถึงห้องหนึ่ง มีผู้หญิงสวยอย่างหยาดฟ้ามาดิน นอนหลับอยู่บนเตียงทอง พอเดินเข้าไปใกล้เตียง ก็เห็นไม้เงินวางอยู่ตรงปลายเท้า ไม้ทองวางตรงหัวนอน ชายหนุ่มหยิบไม้ทองเอามาพิจารณา และบังเอิญทำหล่นไปถูกเท้าผู้หญิงคนนั้น นอนหลับอยู่นั้น หญิงนั้นสะดุ้งตกใจตื่นผุดลุกขึ้นมา พอสว่างพูดว่า "ท่านผู้มาจากต่างถิ่น ท่านมาถึงที่นี่ได้อย่างไร ข้ารู้จักท่านดี วัฏประวัติโดยตลอด (ด้วย ท่านเป็นคนที่มีดวงจันทร์ทหน้าผาก มีดาวที่ฝ่ามือ รับประทานไปเสียจากที่นี่โดยเร็วเถอะ ที่นี่เป็นที่อยู่ของราชาผู้เจ็ดร้อยผู้เผ่าดงดอกกระตือรือร้น ราชาส่งออกไปล่าสัตว์ กว่าจะกลับก็ตอนตะวันตกดิน และถ้าราชาเหล่านั้นกลับมา มาเห็นท่านอยู่ที่นี่ มันคงกินท่านเสียเป็นแน่ ราชาส่งคนหนึ่งพาข้ามา จากดินแดนที่บิดาข้าเป็นพระราชา ราชาส่งรักข้ามาก ไม่ยอมปล่อยให้ข้าไปพ้นจากที่นี่ พอเข้าขึ้นจะออกไปล่าสัตว์ ก็เอาไม้เงินไม้ทองนี้มาฆ่าให้ตาย พอเย็นกลับมาก็นำไม้เงินชุบข้าให้ฟื้นขึ้นมา เพราะฉะนั้นรับประทานไปโดยเร็วเถอะ ไม่เช่นนั้นท่านจะตาย"

เด็กหนุ่มนั้นเล่าให้นาง (ซึ่งทราบชื่อภายหลังว่า ปุษประวดี) ฟังตั้งแต่ต้นจนตลอดว่า น้องสาวตนปรารถนาเพียงไรที่จะได้ดอกกระตือรือร้น และตนได้ฝ่าความลำบากเพียงไรที่จะมาถึงที่อยู่ของนางได้ และบัดนี้ตนตัดสินใจแล้วว่าจะไม่จากที่นี่ไปโดยถ้าฟังจะต้องพานางผู้เลอโฉมกลับไปด้วยให้จงได้ คนทั้งสองใช้เวลาก่อนตะวันตกดินด้วยการ ชมสวน ชมสถานที่ด้วยกัน จนใกล้เวลา ราชาส่งจะกลับ เด็กหนุ่มจึงซ่อนตัวในกองดอกกระตือรือร้นที่ดมกลิ่นของพระเนตรอยู่

ใช้ "เพ็ปซี่ชาเขียวเล็ก"
แป๊บเดียวก็สดชื่นแบบ
วันละหลาย...เพอ

ใช้ เพ็ปซี่ชาเขียวเล็ก แล้วจะรู้ว่าฝนจะตก เหนือจะออก ผิวจะขาว จะงาม คงหอมถาวรตลอดวัน เพ็ปซี่ใช้พอร์ชาน้ำดื่ม น้ำดื่ม และเพ็ปซี่ชาเขียวเล็ก ควบคู่ไปหน้าให้หัวใจแข็งแรงมาแรง ความงาม อดิธนา และ ความรักเย็นเย็น เบ่งบาน ผลาผลาบนบวมน้ำจะคงอยู่อย่างถาวร

เพ็ปซี่ ชาเขียวเล็ก รสชาเขียว

ส่งเสริมด้วยใจดีด้วยใจ
ส่งเสริมด้วยเครื่องสำอาง เพ็ปซี่
บริษัท อีบีเอส จำกัด ถนนสุขุมวิท กรุงเทพฯ 10110
11 สาขากรุงเทพฯ สาขาอื่นๆ โทร 02-776600

ในห้องติดกับห้องนอนของนางปุษปะวัตี พอตะวันตกดิน ก็ได้ยินเสียงเหมือนพายุลูกบอลไปทั่วทิศ แสดงว่ารากษสทั้งเจ็ดร้อยกลับมาถึงสวนแล้ว รากษสคนหนึ่งเข้ามาในห้องนางปุษปะวัตี เขาไม่เคาะชูปให้นางฟื้นขึ้นแล้ว พูดว่า “เอ๊ะ ไตกลั่นมนุษย์นะ” หญิงสาวพูดว่า “มนุษย์ที่ไหนจะเข้ามาถึงที่นี่ได้ จะมีมนุษย์ก็แต่ข้าคนเดียวเท่านั้น” รากษสฟังแล้วไม่ว่าอะไร นั่งเหยียดขาตบบนพื้นให้นางปุษปะวัตี นวดขาให้ นางนวดไปน้ำตาไหลไป น้ำตาหยดมาต้องขารากษส รากษสสงสัยจึงถามว่า “นางเป็นอะไรไป ร้องให้ทำไม”

“ไม่มีอะไรหรอกแม่” นางตอบ “ไม่มีอะไรมาทำให้ข้าเดือดเนื้อร้อนใจหรอก ในเมื่อแม่ให้ความสุขแก่ข้าออกอย่างนี้ ข้าเป็นห่วงอยู่อย่างเดียวก็คือ ข้ากลัวแม่จะตาย แล้วข้าจะทำอย่างไร”

“โอ้ เท่านั้นเองหรือ” รากษสร้องออกมา “ลูกคิดหรือว่าแม่จะตาย จริงอยู่ละที่สัตว์ทั้งหลายในโลกจะต้องตาย แต่ว่าพวกเรารากษสไม่มีวันตายหรอกลูก ลูกรู้ไหมว่า ที่ก้นสระอันแสนลึกกลางสวน เรานั่งถนัดถใจไปหนึ่ง ในถนัดถใจนั้นมีฝูงตัวผู้ตัวหนึ่ง ตัวเมียตัวหนึ่ง นั่นละชีวิตของพวกเรา มีพรหมลิขิตไว้ว่า ถ้ามีมนุษย์ที่มีดวงจันทร์ที่หน้าผาก มีดาวที่ฝ่ามือมาถึงนี้ แล้วดำลงไปก้นสระ เขาฝั่งสองตัวในถนัดถใจนั้นมาไม่ให้เลือดหยดตกพื้นเลยสักหยด เพียงเท่านั้นเราก็จะตาย แต่ถึงจะมีพรหมลิขิตอย่างนี้ ก็จะเป็นจริงไปได้หรือ ก่อนอื่นจะมีมนุษย์ไหนที่มีดวงจันทร์ที่หน้าผาก มีดาวที่ฝ่ามือ ถึงจะมีมนุษย์อย่างนั้นจะมาให้ถึงที่นี่ได้อย่างไร ในเมื่อสถานที่

นี้มีรากษสเฝ้ารักษาถึงเจ็ดร้อย แวดล้อมด้วยมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ ด้วยป่าจักรีอันหนาทึบ แล้วยังมีรากษสอื่นเฝ้าปากทางอยู่อีก และถึงจะมาถึงที่นี่ก็คงไม่รู้จักความลับเรื่องฝั่งสองตัวในถนัดถใจนั้น ถึงจะรู้จักก็ไม่สามารถฆ่าฝั่งได้โดยไม่ให้เลือดหยดต้องพื้นดิน ถ้าหยดถูกดินแม้เพียงหยดเดียว รากษสทั้งเจ็ดร้อยก็จะมาฉีกเนื้อเสียเป็นชิ้นๆ เห็นไหมละลูก ถึงเราจะอยู่ยืนยาวไปไม่ได้ชั่วกัปชั่วกัลป์ เราก็ไม่ตายง่ายๆหรอก อย่ากลัวไปเลย”

รู้จักความลับอย่างนี้ พอรากษสเขาไม่เคาะให้นางตาย และเด็กหนุ่มมีดวงจันทร์ที่หน้าผากออกจากกองดอกกะทะก็มาชูปให้นางฟื้นขึ้นแล้ว นางปุษปะวัตีก็เล่าให้เด็กหนุ่มฟังโดยตลอด และเด็กหนุ่มก็ไม่ยอมเสียเวลาแม้แต่น้อย รีบเข้าไปในสวนมืด ประดู้นตาลเดี่ยว แล้วดำน้ำลงไปก้นสระ เขาฝั่งสองตัวไม่ขึ้นมา เมื่อเปิดออกแล้วก็จัดการฝังตัวนั้นลงกับฝ่ามือไม่ทันให้หนีไปได้ ส่วนเลือดก็เอามาทาตามตัวไม่ยอมให้หยดต้องพื้นดินแม้แต่หยดเดียว ทันใดนั้นก็มีเสียงร้องครวญครางโอดโอยมาทั่วบริเวณสวน รากษสทั้งเจ็ดร้อยพอย่างเข้ามาในสวนก็ล้มลงนอนตายตมกันเป็นกองมเหมา เด็กหนุ่มจัดการเด็ดดอกกะทะไปให้มากที่สุดที่จะทำได้ ทั้งยังเอาเมล็ดไปอีกด้วย แล้วก็พานางปุษปะวัตีออกจากวังนั้นไป และเดินทางผ่านมหาสมุทรและป่าจักรีด้วยวิธีเดียวกับตอนเข้ามา ไม่ช้าก็ถึงบ้านซึ่งนางสาวสวยของเด็กหนุ่มมีดวงจันทร์ที่หน้าผากกำลังรอคอยรับอยู่

เช้าวันต่อมาเด็กหนุ่มนั้นออกไปล่าสัตว์ และ

พบพระราชเช่นคราวก่อน และเมื่อยังกว้าง ผ้าโพก
หัวก็หลุดตกลงมา เห็นหน้าผากมีแสงเป็นประกาย
พระราชเห็นก็จำได้ ขอให้เด็กหนุ่มนั้นหยุดพูดจา
กันก่อน เด็กหนุ่มเชิญพระราชเสด็จไปยังที่อยู่ของ
ตน ได้พบนางปุษุประวดี เลยได้รู้เรื่องราวอันเป็น
ประวัติเดิมของฝาแฝดกันนั้นแต่ต้น ตั้งแต่เกิดถึงหก
เข้าสี่ไหม้เหตุองค์ที่เจ็ดขึ้นกระดัง จนสุดท้ายใช้หมอ

ดำแยเอาลูกสุนัขมาแทน เอาลูกฝาแฝดไปฆ่า พระ
ราชฯ พังแล้วพิโรธมเหสีทั้งหกยังนึก ตั้งใจให้เอาไป
ฝังทิ้งเป็น แดงก็โปรดให้เชิญมเหสีองค์ที่เจ็ดมาเป็น
มเหสีตามเดิม อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขพร้อมด้วย
ลูกแฝดชายหญิงและนางปุษุประวดีผู้ทรงโฉมนั้น ๐

จาก Folk Tales of Bengal

ของ Rev. Lal Behari Day

ข้อสี่ - ต่อจากหน้า ๒๑

ต้องถือว่าเป็นวันพฤหัสบดี ชื่อ ปวันรัช ใช้ได้

ปวันรัช - แปลได้ว่า ละของแห่งความฉลาด

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ไปรยา (ออกเสียงไป-รยา) ที่มีความรัก ความเมตตา

วิชา - ความเจริญรุ่งเรือง มีโชค

ชลปรี - ปลา ชื่อคน

ท๒/๔ กรมชลประทาน ๔ พ.ค. ๓๐

“ดิฉันขอรับความกรุณาช่วยกรุณาตั้งชื่อลูก
สาวให้ด้วยค่ะ แก่เกิดวันพฤหัสบดี กรุณาตั้งหลาย ๆ
ชื่อ และแปลความหมายด้วยนะคะ ดิฉันอยากได้
ชื่อให้คล้องกับพี่สาวของแกซึ่งชื่อ มารีดา

“สุธาคา”

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

มสฤดา (ออกเสียงมัส-ระวินา) น่ารัก มีเสน่ห์
อ่อนหวาน นุ่ม เรียบ

มณิสรา - สร้อยคอ

มณฐา - ดมผัดแล้ว ใคร่ควรดูแล เป็นที่
สบายอารมณ์

บ้านจitra พระนคร ๓ พฤษภาคม ๒๕๓๐

“ดิฉันกราบขอความกรุณา ให้อาจารย์หาชื่อ
ให้หลานสาวซึ่งเกิดวันศุกร์ ต้องการชื่อตามพยางค์
และขึ้นต้นด้วยตัว ส. ค่ะ หลานสาวดิฉันคนนี้ฉันน้อง
สาวชื่อ “สุธาคา” ค่ะ จึงอยากให้คล้องจองกันถ้า
เป็นไปได้”

“จitra”

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

โสเมสุดา - ชื่อแม่น้ำ

สุทามน - เมฆ ภูเขา ทะเล

สุกนธิกา - ที่มีกลิ่นหอม

ที่บ้าน ๔ พ.ค. ๒๐

“หนูอยากขอความกรุณาอาจารย์ตั้งชื่อหลาน
ด้วยค่ะ เป็นผู้หญิง เกิดวันอาทิตย์ อยากให้มีอักษร
ของพ่อแม่วางอยู่ด้วย”

“ปาน”

นิทาน

เรื่อง หนูน้อยเท่านิ้วมือ
ญี่ปุ่น

๙ ก.ค. ๒๕ ๑๐

บรรณ ทนธมธ

หนูน้อยเท่านิ้วมือ

เรื่องคนตัวเล็กเท่านิ้วมือ หรือนิ้วหัวแม่มือ นั้นไม่ได้มีแต่ในนิทานฝรั่ง นิทานญี่ปุ่นก็มี และคงเป็นเรื่องรู้จักกันทั่ว จึงเล่าต่างกันหลาย ฉำนวน ฉำนวนหนึ่งเล่าว่า

ยังมีคนชราต้องผัวเมียไม่มีลูกหญิงชาย วันหนึ่ง ไต่ไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่سمىโยชิ อธิษฐานขอให้ลูกได้ขึ้นใจสักคน จะเด็กใหญ่เท่าไหนก็ไม่ว่า เท่ากับก้อยก็ยินดี แต่ก้อยเหมือนมีเสียงตอบมาจาก ทางบ้านหลังแท่นที่บูชา เป็นอันให้คนทั้งสองได้รับรู้ว่า คำอธิษฐานขอ นั้นจะอำนวยให้เป็นผลสำเร็จ

อยู่มาไม่ช้าหญิงชรานั้นก็ได้ลูกชายตัวเล็กเท่านิ้วมือจริงๆ (อีกฉำนวนหนึ่งคงจะให้แปลกกว่านั้นหรือ สมจริงกว่านั้นจึงเล่าว่าคนทั้งสองได้ลูกชายจากกอหญ้านะคะเดินทางกลับบ้านเป็นเด็กน้อยเท่านิ้วมือห่อผ้าแดง นอนร้องอยู่ คนทั้งสองเชื่อว่าคงได้ประทานตามอธิษฐาน จึงนำเด็กนั้นมาเลี้ยงไว้) ด้วยเหตุที่เด็กนี้ตัวเล็ก นิดเดียว จึงเรียกกันว่าอิดซุงโฮชิ (ชื่อนี้เรียก ตามหนังสือ "เราชาวญี่ปุ่น") ทั้งพ่อแม่ผู้เฒ่า ทุคนอมกอดอมเกลี้ยงอิดซุงโฮชิ หวังเหลือเกินว่า วันหนึ่งลูกของตนคงจะโตเท่าเด็กอื่นๆ แต่รอๆ มา จนอิดซุงโฮชิมีอายุได้ ๓๓ ปี ตัวก็ยังขนาดเท่าเก่า

เห็นดังนี้แล้ว พ่อแม่ก็ออกจะเดือดร้อนว่าคาญใจ และอดเคืองไม่ได้ ที่ได้ยินชาวบ้านเรียกลูกของตน ว่า เจ้าหนูน้อยก้อยบ้าง เจ้าหนูเม็ดข้าวโพดบ้าง จน ในที่สุดก็เลยคิดจะส่งอิดซุงโฮชิถูขายไปให้พ้นๆ เสีย (บางฉำนวนว่า อิดซุงโฮชิขอออกเดินทางเพื่อเผชิญ โชคเอง พ่อแม่ห้ามไม่ฟัง จึงหาอาวู และพาหนะให้) อิดซุงโฮชิไม่ว่าอะไร ขอเพียงอาวูและพาหนะ เท่านั้น และอะไรจะเหมาะกับคนตัวเท่าอิดซุงโฮชิเล่า แม่เฒ่าจึงหาเข็มให้เล่มหนึ่งต่างคาบ และให้ขาม ใบหนึ่งต่างเรือ มีตะเกียบต่างดัด แต่อิดซุงโฮชิก็ได้เดินทางรอนแรมไปตามแม่น้ำ จนในที่สุดมาได้ จนถึงเมืองเกียวโต

เมื่อเรือขามแกลงของอิดซุงโฮชิใกล้จะถึงท่า ปรากฏว่ากบตัวหนึ่งโผล่มาชนเรือเสียคว่ำ บังเอิญ อิดซุงโฮชิว่ายน้ำเป็นแต่ดีกว่าว่ายน้ำเก่งเสียด้วย จึงว่ายน้ำ เข้าฝั่งได้ พอถึงฝั่งเดินไปตามถนนก็มาถึงประตูใหญ่ แห่งหนึ่ง ดูแล้วรู้ได้ทีเดียวว่าต้องเป็นประตูบ้าน ขุนนางผู้ใหญ่ อิดซุงโฮชิก็คิดว่าคงนึกไม่รังรอ ตรงเข้าไปในประตูนั้นทันที จนเข้าไปถึงตัวตึกด้าน หน้าแล้ว จึงร้องออกมาเท่าที่เสียงของตนจะทำได้ว่า "ได้โปรดเจ้เจ้า ขอตามอะไรหนอ"

คนไร้ไถ่ยืนเคียงแต่ไม่เห็น
 ดัดเจ้าของเตียง มองหาเท่าไร ๆ
 ก็ไม่เห็น อิดซุงไฮซีจึงร้องว่า “จ้
 อยน์ กับลงมอญนี่” คนไร้ไถ่ก็ลงมอญ
 หาคบบริเวณจนกระทั่งถึงที่ทาง
 เกละ (เกียะญี่ปุ่น) ของเจ้าชาย
 ชัยใจเจ้านายของตนจึงได้เห็นร่าง
 น้อยนิ่มของอิดซุงไฮซียืนอยู่ตรง
 นั้น เมื่อคนไร้ไถ่นำความเข้าเฝ้าแจ้ง
 เจ้าชายชัยใจจึงออกมาดู ก็ได้
 เห็นอิดซุงไฮซียืนตรงท่าภาคภูมิ
 มีเขมต่างดาบถือกุมไว้ที่ตะโพก

เจ้าชายชัยใจเห็นเช่นนั้นก็
 ทักทายขึ้นว่า “เฮอเจ้าหนู เจ้ามานี่
 ต้องการอะไร”

อิดซุงไฮซีก็ตอบอย่างฉาด
 ฉานว่า “ข้าเจ้าออกมาท่องเที่ยว
 ในโลกกว้างเพื่อแสวงโชคตา
 หากพระองค์จะรับข้าเจ้าไว้ที่นี้สัก
 คน ข้าเจ้าจะสมัครเป็นทหารยาม
 เฝ้ายามให้ ถึงตัวเด็กข้าเจ้าก็สู้
 ไหวนะ ด้วยตามเท่าเขมเท่านั้น
 แหะ”

เจ้าชายชัยใจอดขำน้อยคำ
 อันอวดเก่งของอิดซุงไฮซีไม่ได้จึง
 กล่าว “ตกลงมาเป็นเพื่อนเล่น
 กับลูกสาวเราไปก่อนเถอะ” แล้วก็
 แต่งตั้งให้ (อ่านต่อหน้า 110)

ข้อดี

“ท่านผู้อ่านและที่สนใจข้อข้อ โปรดกำหนดข้อที่ต้องการ
 มาให้ด้วย หากเป็นนามสกุลก็ขอให้บอกมาให้ละเอียดสักหน่อยว่า
 ต้องการความหมายไปในทางใด จะให้เสียงใกล้เคียงกับคำอะไรที่
 ต้องการเปลี่ยน ถ้าเป็นวันพุธ ก็ให้บอกเวลาเกิดมาด้วย”

● บ. พันธุเมธา ●

นพทวาร ๑๔ เม.ย. ๑๐

“หนูอยากขอความกรุณาให้เปลี่ยนชื่อให้หนูด้วย ชื่อเดิม
 หนูชื่อกรรณิกา ไม่ทราบจะถูกกับวัน เดือน ปี หรือเปล่า หนู
 เกิดวันอังคาร ใช้อักษรอะไรก็ได้ แต่ขอยกเว้นตัว “ด” ให้มี
 ความหมายไปในทางเป็นคนมีสติปัญญาดี หรืออ่อนหวานน่ารัก”

“กรรณิกา”

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

วายุ - ความรู้ ความฉลาด
 มธุรมา - ความหวาน ความเป็นที่รักบารมี
 พริดา - รู้แล้ว เข้าใจแล้ว

๔๔/๖ก. ลาดพร้าว ซอยศรีสุข อ. บางกะปิ พระนคร ๒๐ เม.ย. ๑๐

“อยากขอความกรุณาอาจารย์ช่วยตั้งชื่อลูกสาวของดิฉัน
 ๒ คนค่ะ คนพี่เกิดวันพฤหัสบดี คนเล็กเกิดวันอังคาร ดิฉันอยาก
 ให้มีอักษรชื่อพ่อและแม่รวมกันด้วย พ่อชื่อยุพน แม่ชื่อ
 จันทร์เพ็ญ”

จันทร์เพ็ญ ธรรมศรี

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

เขาวเพ็ญ - เพ็ญรุ่นเยาว์
 ยุคมา - (ออกเสียงยุคมา) แผล่ คู่
 โยชณา - หญิงรุ่นสาว

(อ่านต่อหน้า 111)

จะอยากได้แหวนเพชรอีกวงใจแทบขาด คุณก็ยังไม่รู้สึกเดือดร้อนแต่อย่างใดเลยจนกว่าเขาจะซื้อมาให้เอง หรือคุณไม่มีอยู่เลยสักวง ก็คงอย่าไปห่วงว้ายกับเขาให้มาก คิดเสียว่าคุณมีข้าวกิน มีเสื้อผ้าใช้ก็ถมไปแล้ว หรือไม่จริง

- ข้อสุดท้าย คุณอย่าหวังให้การสมรสแบบเสมือนกอดพระในแม่น้ำที่จะออกมาขึ้นมาได้อีก สละยังอาศัยน้ำ ก็ความรักของคุณจะอาศัยอะไร ถ้าไม่ใช่หัวใจรักมันของคุณเอง

หนูน้อยเท่านั้นมอ - ต่อจากหน้า ๒๑

อิดซุงโฮชิเป็นมหาดเล็กของเจ้าหญิง เจ้าหญิงโปรดปรานมหาดเล็กตัวน้อยนี้เป็นอันมาก ไม่ว่าจะไปไหนทำอะไร อิดซุงโฮชิจะต้องติดตามอยู่ใกล้ติดตลอดเวลา อิดซุงโฮชิได้เรียนหนังสือกับเจ้าหญิงเล่นกับเจ้าหญิง แม้ถึงเวลาอน เจ้าหญิงก็ต้องจัดที่นั่งในห้องเครื่องเพชรให้นอน ทงนอิดซุงโฮชิรู้สึกชื่นชมยินดีและภาคภูมิใจในเกียรติยศยิ่งนัก

วันหนึ่งเจ้าหญิงกับอิดซุงโฮชิได้ไปที่ศาลเจ้าแม่กวนอิม ที่อยู่ไม่ห่างวังเท่าใดนัก พอออกจากศาลเจ้าก็ปรากฏมีผีร้ายสองตน โดดมาที่คนทั้งสอง เหตุการณ์เกี่ยวกับผีนั้นเล่าต่าง ๆ กัน ด้านคนหนึ่งว่ามีผีร้ายตัวเขียวมีมือถือค้อนกายสิทธิ์ เมื่ออิดซุงโฮชิแลเห็นเช่นนั้นก็ชักตามออกมาทางด้านที่ผีร้าย แต่ผีนั้นหนีหน้า ตามขนาดเข็มของอิดซุงโฮชิแทงไม่เข้า ผีพยายามเข้ามาใกล้เจ้าหญิงทุกที อิดซุงโฮชิจึงได้ไปตามตัวของผีร้ายนั้น แล้วเอาดาบโบกไปมาอยู่ตรงปลายจุมูกผี ผีโกรธหนักหนาดึงกับอัปากคำรามเสียงดังก้อง ถึงตรงนั้นอิดซุงโฮชิเลยได้โอกาสโดดเข้าไปในปากผี แล้วก็เอาดาบทิ่มแทงลงผี เนื้อที่ตื้นอ่อน ดาบแหลมเท่าเข็มของอิดซุงโฮชิจึงทำให้ผีนั้นเจ็บปวดทนไม่ไหวต้องถ่มเอาอิดซุงโฮชิออกมา

จากปาก แล้ววิ่งหนีไปโดยเร็วทั้งค้อนกายสิทธิ์ไว้ด้วย

ส่วนอีกด้านหนึ่งนั้นเล่าว่า มีผีร้ายสองตน พอเห็นอิดซุงโฮชิชักตามออกมาจากผัดที่ทำด้วยหลอดฟาง ก็หัวเราะเยาะ ตนหนึ่งคุยว่า “ตัวแค่นี้จับถื่นเดียวก็เขย่งได้” จำแล้วก็อัปากขุบเอาอิดซุงโฮชิเข้าไว้ในปาก แล้วก็กลืนลงไป กว่าอิดซุงโฮชิจะรู้สึกตัวก็เข้ามาอยู่ในท้องอันมืดสนิทของผีร้ายนั้นเสียแล้ว แต่ไม่มีอะไรทำให้อิดซุงโฮชิหวนเกรงได้ จักการเอาดาบของตนทิ่มแทงท้องผีนั้นทนไม่ไหวต้องพยายามไถเอาอิดซุงโฮชิออกมาสู่โลกอันแจ่มใสอีกครั้งหนึ่ง

ผีอีกตนหนึ่งเห็นเพื่อนเป็นเช่นนั้นก็โกรธ คิดจะแก้แค้นแทนเพื่อน แต่ถึงจะพยายามกลืนอิดซุงโฮชิอย่างไรก็ไม่สำเร็จ อิดซุงโฮชิกลับได้เข้าไปในจุมูกของผีตนนั้น แล้วก็ได้ไปทางที่หน้าตาเอาดาบแทงตาผี ผีนั้นทนเจ็บไม่ไหว ร้องดังร้องหนีไปทันที มีเพื่อนวิ่งตามไปด้วย เป็นอันหนูน้อยตัวเท่าอันมีปราบผีร้ายได้สำเร็จ สมเป็นองครักษ์ของเจ้าหญิง

ตอนจะกลับวัง เจ้าหญิงเหตือบไปเห็นค้อน

โน้ตจีน

16 ก.ค. 2510

บรรณ หันธุเมธา

หนูน้อยจับผู้ร้าย

หนูน้อยผู้มีชื่อเสียงว่าจับผู้ร้ายได้จนถึงกับมีผู้บันทึกเรื่องราวเล่ากันต่อๆมานั้น นายเชริคินเล่าไว้ในนิยายจีน ๗ เรื่องว่าเกิดในรัชสมัยจักรพรรดิเจินซ่ง แห่งราชวงศ์ซ่ง (หรือซ้อง) มีชื่อว่า หนานไก เป็นลูกหัวแก้วหัวแหวนของขุนนางผู้ใหญ่ผู้หนึ่งชื่อหวางเซียงหมินกง ตามธรรมเนียมบ้านขุนนางผู้ใหญ่ย่อมจะหุ่หุ่หาโอ้อวดประดัมประคาลัยของมีค่า แต่ว่าอะไรจะมีค่าแก่ขุนนางผู้แทนหนานไกลูกชายสุดสวาทอายุ ๕ ขวบนั้นเป็นไม่มี

อยู่มาวันหนึ่ง ถึงวัน ๑๕ ค่ำ เดือนอ้าย เป็นเทศกาลตามประเพณีโคมไฟหยวนเซียว ในคืนวันนั้นไม่ว่าตรอกไหน ซอกไหน บ้านใคร ถ้าหากอยู่ในราชธานีแล้วจะต้องประดับบ้านด้วยโคมไฟชนิดต่างๆ แปลกๆกันไปทั้งรูปและขนาด จนดูสว่างไสวสวยงามไปทั่วทุกแห่ง ฉะนั้นพอตกค่ำลง แต่ละคนแม้แต่องค์จักรพรรดิเองจึงอดอยู่ไม่ได้ ต้องออกไปเที่ยวชมไฟตามที่ต่างๆทั่วเมือง ถนนหนทางจึงแออัดยัดเยียดไปด้วยผู้คนทั้งเด็กและผู้ใหญ่ คนเหล่านั้นนอกจากจะตั้งใจไปดูไฟแล้ว ยังหวังจะได้เห็นจักรพรรดิของตนอีกด้วย ขอให้ได้เห็นพระพักตร์แม่เพียง

ครั้งเดียวก็ยังดี

บรรดาเด็กๆ พ่อแม่ปล่อยให้ไปเที่ยวกับคนใช้ หนานไกก็เช่นเดียวกัน หวังจะคนใช้ที่ไว้วางใจที่สุดของบิดาจะเป็นผู้พาไป ฉะนั้นหนานไกแต่งตัวหรูหราที่สุด คือสวมหมวกที่ปูให้เป็นครั้งแรก หมวกใบนี้ประดับเพชรพลอยแพรวพราวอยู่ทางด้านหน้า ส่วนตรงหม่อมประดับพลอยเม็ดเล็กๆ สีต่างๆ ตามลวดลาย ซึ่งเป็นลายนกสีฟ้ายืนอยู่ท่ามกลางดอกไม้สีแดงสด พอพอกผู้หญิงต่างชั้นเกียจมีมานับมิคติดออกเดินทางไปเป็นกระบวน หนานไกก็ขึ้นหลังหวางฉีตามกระบวนไป

เมื่อกระบวนมาถึงประตูชั้นนอก จักรพรรดิเดินซุ่มก็ปรากฏพระกายบนหอคอยดูเหนือประตูมีกระถางเผาเครื่องหอมตั้งอยู่ตรงปากประตูทางเข้า ดังกลิ่นอบอวลไปทั่ว และที่ตรงหน้าหอคอยนั้นเองได้มีเวทีแสดงงิ้วตามไฟไว้วางไสว เสียงฆ้องกลองม้าย่อถึงสนั่นหวั่นไหวแสดงว่าจะเริ่มการแสดงแล้วฝูงชนที่แออัดในที่นั้นต่างรอนกันไปมา ไม่ช้าจะรอนกันเพื่อแย่งที่ดูงิ้วให้ถนัด แต่เพื่อจะได้เห็นจักรพรรดิของตนให้ชัดๆต่างหาก หวางฉีถูกเบียดถูกรอนจนตัวโยนไปมาไม่ผิดเรือเด็กถูกคลื่นใหญ่

กลางทะเล แต่หวางฉีกไม่ได้เบียดเข้าไปให้ถึงข้างหน้า ทั้งนี้เพราะมีลูกนายเป็นห่วงผูกคออยู่ เมื่อยืนอยู่ข้างหลังก็เป็นอันไม่แลเห็นอะไร นอกจากนาน ๆ จะยืดอกเขย่งตัวดูเดี๋ยวหนึ่งว่าเขาทำอะไรกันไปถึงไหน แต่ยืดอกเขย่งตัวนานเข้าทางขาหลังก็ชักจะเมื่อยปวด เหนื่อยก็ไหลย้อยจนแทบหมดสนุกไปทีเดียว

แต่ทันใดนั้น หวางฉีกก็รู้สึกว่ามีของหนัก ๆ ที่อยู่บนหลังค่อยเบาตงไป พอจะหายใจยืดอกขึ้น ยืดสายได้สะดวกขึ้น แล้วก็ยืนดูเงาเล่นเพลินไปเหมือนกำลังเคี้ยวฝืน จนกระทั่งถึงตอนหนึ่ง หวางฉีกถามหนานไ้แต่ไม่ได้ยินเสียงหนานไ้ตอบ จึงได้รู้ว่าเจ้านายน้อย ๆ ของตนอันตรธานหายไปเสียแล้ว

หวางฉีกมองหาไปรอบ ๆ ร้องไป ตะโกนไป ตามคนที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ ก็ไม่ได้เรื่อง หวางฉีกจึงวิ่งฝ่าฝูงชนออกมา ปากก็ตะโกนร้องเรียกชื่อหนานไ้ ในที่สุดมาพบคนใช้คนอื่น ๆ ที่อยู่บ้านเดียวกัน จึงถามว่าเห็นหนานไ้บ้างหรือไม่ คนเหล่านั้นก็ตอบว่า “ก็แกมี

(อ่านต่อหน้า 116)

ข้อดี

“ท่านผู้อ่านและที่สนใจข้อข้อ โปรดกำหนดอักษรที่ต้องการมาให้ด้วย หากเป็นนามสกุลก็ขอให้บอกมาให้ละเอียดสักหน่อยว่าต้องการความหมายไปในทางใด จะให้เสียงใกล้เคียงกับคำอะไรที่ต้องการเปลี่ยน ถ้าเป็นวันพุธ ก็ให้บอกเวลาเกิดมาด้วย”

● บ. พันธุ์เมธา ●

ร.ร. ตำรวจภูธร ๓ ๕ พ.ค. ๓๐

“กระผมอ่านหนังสือดัดจริตดาร์พคอดมัน ‘ข้อดี’ ของคุณกระผมจึงเขียนมารบกวนเวลาของท่าน เพื่อให้ตั้งชื่อกระผม

ผมเกิดวันอาทิตย์ อักษรนำหน้าตัวอะไรก็ได้ครับ แล้วแต่ดวงชะตาที่เหมาะสมกับตัวอักษร”

“ส”

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

ไว้วัด - ชื่อลูกพระอาทิตย์

ไวทยุต - เนื่องมาแต่สายฟ้าแลบ ไฟฟ้า

พลิม - (ออกเสียงมะ-ลิ้ม) ที่มีผล

บ้านตรอกพิบูล ๔ พฤษภาคม ๒๕๓๐

“ดิฉันใคร่จะขอความกรุณาอาจารย์ช่วยเปลี่ยนชื่อให้ใหม่ เพราะทราบมาว่า “ได้วิมศิริ” ไม่เหมาะสำหรับคนเกิดในวันอาทิตย์

“แฟนสตรีสาร”

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

วิมลฉวี - แก้วผลึก

นิรากร - ดั่งวง กระจำว ปราศจากเมฆ (ออกเสียงนิ-รา-พอน)

เปรมนัย - (ออกเสียงเปรม-มะ-นัย) อันพึงรัก เมตตา เป็นที่
ดมอารมณ์ (อ่านต่อหน้า 115)

ที่บ้าน ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๑๐

“เนื่องจากดินต้องการจะเปลี่ยนชื่อใหม่ เกิม
ดินชื่อ ดุมาดี เกิดวันพุธเวลาดากลางคืน”

“สุมาลี”

ชื่อคนเกิดวันพุธ กลางคืน (หญิง)

สุจิตวิ - ที่มีผิงงาม น่ารัก

สิริธร - ผู้ทรงไว้ซึ่งสิริ ความรุ่งเรือง

สุนัยนา - ที่มีตางาม □

นวนิยายจบผู้ร้าย - ต่อจากหน้า ๒๑

หน้าที่อยู่ไม่ใช่หรือ แล้วมาถามเรา เราจะไปรู้ได้
อย่างไรว่าหายไปไหน”

หลวงฉีกกล่าวว่า “ตอนที่เรากำลังอยู่มีใครมารับ
เอาหนานโกไป เราก็ดำคัญว่าคงจะเป็นใครคนหนึ่ง
ในพวกแก่งด่าว่าเราทั้งหนักทั้งเหนียว เคยมา
ช่วยรับเอาไปนะซี”

ถึงคนใช้อื่นๆจะปฏิเสธไม่รับผิดชอบเพราะไม่
ใช่หน้าที่ของตน แต่กระนั้นความที่รักและเอ็นดู
หนานโก คนเหล่านั้นก็ยอมช่วยกันค้นหาหนานโก
ตามถนนแถบๆนั้น แต่ไม่ว่าจะผลัดกัน กระทั่งกอง
พลางร้องตะโกนถามใครอย่างไร ก็ไม่มีใครดักคน
แต่เห็นเด็กด้อมหมวกประดับเพชรนั้นเลย ลงท้าย
หลวงฉีกเห็นท่าไม่เป็นการจึงชวนคนเหล่านั้นให้กลับ
บ้านไปแจ้งข่าวร้ายแก่นายตนเดี่ยตักู้สึกว่า คนเหล่านั้น
ก็ว่า

“ถ้าจะบอกก็ต้องบอกแก่นายผู้ร้าย อย่าเพิ่ง
ให้นายผู้หญิงรู้เป็นอันขาดเถยวนะ จะตกอกตกใจ”

แต่ทั้งที่การกันเรี่ยบริวารแล้วจะค่อยๆบอก
นายผู้ร้าย แม้กระนั้นเมื่อเข้าประตูบ้านพบนายของ
ตนยืนอยู่ตรงหน้า คนเหล่านั้นก็ตกใจจึงงงมึน
จะพูดอะไรถูก ยืนเป็นเบือไปอยู่ตั้งนาน ไม่มีถ้อยคำ
หลุดออกมาแต่คำเดียว จนเชียงใหม่กงอดรนทนไม่

ได้ถามขึ้นว่า

“พวกเจ้าทำไมถกถกกันเร็วนัก ไคมดูลมคับ
กันหมดแล้วหรือ หรือว่าเงินใช้เสียหมดเกิดงงงงแล้ว
แล้วมันเกิดอะไรขึ้น พวกเจ้าถึงได้ทำท่าเหมือน
หมาถูกเขาเตะมาอย่างนั้น”

ตอนนี้ต่างก็ช่วยกันเล่าเรื่องราวที่หลวงฉีกพา
หนานโกไปเที่ยว และเกิดหนานโกหายไปให้เชียงใหม่
กงฟัง หลวงฉีกก็เล่าถึงพลางกล่าวโทษตัวเองว่า
โทษของตนครั้งนี้สมควรถึงตาย แต่นำแปลทดแทนที่
เชียงใหม่กงจะโกรธ กลับหัวเราะเฉยเฉย ทั้งยัง
พูดแปลกอีกว่า

“อะไรก็ตาม มีขึ้นแล้วก็ต้องมีลง เมื่อไปแล้วก็
ต้องรู้จักกลับมา อย่าทุกข์ร้อนไปเลย หนานโกถูก
เราคงคุ้มครองตัวเองได้”

“แต่ท่านที่เคารพ” คนใช้คนหนึ่งกล่าวค้าน
อื่นๆกล่าวขึ้น “คุณหนูหนานโกคงต้องถูกผู้ร้ายลัก
ตัวเอาไปแน่ๆที่เถยว ถ้าหากเราไปแจ้งความไว้กับ
ไก่อ่งผู้รักษาความสงบของบ้านเมืองไว้เสียก่อน
ยิ่งเร็วเท่าไรอันตรายก็จะน้อยลงเท่านั้น”

แต่เชียงใหม่กงก็ยังยืนยันว่าอันตรายไม่มี แม้
ว่าเมื่อมารดาหนานโกกลับมาจะรู้เรื่องเข้าจะอ่อนน้อม
ให้จัดการอย่างไรอย่างหนึ่ง เชียงใหม่กงก็ไม่ยอม

จัดการอย่างไร ชายังกล่าว “ถ้าเป็นเด็กคนอื่นก็จะไม่รื้อรอย แต่เป็นหนานไก่ คอยดูแลนะ แต่มันจะต้องกลับมาได้เอง”

แต่ก็จริงตามคำของเซียงหมินกุง คือในขณะที่หนานไก่อารู้ตัวว่าตนถูกพาตัวไป ไม่ได้อยู่บนหลังหวางฉืออย่างตอนเข้ามา ก็ถอดหมวกออกแล้วยัดเข้าไปในแขนเสื้อ ไม่ได้รู้สึกตกอกตกใจหรือร้องไห้ คร่ำครวญแต่อย่างใด เมื่อแต่คอยโอกาสอยู่เงียบๆ จนกระทั่งเดินมาถึงทุ่งข้าวเหนียวประตูตะวันตก ก็เห็นเกวียนหลังประทับประดาด้วยงามสดงดงามมา หนานไก่อ็นึกในใจว่า ‘ในเกวียนด้วยทั้งสี่เห็นทีจะมีขุนนางผู้ใหญ่หนึ่งมา ก็ละ เป็นโอกาสที่เราจะหนีได้แล้ว’

คิดดังนั้นแล้วพอเกวียนเฉียดมาใกล้ๆ หนานไก่อ็นึกขึ้นมือออกไปจับคานหามตรงที่อยู่ใกล้ตัวที่สุดไว้ แล้วร้องตะโกนจนสุดเสียงว่า “ช่วยด้วย ขโมย ขโมย”

ผู้ร้ายที่พาหนานไก่อมาได้ยินอย่างนั้นก็ตกใจ ตกใจเล็กน้อยลงจากคอแล้ววิ่งฝ่าฝูงชนไปทันที

คนที่อยู่ในเกวียนหลังแรกได้ยินเสียงเด็กร้องตะโกนเช่นนั้นก็แหวกม่านโผล่หน้าออกมาดู ก็เห็นเด็กตัวเล็กน่ารักหัวโกนไว้เกลี้ยงก้างนอนจมฝุ่นอยู่ ชายนั้นจึงสั่งคนใช้ให้อุ้มขึ้นมาดู แล้วถามว่า

“นี่เจ้ามาจากไหนล่ะ”

“ข้าพเจ้าถูกผู้ร้ายลักตัวมา” หนานไก่อตอบ

“ผู้ร้ายอยู่ไหนล่ะ” ชายผู้นั้นในเกวียนถาม

“พอข้าพเจ้าร้องตะโกนออกมา มันก็หนีเปิดเข้าไปในฝูงชนนั้น” หนานไก่อตอบรวดเร็วชัดคำ

ทำให้ชายผู้นั้น ซึ่งก็คือขุนนางผู้ใหญ่ พอดอกพอใจเป็นอย่างยิ่ง เขามีอดับหัวเบาๆ กล่าวหาว่า

“เจ้าฉลาดจริงนะ อย่าทักขี้อ่อนหรือตกใจอะไรไปเลย มาที่บ้านของเราดีกว่าก่อนเถอะ” พูดแล้วก็อุ้มหนานไก่อ้นั่งตัก และสั่งคนใช้ให้หามเกวียนตรงไปยังพระราชวัง ทั้งนี้เพราะขุนนางผู้นั้นเป็นอำมาตย์ผู้ใหญ่ดูแลกิจการในพระราชวัง ที่ต้องเข้ามาในวังคำจวนนี้เพื่อเตรียมพระกระยาหารที่จักรพรรดิเดินขบวนจะไปพระราชทานเลี้ยงตอนกลับมาจากชมประทีปโคมไฟ ขุนนางนั้นสั่งคนใช้ไม่ให้ทำอะไรให้เด็กน้อยตกอกตกใจ แต่ก็ให้พาหนานไก่อไปพักผ่อนในห้องส่วนตัวอันหรูหราของตนในพระราชวังนั้น

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น อำมาตย์ผู้นั้นได้ทูลจักรพรรดิ

เด็ก

ว่าอย่าไม่เป็น

ว่าไม่เป็นแต่ไม่ถูกสไตล์ เชิญที่ ขุนนางว่าหน้า
สมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนประถมสาธิตฯ

สุขุมวิท ๒๓ (ซอยประสานมิตร)

สระและเครื่องกรองขนาดใหญ่ทันสมัย

อำนาจการสอนโดยอาจารย์

และคณะกรรมการของสมาคม

ในเวลาราชการ โทร. ๕๐๓๕๕๕

นอกเวลา โทร. ๕๐๔๕๕๕

ทุกวัน

เงินชั่งขณะที่เข้าเฝ้าพร้อมหน้ากันว่า “ขอเดชะ เมื่อคืนนอนชากลับจากชมประทีปโคมไฟ พวกข้าพเจ้าได้พบเด็กหลงทางคนหนึ่งใกล้ประตูตงฮั่ว จึงได้นำตัวเข้ามาในพระราชวังด้วย เรื่องนับเป็นนิมิตอันดีที่พระองค์จะได้โอรสไว้สืบราชสมบัติองค์หนึ่งแล้วพะย่ะค่ะ”

จักรพรรดิเงินชั่งทรงฟังแล้วก็ปลื้มพระทัยอยากได้เห็นหน้าเด็กนั้น ทงนเพราะพระองค์ยังไม่มีโอรสสักองค์เดียว อำมาตย์จึงรีบกลับไปนำหนานไถ่มาเข้าเฝ้า หนานไถ่ไม่ขาดอายแต่อย่างใดเลย รับเอาหมวกประดับเพชรที่ซ่อนเอาไว้ได้ออกมาส่งมอบแล้วตามอำมาตย์ผู้นั้นมาเฝ้าจักรพรรดิทันที จักรพรรดิเงินชั่งถามขึ้นว่า

“เจ้าหนูน้อย เจ้าเป็นลูกใคร ตัวเจ้าชื่ออะไร”

หนานไถ่ยืนตัวตรง แล้วตอบโดยไม่รีรอว่า “ข้าพเจ้าแซ่หว่าง เป็นลูกชายเขียงหมินกุง”

คำตอบอันซัดใจของเด็กน้อยตัวเท่านั้น ทำให้จักรพรรดิเงินชั่งทรงงงงัน แปลกพระทัยเป็นอย่างยิ่ง จึงถามต่อไปอีกว่า “เจ้ามาที่นี่ได้อย่างไร”

“เมื่อคืนผมพอกที่บ้านข้าพเจ้าออกมาเที่ยวชมไฟกัน” หนานไถ่ทูลตอบ “และขณะที่พวกเรากำลังถวายนับพระองค์อยู่นั้น ได้มีผู้ร้ายมาลักตัวข้าพเจ้าไป เพราะหัดที่ข้าพเจ้าได้เห็นท่านขุนนางเหล่านั้นผ่านมา จึงได้ร้องขอให้ช่วย ผู้ร้ายเลยหนี

ไป และท่านขุนนางก็ได้กรุณานำตัวข้าพเจ้ามาทันตแต่ข้าพเจ้าเป็นอย่างดี บัดนี้ข้าพเจ้านับเป็นเด็กโชคดียิ่งที่ได้มีโอกาสเห็นพระพักตร์จักรพรรดิของข้าพเจ้า”

“เจ้าอายุเท่าไร” จักรพรรดิตรัสถามต่อไป

“อายุ ๕ ขวบพะย่ะค่ะ” หนานไถ่ทูลตอบ

“โอเอเนาะ ตัวเท่านี้เจ้ายังพูดได้เรื่องได้ราว พ่อเจ้าคงจะเป็นผู้พิถีพิถันลูกชายฉลาดอย่างเจ้า นี่ทางบ้านเจ้าเขาคงจะร้อนใจกันเป็นอันมากแล้วที่เจ้าหายไป เอาเถอะ เราจะรีบส่งตัวเจ้ากลับไปโดยด่วนเสียด้ายอยู่นิดเดียว ที่ไม่มีทางจะสืบได้ว่าใครเป็นเจ้าผู้ร้ายลักตัวเจ้าไป”

“ไม่ยากเลยพะย่ะค่ะ ที่จะจับตัวผู้ร้ายนั้นมาลงโทษ” หนานไถ่ทูลอย่างมั่นใจจนทำให้บรรดาขุนนางที่เข้าเฝ้าขณะนั้นตลึงงงัน จักรพรรดิจึงตรัสถามว่า “จับอย่างไรล่ะ ไหนเจ้าต้องแนะนำด้วย”

“พ่อข้าพเจ้ารู้ตัวว่า กำลังอยู่บนหลังคนอื่น ไม่ใช่หวางฉี ก็รู้ได้ว่าถูกลักพาตัวไป ข้าพเจ้าจึงถอดหมวกออกซ่อนไว้ แต่ตรงจุดหมวกนั้นมารดาข้าพเจ้าเอาเข็มร้อยด้ายแดงมัดติดซ่อนไว้ ถือเป็นเครื่องหมายบ่งกันอันตราย เมื่อนึกถึงว่าเข็มร้อยด้ายแดงนั้นอาจจะช่วยให้ใครๆ สืบจับตัวผู้ร้ายได้ ก่อนจะเอาหมวกซ่อน ข้าพเจ้าจึงดึงเอาเข็มร้อยด้ายแดงนั้นออก แล้วกลัดไว้ที่คอเสื้อเจ้าผู้ร้ายที่พาตัวข้าพเจ้าไป ถ้าหาก

หมายเหตุ ชาวจีนถือว่าสีแดงนั้นดี ส่วนโลหะเช่นเงินต่างๆ นั้นถือกันทั่วไปว่า กันมีสาหัสตลอดจนอัปมงคลอะไรก็ได้ หญิงอินเดียบางคนเมื่อแต่งงานแล้วจะเดินทางกลับบ้านสามี ต้องเอาเข็มซ่อนในลูกมะนาวห่อซอสสำหรับไปคั่วซอ เจ้าบ่าวชาวอาหรับก็มีเข็มซ่อนคล้ายกลัดที่ปกเสื้อเข้ตอมหน้าเจ้าสาวกลับเป็น ส่วนหญิงมีครรภ์ที่ต้องใช้เข็มกลัดที่สำหรับ เวลาคลอดหรือคลอดบุตรนั้น เขาว่าเพื่อป้องกันตัวเอง เพราะหญิงมีครรภ์อ่อนแอ เวลานั้นเทวดามัวไปยุ่งกับกันเสีย ไม่มีใครมาพิทักษ์รักษาให้ จึงต้องใช้เข็มเป็นเครื่องหมายบ่งกันตัว

พระองค์จะมีคำสั่งให้คนของพระองค์เที่ยวตามหาคนที่
ที่มีเข็มร้อยด้ายแดงกตติยอยู่ที่คอเสื้อแถวกระดูก
หาตัวคนร้ายเมื่อคนนั้นโตไม่ยากนัก”

จักรพรรดิทรงชื่นชมโฉมหน้าไม่มีที่เปรียบ เมื่อ
ได้ค้นคว้าคำตลอดจนวิธีการอันชาญฉลาดของหนูน้อยหนานไถ่ จึงตรัสว่า

“คุณเอะ เด็กอายุเท่าเจ้าแค้นข้างคิดอ่านลึกซึ้ง
กระไรเลย นี่ถ้าเราจับผู้ร้ายไม่ได้ เราคงไม่มีทีอะไร
สำหรับเจ้าเลยซี ไม่ได้ ไม่ได้ เราจะต้องจับผู้ร้าย
ให้ได้ก่อนส่งตัวเจ้ากลับบ้าน”

ต่อจากนั้นจักรพรรดิก็มีบัญชาให้เจ้าหน้าที่
ผู้รับผิดชอบเรื่องนี้ไปจัดดำเนินการตามที่หนานไถ่
แนะนำให้ เจ้าหน้าที่ตำรวจไปค้นร้านน้ำชาชนต่างๆก่อน
เพราะสถานที่เหล่านั้นเป็นแหล่งผู้ร้ายและพวกหัว
ขโมยทั้งหลาย ผู้ร้ายที่ลักตัวหนานไถ่มาเป็นพวก
“เล็บนกอินทรี” พองานตามประทีปโคมไฟสิ้นสุด
ลงในคืนวันนั้น เหล่าร้ายทั้งหลายก็พากันมาชุมนุม
ตามสถานที่ดังกล่าวนั้น ต่างคนต่างจับของที่ตนถนัด
ฉวยมาได้ มีต่างๆกัน เข็มปักผมเพชรก็มี กระตุ้ม
เงินกระตุ้มทองก็มี แหวนก็มี ต่างหูกก็มี เขามาวางกอง
สุมอยู่กลางโต๊ะ ท่ามกลางชาวน้ำปลาอาหาร มี
แต่ผู้ร้ายที่ลักตัวหนานไถ่ไปคนเดียวเท่านั้นที่ไม่มี
อะไรมาแสดง พวกเพื่อนเหล่าร้ายด้วยกันต่างพากัน
ให้ด้วยความเย้ยหยัน แล้วก็กล่าวโทษหาว่าไม่
เต็มใจร่วมงานอย่างนักกับพรรคพวก เจ้าผู้ร้ายนั้น
พยายามคัดค้านอย่างแข็งขันแล้วแต่เหตุการณ์ที่เกิด
ขึ้นกดดันให้ใครๆ พัง แต่ไม่มีใครเชื่อ ได้กันไป
เตียงกันมาหนักๆ เข้าก็ถึงกับลงมือลงไม้กัน ภาย

ในโรงน้ำชาแห่งนี้จึงมีแต่เสียงเอะอะโดยวาระคน
ไปกับเสียงแข่งคำ

เสียงเอะอะนั่นเองทำให้พวกตำรวจแห่กันมา
และจับตัวไว้ได้หมดทุกคน ต่อจากนั้นก็ค้นดูตามคอ
เสื้อ เพียงเดียวก็พบคอเสื้อของผู้ร้ายคนหนึ่งมีเข็ม
เครื่องรางร้อยด้ายแดงไว้ กตติยอยู่ที่แรกผู้ร้ายนั้น
ไม่ยอมรับ แต่พอรู้ว่าเจ้าหน้าที่มีหลักฐานก็ยอม
สารภาพ จึงถูกลังตัวไปลงโทษตามระเบียบ

ในขณะที่ทางบ้านหนานไถ่กำลังทุกข์ร้อน มี
แต่เสียงถอนใจและน้ำตา (ทั้งนี้นอกจากเสียงหมिनกง
ผู้เดียวที่ยังเชื่อว่าหนานไถ่จะต้องกลับมา) ก็ได้มี
เหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้น กล่าวคือได้มีขุนนาง
ผู้ใหญ่เชิญพระราชาสดับจากจักรพรรดิเงินซ่งมีมา
ถึงเชียงหมินกง อันนับเป็นเกียรติยศหาที่เสมอ
เหมือนมิได้ เชียงหมินกงรีบไปจัดกระถางเครื่องหอม
เตรียมต้อนรับ แล้วก็ไปแต่งตัวอย่างเรียบร้อยมา
คุกเข่าคอยฟังข้อความในพระราชดำล้นนั้น ทันใดนั้น
เขาก็เหือบไปเห็นขุนนางผู้ใหญ่ผู้มีเต็กงมาจาก
เกวียนและเด็กกันหาไรใครอื่นไม่ หนานไถ่เอง
ในพระราชดำล้นนั้นกล่าวว่า

“เราได้คุ้มครองลูกเจ้าที่หลงหายไปในงานตาม
ประทีปโคมไฟ บัดนี้เราส่งลูกเจ้าคืนมาให้แล้ว
พร้อมทั้งเงินบำเหน็จรางวัล”

เชียงหมินกงรับรู้ข้อความนั้นด้วยความดีใจ
ดำนึกในพระคุณของจักรพรรดิ แล้วก็นับขุนนาง
ผู้ใหญ่เชิญพระราชาสดับนั้นมา ขุนนางผู้นั้นกล่าว
ว่า “ท่านมีลูกชายฉลาดมาก”

พอเชียงหมินกงขยับปากจะถามขุนนาง

ผู้ใหญ่นั่งบนมณเฑียรราชให้ แล้วกล่าวว่า “เรื่อง
ราวเกี่ยวกับลูกท่านบันทึกไว้ในมณเฑียรราชแล้ว”

เมื่อเขียนหมิ่นกษัตริย์เรื่องแล้วว่าลูกคนไปทำ
อะไรได้บ้างก็จะต้องกล่าวต่อมตามธรรมเนียมว่า
“นี่ลูกชายข้าพเจ้าไปยุ่งกวนพระองค์ท่านถึงเพียงนี้
เทียวหรือน่าอายเหลือเกิน ข้าพเจ้ากับครอบครัว
จะต้องหาทางถูกระโทษแก่พระองค์ท่านให้จงได้”

ขุนนางผู้ใหญ่กล่าวว่า “อะไรได้ ท่านควรจะ
ภาคภูมิใจอะไรไม่ว่า ที่ลูกชายท่านฉลาดถึงกับทูลแนะ
องค์จักรพรรดิจนกระทั่งจับผู้ร้ายได้ เงินที่ประทาน
มานี้แสดงให้เห็นแล้วว่าทรงพอพระทัยเพียงไร”
เรื่องหมิ่นกษัตริย์จึงได้เล็ดลอดและเล่าต่อๆ กันมา
ด้วยเหตุดังกล่าวมานี้

□

□

ภาษาและหนังสือ — ต่อจากหน้า ๑๔

ไหลพลั่งๆ ซึ่งหมายความว่า ไหลออกหรือไหลเข้า
มากด้วยกำลังดัน

พลัด - พรัด

เราต้องกระจัดพลัดพรายกันไปนานกว่าจะได้
กลับมาพบกันอีกครั้งหนึ่ง

เราต้องกระจัดพรัดพรายกันไปนานกว่าจะได้
กลับมาพบกันอีกครั้งหนึ่ง

ทั้งพลัดและพรัด มีความหมายตรงต่อคำ พรัด
หมายความว่า พราดจากกัน ส่วนพลัด หมายความว่า
ตกจาก หลุดออกจาก หลงจาก แต่ปกติเราใช้
ว่า พลัดพราย ไม่ใช่ พรัดพราย

คำที่มีอักษรควบ ร ฤ อีกประเภทหนึ่ง ถึงเขียน
ผิดก็ไม่ผิดความหมาย แต่ผิดการสะกดกวีวรรค์ เพราะ
มีความหมายเพียงเสียงใดเสียงเดียว เช่น

กล่อน - กร่อน

ฉันจะกล่อนผมเจ้าให้เกรียนทีเดียว

ฉันจะกร่อนผมเจ้าให้เกรียนทีเดียว

กร่อน คำนี้ไม่มีความหมายในภาษา มีแต่

กล่อน ซึ่งหมายความว่า เถียน โถ้น ตัดให้เกรียน
จะหว่าดกล่อน หรือกล่อนหว่าดก็ต้องใช้พยัญชนะควบกล
แปล - แปร์

เขาหัวผมเดียวเรียบแปลไม่มีกระดิก

เขาหัวผมเดียวเรียบแปร์ไม่มีกระดิก

คำว่า แปร์ ไม่มีที่ใช่ มีแต่แปล หมายความว่า
ว่า เต็มที่ เพียบ แบนราบ หัวผมแปล เพียบแปล
อึมแปร์ พยัญชนะควบจึงเป็น ปล ไม่ใช่ ปร

พลัว - พรัว

ของระดับพลัวไปตามแรงลม

ของระดับพรัวไปตามแรงลม

คำว่า พรัว ไม่มีใช่ มีแต่คำว่า พลัว หมาย
ความว่า บิดพลัว ผิดพลาด ไม่ว่าจะเป็น บิดพลัว
ระดับพลัว พัดพลัว หรืออะไรๆ พลัว ก็ต้องเป็นตัว
ล ทั้งต้น

ฉะนั้นการออกเสียง ร ฤ ให้ตรงตามความหมาย
ของคำแต่ละคำที่เราใช้จึงเป็นการจำเป็น เพราะ
เมื่อออกเสียงถูก ก็ย่อมสะกดถูกไปด้วยเป็น
ธรรมดา □

ไฉน

ญี่ปุ่น-จีน

บรรณ หันดูเลขา

คนแปลกๆ

คนแปลกๆที่จะกล่าวถึงนี้ หากจะเรียกว่า ศรอนนชัยก็เห็นจะไม่ผิด คือใครสั่งให้ทำอะไร ก็ทำตามสั่ง แต่ทำแล้วมักจะแปลกไม่เหมือน ใครเขา

เรื่องคนแปลกๆ ที่คนจดจำมาเล่าต่อๆ กันนั้น คนแรกเป็นเด็กญี่ปุ่น ชื่อ ชะบุโระ ใครๆพากันตั้งฉายาให้ว่า ชะบุโระผู้โหดเหี้ยม เหตุที่คนจะตั้งฉายาให้ว่าอย่างนั้น มีดังที่เล่าไว้ในนิทานญี่ปุ่นสำหรับเด็กว่า

เมื่อนานมาแล้ว ยังมีเด็กคนหนึ่งชื่อชะบุโระ พ่อแม่ของชะบุโระทำไร่ไถนาหาเลี้ยงชีพ แม้จะมีอาชีพทำไร่ไถนาและชะบุโระอาจช่วยพ่อแม่ทำงานได้โดยไม่ต้องใช้สติปัญญาอะไรมากนักก็ตาม แต่พ่อแม่ของชะบุโระก็ถือเป็นห่วงอนาคตของลูกตนเองไม่ได้ ทั้งนี้เพราะชะบุโระทำอะไรที่ทะลวยๆเรื่องไม่ได้ ถ้าตั้งว่าอย่างไร ชะบุโระจะต้องถือคำสั่งนั้นตายตัว ไม่ว่าทำแล้วจะได้ผลออกมาอย่างไร ถูกเรื่องถูกราวหรือไม่ พ่อแม่เฝ้าแต่หวังด้วยความอดทนว่า พ่อชะบุโระโตขึ้นคงจะฉลาดและทำอะไรถูกเรื่องถูกราวขึ้น

วันหนึ่งพ่อของชะบุโระตั้งว่า “ชะบุโระ เจ้า

ไปที่แปลงมันฝรั่งหน่อยนะ ชดเอาหัวมันฝรั่งขึ้นมา ชดขึ้นมาแล้วเอาเรียงไว้ให้เรียบร้อย ปล่อยให้ตากแดดอยู่อย่างนั้นสักพักหนึ่ง พุดย่างนี้เข้าใจไหมล่ะ” พ่อถามย้ำต่อนท้ายให้แน่ใจ

“เข้าใจ” ชะบุโระตอบ แล้วก็ฉวยจอบแบกมาตรงไปยังแปลงมันฝรั่งตามที่พ่อสั่งทันที

ขณะที่ชะบุโระกำลังดำละวอนชุดมันฝรั่งอยู่นั้น ท้ายดินนั้นเองจอบก็ไปกระทบกับอะไรสักอย่าง ชะบุโระขุดลงไปเรื่อยๆ แทนที่จะได้หัวมันฝรั่ง กลับไปได้อะไรบางอย่างเมื่อมาไอบางหนึ่ง ชะบุโระเปิดฝ้าออกมาดูก็เห็นมีเหรียญทองอันใหญ่ๆอยู่ในนั้นเต็ม คงจะเป็นสมบัติโบราณมีค่ามหาศาลที่คนเมื่อก่อนฝังเอาไว้มานานแล้ว เห็นเช่นนั้นชะบุโระก็กล่าวแก่ตัวเองเป็นการทบทวนคำสั่งของบิดาว่า

“พ่อสั่งให้ขุดขึ้นมา ชดแล้วก็ให้นำเรียงตากแดดเอาไว้”

เพราะฉะนั้นเมื่อขุดได้ทองขึ้นมา ชะบุโระก็ต้องทำตามคำสั่ง คือค่อยๆบรรจุเอาเหรียญทองเหล่านั้นเรียงตากแดดไว้ แล้วก็กลับไปบ้านเล่าให้พ่อฟังว่า “วันนี้ลูกไปขุดได้หัวมันมาไอบางหนึ่งมีทองอยู่เต็ม ลูกเลยเอาทองเรียงตากแดดไว้ตามที่พ่อสั่ง”

ทั้งพ่อทั้งแม่ได้ยืนแล้วอด
ตื่นตื่นแปลกใจไม่ได้ รีบวิ่งไปที่
แปลงมันฝรั่ง แต่ทว่าคนทั้งสอง
จะวิ่งไปถึง คนแถบนั้นก็ได้มา
ฉกฉวยเอาเหรีญทองเหล่านนั้นไป
เสียหมดแล้ว ไม่เหลือแม้แต่
เหรีญเดียว พ่อเห็นเช่นนั้นจึง
เรียกชะบุโรมาดังใหม่ว่า

“ทีนี้ถ้าเจ้าไปเจออะไรเข้า
เจ้าต้องห่อให้เรียบร้อยมิดชิดแล้ว
เอากลับมาบ้าน อย่าลืมนะ”

“ไม่ลืมหรอกจ้ะ” ชะบุโร
รับคำเป็นอันดี และพอดีนั่นรุ่ง
ขึ้นนั่นเอง ชะบุโรไปเจอซาก
แมงดาตายเข้าตัวหนึ่งในท้องนา
ชะบุโรก็จัดแจงห่อซากแมงดานั้น
อย่างพิถีพิถัน เอากลับมาบ้าน ให้
รู้สึกภาคภูมิใจที่ตนจำคำสั่งพ่อได้
และได้ทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด
แล้ว พ่อพ่อแต่เห็นก็อ้อนใจอกทาน
ออกมาว่า

“เออ ลูกหนอ ลูก เหตุใด
เจ้าถึงได้ทำอะไรโง่เขลาไม่เข้า
เรื่องอย่างนั้น ทนถั่วเจอะของอย่าง
นี้จะกินได้อย่างไร”

วันรุ่งขึ้น ชะบุโรไปซุกได้
ดอกไม้ใหญ่มาดอกหนึ่ง เมื่อ
พยายามนึก (อ่านต่อหน้า 106)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อข้อ โปรดกำหนดอักษรที่ต้องการ
มาให้ด้วย หากเป็นนามสกุลก็ขอให้บอกมาให้ละเอียดสักหน่อยว่า
ต้องการความหมายไปในทางใด จะให้เสียงใกล้เคียงกับคำอะไรที่
ต้องการเปลี่ยน ถ้าเป็นวันพุธ ก็ให้บอกเวลาเกิดมาด้วย

สุขุมวิท ซอย ๖๔ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๓๐

“ดิฉันอยากขอความกรุณาให้อาจารย์ตั้งชื่อบุตรชายของ
ดิฉันด้วยค่ะ เกิดวันเสาร์ เวลา ๔.๕๓ น. ซึ่งตอนเช้าตรงกับวัน
อาทิตย์ มีดีผัวก่อนข้างขาว ชื่อพี่ๆ ขึ้นต้นด้วยตัวด. ใครขอ
รบกวนหลายชื่อด้วยนะคะ พร้อมทั้งคำแปล”

“รุจิรา”

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาย)

สถาน - อำนาง ความเข้มแข็ง ความอยู่คงที่ไม่เปลี่ยนแปลง

วิสูตร - ชื่อดาวพระเสาร์

ปรัศยุ - (ออกเสียงปรัศยุค) เวลาเช้าตอนแสงเงินแสงทองขึ้น

๔๗ ถนนสุขุมวิท ยะลา วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๓๐

“ดิฉันขอรบกวนอาจารย์ให้ช่วยตั้งชื่อลูกชายให้ด้วย อยาก
ให้มีชื่อคล้องกับลูกคนที่หนึ่งและที่สองซึ่งมีชื่อว่า ธีรญา
(หญิง) และธยานิน (ชาย) ลูกชายซึ่งเป็นลูกคนที่สามเกิดวัน
พฤหัสบดี

“วไล”

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

วิจิณณา - คติพิจารณาแล้ว

วิธิน - ความสงบ

ปรัญชัย - ชื่อหนึ่งของพระพิรุณ (อ่านต่อหน้า 108)

● บ. พันธุมธธา ●

อยู่ในพวกที่เราขนานนามว่า “เก้ง” หรือสัตว์ป่าเล็ก
ตัวที่โตกว่าถึงใน “สัตว์ป่า” (ฉบับ ๘ เม.ย. ๒๕๓๐)
ถ้าหวั่นเก้งตัวนั้นเข้าใจว่าจะยังไม่แพร่หลายในเมือง
เรานัก เพราะผู้ที่ส่งมาจากอังกฤษเขาคุยว่าเป็นไม้
เพิ่งพบใหม่ ลำต้นของไม้ต้นนี้มีรูปลักษณะเหมือนๆ
กับต้น “เก้ง” ทั่วๆ ไป ส่วนที่ท่อนเห็นเป็นสีน้ำตาล
สีจริงเป็นสีม่วง ซึ่งมีทั้งม่วงอ่อนและม่วงแก่ โดย
เฉพาะตรงกลางคอกนั้นเป็นสีม่วงดำ ส่วนที่ท่อนเห็น
เป็นสีชาวนั้นสีจริงเป็นสีเหลืองอ่อน และยังมีขนฟู

ออกมาข้างใต้กลีบอีกด้วย นอกจากซีกโคนต้น
นี้แล้วขอถือโอกาสนำแค่ตัดในสกุล Rebutia ชนิด
steinbachii มาไว้ที่อีกต้นหนึ่ง ไม้ในสกุล Rebutia
นี้มักจะมีลูกคอกและมีออกมาทั้งรอบๆ ตัวและบนหัว
ของมันเอง ถ้าหวั่นต้นที่นำมาไว้ที่นอกจะแปลก
กว่า Rebutia ชนิดอื่นๆ ที่หนามซึ่งออกมาตามแนว
ยาวๆ ด้วยกับตัวมัน ผิดกับต้นอื่นซึ่งมักจะออกมา
เป็นจุกๆ กลมๆ ไม่เป็นแนวยาวเหมือนอย่างต้นนี้

คนแปลก ๆ - ต่อจากหน้า ๒๑

ถึงคำดังพ่อดังได้ พ่อนึกออกว่า “ถ้าจะอะไร
อย่างนั้นละก็ โยนทิ้งน้ำไป” ชะบุโรก็จัดการลาก
ตอไม้มาที่ริมหน้าต่างก็ผลักลงน้ำไปดังตูมใหญ่

ขณะนั้นพ่อก็มีคนข้างบ้านเดินผ่านมาเห็นเข้า
คนนั้นพูดว่า “โฮ ชะบุโร ตอไม้มันนะของดีมีค่า
ที่หัดงัดก็โยนทิ้งน้ำไปเสียละ น่าเสียดายออก
เอามาจากให้เป็นชิ้นเล็กๆ แล้วเอากลับไปบ้าน ทำพื้น
ฉีกฉีกก็เสีย รู้ไหมละ”

“รู้จ้ะ” ชะบุโรตอบ แล้วก็ออกเดินทางกลับ
บ้าน เดินมาตามทางชะบุโรเกิดเหต็อบไปเห็นกา
นำชาเข้าโบสถ์มีด้วยด้วย ไม่ทราบใครเอามา
วางไว้ที่ข้างถนน เห็นเป็นกาน้ำชาและถ้วยชา
ชะบุโรก็ยังคิดว่าคงกับอุทานออกมาว่า “เฮ นี่ดี
ของดีมีค่าอย่างที่ท่านบอก” แต่เมื่อรู้ว่าเป็นของมี
ค่า ชะบุโรก็ไม่พ้ออะไรคำอะไร จิตการกับของมีค่า
นั้นตามคำแนะนำของตาคนข้างบ้านตนทันที คือเอา
จอบที่แบกมาฟาดกาน้ำชาถ้วยชาน้ำนั้นแตกละเอียด

เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แล้วก็เก็บเอาเศษแตกๆ นั้นหอบ
กลับมายังบ้าน มาถึงบ้านก็ตรงไปทอดแม่ว่า

“แม่จ๋า ลูกจ๊ะ นี่ใจของมีค่าที่ถูกไปจะเอา
แล้วเอากลับมายังบ้าน”

พ่อก็เห็นเศษกระเบื้องเหล่านั้นเข้าก็ถามจะ
จับ ร้องออกมาว่า “ตายแล้ว มันมันกาน้ำชากับ
ถ้วยชากับแม่เอาไปให้พ่อเอากินตอนกลางวันนี้มา
ลูก ทุบเดียวแตกหมดแล้ว”

วันรุ่งขึ้น พ่อกับแม่ของชะบุโรก็พูดกับลูกว่า
“ตั้งให้เจ้าไปทำอะไร เป็นไม่ได้เรื่องสักที ต่อแต่นี้
ไป เจ้าไม่ต้องออกไปทำอะไรนอกบ้านอีกแล้ว พ่อ
กับแม่จะทำเอง เจ้าอยู่บ้านเฉยๆ กันดีกว่า”

นับแต่นั้นมา ชะบุโรก็เลยสบายไม่ต้องทำ
อะไร แต่ว่าชะบุโรก็ไม่เข้าใจจนแล้วจนรอดว่าตน
ทำผิดอะไร ถึงออกไปทำงานนอกบ้านไม่ได้ ดังที่
ชะบุโรรำพึงกับตัวเองว่า “คนนี่ก็แปลกแท้ๆ มา
หาว่าเราโหดเหี้ยมเบาปัญญา ก็ตั้งให้ทำอะไรเราก็ก

อดด่าทำตามคำด่านั้นอย่างเคร่งครัดแล้ว แล้ว
ทำไมถึงจะมาว่าเราทำอะไรไม่ถูกเรื่องอีกล่ะ พิลึก
จริง'

แต่คนอื่นๆก็คงเห็นชะบู่โรแปดกพิลึกเช่นเดียวกัน
กัน และคนพิลึกอย่างชะบู่โรนั้นก็ยังมีอีก ไต่แก
หวางกั๋วผิง เด็กชาวจีนที่เล่าไว้ในหนังสือแบบ
เรียนภาษาจีนของฝ่ายฮกหวาง ความว่า

ยังมีชายคนหนึ่งแซ่หวาง ชื่อชียหย่วน มีลูกชาย
คนหนึ่งชื่อกั๋วผิง เรียกชื่อเต็มๆก็ต้องเรียกว่า
หวางกั๋วผิง ขณะที่เล่าเรื่องนี้หวางกั๋วผิงอายุได้
๓๐ ขวบแล้ว แต่ว่าช่างโง่งมดี ทำอะไรก็บ้าๆเพี้ยนๆ
ไม่มีสติระมัดระวัง เพราะฉะนั้นทำอะไรถึงไม่มีวัน
ถูก แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะทำอะไรไม่ได้ เรียกว่าไม่เอา
ใจได้จนทำอะไรถูกๆ ถึงเวลาเรียนหนังสือ กั๋วผิง
ก็เรียน แต่ก็ไม่ไปถึงไหน กั๋วผิงเองรู้ตัวมักพูด
เสมอว่า "เรียนหนังสือนี้ไม่เห็นมีประโยชน์อะไร"

วันหนึ่งชียหย่วนไม่อยู่บ้าน พ่อของชียหย่วนหรือ
ปู่ของกั๋วผิง เกิดอยากจะกินเหล้ากินน้ำชา จึงเรียก
กั๋วผิงมาช่วยไปซื้อให้ หวางผู้เฒ่าเรียกหลาน
มาดั่งว่า "กั๋วผิงเอ๋ย เจ้าไปซื้อเหล้าช้อนามา
ให้ปู่หน่อย ซื้ออย่างละเหมาหนึ่ง (=๓๐ เซ็นต์)"

กั๋วผิงก็รับคำว่า "จ๊ะ" แล้วก็ตามต่อไปว่า
"แต่จะซื้อที่ร้านไหนดีละ ร้านทางคานเหนือคี่หรือ
ร้านทางคานใต้คี่"

ปู่ก็ว่า "ร้านทางคานใต้คี่ดีกว่ากัน ชายก็ถูก
แต่ก็ไปละดวกดีด้วย เพราะมันค้อยใกล้หน่อย"

กั๋วผิงจัดการเอาเหรียญราคาเหมาหนึ่งไป ๒
อัน เพื่อไปซื้อเหล้ากับน้ำชามาให้ปู่ตามดั่ง แต่ยัง

ยาคุณแม่

สำหรับไว้รับประทาน หลังการ
คลอดบุตร หรือสตรีมีครรภ์
ปวดท้องตามร่างกาย ควร
รับประทานยาคุณแม่
ยาคุณแม่เป็นยาประจำตัวที่
เป็นยาบำรุงร่างกายบำรุงโลหิต
และเจริญอาหาร มีรสหอม
หวานรับประทานง่าย

มีทุกมุมร้านขายยาทั่วไป

บริษัท ไอศกยงตั้ง จำกัด
81 ถนนบ้านนาคร นครราชสีมา 31235

**ยา
ชอมป่อยไหม**

ยาชอมป่อยไหม บรรเทาอาการไอ
ขับเสมหะ สลับบุรีจิต คั่นคล
เมื่อมีอาการไอ รับประทานยาชอม
ป่อยไหม โรคไอจะทุเลา

บริษัท ไอศกยงตั้ง จำกัด
81 ถนนบ้านนาคร นครราชสีมา 31235

ไม่ทันจะออกประตูไปข้างนอก กว๋อผิงก็กลับมาถาม
ปู่อีกว่า “ปู่จำปู่ เหล่าที่ปู่ให้ชื่อนั้นนะ จะเอามือ
ซ้ายถือค้อนหรือเอามือขวาถือค้อน”

หลวงผู้เฒ่าฟังแล้วคงอดงงไม่ได้ แต่ก็ยังตอบ
หลานทีละว่า

“ใช้มือซ้ายถือค้อนหรือมือขวาถือค้อนทั้งนั้นแหละ
กว๋อผิงเอ๊ย”

กว๋อผิงได้ยินดังนั้นก็รีบไป แต่ไปไม่ถึงไหน
ก็กลับมาถามปู่อีกว่า “เหรียญเหมาสองเหรียญ
จะเอาอันไหนซื้อเหล้า อันไหนซื้อน้ำชาล่ะจะปู่”

ถึงตอนนั้นปู่กว๋อผิงเหลือจะอดต่อไปได้ เอามือ
ฟาดกว๋อผิงเข้าที่ทโพ้ง กว๋อผิงก็เลยยืนร้องไห้อยู่
ตรงนั้นเอง

ขณะนั้นเองซีหย่วนก็กลับมาถึงบ้านเห็นลูกชาย
ยืนร้องไห้อยู่ข้างเกาอี้ทโพ้ง จึงถามขึ้นว่า

“เจ้าหนูมันร้องไห้ทำไมนะพ่อ”

“ลูกเจ้ามันช่างโง่แสบโง่ละ” หลวงผู้เป็นพ่อ

ตอบ “ใช้ให้มันไปซื้อเหล้ากับน้ำชา มันถามว่า
จะใช้มือซ้ายหรือมือขวาถือค้อน เหล้ายังกว่านั้น
มันถามว่าจะเอาเหรียญอันไหนซื้อเหล้า อันไหนซื้อ
น้ำชา แปลกไหมล่ะ แล้วจะไม่ให้โกรธได้อย่างไร
พ่อเลยฟาดมันเข้าไปที่ทโพ้ง มันเลยร้องไห้”

ซีหย่วนฟังบิดาเล่าเช่นนั้นนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้ว
ก็เอามือตบหน้าตัวเอง ผู้เป็นพ่อเห็นลูกชายทำ
อาการดังนั้น อดแปลกใจไม่ได้จึงถามว่า “ซีหย่วน
นี่เจ้าเป็นอะไร เจ้าถึงได้ตบหน้าตัวเอง” และ
คำตอบของซีหย่วนยิ่งทำให้หลวงผู้เฒ่าแปลกใจหนัก
ขึ้นไปอีก เชื่อว่าไม่ว่าใครได้ยินคำตอบนั้น ก็คง
แปลกใจเช่นกัน ซีหย่วนตอบพ่อว่า “ก็พ่อมาตบ
ลูกฉัน ฉันก็ต้องตบลูกพ่อเป็นการตอบแทน”

เป็นอันพ่อลูกแซ่หลวงมีความแปลกพิลึกไม่แพ้
ใคร พ่อที่คนจะจกจามาเล่าสู่กันฟังต่อ ๆ มาจนทุก
วันนี้

□

□

ข้อสี่ - ต่อจากหน้า ๒๑

๑๖๗๒/๒๘ ขอยอฮั้ววัน ๓ จรัสสินทวงศ์ ธนบุรี

“ดิฉันเป็นสมาชิกรัฐวิธรรมาณหลายปี ระเบียบ
นี้ได้อ่านข้อดีเป็นศรีเป็นเพชรของท่านอาจารย์แล้ว
รู้สึกสนใจ อยากจะรบกวนกรณาดังข้อให้บุตรหญิง
คนเดียวของดิฉันด้วย เพราะไม่แน่ใจว่าข้อเก่าของ
แกมีกาลฉินหรือเปล่า ถูกเกิดขึ้นคู่กับ บัจจุบันข้อ
ขลุ่ยชา ถ้าหากว่าข้อเก่าไม่มีดี กรุณาดังให้ใหม่
ด้วยจะเป็นพระคุณยิ่ง”

“บุญนาค”

ที่จริงข้อนี้ฟังก็อยู่แล้ว ผิดที่ตัว ด อยู่ตัวเดียว
หากแก้ไขให้เป็น ขนนีชา (ออกเสียงสั้นๆว่าชน-นิชา)
เสียงก็จะไม่เปลี่ยนไปจากเดิมมากนัก ความหมาย
ก็ดีด้วย คือแปลว่า เกิดแต่มารดา หรือพูดง่าย ๆ ว่า
ลูกสาวของแม่ สมเป็นลูกสาวคนเดียว

ขอนแก่น ๒๕ พ.ค. ๒๕๑๐

“ดิฉันใคร่ขอความกรุณาอาจารย์ช่วยดัดข้อ
ลูกชายคนแรกให้ด้วย ขอให้มีความหมายไปในทาง

โน้ตจีน

บรรณ ทักษิณธ

คนตัดฟัน

ที่จริงข้อเรื่องเต็มๆของเขาคือว่า คนตัดฟันไว้เครา แต่ความสำคัญของคนตัดฟันผู้นี้ไม่ได้อยู่ที่ไว้เครา ไปสำคัญตรงที่แกแปลกไม่เหมือนใคร ความแปลกของแกนั้นเล่าไว้ในหนังสือจีน มีผู้แปลเป็นภาษาเยอรมันและนายคริสโตเฟอร์ เดบเวินสันแปลเป็นภาษาอังกฤษอีกทอดหนึ่ง ดังปรากฏในหนังสือที่บทของกัน

ตอนใกล้จะสิ้นราชวงศ์หมิง ยังมีคนตัดฟันผู้นึงอาศัยอยู่ในตำบลหวู่ แถบบริเวณภูเขาต่งทง ชายผู้นั้นนอกจากจะไว้เคราแล้วยังเป็นคนร่างใหญ่ กาย่า มีกำลังพล้งมหาศาล น่าเสียดายที่ไม่ได้มีใครจดจำชื่อจริงของแกไว้ จึงขอตั้งชื่อแกตามอาชีพตัดฟันและตามลักษณะที่ไว้เคราว่า หรานเฉียวฟู ด้วยความที่แกมีกำลังแข็งแรง แกจึงไม่กลัวอะไร ไม่ว่าจะเป็นเสือ เป็นงู วันหนึ่งๆแกเดินตัดฟันหาฟันตามแถบภูเขา เทียบไปเทียบมาอยู่คนเดียวแต่เช้าค่ำ ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ฟันที่แกแบกมาแต่ละวันๆ จึงได้มากกว่าคนอื่นถึง ๒-๓ เท่า ถ้าใครหาได้หนัก ๑๐๐ ปอนด์ แกต้องหาได้หนัก ๒๕๐ ปอนด์ แต่แล้วแทนที่แกจะขายฟันให้ได้เงินตามน้ำหนักที่แกหามาได้ แกกลับขายเท่ากับราคาที่คนอื่น ๆ ควรจะหาได้ในวัน

หนึ่งๆ ฟันของแกจึงถูกกว่าของใครๆ จนคนออกแปลกใจไม่ได้ ต้องถามแกว่าทำไมจึงขายฟันถูกอย่างนั้น แกก็ตอบว่า

“คนที่หาฟันทางหาฟันตามภูเขาอย่างนี้ต้องอาศัยแรงกายเป็นสำคัญ แล้วยังใช้ว่าใครจะไม่อยากหอบฟันมาขายให้ได้มากๆเมื่อไร ใครๆก็อยากทำอย่างนั้น แต่มันติดขัดอยู่ว่ากำลังไม่พอ หอบมาไม่ไหว ข้าพเจ้าเป็นคนแข็งแรงกว่าคนทั้งหลายตั้งหลายเท่า จึงหอบฟันมาได้มากๆ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้กินจุกว่าคนอื่น ๆ เพราะฉะนั้นจะขายไปทำไมแพงๆ ขายถูกๆอย่างนี้ ขายคดต้องดี ถิ่นนับว่าเป็นประโยชน์อยู่ในตัวแล้ว”

คนฟัง ฟังแล้ว ให้รู้สึกแปลกเป็นที่สุด แทบไม่เชื่อหูตนเอง

หรานเฉียวฟูคนตัดฟันนี้แกอ่านหนังสือไม่ออก แต่ชอบฟังคนเขาสนทนากันเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ ในเชิงประวัติศาสตร์ ทั้งในสมัยโบราณและปัจจุบัน และถ้าเป็นเรื่องที่คนจะต้องไปปฏิบัติหน้าที่ให้สมบูรณ์ด้วยความดีด้วยใจแล้ว แกเป็นเอาใจได้สนใจเป็นพิเศษ และคงแกออกปากมาว่า อะไรยุติธรรม อะไรไม่ยุติธรรมแล้วจะดี ถึงแม้ว่านักศึกษานักนักเงินในลัทธิ

ขงจื๊อ ก็ไม่อาจจะแย้งแก้ได้ ทั้ง
เล่ากันว่า วันหนึ่งแกแบกพื้มา
ถึงที่หนึ่งซึ่งกำลังมีงูเดินเรือง
ผู้รักชาติ พอผู้แต่งเป็นตัวงูจึงฉิน
ชื่อฉินไก่อ้ออกมาเท่านั้น ตา
หรวมนเฉียวฟู่ทั้งพื้โคตขึ้นไป
บนโรงทบตีผู้แต่งงูนั้นเสียจนเดือด
โทรม มีอาการปางตาย บรรดา
คนดูต่างกรูกันเข้าไปช่วยผู้แต่ง
ให้พื้หนีออกมาได้ ตาคนตัดพื้แก
แก้ว่า “เป็นขุนนางผู้ใหญ่แล้ว
เป็นกิ้งกิ้งนทรยศอย่างนั้น ส้มควร
ถูกตีให้ตาย” คนดูเหล่านั้นก็ร้อง
ตะโกนว่า “นี่มันงู และคนเล่น
งูก็ไม่ใช้ฉินไก่อ้อจริง ๆ”

“ก็รู้แล้วว่าเป็นงู” หรวมน
เฉียวฟู่ตอบ “ถ้าเป็นฉินไก่อ้อจริงๆ
แล้ว เป็นได้สมรสหวานของเรา
แน่”

เรื่องนี้ชี้ให้เห็นว่าแกอิงซัง
การทำชั่วรุนแรงเพียงไร และแก
เป็นคนยอมเรื่องนี้ไม่ได้แค่ไหน

หรวมนเฉียวฟู่มีพี่ชายอยู่คน
หนึ่ง ซึ่งวันหนึ่งตกลงไปที่หน้าผา
ภูเขาเรียงเหมา กระดูกซี่โครงหัก
เป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย คนพา
กันคิดว่าคงเป็นเพราะพี่ชายหรวมน
เฉียวฟู่เมาเอ๋ (อ่านต่อหน้า 105)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดกำหนดอักษรที่ต้องการ
มาให้ด้วย หากเป็นนามสกุลก็ขอให้บอกมาให้ละเอียดสักหน่อยว่า
ต้องการความหมายไปในทางใด จะให้เสียงใกล้เคียงกับคำอะไรที่
ต้องการเปลี่ยน ถ้าเป็นวันพุธ ก็ให้บอกเวลาเกิดมาด้วย

ลาดพร้าว พระนคร ๒๕ พ.ค. ๒๕๑๐

“ดิฉันต้องขอรบกวนอาจารย์ให้ช่วยตั้งชื่อให้ลูกสาวของ
ดิฉันคนหนึ่งค่ะ แก่เกิดวันอาทิตย์ ถ้าจะกรุณาให้ได้ชื่อที่มีอักษร
ย กับ ร หรือ ย กับ ค ผสมอยู่ด้วยก็จะดีมากทีเดียวค่ะ ดิฉัน
อยากให้ชื่อพ่อ-แม่ผสมอยู่ด้วย เพราะแกเป็นบุตรคนแรกของ
เราค่ะ”

“รสสุคนธ์”

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

รยา - ชารนา ฉายนา ความเร็ว

ชุกลา - คู่

ยาจิน - การให้ การเสียสละ

๒๐๔ ถนนระนอง ๑ พระนคร ๓๑ พ.ค. ๒๕๑๐

“ดิฉันอ่านการตั้งชื่อเด็กของอาจารย์จาก “ดัดวีดาร์” แล้ว
รู้สึกชอบชื่อต่างๆ ที่อาจารย์ได้เคยตั้งให้ผู้อื่น จึงอยากจะขอความ
กรุณาให้อาจารย์ตั้งชื่อให้บุตรของดิฉันด้วยค่ะ

เด็กชาย เกิดวันเสาร์ เวลา ๒๓.๓๐ น. ต้องการชื่อเพียง
๒ พยางค์ ชื่อพ่อมีอักษร ร แม่อักษร ก”

“กมล” (อ่านต่อหน้า 109)

● บ. พันธุเมธา ●

นายชิต บุรทัต ขายราคาเล่มละ ๒.๕๐ บาท โคตง นิราศนรินทร์ ของนายนวนรินทร์วิเศษ ขายราคาเล่มละ ๒.๕๐ บาท นอกจากหนังสือที่กล่าวมาแล้ว ยังมีเรื่องอื่นๆ อีก

การที่ครูสุภายังคงมีนโยบายจัดพิมพ์หนังสือประเภทนี้ออกขายในราคาถูกอย่างที่เป็นอย่างนี้ นับว่าเป็นนโยบายที่น่าสนับสนุนและเห็นใจเป็นอย่างยิ่ง บทนิพนธ์ที่แสดงลักษณะความเป็นไทย ตลอดจนบันทึกประวัติศาสตร์หรือวรรณคดีไทยนั้น เราจะขอให้สำนักพิมพ์ที่คิดประกอบแต่การค้าพิมพ์แต่ผู้เดียวหาได้ไม่ เพราะหนังสือประเภทนี้อาจขายไม่ก็ จึงต้องตั้งราคาขายไว้สูงจะทำให้ไม่แพร่หลายไป ยังประชาชนทั่วไป หรือเราจะขอให้สถาบันของต่างชาติเขามาสนับสนุน อย่างเช่นการพิมพ์หนังสืออื่น อีกบางประเภทนั้นก็เป็นเรื่องยากยิ่งนัก เพราะหนังสือกวีนิพนธ์เหล่านี้มิใช่เป็นหนังสือเกี่ยวกับ

ประเทศของเขา มิใช่วรรณคดีของชาติเขา ซึ่งเขายินดีสนับสนุนให้ทุนมาพิมพ์ แต่เป็นวรรณคดีไทย ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับเขาโดยตรง แต่สำคัญสำหรับเราคนไทย ที่น่าจะได้อ่านกันง่ายๆ อย่างน้อยที่สุดนิสิตนักศึกษาก็น่าจะรู้จักวรรณคดีของชาติเขาได้บ้าง ไม่ต้องถึงกับหลงใหลในวรรณคดีเสียจนหายใจเป็นวรรณคดีเลย และเมื่อนิสิตนักศึกษาเพิ่มความสนใจและเข้าใจคุณค่าของวรรณคดีกันให้แพร่หลายแล้ว คำให้ตีพิมพ์ของนายเลอ เกลซซีโอ เกี่ยวกับเรื่องนิสิตนักศึกษาและวรรณคดีที่ผู้เขียนกล่าวถึงในตอนแรก ก็จะหมดความหมายไปเอง

ข้อนำคิดกันให้ลึกซึ้งและกว้างขวางคือ วรรณคดีของชาติยังมีคุณค่าแก่ชีวิตปัจจุบันหรือไม่ คนมีปัญญาชาติอื่นเขายังถือว่าวรรณคดีมีความสำคัญแก่ชีวิต นักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยนอกจากในคณะอักษรศาสตร์ ศิลปศาสตร์ เห็นอย่างไร อ

คนตัดฟัน — ต่อจากหน้า ๒๐

ทั้งกลางวันกลางคืน ยมบาลเคยบังคับด่าให้ถึงตาย พอหอรานเฉียวฟูไดยินเช่นนั้น ก็บังคับโทษยิ่งขึ้นนัก เย็นวันหนึ่งจึงตรงไปยิงศาลเจ้าที่ภูเขานั้น กินเหล้าเสียเมากว่า พอถึงกักการกล่าวโทษยมนาว่า

“ท่านมีความผิดถึงสามกระทง อันว่าคนที่เขาออกด่าให้ตายเครื่องหอม (มีเกยานเป็นต้น) ดักการระบุนายที่เขาเคารพนับถืออย่างนี้ ต้องนับว่าเขาเป็นคนมีจิตใจดี เพียงแต่เมาเหล้าหนักหน่อยแค้น มันไม่ใช้โทษผิดร้ายแรงถึงตายเลย แต่ท่านก็มาประหารชีวิตพี่ชายข้าพเจ้า นี่เป็นความผิดกระทงหนึ่งละ ตาม

ธรรมเนียมต่างเวทดย่อมจะต้องอำนวยพรให้แก่ผู้ที่ขอความคุ้มครองจากตนด้วยความเมตตากรุณา แต่ท่านกลับกระทำการอันเหี้ยมโหดจนไม่น่านับถือ แม้เทพดาฟ้าดินก็คงไม่เต็มใจให้ท่านดำรงตำแหน่งนี้นับเป็นความผิดกระทงที่สอง นอกจากนั้นพี่ชายข้าพเจ้าก็เป็นคนธรรมดาๆ คนหนึ่ง มาดวยเครื่องดักการระบุนาแก่ท่าน แล้วดูเหมือนเวลานั้นจะตมชนิดหน้อยด้วย ท่านก็ยังทำให้เขาถึงแก่ความตาย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะไม่นำเครื่องหอมมาดักการระบุนาท่านหรอก มีหน้าชาเมื่อนานข้าพเจ้ายังกินเหล้า

เสียมาแประ มาฉนั้นข้าพเจ้ามาด่าป่งเซ่งท่าน ถ้า
ท่านไม่ประหารข้าพเจ้า ท่านเป็นคนชั่วชลาด นี่เป็น
ความผิดกระเท่งที่สาม ท่านสมควรจะถูกด่าเป็นชั้น
เด็กชั้นน้อย จะให้ท่านมานั่งถ้อยแต่อยู่ที่นั่น แล้วทำ
ตาไปนกลดออกไปกลดมากด้วยเรื่องอะไรกัน”

พูดแล้วหรรณเฉียวฟูก็ฉวยแต่จากเทวรูป
เอามาหักทลายเสีย คนที่มาไหว้เจ้าต้องช่วยกัน
พูดจาประเล้าประโลมให้ออกไป หรรณเฉียวฟูจึง
ยอมออก แล้วจัดการนำศพไปฝัง

ในตำบลเดียวกับที่หรรณเฉียวฟูอยู่ ยังมีชาย
หนุ่มคนหนึ่งชื่อเงินด้อยฉี เป็นคนกำพร้าบิดามารดา
ชายหนุ่มผู้นี้เคยหมั้นไว้กับหญิงสาวแซ่โจ้ว จนถึง
กับกำหนดวันแต่งงานเรียบร้อยแล้ว แต่พี่ชายของ
หญิงนั้นเกิดยกกันน้องสาวให้เป็นเมียคนอื่นชุนนางผู้หนึ่ง
ในซุเจา ชายหนุ่มนี้ร้องเรียนต่อนายอำเภอแล้ว แต่
ไม่มีใครกล้าไปเอาผิดกับชุนนางผู้ทรงอำนาจนั้นได้
คำร้องเรียนจึงไม่เป็นผล ชายหนุ่มจึงคิดหาทางฟ้อง
ร้องพี่ชายของคู่หมั้น แต่เจ้าหน้าที่ชั้นสูงๆพากันปก
บป้องชุนนางนั้นจนในที่สุดเงินด้อยทำอะไรไม่ได้ ได้แต่
ทุกข์โศกเศร้ารำลึกอยู่อย่างนั้น

วันหนึ่งเงินด้อยฉีพบหรรณเฉียวฟูใช้กลทางทาง
จึงเล่าเรื่องราวของตนให้ฟังถึงเถรว่า “ท่านเป็นผู้
รักความยุติธรรมอย่างยิ่ง ท่านจะไม่หาทางช่วย
ข้าพเจ้าบ้างหรือ”

“ช่วยซิ เต็มใจช่วยเป็นที่สุด” หรรณเฉียวฟู
ตอบ “เป็นอันตกลงว่าข้าพเจ้าจะช่วยท่าน แต่เรื่อง
อย่างนี้กินเวลายาน ท่านอย่าเร่งรัดข้าพเจ้านัก” ต่อ
มาชายหนุ่มแซ่เงินถึงกับน้ำตาไหล เมื่อรู้ว่าหรรณ

เฉียวฟูได้ออกเดินทางไปหาทางช่วยเหลือนั้นแล้ว
หรรณเฉียวฟูไปสมัครเป็นคนใช้ในบ้านชุนนาง
ผู้นั้น แล้วเลยได้หน้าที่เป็นคนหาเมียชุนนาง
ผู้เป็นนายรักใคร่ได้ใจหรรณเฉียวฟูมาก เพราะเห็น
เป็นคนแข็งแรงและขยันขันแข็ง ถึงกับมอบหมายให้
ดูแลทั่วทั้งบ้านตลอดไปถึงบริเวณที่พวกผู้หญิงอยู่
ด้วย และหรรณเฉียวฟูก็รู้ว่าผู้หญิงแซ่โจ้วนั้นเป็น
เมียคนที่สามของชุนนางผู้นั้น หรรณเฉียวฟูจึงได้
โอกาสบอกหญิงสาวให้รู้ว่าชายหนุ่มแซ่เงินคู่หมั้น
ของนางยังรักนางอยู่ หญิงสาวได้ยินเช่นนั้นก็ร้องไห้
พูดกับหรรณเฉียวฟูว่า

“ขณะนี้ข้าพเจ้าไม่มีอิสระเลย ถ้าท่านไม่ช่วย
ให้หนีออกไปพ้นบ้านนี้แล้ว ก็เห็นจะไม่มีทาง”

“เอาเถอะ ข้าพเจ้าจะช่วย รอๆไปหน่อยก็แล้ว
กัน” หรรณเฉียวฟูตอบ

วันหนึ่งภรรยาเอกของชุนนาง อยากจะออกไป
เที่ยวที่ภูเขาเทียนผิงพร้อมกับบุตรคนโตหญิงทั้งหลาย
ในบ้าน ชุนนางไม่อาจขัดใจภรรยาได้ จำต้องยอม
ให้ไป หรรณเฉียวฟูเห็นได้โอกาส จึงไปแอบจัดหา
เรือไว้ลำหนึ่งให้จอดคอยอยู่ตรงริมแม่น้ำแห่งหนึ่ง
แล้วก็ไปจัดการให้ตนได้เป็นผู้หาเมียให้หญิงสาว
แซ่โจ้วเป็นผู้นั้น หรรณเฉียวฟูไปปิดคนหาเมียอีก
๓ คนว่า จะต้องหาเมียไปทางฮ้อม พอหาฮ้อม
มาทางริมแม่น้ำตรงที่จอดเรือไว้ หรรณเฉียวฟูก็ม
องบอกหญิงสาวว่า “ไปลงเรือ เรือเข้า” พอหญิง
สาวลงเรือเรียบร้อยแล้ว เรือก็แล่นออกไป คนหา
เมียทั้งสามเห็นเช่นนั้น ตอนแรกก็ตะลึงงันจน
พูดอะไรไม่ออก แต่พอได้สติก็ร้องตะโกนให้ไล่ตาม

จับเรือดำน้ำ หวานเดียวฟุ้งชกคนทั้งสามเสียจน
ไม่มีใครกล้าทำเสียงอะไรอีกต่อไป และขณะที่
หวานเดียวฟุ้งเหวี่ยงอย่างจากที่นั่นไปตามสาย
หมิงสาวเข้า ได้ก็ได้อีกได้มาถึงที่อยู่ของคู่หมั้นเรียบร้อยแล้ว

การที่หวานเดียวฟุ้งช่วยค้นหา จนกระทั่งค้น
พบและได้ตัวคู่หมั้นคืนมาเช่นนี้ ทำให้เงินด้วยดีรู้จัก
กตัญญูรู้คุณชายตกพื้นอย่างสุดซึ้ง และเงินด้วยดี
คิดว่า คนในสมัยโบราณที่ขึ้นชื่อว่าเป็นคนตรงยัง
แล้ว คงไม่มีใครได้ทำอะไรที่แสดงว่าเที่ยงตรง
รักความยุติธรรมยิ่งไปกว่าหวานเดียวฟุ้งนี้เป็นแน่
หวานเดียวฟุ้งได้จ่ายเงินให้แจ้แก่นายอำเภอว่าตนได้
พบเจ้าสาวของตนแล้ว ฝ่ายเจ้าหน้าที่ที่แต่แรกไม่
อยากจะเอาเรื่องกับขุนนางผู้ใหญ่ มาครวญแต่คำ
สรรเสริญ เมื่อผลการสอบสวนคดีปรากฏว่าหวาน
เดียวฟุ้งคนตกพื้นไปจัดการให้ความยุติธรรมแก่เจ้า
ทุกข์เรียบร้อยแล้ว ถึงกับให้เหล้ากับแพรวแก่หวาน
เดียวฟุ้งเป็นการแสดงความขอบคุณ ส่วนขุนนาง
ผู้ใหญ่ก็ได้แต่อับอายขายหน้า เมื่อดูสอบสวน ชื่อ
เสียงของหวานเดียวฟุ้งในเรื่องรักความยุติธรรมใน
คราวนี้ จึงยิ่งแพร่ไปกว้างขวางยิ่งกว่าครั้งก่อนๆ

เมื่อหวานเดียวฟุ้งราลงไป อายุล่วง ๕๐ กว่า
ไปแล้ว ก็เกิดมีขบถยกพวกเข้าโจมตีเมืองหลวงโดย
ไม่มีใครรู้ตัว จนถึงกับยึดเมืองหลวงไว้ได้
จักรพรรดิสวรรคต ข้าราชการของจักรพรรดิแพรว
ไปรวดเร็วและโง่งมจนตามตลาคว่า "ดีซึ้งก้าง
นั่งเมือง" แต่หวานเดียวฟุ้งไม่ยอมเชื่อ ครั้นไปถาม
ใครต่อใครอีกหลายคน ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกัน

ยาคุณแม่

สำหรับเจ็บปวดเมื่อย ริดสีดวง
คลอดบุตร หรือสตรีมีโรคทาง
ปัสสาวะตามร่างกาย ควร
รับประทานยาคุณแม่
ยาคุณแม่เป็นยาประจำตัว
อันจำเป็นสำหรับสตรีไทย
และเด็กทารก มีรสกลม
หวานรับประทานง่าย

วิเศษสุดสำหรับสตรีไทย

บริษัท โอเอสยังตั้ง จำกัด
81 ถนนบ้านนาคร นครราชสีมา ๖1233

ยา
ชอมป่อยใหม่

ยาชอมป่อยใหม่ บรรเทาอาการไอ
ขับเสมหะ ขับปัสสาวะ ขับน้ำคอก
เมื่อมีอาการไอ รับประทานยาชอม
ป่อยใหม่ ใจชื้นใจหายเลย

อย่างนั้น พอได้ยินดังนั้น หวานเฉียวพุกก็หัวเสียเป็น
อย่างยิ่ง ถึงกับพูดว่า “นับตั้งแต่เราจำความได้ ตั้ง
แต่อายุ ๗-๘ ขวบ เราก็มารู้ว่า แซ่ของจักรพรรดิของ
เราคือแซ่จู่ แล้วเจ้าโจรแซ่จู่มาครอบครองบ้าน
เมือง มันต้องการอะไร กษัตริย์เก่าของเราเป็นยังงี้
ถึงไต่ถวัลรศ และพระองค์ทรงมีขุนนางข้าราชการ
ในวังที่ล้วนแต่เป็นข้าศึกพทงนั้นหรือ ถึงไม่ได้มีใคร

สักคนที่ยอมสละชีวิตช่วยพระองค์ เราเองรักแก่แล้ว
จะมายอมเป็นข้าเจ้าโจรแซ่จู่ไม่ได้หรอก” พูดแล้ว
ก็ร้องประกาศแก่เทพยดาฟ้าดินสามครั้ง แล้วก็ไป
โดดน้ำตายที่ในทะเลสาบ และในวันที่หวานเฉียวพุก
ตายนั้นเอง ชาวความซื่อตรงจงรักภักดีของ
หวานเฉียวพุกก็แพร่ไปทั่วทั้งซุเจ้า

ข้อที่ - ต่อจากหน้า ๒๑

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาย)

กันทร - เมฆ

กฤต - ฉายฟ้าพระอินทร์

ชลากร - นาค

ตลาดปราจีนบุรี ๑ มิถุนายน ๒๕๑๐

“ขอความกรุณาให้ช่วยตั้งชื่อให้ลูกชายดิฉัน
ด้วยค่ะ เกิดวันอาทิตย์ เวลา ๒๔.๑๐ นาฬิกา รุ่งขึ้น
เช้าเป็นวันจันทร์ค่ะ ไม่ทราบว่าเจ้านับวันอาทิตย์หรือ
วันจันทร์ ขอความกรุณาให้หลาย ๆ ชื่อ และขอ
คำแปล กุศยา”

“สมาชิกคนหนึ่ง”

ต้องถือเป็นวันอาทิตย์

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

กฤษณ - ผู้เกิดในตระกูลสูงหรือมีชื่อเสียงเด่น

ทิวนาถ - พระอาทิตย์ (ออกเสียงทิว-อะ-นาถ)

ภาวัน - ชื่อพระศิวะ พระวิษณุ ความคิด ความ
รู้ดี การสร้าง

คำแปลของกุศยา คือ ที่เกิดในสกุลดี ผู้มีคุณธรรม
ผู้ที่น่านับถือ

๑๑๐ อินทวโรธ เชียงใหม่ วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๑๐

“ดิฉันได้ติดตาม “ชื่อดี” ของอาจารย์ตลอดมา
เพื่อจะดูว่ามีใครถามเหมือนที่ดิฉันสงสัยหรือไม่
แต่ก็ไม่มี ดิฉันจึงได้เขียน จ.ม. มาเรียนตามอาจารย์
ดังนี้ค่ะ

ชานิดา แปลว่าอะไร

คนเกิดวันอาทิตย์ ใช้ชื่ออื่นได้หรือไม่”

“ชานิดา”

ถ้าเป็นคำที่ยึดเสียงมาจาก ชนิด แล้ว แปลได้ว่า
เสียง ที่มีเสียงหรือเสียงฟ้าดิน เด่นอเนก
ใช้ได้สำหรับคนเกิดวันอาทิตย์

บางพลัด ธนบุรี ๒ มิถุนายน ๒๕๑๐

“ดิฉันขอความกรุณาจากอาจารย์ให้ตั้งชื่อ

บุตรของดิฉัน ดังนี้ค่ะ

เพ็ญผิง เกิดวันจันทร์ บิดามารดามีอักษร

ช พ ความหมายไม่จำกัด”

“สมพร”

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

ชลัมพร - ฟ้าเป็นน้ำ

โน้ต

๖๒๐ ฉบับ ๑๗
เบงกอล

13 ธ.ค. ๒๕10

บรรณ ทักษิณ

เจ้าชายฝาแฝด

ครั้งหนึ่งยังมีนักบวชผู้หนึ่ง เมื่อรู้ว่า พระราชาครองเมืองนั้นยังไม่มีโอรสธิดา จึงตรงเข้าไปเฝ้า ทูลว่า หากพระราชาประสงค์จะได้โอรสธิดา ตนมีทางจะช่วยได้ รับรองว่าถ้าพระมหาดิเรกยาที่ตนถวายแล้วเป็นต้องทรงครรภ์แน่ๆ แต่มีข้อแม้อย่างหนึ่งว่า ถ้าพระมหาดิเรกยาและประสูติโอรสแฝด คือประสูติออกมามากกว่าหนึ่งแล้ว พระราชาต้องประทานพระกุมารให้ตนองค์หนึ่ง พระราชาฟังแล้วต้องคิดแล้วคิดอีก พระโอรสพระองค์ก็อยากได้ แต่เมื่อได้แล้วก็จะมีเป็นสอง ก็ยังไม่ต้องการแบ่งให้ใคร แต่ในที่สุดเมื่อไตร่ตรองไปมาเห็นว่ถึงอย่างไรพระองค์ก็ยังคงเหลือโอรสอีกองค์หนึ่ง พระโอรสอาจจะสืบราชสมบัติและปกครองบ้านเมืองแทนพระองค์ได้เป็นอย่างดี คิดเช่นนั้นแล้วจึงตอบตกลง นักบวชนั้นก็ถวายยาให้พระมหาดิเรกยา ไม่ช้าก็ทรงครรภ์และประสูติโอรสฝาแฝดจริงอย่างนั้น

พระราชากับพระมหาดิเรกยาผูกพันพระกุมารทั้งสองด้วยความรักและความเป็นห่วง ไม่ทราบว่วันใดนักบวชผู้นั้นจะมาพำนักโอรสไปจากพระองค์ เวลาผ่านไปปีแล้วปีเล่า มีหนึ่งแล้วก็สองมี สามมี

จนกระทั่งห้าปี ทั้งสองพระองค์เห็นนักบวชยังไม่มา ทวงสิทธิ์ของตนก็ค่อยเบาพระทัย เชื่อว่ นักบวชผู้นั้นคงจะตายเสียแล้ว แต่ความจริงนักบวชผู้นั้นยังไม่ตาย ซ้ำยังนับเวลาอยู่อย่างตงออกตงใจอีกด้วย รอจนเจ้าชายทั้งสองเจริญวัยได้ ๑๖ ชันษา ได้ว่เรียนและฝึกฝนศิลปศาสตร์ ๑๘ ประการ ชำนาญทั้งสามอย่างนี้ ทั้งพระรูปโฉมก็งดงามเป็นสง่า พอถึงเวลา นักบวชผู้นั้นก็ได้มาปรากฏกายต่อหน้าพระราชากับพระโอรสองค์โตองค์หนึ่งตามแต่พระราชจะประทาน พระราชากับพระมหาดิเรกยาเห็นว่าโศกอย่างสุดจะพรรณนา พร้อมกันนั้นก็ไม่ได้ทวงสิทธิ์ว่จะประทานโอรสองค์ไหนแก่นักบวช เพราะนั่นก็พระโอรสองค์ใหญ่ที่รักคู่ใจพระบิดา นี่ก็พระโอรสองค์เล็กที่น่าสงสารสุดรักของพระมารดา ถ้าจะขัดขืนไม่ทำตามสัญญาที่เกรงนักบวชผู้นั้นจะสาปแช่ง ซึ่งไม่แต่จะก่อความพิวาศแก่องค์พระมหาดิเรกและโอรสแล้ว อาณาจักรของพระองค์อาจจะกลายเป็นจวนไปก็ได้

ฝ่ายเจ้าชายราชโอรสฝาแฝดทราบความประสงค์ของนักบวชว่จะมารับพระราชกุมารไปอยู่ด้วยตามสัญญา ไม่รู้สึกเดือดร้อนอะไร ต่างแย่งกันเป็นผู้ไป

เขายของค์ใหญ่ตรัสว่า “พี่จะไปเอง” เจ้าชายของค์เล็กแย้งว่า “ไม่ได้ พี่ไปไม่ได้ พระบิดาภาคภูมิใจในตัวพี่ พี่ต้องอยู่น้องไปเถอะ” เจ้าชายของค์ก็กลับตอบว่า “ก็น้องยังเยาว์อยู่ เป็นพี่รักชื่นชมของพระมารดา น้องต้องอยู่ พี่จะไป” ได้แย้งกันอยู่นาน จนในที่สุดทุกคนจำนนแก่เหตุผลของเจ้าชายของค์ใหญ่ จึงปล่อยให้ไปกับนักบวช

ก่อนออกเดินทาง เจ้าชายของค์ใหญ่ได้ปลุกต้นไม้ไว้ในพระราชวังต้นหนึ่ง แล้วทูลพระราชา กับพระมเหสีว่า “ต้นไม้มีชีวิตจิตของลูก ถ้าต้นไม้ดกอยู่ตราบโคชีวิตลูกก็ดกตกและปลอตกภัยตราบนัน แต่ถ้าต้นไม้เกิดเหี่ยวขึ้นมาเมื่อใดละก็ หมายถึงลูกเกิดเป็นอะไรขึ้นมาแล้ว ถ้าเหี่ยวแต่บางดงนั้นก็แปลว่าเป็นเพียงเจ็บไข้ แต่ถ้าเฉาตายไปทั้งต้น ก็แปลว่าชีวิตลูกศูนย์สิ้นไปแล้ว” ทูลแล้วก็ทรงทอดพระเนตรพระบิดามารดาแล้ว ก็ติดตามนักบวชไป

ขณะที่มาตามทางในบ้านนี้ เจ้าชายพบหมาแม่ลูกอ่อนตัวหนึ่ง ถูกหมาตัวหนึ่ง (ต่อหน้า 115)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดกำหนดคฤหาสน์ที่ต้องการมาให้ด้วย หากเป็นนามสกุลก็ขอให้บอกมาเพื่อให้จดคัดค้านขอว่าต้องการความหมายไปในทางใด จะให้เสียงใกล้เคียงกับคำอะไรที่ต้องการเปลี่ยน ถ้าเป็นวันพุธ ก็ให้บอกเวลาเกิดมาด้วย

บ้านพักไร่นาทดลอง อ.ชะอำ จ.เพชรบุรี ๓ มิถุนายน ๒๕๑๐

“ดิฉันใคร่ขอรับทวงอาจารย์กรุณาตั้งชื่อให้บุตรชายดิฉันด้วย บุตรชายดิฉันเกิดวันพุธ เวลา ๒๓.๐๐ น. ดิฉันตั้งชื่อ “จักรภพ” (ไม่มีการันต์) ขอความกรุณาอาจารย์ช่วยแปลให้ด้วย ขอให้ชื่อพ่อ-ชื่อแม่ (หมายถึงตัวอักษร) คุณพ่อชื่อ ประจักษ์ คุณแม่ชื่อวิภา ถ้าตั้งใหม่ขอให้ความหมายเป็นความยิ่งใหญ่ หรืออำนาจ จะเป็นบาปหรือذنดกฤกษ์ก็ได้”

“วิภา”

จักรภพใช้ไม่ได้สำหรับคนเกิดวันพุธกลางคืน
ชื่อคนเกิดวันพุธกลางคืน (ชาย)

วิภักดิ์ - ผู้คงแก่เรียน ฉลาด สามารถ เห็นการณ์ไกล

วิเศษฤดี - สอบผ่านแล้ว

พระวิณ - กำลัง อำนาจ ความเข้มแข็ง ทรัพย์

๕ มิถุนายน ๒๕๑๐

“ดิฉันขออาจารย์กรุณาตั้งชื่อให้บุตรชายของดิฉัน ๓ คน ดิฉันได้ตั้งแล้ว แต่รู้สึกไม่ดีนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนโต ขออาจารย์กรุณาตั้งให้ใหม่ โดยให้มีอักษรของพ่อและแม่ด้วย พ่อแม่ชื่อ ดกกล วิรัช คนที่ ๑ เกิดวันอังคาร ชื่อวิภรณ์ คนที่ ๒ เกิดวันพฤหัสบดี ชื่อวิกรม คนที่ ๓ เกิดวันอาทิตย์ ชื่อวิษณุกร”

“วิรัช” (อ่านต่อหน้า 118)

● บ. พันธุเมธา ●

เจ้าชายฝาแฝด - ต่อจากหน้า ๒๐

คงจะถูกฆาตากับเจ้าชายหรืออย่างไร จึงพูดกับแม่ ว่า “แม่จ๋า คนนี้เขาด้วยดี ถ้าจะเป็นเจ้าชาย ลูกจะไปกับเขานะจ๊ะ” แม่หมากกว่า “ไปซิลูก ไปเถอะ” เจ้าชายเห็นลูกหมาเต็มใจจะไปด้วย ดีใจนัก รีบคว้าลูกหมาอุ้มไป เดินทางต่อมาอีกหน่อยหนึ่งเจ้าชายก็เห็นเหยี่ยวแม่ลูกอ่อนอยู่บนต้นไม้ ลูกเหยี่ยวก็บอกแม่ว่า “แม่จ๋า ให้ลูกไปกับคนนั้นเขานะจ๊ะ เขาด้วยส่งท่าจะเป็นลูกกษัตริย์” แม่เหยี่ยวเต็มใจให้ลูกไปเช่นกัน พอบอก “ไปเถอะ” ลูกเหยี่ยวก็โผล่มาเกาะเจ้าชาย เดินทางไปด้วยกัน ต่างเดินทางมาจนถึงกลางป่าลึกห่างไกลบ้านผู้คน นักบวชก็มาหยุดที่หน้ากระท่อมมุงแฝกมุงคา พดางบอกแก่เจ้าชายว่า

“นี่แหละที่พักของข้าเจ้า เจ้าชายจะต้องอยู่กับข้าเจ้าที่นี่ งานอะไรก็ไม่มีหรอก มีแต่ช่วยเก็บดอกไม้อให้ข้าเจ้าได้บูชาพระบูรพาเจ้าบ้างเท่านั้นแหละ แล้วจะเลิกๆ เสร็จๆ ไปไหนก็ไปเถอะ ระวังอย่าไปทางทิศเหนือก็แล้วกันจะเป็นอันตราย ผลหมากรากไม้จะเสวยอะไรก็เลือกเก็บมาเสวยดังประสงค์ ส่วนนาคมนั้นต้องไปหาที่ถ้ำธาร”

เจ้าชายเห็นที่ประทับตลอดจนงานที่นักบวชตั้งแล้วไม่สู้พอพระทัยนัก แต่ก็ดบคายพระทัยที่นักบวชผู้นั้นหายไปทั้งวันๆ ไม่ทราบไปไหน เจ้าชายก็เลยได้เที่ยวเตร่ตามดบคายตลอดวัน มีลูกหมากับลูกเหยี่ยวติดตามไปด้วยทุกครั้ง วันหนึ่งเจ้าชายได้เข้าไปดำดัดหัว และยิงธนูถูกดวงตาดำหนึ่ง ดวงนั้นจึงหนีไปทางทิศเหนือ เจ้าชายอารามรีบจะติดตามประหาร

ดวงให้ได้ จึงเดินมาถึงค้ำนักบวชที่ห้ามเดินเข้าไปทางทิศเหนือ จึงตามมาพอจวนจะทัน ดวงเจ้าเดห์นั้นกลับหายเข้าไปในบ้านใหญ่โตโอ้อ่าหลังหนึ่ง พอเจ้าชายตามดวงเข้าไปในบ้าน แทนที่จะได้พบดวงกลับพบหญิงสาวสวยไม่มีใครเทียบคนหนึ่งนั่งทอดลูกเต๋าอยู่ที่โต๊ะข้างประตู เมื่อเห็นคนแปลกหน้าแทนที่จะตื่นตื่นแปลกใจ นางกลับเชิญชวนขึ้นว่า “เข้ามาข้างในซิ ท่านผู้แปลกหน้า โชคกระโรบันดาลให้ท่านมาถึงที่นี่ ท่านอย่าเพิ่งไปเสียก่อนมาทอดลูกเต๋าลเล่นกับเรา” เจ้าชายยินดียิ่งนักทางชวนให้เล่นลูกเต๋าดูด้วย แต่การเล่นทอดลูกเต๋านั้นควรจะมีการพนันขึ้นต่อ นางจึงทำขึ้นว่า “ถ้ากระดานแรกข้าชนะ ท่านต้องให้ลูกเหยี่ยวข้าชนะ แต่ถ้าท่านชนะ ข้าจะให้ลูกเหยี่ยวเหมือนกันอย่างนี้แก่ท่าน” เจ้าชายก็ตกลง เล่นครู่เดียวเจ้าชายก็แพ้ นางจึงต้องให้ลูกเหยี่ยวนั้นไปหญิงนั้นคิดว่าลูกเหยี่ยวเอาไปได้ไว้ในโพรงแล้วเอาไม้กระดานปิดไว้ กระดานสอง นางก็ทำอีกว่า ถ้านางชนะคราวนี้จะต้องขอลูกหมา หากนางแพ้ นางจะให้ลูกหมาอย่างเดียวกันนี้ตัวหนึ่ง ผลก็คือเจ้าชายแพ้ก็ต้องเสียลูกหมาไปอีก นางก็จับได้ไว้ในโพรงเอากระดานปิดอย่างตอนแรก เจ้าชายแพ้สองกระดานแล้วรำกุ่ม จึงทำให้นางเล่นใหม่อีกกระดานหนึ่ง คราวนี้เธอเองก็เป็นเดิมพัน ถ้าแพ้ก็ต้องเสียของตัวเองให้นาง แต่ถ้าชนะนางก็ต้องหาใครที่มีหน้าตาเหมือนเจ้าชายมาให้ และเจ้ากรรมเจ้าชายก็แพ้ อีก นางจึงจับเจ้าชายได้ดังไปในโพรงเช่นเดียว

กับต้องดัดฉันนั้น ขณะนั้นเองเจ้าชายจึงได้ทราบว่
หญิงสาวด้วยนั้นหาใช่มนุษย์ไม่ กลายเป็นนาง
รากษสที่กินเนื้อมนุษย์เป็นอาหาร เห็นเนื้อนุ่มๆ
นิ่มๆของเจ้าชายเขาก็นำลายไหลหล่อ แต่บังเอิญวัน
นั้นนางรากษสมีอาหารสำรองไว้แล้ว จึงจะเก็บ
เจ้าชายไว้กินวันต่อไป

ขณะเดียวกันนั้นเอง เจ้าชายของคันทองที่เฝ้าค
ต้นไม้แห่งชีวิตพิชชชอยู่ทุกวัน เห็นต้นไม้เหี่ยวเฉา
ไปกับดักตกพระทัย รีบไปทูลพระราชา เรือแน่น
ว่าเจ้าชายองค์ใหญ่ตกอยู่ในระหว่างอันตราย
แน่นอน ขณะนั้นตนจึงจะต้องรีบไปช่วย แต่ก่อนไป
ก็ปลุกต้นไม้พันธุ์เดียวกันที่เจ้าชายองค์ใหญ่ปลุกไว้
เพื่อให้เป็นเครื่องหมายแห่งชีวิตเช่นเดียวกัน

เจ้าชายเล็กมีฝีเท้าเร็วที่สุดได้ตัวหนึ่ง ก็ควม
เข้าไปในป่า ไปกลางทางพบหมาแม่ลูกอ่อนที่ยอม
ให้ลูกไปกับเจ้าชายองค์ใหญ่ ลูกหมาอีกตัวหนึ่ง
เห็นเจ้าชายองค์เล็กเหมือนเจ้าชายองค์ใหญ่ยิ่งกั
แกะ ถ้าจำเป็นเป็นคนคนเดียวกัน จึงร้องว่า “ท่าน
เอาพี่เข้าไปตัวหนึ่งแล้ว ทำไมไม่เอาเข้าไปด้วยละ”
เจ้าชายองค์เล็กได้ยินดังนั้นก็เอ็นดู อุ้มเอาลูกหมา
นั้นไปด้วย เดินทางต่อไปอีกหน่อยก็ได้พบลูกเหี้ยว
เกาะอยู่บนต้นไม้ ซึ่งก็ขอให้เจ้าชายพาตนไปด้วย
เจ้าชายพอใจเหี้ยวน้อยนั้นจึงพาไปด้วย จนกระทั่ง
มาถึงใจกลางป่า เห็นกระท่อมหลังหนึ่งซึ่งคงจะเป็น
ของใครไปไม่ได้นอกจากของนักบวชผู้นั้น แต่มอง
หาใครไม่เห็นสักคน เจ้าชายก็ไม่มี นักบวชก็ไม่อยู่
รออยู่จนตะวันตกดิน นักบวชจึงกลับมา เมื่อเห็น
เจ้าชายของคันทองก็กล่าวว่า “เจ้าชายมาถึงแล้ว ดีใจ
จริงที่ได้พบ จะได้ทูลว่าเจ้าชายผู้พี่ของพระองค์ไม่
ทรงเชื่อฟังคำของข้าเจ้าที่ห้ามไปทางทิศเหนือ เลย

ไปถูกนางรากษสจับตัวเอาไว้ ไม่รู้จะช่วยให้อย่างไร
บ้านนี้มีหมึกเนื้อกินเสียแล้วก็ไม่มี”

เมื่อนักบวชไม่ยอมช่วย เจ้าชายของคันทอง
ออกไปช่วย เจ้าชายตรงไปทางทิศเหนือ ได้พบ
กวาง แล้วก็ยิงกวาง กวางถูกรู้งจึงเข้าไปในบ้าน
นางรากษสแล้วหายไป เจ้าชายตามกวางไปก็ได้พบ
นางรากษสนั่งอยู่ที่โต๊ะทอดลูกเต๋าดำเล่น เมื่อนางชวน
เล่นด้วย เจ้าชายก็เล่น และเล่นชนะเรื่อยๆ ชนะ
กระดานแรกก็ได้ลูกเหี้ยวคืน กระดานสองก็ได้ลูก
หมาคืน พอชนะกระดานสาม จะต้องได้ใคร่ทหน้า
ตาเหมือนเจ้าชายของคันทองนั้น นางรากษสเสียคาย
อาหารอันโอชะจะไม่ยอมกิน ต้องคาดคั้นขู่เข็ญกัน
นาน นางจึงยอมปล่อยเจ้าชายออกมาจากโพรง
เจ้าชายทั้งสองทงลูกหมาและลูกเหี้ยวพี่น้องที่ได้
มาพบกันต่างก็ยินดีปรีดาด้วยกันทั้งสาม นางรากษส
เห็นเจ้าชายองค์เล็กเก่งกาจเช่นนั้นเกรงจะประหาร
นางเสียจึงกล่าวว่า “ท่านได้โปรดไว้ชีวิตข้าด้วย
เถอะ แล้วข้าจะบอกอะไรให้ เรื่องนี้เกี่ยวกับความ
เป็นความตายของเจ้าชายองค์ใหญ่ทีเดียว” พูดแล้ว
นางก็เล่าให้เจ้าชายฟังว่า นักบวชผู้นั้นเป็นผู้
บูชาเจ้าแม่กาลี ซึ่งมีโบสถ์ไม่ไกลจากนั้นนัก
นักบวชพยายามบำเพ็ญเพียรหามนุษย์มาบูชาบุญได้
๖ คนแล้ว เพื่อให้ได้บรรลุลความบริสุทธิพร้อมที่จะติด
ต่อทางวิญญาณกับคนที่ตายไปแล้วได้ แต่ต้องรอ
ให้น้ำคนมาบูชาบุญได้อีกคนหนึ่งจนครบ ๗ คนแล้ว
จะได้เป็นได้แน่ๆอย่างไม่มีปัญหาทีเดียว และนัก
บวชนั้นจะเอาเจ้าชายองค์ใหญ่ไปบูชาบุญเป็น
คนที่ ๗ หากไม่เชื่อเรื่องที่เล่านี้ควรจะไปบอกที่
โบสถ์ดังกล่าวนั้น รีบรองว่าจะต้องได้เห็นหัว
กะโหลกทั้ง ๖ อยู่ตามช่องในกำแพงโบสถ์นั้น

ดังนั้นเจ้าชายองค์ใหญ่จึงเสด็จไป ก็ได้เห็นหัว
กะโหลกทั้ง ๖ ที่อยู่ในช่องกำแพงหัวเราะออกมา
อย่างน่าหวาดสะกึ่ง เจ้าชายทั้งโอรสได้เห็นภาพอย่าง
นั้นแล้วอดตกพระทัยไม่ได้ จึงถามว่า “ท่านหัวเราะ
อะไรทำไม” กะโหลกผีเหล่านั้นก็ตอบว่า “กิติไ
ษณะที่จะได้มีเพื่อนมาอยู่ร่วมด้วยอีกหนึ่ง” และ
กะโหลกหนึ่งซึ่งออกจะชอบขี้แฉะ โขี้แฉะว่า “นี่
แน่เจ้าชายหนุ่มน้อย ท่านรู้ไหมว่าอีกไม่กี่วันนักบวช
ก็จะดำริ้การมาเพณียบะ แล้วตัวท่านก็จะถูกพา
ตัวมาที่โบสถ์เพื่อตัดหัวบวชญู และท่านก็จะ
ต้องมาเป็นผีร่วมกับพวกเรา แต่ก็มีวิธีหนึ่งซึ่งจะ
ทำให้ท่านพ้นเคราะห์ร้ายนี้ไปได้ แล้วก็จะรักแก่พวก
เรากด้วย”

“อะไรล่ะ” เจ้าชายรีบถาม “ช่วยบอกเรากด้วย
สิ แล้วจะให้เราร่วมอะไรท่านบ้าง เราสัญญาว่า
จะช่วยเหลือเต็มที่ทีเดียว”

กะโหลกผีตอบว่า “เอาจานักบวชพาท่านเข้ามา
ในโบสถ์เพื่อบวชญู เราจะบอกให้ท่านนอนราบ
พังกาบลงไปต่อหน้าเจ้าแม่กาดิ ตอนนั้นเราจะตัด
หัวท่าน ท่านฟังคำเรานะ เราจะแนะให้ คือว่า ถ้า
หากเขาให้ท่านนอนราบคาบจะเจ้าแม่กาดิ ท่านต้อง
บอกว่าเป็นลูกกษัตริย์ไม่เคยการจะใคร ทำไม่

เป็น ให้เราลงทำให้ก่อน พอได้โอกาส ท่านก็
รีบตัดคอเขาเสียอย่าให้หัวติดกับตัว ถ้าท่านทำได้
อย่างนี้ พวกเราก็จะกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมา เพราะ
ตบะของนักบวชนั้นไม่เป็นผลแล้ว” เจ้าชายฟังแล้ว
ก็ชอบคนผีเหล่านั้น ดากลับไป

ต่อมาไม่นาน นักบวชก็ถึงขั้นบรรลุลูกความ
บริสุทธิตามที่ตั้งความปรารถนาได้ และเตรียมตัว
พาเจ้าชายองค์ใหญ่ไปโบสถ์เจ้าแม่กาดิ ถึงไม่บอก
ว่าพาไปทำไมเจ้าชายก็คาดการถูก และทุกอย่าง
ก็เป็นไปตามที่กะโหลกผีบอกเจ้าชาย คือนักบวชบอก
ให้เจ้าชายนอนราบพังกาบลงไป และเจ้าชายองค์
ใหญ่ก็ตอบว่า ตนทำไม่เป็นเพราะเป็นลูกพระราชา
จึงขอให้นักบวชทำให้ก่อน เมื่อนักบวชหลงกล
นอนราบลงไป เจ้าชายก็รีบคาบออกพ้นคอ ดับเดียว
คอกระเด็นไป ทันใดนั้นกะโหลกผีทั้ง ๖ ก็ดังเสียง
หัวเราะดังออกมาด้วยความยินดี เจ้าแม่กาดิเองก็
พอพระทัยในการกระทำของเจ้าชาย จึงประทานพร
ให้เจ้าชายองค์ใหญ่ได้บรรลุลูกความบริสุทธิดังที่
นักบวชผู้นั้นได้หา กะโหลกผีเหล่านั้นก็ได้ออกมา
มาเป็นคนดังเดิม เจ้าชายองค์ใหญ่ก็ชวนน้องชาย
คู่แฝดของตนกลับบ้านกลับเมืองพร้อมกับลูกหมา
ลูกเหี้ยและผู้ภักดี □

ข้อคิด - ต่อจากหน้า ๒๑

ชื่อจิกรานต์ ใช้ไม่ได้สำหรับคนเกิดวันอังคาร
อาจเป็น วิศรานต์ได้ แปลว่าสงบ (ออกเสียง
วิศระราน) ส่วนชื่อคนอื่น ๆ ถูกต้องก็แล้ว

๑๐ มิ.ย. ๒๕๑๐

“ภิกษุขอความกรุณาตั้งชื่อให้ด้วย ดิฉันเกิด

วันอาทิตย์ แต่ชื่อชั้นต้นด้วยตัว ด. มีคนบอก
หลายคนว่าไม่ดี ให้เปลี่ยนเสียใหม่ ดิฉันอายุมากแล้ว
ขอเป็นชื่อสั้นๆ เก๋ๆ สดกับเป็นผู้ใหญ่ ที่จะเปลี่ยน
อยากให้เป็นตัวม หรือ น ชนต้นกะ หรือชนต้น
ด้วยตัว ช ก็ได้ค่ะ ชื่อเมธิณี เมทนี จะได้ไหมคะ”

“สุคนธ์วัน”

๖๒๐ ฉบับพิมพ์ ๒๐๕.๖ ๒๕๖๐
 ไฉน ไทยใหญ่ บรรณ ทนฺตธมฺมิ

โอรสธิดาขุนหอคำ

นิทานเรื่องนี้เล่าถึงคำเล่าไว้ในอะปุมไต สิบแปดปุม ให้ชื่อว่าลูกจายลูกขึงขุนหอคำ เรื่อง มีว่า เมื่อก่อนช่อนไม้ (เมื่อก่อนนี้) นานมาแล้ว ณ บ้านเมืองแห่งหนึ่งห่างไกลออกไป ยังมีขุนหอคำ องค์หนึ่งครอบครองอยู่ ขุนหอคำองค์นั้นนับว่าผาสุก เพราะมีโอรสที่เกิดแต่นางมีพระร้ามเหลืงถึงสิบเอ็ดองค์ แด็กยังมีธิดาองค์สุดท้ายอีกองค์หนึ่ง เรียกกันว่า เจ้านางเอเล็ก (เจ้านางหนูเล็ก) โอรสธิดาทองค้ำของ องค์ต่างรักใคร่กัน อยู่ด้วยกันมาอย่างมีความสุข แต่ถึงที่สุดไม่ได้ตลอดไป เพราะไม่ช้าไม่นาน นางมีพระร้ามก็มือนเป็นถึงแก่เชิงกำชดหมุน (ต้นกรรม สุขบุญ) ออกลาโลกไป ขุนหอคำจำต้องแต่งตั้งนางมีพระร้ามขึ้นมาใหม่ และเป็นธรรมชาติอยู่เองจะให้นางมีพระร้ามเหลืงใหม่รักใคร่ลูกเลี้ยงเหมือนแม่ออกๆ (แม่แท้ๆ) รักนั้นยอมเป็นไปไม่ได้ และนอกจากจะไม่รักใคร่แล้วก็ยังไม่เอ็นดูส่งสาร ในใจคอยแต่คิดร้ายอยู่ตลอดเวลา ทั้งยังกดขี่ข่มเหงใช้ให้ทำงาน ทุกสิ่งทุกอย่าง

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่ขุนหอคำกับโอรสธิดา นางมีพระร้าม ตลอดจนนางสนมกำนัล กำลังเข็ดปอย กินขบ (เลี้ยงอาหาร) กันเป็นที่ตำราญ นางมีพระร้าม

มเหสีใหม่ก็แอบเอาทรายใส่รามมาแจกให้แก่โอรสธิดาทองค้ำขององค์ แด็กกล่าวว่า “ในชาตินี้เป็น ข้ามุน (ขนม) ของสุ” จะเป็นเพราะเหตุนี้หรือนางมีพระร้ามจะรับบุญบาปใดอย่างใดอีก ไม่ได้กล่าวได้ แต่ปรากฏว่าเจ้านางเอเล็กได้ลงจากหอไป นางมีพระร้ามจึงทูลขุนหอคำให้ส่งเจ้านางเอเล็กไปอยู่กับ เจ้านา (ชาวนา) ส่งผัวเมียที่อยู่นอกเวียงออกไป และให้ส่งผัวเมียบุตรเจ้านางเอาได้ ส่วนเจ้า มังชา (เจ้าชาย) ทั้งสิบเอ็ดองค์นั้น นางมีพระร้าม เจตมนตร์ดำปให้กลายเป็นเบ็ดเถื่อน (เบ็ดบ้า) ใน ทันใดนั้น เบ็ดเถื่อนทั้งสิบเอ็ดตัวต่างบินออกไปทาง หน้าต่าง แด็กไปอาศัยอยู่ที่หนองน้ำใหญ่แห่งหนึ่ง ในป่าที่เรียกว่าเถื่อนพะดามเหงอันไกลโน้นนั้น

เจ้านางเอเล็กอยู่กับเจ้านาผัวเมียมาจนถึงอายุ ได้ ๑๕ ปี ขุนหอคำยังเกิดความคิดถึงใคร่ได้เห็น ธิดา จึงส่งคนไปปรับตัวเข้ามาเฝ้า พอได้เห็นเจ้านางเอเล็กที่กำลังรุ่นสาวสวย นางมีพระร้ามแม่เลี้ยง) ของเจ้านางเอเล็กก็ให้รู้ถึงวิชาอย่างใหญ่ หลวง ฉะนั้นก่อนที่ขุนหอคำจะเสด็จออก นางมีพระร้าม จึงชวนเจ้านางเอเล็กไปอาบน้ำแต่งตัว เปลี่ยนเสื้อผ้า ใหม่ แต่ด้วยเหตุที่นางมีพระร้ามเสกน้ำอาบกับหน้าดำ

ระแจะจันทน์) ที่ใช้ทาตัวด้วย
เทพมนตร์ พอเจ้านางเอ็งเล็กอาบน้ำ
ทากระแจะจันทน์เสร็จ รูปร่าง
หน้าตาก็กลายเป็นแม่พ้าย (นาง
ยักษ์) มองดูน่าเกลียดน่ากลัว
เมื่อขุนหอคำเจ็ดจ้อออกแต่เห็นเข้า
ก็ร้องว่า "เอ๊ นางอ่อนนี่ไม่ใช่ลูก
สาวเราหรอก ขับออกนอกหอไป
เสีย" อันการกระทำแสนร้ายของ
นางมีพระวิเศษนี้แม้จะไม่มีผู้ใด
เห็น แต่นกแอ่นฟ้า (นกนางแอ่น)
ทั้งหลายได้รู้ได้เห็นด้วยกันทั้งสี่
หากแต่จันปัญญามีรู้ที่จะช่วย
เหลือเจ้านางเอ็งเล็กได้อย่างไร จึง
ได้แต่เจ้อ-อเล็กคอบม (ใจเด็ก
คอบม คือเศร้าโศกเสียใจ) อยู่
อย่างนั้นเอง

ฝ่ายเจ้านางเอ็งเล็ก เมื่อถูก
ขับออกนอกหอก็เดินทางออกนอก
บ้านนอกเมืองดังเข้าป่าไป ไปถึง
ไหนก็เฝ้าแต่เลาะหาเบ็ดเถื่อนที่จะ
จับเอ็ดผู้เป็นพัวัย (พี่ชาย) ของ
ตน แต่เดินทางมาก็หลายวันแล้ว
ผ่านที่ต่าง ๆ ก็ถึงหลายแห่งแล้ว
ก็หาได้พบร่องรอยอย่างไรไม่ จน
กระทั่งมาถึงที่แห่งหนึ่ง พอดีเป็น
เวลาค่ำ จำต้องพักนอน เมื่อได้
ลงมณต์ให้พระ (ต่อหน้า 101)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดทราบ

เนื่องด้วยมีผู้ชมขอให้ตั้งชื่อเป็นจำนวนมาก อีกทั้งบางรายขอให้ตอบ
ไปถึงโดยตรง บางทีตั้งเรื่องบิดเบือนมาให้ด้วย ผู้คิดชื่อไม่ตามารถจะตอบ
เป็นรายบุคคลให้ได้ เพราะมีภาระทางการศึกษาว่าต้องทำเป็นงานประจำ จึง
ขอทั้ง จดการติดต่อโดยตรง จะตอบตามลำดับที่ขอมารับผ่านทางหนังสือ
เท่านั้น และเพื่อสะดวกในการจัดลำดับชื่อที่ขอมารับ ใครขอความร่วมมือท่านผู้
ขอได้กรุณาใช้บัตรขอชื่อ กรอกข้อความส่งมาที่สำนักงานบรรณาธิการ

โปรดใช้บัตรขอชื่อพิมพ์อยู่ในหน้า ๑๒๕

บ้าน ถนนกัมพูชา ๑๕ มิ.ย. ๒๕๑๐

"ดิฉันขอความกรุณาตั้งชื่อผู้ชายเกิดวันพุธ เวลา ๗.๓๐ น.
เดิมชื่อชื่อสมหมาย แต่ไปเหมือนกับญาติทงยศ ชื่อ นามสกุล"
"ส. สมาชิกสโมสร"

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางวัน (ชาย)

สัตบุรุษ - พุทธความจริง

สมานัน - (ออกเสียงสระนา) ดาวร มั่นคง เด่มอ เป็นนิตย

สมานน - ด้วยการให้เกียรติ การเคารพนับถือ

ด. ๘๗ กรมชลประทาน ปากเกร็ด นนทบุรี ๒๐ มิถุนายน ๒๕๑๐

"เนื่องด้วยดิฉันอยากจะขอชื่อของหลานสาว ๒ คน ซึ่ง
เกิดดังนี้ คนแรก เกิดวันจันทร์ คนที่สอง เกิดวันอาทิตย์"
"นริ"

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

นลัท - นาง ดอกไม้

นฤกร - มาก ยิ่ง (ออกเสียงสระพอน)

นฤวณ - ปราศจากข้อตำหนิ ไม่เป็นที่ขัดขวาง นิ่ง

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

นิจิตา - เต็ม กองสูงชัน พูนขึ้น

นิจลยา - วิจิตร

นิวทร - นาคก นาฬ

(อ่านต่อหน้า 103)

๑ น. พันธเมธา ๑

เราพยกหน้าไปแกนๆ

“พอจะไปคอนเยนเทรอ”

“อ้อ คอนเยน”

“แต่เดี๋ยวไปหาแม่ควยนะ แม่คงมาตามคองท
กรงเทพร”

“พอกับแม่ คองรักใคร”

“พอแมรักคอง” เด็กหญิงตอบอย่างฉลาด

“แต่คองก็ไม่อยากให้พ่อแม่เด็กกวน”

“เออเออ” พอจะพยายาม แต่ความพยายาม

ของพอกก็มอดมอดแม่ของคองก็ควยเหมือนกันนะ”

เราพยกหน้าไปแกนๆ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

โอรส อคาบนทองคำ - ต่อจากหน้า ๒๐

ก่อนนอนอย่างเคยแล้ว นางกมลศวดลงนอนที่ โศคนไม้
พอนอนหลับก็ฝันเห็นพ่อยางงัดไม้เหล็กกับนายเฒ่า
(ยายแก่) คนหนึ่งเข้ามาหา นายเฒ่าคนนั้นพูดกับ
นางว่า “นางเอ๋ย อย่าไปใจเดียวทอดใจเดียว อย่า
รู้หรือคนนางจะได้พบพ่อยางงัดไม้เหล็ก ตอนกลางคืน
พ่อยางงัดไม้เหล็กจะคงร่างเป็นเบ็ดเถื่อน แต่พอก
กลางคืนจะคงร่างเป็นคนมาอย่างเดิม นางจง
พยายามตามหาต่อไปเถิด” ครั้นตกใจตื่น พอกก็
ต่าง นางจึงออกเดินทางต่อไป จนมาถึงฝั่งหนองน้ำ
แห่งหนึ่งเป็นที่ร่มรื่นน่าดูสำราญ นางจึงอาบน้ำ
ซุกโคลน (ซัดโคลน) ที่หนองน้ำนั้น พอก
ได้ครูปรางหน้าตาของนางก็เปลี่ยนเป็นนางสาว
อ่อนอย่างหดี คือสาวน้อยดั่งดอด้วย ด้วยยิ่งกว่าก่อน
เสียอีก ดูเป็นที่น่าอัศจรรย์

พอกอาบน้ำเสร็จ เจ้านางเอเล็กก็แหวกพุ่มไม้
เข้าไปนอนพัก ขณะนั้นเองก็ได้เห็นเบ็ดเถื่อนดั่งเบ็ด
ควมิมมาจับอยู่ที่กอกหญ้าใกล้ๆ พุ่มไม้ที่นางนอนพัก
อยู่ นางไม่แน่ใจว่าจะเป็นเบ็ดพ่อยางหรือไม่จึงแอบ
ขุดดูอยู่เงียบๆ จนกระทั่งทางวันตกจ่มหลอ (ตะวัน
ตกจ่มหลอ) พ่อยางงัดไม้เหล็กของนางก็ออกมาจาก

กราบเบ็ดเถื่อนมรางเป็นคนอย่างเดิม เจ้านางเอเล็ก
เห็นเช่นนั้นจึงวิ่งออกจากพุ่มไม้ไปกอดคอพรายคน
นั้นทักทาย พ่อยางงัดไม้เหล็กใจไม่ได้ โศคน
ความจกทราบเรื่องตลอดแล้ว ทั้งพรายน้องสาวต่าง
ยินดีปรีดาขานนัก เฝ้าสนทนาเล่าเรื่องต่างๆจนแม่
กระทำต่อคนพี่น้อง เค้าอย่างไรก็ไม่ได้รู้ครั้น
แทบไม่เป็นอันนอนกันทั้งคืน แต่พอเจ้านางเอเล็ก
หลับ ก็ฝันถึงนายเฒ่าคนที่เคยฝันถึงคราวนั้น ใน
ฝันนายเฒ่าบอกนางว่า

“นางคงอยากรู้ว่าทำอะไรพ่อยางงัดไม้
จึงจะคงร่างเป็นคนดังเดิมตลอดไป นางจงไปพยายาม
หาต้นหานเถ็ด (ไม่ทราบต้นอะไรแน่ จำเป็นต้นไม้
ใบคันๆคงจะคายมากได้ด้วยดังกล่าวไว้ในเรื่อง) มา
ทอเป็นผ้าให้พ่อยางงัด ในระหว่างทำงานและงานยังไม่
เสร็จนั้น นางจะพูดอะไรออกมาไม่ได้โดยแม้แต่
คำเดียว มิฉะนั้นไม่แต่ความปรารถนาของนางจะ
ศูนย์สลายลง แต่พ่อยางงัดไม้เหล็กต้องสิ้นชีวิตลง
ทุกคนในทันทีทีเดียวด้วย”

พอนางตกใจตื่นก็รีบไปหาต้นหานเถ็ดมาเตรียม
ไว้ ครั้นตกกลางคืนพรายงัดไม้เหล็กเห็นมือน้องสาว

เล็ดออก พากันตามเรื่องราว นางก็นิ่งเฉยไม่ยอมพูดจากับดักคำ พี่ชายอดแปลกใจไม่ได้ จึงปรารภกันว่า เห็นจะเป็นเวทมนตร์คาถาของนางแม่จึงอึกไม่รู้ น้องสาวจึงมีอันเป็นไปเช่นนั้น

อยู่มาวันหนึ่ง มีขุนหอคำเมืองหนึ่งได้ก็ประพาดบ่ามาพบเจ้านางเอ่เล็กเข้า เกิดมีใจรักไคร่นางเป็นอย่างยิ่ง และคงจะถามไม่ได้คำตอบอย่างไร ขุนหอคำจึงอุ้มนางขึ้นหลังม้าพาเข้าเมืองไป เมื่อถึงวังแล้วขุนหอคำพยายามพูดกับนางอย่างไร นางก็ไม่ยอมพูดด้วยเลยดักคำ ได้แต่ตั้งหน้าทอน้ำอยู่เรื่อยไป แต่ในขณะที่ฝ่ายยังไม่ทันเสร็จครบสิบเอ็ดปีนั้น ดันหานเด็กเกิดหมดลง เจ้านางเอ่เล็กจำต้องไปเที่ยวหาต้นหานเด็กตามป่าช้าในตอนกลางคืน

วันหนึ่งที่บ้านนั้นเองนางก็ได้เห็นแม่เพื่อ (ผีกระสือ) พากันไปหาศพกิน เห็นแล้วนางอดตกใจกลัวไม่ได้ แต่แม้จะกลัวเพียงไร นางก็ต้องเอาต้นหานเด็กมาให้ได้ นางส่งคนต้นหานเด็กถึงคุณพระคุณเจ้าอยู่ในใจ แล้วจึงเข้าไปปลดต้นหานเด็กออกมา พอได้ตามต้องการก็รีบวิ่งกลับ

ขณะนั้นเองมีเจ้าดำ (พระ) องค์หนึ่งนั่งถือศีลภาวนาอยู่แถบป่าช้านั้น ได้เห็นเจ้านางเอ่เล็กเข้า พอเข้าจึงนำความไปทูลขุนหอคำว่าเห็นเจ้านางเอ่เล็กที่ป่าช้า เป็นที่น่าสงสัยว่าจะเป็นแม่เพื่อ ขุนหอคำฟังแล้วไม่ยอมเชื่อ แต่ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง ขุนหอคำบังเอิญได้เห็นเจ้านางเอ่เล็กเข้าไปในป่าช้าอีก จึงนับว่าสมจริงตามคำเจ้าดำว่าที่สงสัยว่าเจ้านาง

ร้านเสริมสวย “ตารุ่งก่”

๑๓๓/๑๓ ถนนราชดำเนิน สี่แยกราชประสงค์ (บริเวณถนนเกษร)

ชกทรงแบบที่มีสตั๊ดเวนท์แสดงนี้ เป็นแบบหนุ่มได้ทรงด้วยฟองน้ำสามารถถอดเปลี่ยนหมุนหน้าหรือหมุนข้างก็ได้ตามความต้องการ ตัวเสื้อทำด้วยผ้าลูกไม้อย่างดีจากอังกฤษ ชกทรงแบบนี้เหมาะสำหรับสุที่มีอกเล็ก เมื่อสวมแล้วจะแสดงอกใหญ่เหมือนธรรมชาติ

นอกจากนี้ยังจำหน่ายเครื่องบริหารทรวงอก สำหรับผู้ที่ทรวงอกเล็ก เมื่อได้บริหารด้วยเครื่องบริหารชั้นเล็กพิเศษซึ่งใช้บริหารที่บ้านได้โดยตนเอง ปรากฏผลรวดเร็วแน่นอนและปลอดภัย

เอ็ดเล็กเป็นแม่เพื่อ ฉะนั้นพอพระนางเมิ่งแดง (สว่าง
แล้ว) ขุนหอคำก็พิจารณาโทษและตัดสินให้เอาตัว
มาเผาเสีย ขณะที่ผู้คนกำลังเตรียมกองไฟจะเผา
เจ้านางเอ็ดเล็กอยู่นั้นเอง เบ็ดเถื่อนทั้งสิบเอ็ดตัวก็บิน
มาล้อมตัวนางเอาไว้ เจ้านางเอ็ดเล็กก็เลยได้โอกาส
เอาผ้าที่ทอด้วยต้นห่านเล็กออกมาห่มให้พี่ชาย
ทั้งหมด ทันใดนั้นเบ็ดเถื่อนก็กลายเป็นเจ้ามั่งชา
สิบเอ็ดองค์ เจ้านางเอ็ดเล็กเห็นผู้คน ณ ที่นั้นพากัน
ตื่นตื่นแปลกใจ จึงเล่าเรื่องให้คนทั้งหลายฟังโดย
ตลอด ขุนหอคำทรงทราบเรื่องเช่นนั้นก็ประหลาด
ใจถามเจ้านางเอ็ดเล็กกับเจ้านางเอ็ดเล็กจึงขุนหอคำ
ข่าวเรื่องเจ้ามั่งชาที่เจ้านางเอ็ดเล็กได้แพร่ไปถึง
พระภรรณาขุนหอคำเจ้าอุชเชเมตอ (บิดา) เจ้าอุชเชเม
ตอพิโรธโกรธกรรณางมีพระร่ายนัก ถึงกับตัดขาด

ไม่โยก พร้อมกับนั้นก็ส่งผู้คนไปรับโอรสธิดาทั้ง
สิบสององค์กลับเข้าบ้านเข้าเมือง จะได้สืบราช
สมบัติแทนพระองค์ต่อไปในกาลข้างหน้า เจ้านาง
เอ็ดเล็กกับพี่ชายทั้งสิบเอ็ดจึงได้อยู่ด้วยกันอย่างผาสุก
เหมือนดังเดิมอีกครั้งหนึ่ง □

หมายเหตุ นิทานเรื่องนี้มีผู้ว่า เนื้อเรื่องส่วนใหญ่
คล้ายกับนิทานฝรั่งเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีเจ้าชายสิบเอ็ดองค์ถูก
สาปเป็นหงส์ป่า และเจ้าหญิงน้องสาวต้องเอาต้นตำแย
มาถักเป็นเสื้อสวมให้พี่จึงคืนเป็นคนมาได้ ต่างกันแต่
รายละเอียดบางอย่าง จึงไม่ทราบว่าเรื่องบังเอิญมาตรง
กันหรือผู้เล่าเป็นภาษาไทยใหญ่ไปได้อารมณ์มาคิดแปลง
ให้ฟังเป็นนิทานไทยๆอย่างที่ชอบทำกัน เรื่องนี้ต้องทิ้งไว้
ให้นักศึกษาเรื่องนิทานและคติชาวบ้านวินิจฉัยเอง

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๒๑

โรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี ๑๕ มิถุนายน ๒๕๑๐
“ดิฉันขอความกรุณาให้อาจารย์ช่วยตั้งชื่อให้
ด้วยค่ะ บุตรสาวเกิดวันพุธ เวลา ๐๗.๐๐ น. อยาก
ให้ศรีหน้าหน้า และบุตรชายเกิดวันพฤหัสบดี เวลา
๑๐.๐๐ น. อยากให้ศรีหน้าหน้าค่ะ คุณพ่อชื่อวิศิษฐ์
และคุณแม่ชื่อวิศิษฐ์ศรี”

“วิศิษฐ์ศรี”

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางวัน (หญิง)
วิศทา - (ออกเสียงวิศตะทา) ด้วย ชาว ตะฮาก
บริสุทธ์
วิภาดา - แสงสว่าง แสงเรืองรอง
วิหรรษา - ความร่าเริง ยินดียิ่ง

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

เศรษฐา - (ออกเสียงเศก-ตะ-อาค) ถ้อยคำ
ไพเราะที่สุด
ศุวิธ - (ออกเสียงสุ-วิน) งาม อากาศ
ไศลภู - แก้วมณี

บ้านสามเสน ๒๓ มิถุนายน ๒๕๑๐

“ดิฉันขอกราบรบกวนท่านอาจารย์ให้ช่วยตั้ง
ชื่อเด็กหญิง คุณพ่อชื่ออมรินทร์ คุณแม่ชื่อวัน
เกิดวันเสาร์ เวลา ๑๐.๓๕ น. ในประเทศอังกฤษ
เคยไม่ทราบว่าอะไรเทียบเป็นเวลาในเมืองไทยเวลา
เท่าไร และวันอะไร จึงต้องขอความกรุณาอย่าง ▶

20 ธันวาคม 27 ธ.ค. 2510
 เปรียบเทียบ

บรรณ ทนฺตมณี

หงส์ทั้งหก (เทพนิยายฝรั่ง)

เรื่องนี้นายเลนา เวลตัน เล่าไว้ในหนังสือ
 เทพนิยาย ที่ใช้เป็นแบบเรียนภาษาอังกฤษ
 สำหรับเด็ก และตั้งทักเล่าไว้ในหมายเหตุท้าย
 นิทานไทยใหญ่คราวที่แล้วว่าคล้ายกับนิทานฝรั่ง
 เรื่องหนึ่ง แต่นิทานฝรั่งเรื่องนั้นยังมีรายละเอียด
 ต่างกับเรื่องนี้ จึงเห็นควรนำมาเล่าไว้เพื่อการ
 เปรียบเทียบ ดังนี้

ยังมีพระราชองค์หนึ่ง โปรดการล่าสัตว์เป็น
 อย่างยิ่ง เวลาเสด็จล่าสัตว์นั้นพระองค์มักทรงควม
 ขับม้าอย่างรวดเร็วขึ้นหน้าข้าราชการบริพารทั้งปวงที่
 ตามเสด็จ บางทีทรงขึ้นหน้าไปจนใครๆตามไม่ทัน
 และคนเหล่านั้นไม่ทราบจะติดตามหาอยู่ได้อย่างไร
 จึงมักจะต้องกลับมาทูลทูล ทั้งพระองค์ไว้แต่ล่าพัง

วันหนึ่ง ขณะล่าสัตว์ พระราชาทรงปฏิบัติเช่น
 ที่เคยมาคือ ทรงควมม้าเสียเร็วเข้าไปในป่าลึก และ
 เสด็จลึกเข้าไปจนใครเหลือจะติดตามไปได้ ไม่ช้า
 พระองค์เองก็หลงทาง ขณะที่กำลังขมวดเวียนหา
 ทางอยู่นั้น หญิงชราคนหนึ่งก็ปรากฏร่างขึ้น ถึงไม่
 มีใครบอก พระราชาทรงทราบได้ดีว่าคนที่เข้า
 มาอยู่ในป่าลึกอย่างนี้จะเป็นคนธรรมดาสามัญไป
 ไม่ได้ มีก็แต่พวกแม่มดเท่านั้น หญิงนั้นทูลว่า

“หม่อมฉันจะช่วยชี้ทางให้พระองค์เสด็จออก
 ไปจากป่านี้ และเสด็จกลับถึงวังได้โดยตลอด
 ปลอดภัย ถ้าพระองค์จะทรงให้สัญญาหม่อมฉันสัก
 ข้อหนึ่ง”

“สัญญาอะไร”

“สัญญาว่าจะอุปภิเษกกับลูกสาวหม่อมฉัน”

แม้ว่าสัญญานั้นออกจะสำคัญอยู่มาก ทั้งแก่
 พระองค์และโอรสธิดา แต่ความปรารถนาจะได้กลับ
 คืนสู่บ้านสู่เมืองมีเหนือกว่า พระองค์จึงจำต้องยอม
 และก็ปฏิบัติตามคำสัญญาแต่โดยดี กล่าวคือได้นำ
 ลูกสาวแม่มดนั้นขึ้นหลังม้ากลับไปด้วย เมื่อถึงบ้าน
 ถึงเมืองแล้วไม่ช้า ก็อุปภิเษกนางลูกสาวแม่มดให้
 เป็นมเหสีตามสัญญา

นับเป็นโชคที่มหึมาแก่เจ้าสิ้นพระชนม์ไป
 ก่อน จึงไม่เป็นปัญหาน่าหนักใจมาก แต่กระนั้น
 พระราชาก็ยังไม่ทรงวางพระทัยว่ามเหสีใหม่จะมีใจ
 เมตตาแก่โอรสธิดาของมเหสีองค์เดิม พระองค์จึง
 พาโอรสธิดาทั้งหมด อันมีโอรส ๖ องค์ ธิดาองค์
 หนึ่ง ไปซ่อนไว้ในปราสาทใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่
 โดดเดี่ยวในป่าใหญ่ลึก

เวลาเสด็จประพาสป่าล่าสัตว์ ก็มักจะทรงแวะ

เยี่ยมโอรสธิดาทั้ง ๗ อยู่เสมอ
เพราะทรงเมตตารักใคร่เป็นอัน
มาก มเหสีไม่ทราบว่าเป็นอัน
เสด็จไปไหน แต่ก็สังเกตทิศทาง
ที่เสด็จไปได้ วันหนึ่งจึงถามพวก
ราชบริพารที่ตามเสด็จว่า “เจ้า
รู้ไหมว่าพระราชาเสด็จไปไหน”

“เสด็จไปเยี่ยมโอรสทั้ง ๖
ในป่า” ราชบริพารคนหนึ่งตอบ
และก็ได้รับเงินรางวัลเป็นค่าตอบแทนการเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท

เมื่อได้รู้อย่างนั้น มเหสีลูก
สาวแม่มดก็จัดแจงเดินทางตรงไป
ยังปราสาทในป่าลึกนั้น และไม่
ได้ไปเปล่า ๆ ยังเย็บเสื้อไปด้วย
๖ ตัว กระขนาดพอดีเจ้าชายทั้ง ๖
นั้น พอมเหสีมาถึงปราสาทก็แล
เห็นเด็ก ๖ คนกำลังเล่นกันอยู่ใน
สวน นางลูกสาวแม่มดคอยอยู่
จนได้โอกาส จึงโยนเสื้อเหล่านั้น
ไปสวมตัวเจ้าชายทั้ง ๖ ทันใดนั้น
เจ้าชายทั้ง ๖ ก็กลายเป็นหงส์บิน
ปร้อออกจากปราสาทไป ทั้งเจ้า
หญิงน้อยสุดท้องไว้ในปราสาทแต่
ลำพัง

ต่อจากนั้นไม่นาน พระราชา
ก็เสด็จมาเยี่ยมโอรสธิดา เมื่อเห็น
ธิดาเหลืออยู่ (อ่านต่อหน้า 101)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอซื้อ โปรดทราบ

เนื่องด้วยมีผู้นิยมซื้อให้ถึงชื่อมาเป็นจำนวนมาก อีกทั้งบางรายขอให้ขอบ
ไปถึงโดยตรง บางทีส่งซองมีกแสกมปมาให้อีก ผู้คิดซื้อไม่สามารถจะขอบเป็น
รายบุคคลให้ได้ เพราะมีภาระทางการศึกษาค้นคว้าต้องทำเป็นงานปรกติ จึง
ขออภัย งดการติดต่อกับโดยตรง จะตอบตามลำดับที่ขอมาผ่านทางหน้าหนังสือ
เท่านั้น และเพื่อสะดวกในการจัดลำดับชื่อที่ขอมา ใครขอความร่วมมือท่านผู้ขอ
ชื่อได้กรุณาใช้บัตรขอซื้อ กรอกข้อความส่งมาที่สำนักงานสตรีสาร

โปรดใช้บัตรขอซื้อพิมพ์อยู่ในหน้า ๙๙

๒๕ ประมัตถมรรคา ชุมพร ๒๖ มิถุนายน ๒๕๑๐

“หนูเป็นสมาชิกสตรีสารคนหนึ่งค่ะ ครึ่งนี้หนูเขียนจดหมาย
มาใคร่ขอรับกวาดล้างชื่อให้หลานของหนู ๒ คน

คนแรกเกิดวันเสาร์ เป็นชายนะคะ คนที่ ๒ เกิดวันศุกร์
เป็นชาย

หลานคนแรกอายุปึกว่ายังไม่ มีชื่อจริงเลยคะ อยากขอให้
ใช้อักษรพวก ฐ ท ข และพวกอักษรสูงคะ จะได้คล้องจอง
กับชื่อพี่ๆของหนูด้วยคะ”

“เทียนอัน”

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาย)

เทพกวัน — สวรรค์ (ออกเสียงเทพ—พระวัน)

ทิสกร — (ออกเสียงทิดสะกอน) ชื่อหนึ่งของพระคเณศ ชายหนุ่ม

อธิภู — ผู้เป็นใหญ่ นาย เจ้าผู้ครอง

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

อธิปเทพ — เทพผู้เป็นใหญ่

สถณ — มั่นคง ไม่เคลื่อนที่ ชื่อหนึ่งของพระคเณศ

ทินพันธุ์ — พระอาทิตย์

(อ่านต่อหน้า 99)

● บ. พนธเมธา ●

๗ ก.ค. ๒๕๓๐

“ดิฉันขอความกรุณาให้อาจารย์ช่วยตั้งชื่อให้
บุตรชายดิฉันด้วยค่ะ บุตรชายดิฉันเกิดวันพุธ เวลา
๓ นาฬิกา ๕๕ นาที อาจารย์ช่วยตั้งให้สัก ๓ ชื่อ
นะคะ พ่อเขาชื่อมีอักษร ป. นำหน้าค่ะ
“ขวัญใจ”

ป ใช้ไม่ได้สำหรับคนเกิดวันพุธกลางคืน

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางคืน (ชาย)

ขสินธุ์ — (ออกเสียงขะสิน) พระจันทร์

สุเขตต์ — นาคี อุดมสมบูรณ์

ขวัญกล้า — (คำไทย)

๔ ก.ค. ๒๕๓๐

“ดิฉันต้องขอความกรุณาอาจารย์ตั้งชื่อให้ลูก
ค่ะ ขอให้เป็นศรีเป็นเดชแก่เด็ก คนโตเด็กหญิง
เกิดวันจันทร์ คนเล็กเด็กชายเกิดวันเสาร์ ชื่อ
รัชชา แปลว่าอะไรและใช้ได้หรือเปล่าคะ อยาก
ได้ชื่อคล้องกันด้วยค่ะ

“เล็ก”

หงส์ทั้งหก — ต่อจากหน้า ๒๐

เพียงองค์เดียวเท่านั้น ไม่มีทางจะจัดการอย่างใดได้
นอกจากจะพาเข้ามาไว้ในวังตามเดิม แต่เจ้าหญิง
องค์น้อยทรงกลัวแม่เลี้ยงอย่างเหลือเกิน จนทน
ประทับอยู่ในวังต่อไปไม่ได้ ต้องเสด็จหนีออกไป
ตอนกลางดึกแล้วรีบเดินทางเข้าไปในป่า

จนจะสิ้นแสงตะวันในวันรุ่งขึ้นนั่นเอง เจ้าหญิง
จึงเสด็จมาถึงกระท่อมหลังหนึ่ง ในกระท่อมนี้มี

รัชชาแปลว่าราชสมบัติ ความเป็นพระราช
ใช้ได้สำหรับคนเกิดวันเสาร์

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

รสวนต์ — (ออกเสียงรดสะวัน) มีเสน่ห์ มีรส

~~มีเสน่ห์~~

รมณ — (ออกเสียงระมน) นำผลิตผลิตินดี

ลักษณะ — (ออกเสียงลักสะไน) ที่มีลักษณะดี

วงเวียนใหญ่ ธนบุรี ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๓๐

“ดิฉันขอความกรุณาอาจารย์ช่วยตั้งชื่อให้
ลูกชายดิฉันด้วยค่ะ เกิดวันพฤหัสบดี ชื่อพ่ออักษร
ช แม่อักษร พ แต่ไม่มีอักษร ๒ ตัวนี้ก็ได้ค่ะ
“พรพรรณ”

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

พลชา — (ออกเสียงพน-ละ-ชา) พันพิภพ

พาลิศย์ — ความเป็นหนุ่ม

ชยาสิส — การอวยชัยให้พร หรือให้ร้องแสดงความ
ความมีชัย

□

□

เตียงอยู่๑เตียง แม้จะเหนื่อยเพลียมาอย่างไร
เจ้าหญิงหากล้านอนบนเตียงแต่ละเตียงนั้นไม่ ได้
แต่คลานเข้าไปใต้เตียง แล้วก็ล้มตัวลงนอนกับพื้น
ก่อนจะวันจะตกดินเพียงนิดเดียว เจ้าหญิงก็
ได้ยินเสียงพื้พื้ดังขึ้นที่หน้าต่าง และก็เห็นหงส์
หกตัวบินเข้าหน้าต่างมา เจ้าหญิงทรงรู้ได้ทันทีว่า
หงส์ทั้ง๖ นั้นต้องเป็นพี่ชายของตนแน่ๆ จึงคลาน ▶

ออกมาจากใต้เตียง และพูดจาปราศรัยด้วย

เจ้าชายทั้ง ๖ ทรงยินดีปรีดาเป็นอย่างยิ่งที่ได้พบเจ้าหญิงน้องสาว รับสละตนหงส์ทั้ง แล้วหงส์ทั้ง ๖ ก็กลับเป็นคนอย่างเดิม เจ้าชายทั้ง ๖ กล่าวแก่เจ้าหญิงว่า

“น้องรัก ถึงพี่จะตั้งใจสักเพียงไรที่ได้พบน้อง แดนน้องก็อยู่ที่นี่ไม่ได้ เพราะน้ำมันช่องใจ ไม่ช้าเจ้าของมันก็จักกลับมา เราสละตนทั้งได้เพียงวันละครึ่งชั่วโมงเท่านั้น ประเดี๋ยวเราก็จะต้องกลายเป็นหงส์บินออกไปจากที่นี่แล้ว”

“พี่จ๋า น้องอยากให้พี่กลับเป็นคนตลอดไปจริง พี่ทราบไหมว่าจะมีวิธีทำได้อย่างไร”

“รู้น้อง ถ้าน้องเอาดอกไม้ที่ขอบลูสตาร์

(ดาวสีน้ำเงิน) มาทำเป็นเสื้อ แล้วโยนมาคลุมตัวพวกพี่ๆ ละก็ พวกพี่จะได้กลับคืนเป็นคนมาอย่างเดิม” เจ้าชายองค์หนึ่งตอบ พลางกำชับว่า “แต่น้องต้องระวังนะว่า ระหว่างทำเสื้อนั้น น้องจะพูดกับใครไม่ได้เลยแม้แต่สักคำเดียว”

เจ้าหญิงทรงทราบเช่นนั้นแล้ว ก็รีบเดินทางเข้าไปในป่าลึก เพื่อเก็บดอกบลูสตาร์ให้ได้มากๆ ครั้นได้พอแล้วก็รีบขึ้นไปทำเสื้อให้พี่ชายบนต้นไม้วันนั้นเอง กษัตริย์หนุ่มองค์หนึ่งเสด็จล่าสัตว์ผ่านมาทางนั้นแลเห็นเข้า เมื่อเห็นเจ้าหญิงทรงโฉมงามก็ต้องพระทัย รีบบินขึ้นไปบนต้นไม้ แล้วก็อุ้มเจ้าหญิงลงมาขึ้นหลังม้า ชักกลับยังบ้านเมือง เมื่อถึงเมืองแล้ว ก็จัดพิธีเสกสมรสทันที ทรง

โรงเรียนเรวดี เวลาพิเศษ (กวดวิชา)

เลขที่ ๑๐๔ ถนนประจักษ์ ริมคลองประปา

โทร. ๗๑๗๔๔, ๗๒๔๔๐

เปิดรับสมัครนักเรียนชั้น ม.ศ. ๓. มศ. ๕. แผนกวิทยาศาสตร์ และผู้ที่ประสงค์จะสมัครสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย

ดำเนินการสอนโดยอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ และ อาจารย์จากคณะวิทยาศาสตร์การแพทย์
อาจารย์สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ค.บ. (เคยรตินิยมอันดับหนึ่ง) M.A. (in Ed.), (U.C.L.A.) อาจารย์ใหญ่

ผู้สนใจติดต่อขอระเบียบการได้ที่โรงเรียน ตั้งแต่ ๘.๓๐ - ๑๗.๐๐ น. ทุกวัน เว้นวันหยุด
ราชการ เปิดทำการสอนวันที่ ๑๕ มิถุนายนนี้

สมัครด่วน

โดยเจ้าหญิงมิได้ตรัสอะไรออกมาสักคำเดียว และ
ถึงเวลาจะล่องไปนานเท่าใด ๆ เจ้าหญิงก็ไม่ยอมพูด
อะไรกับใคร แม้แต่เก็บดอกบลูสตาร์ในสวนมาทำ
สื่อให้พี่ชายอยู่เกือบตลอดเวลา จึงเป็นเหตุให้
มารดาเลี้ยงของกษัตริย์หนุ่มนั้นซึ่งเจ้าหญิงยังนึก
พยายามหาทางให้ร้ายแก่เจ้าหญิงอยู่เรื่อยมา

จนกระทั่งถึงเวลาที่เจ้าหญิงประสูติโอรสองค์
แรก มารดาเลี้ยงพระราชจึงได้โอกาส รับพาโอรส
เจ้าหญิงไปไว้ที่อื่น แล้วทูลพระราชว่า เจ้าหญิง
เป็นผู้ประหารโอรสน้อยนั้น ตอนแรกพระราชม
ิยอมเชื่อ แต่ครั้นเหตุการณ์เช่นเดียวกันเกิดขึ้น
ถึงสามครั้ง พระราชจะไม่ทรงเชื่ออีกไม่ได้ จึงต้อง
ให้มีการพิจารณาโทษ และเจ้าหญิงก็ได้ถูกพิพากษา
ให้เฆาะงเป็น

ครั้นใกล้เวลาที่เจ้าหญิงจะถูกเฆาะง ก็ปรากฏ
สิ่งมหัศจรรย์อันทำให้เจ้าหญิงอดบิตินต์ไม่ได้ นั้น

คือ หงส์ทั้ง ๖ บินว่อนอยู่ในท้องฟ้า และกำลังร่อน
ลงมาที่เจ้าหญิง - ขณะนั้นเสือกเจ้าหญิงทำให้ให้
เจ้าชายทั้ง ๖ เสรีลงพอดี เจ้าหญิงจึงโยนเสือกดอก
บลูสตาร์ไปสวมนเจ้าชายแต่ละองค์ พอเสือกคลุ้มว้าง
ร่างหงส์ก็เปลี่ยนเป็นคนทันที เจ้าหญิงเห็นดังนั้น
จึงร้องทูลพระราชว่า “นั่นไง พี่ชายของหม่อมฉัน
ที่กลายจากหงส์มาเป็นคน ที่หม่อมฉันไม่พลไม่จา
จนกระทั่งไม่ได้ทูลให้ทรงทราบว่ามีใครเป็นผู้ลักโอรส
ทั้งสามองค์ไป ก็เพราะเหตุต้องทำสื่อให้พวกพี่ๆ
เฆาะงเพคะ”

เมื่อพระราชทรงทราบเรื่องโดยตลอดก็พิโรธ
มารดาเลี้ยงเป็นที่สุด โปรดให้ปล่อยเจ้าหญิงพ้น
เครื่องพันธนาการ แล้วนำมารดาเลี้ยงไปเฆาะงเป็น
แทน เรื่องร้ายก็กลายเป็นดี พระราชากับเจ้าหญิง
เจ้าชายจึงได้อยู่กันอย่างผาสุกเหมือนดังเดิมตลอดไป

□

□

ภาษาและหนังสือ - ต่อจากหน้า ๑๔

“อ้อ ไม่ทราบว่า คุณชอบเลี้ยงกล้วยไม้ ระหว่าง
เล่นฟุตบอลกับเลี้ยงกล้วยไม้ คุณชอบอะไรมาก
กว่ากันไม่ทราบ” ถึงตอนนั้น ผู้ให้สัมภาษณ์น่าจะ
ตอบว่า “คุณไม่ทราบ ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน”
อันที่จริงคำถามไม่ทราบนี้จะแสดงความถามที่
ต่อเมื่อใช้กับประโยคคำถามอีกทีหนึ่ง บางคนถือ
ว่า การพูดว่าไม่ทราบเป็นการถามโดยอ้อม สุภาพ
กว่าถามโดยตรง แต่ถ้าใช้จนติดปากใช้มากไปดัง
ในตัวอย่างก็ออกจะปนกันยุ่ง น่ารำคาญ ไม่ทราบ
ว่าไม่ทราบจริงๆหรือไม่ทราบเพื่อจะถาม

ส่วนประโยคคำถามที่ใช้ในความค้านหรือ

ปฏิเสธนั้น เรามักใช้กับคนที่สนิทกัน มีฐานะ
ทัดเทียมกันหรือด้อยกว่า ถ้าใช้กับผู้ใหญ่ ท่านจะ
ต้องว่า ขาดสัมมาคารวะ ฉะนั้นทางด้านผู้พูดจะต้อง
เลือกพูดให้ถูกต้องตามฐานะของบุคคล ส่วนทาง
ด้านผู้ฟังก็ต้องฟังให้เข้าใจว่าเขาถามหรือปฏิเสธ
เช่น คนหนึ่งพูดว่า “ช่วยเขียนเรื่องให้หน่อยซี
อีกสามวันจะมารับ” อีกคนหนึ่งชักเคืองร้องว่า
“เรื่องอะไรละ” เป็นการปฏิเสธไม่ยอมเขียนให้
แต่ผู้ฟังไม่เข้าใจ ตอบไปว่า “เรื่องอะไรก็ได้”
ตัวอย่างดังกล่าวยอมแสดงได้ดีว่า เวลาพูดพูดง่าย
แต่เวลาฟังฟังยากเพียงไร □

นิทาน 3 ก. ๑ 2510
อินเตีย ญี่ปุ่น

บรรณ ทนฺตฺเรธา

เรื่องบองลิ่ง

นิทานอันว่าด้วยเรื่องลิ่งนั้นดูเหมือนจะมีอยู่แทบทุกชาติ บางเรื่องก็เป็นเรื่องลิ่งล้วนๆ บางเรื่องก็มีลิ่งเป็นตัวเอก บางเรื่องก็เป็นเพียงตัวรองๆ จึงขอชุมนุมลิ่งนานาชาติมารวมเล่าเอาไว้ ลองพิจารณาตนเองว่าลิ่งชาติใดมีลักษณะนิสัยเป็นอย่างไร

เรื่องแรกเป็นนิทานอินเตีย เรื่องลิ่งทำสวน (ไม่ทราบจะได้มาจากนิทานชาดกหรือเปล่า) นายแอนเตอร์ชันเล่าไว้ว่า

ยังมีชายผู้หนึ่ง เป็นคนรักษาอุทยานของพระราชวังหนึ่ง วันหนึ่งเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาพระราชวังนั้น บรรดาไพร่บ้านพลเมืองต่างตื่นตื่นที่จะได้รับพระราชทานเลี้ยงอาหารอันโอชะ เลี้ยงปี่ เลี้ยงกลอง เลี้ยงพลุ ดังอั้งคะนึ่งไปทั่วทั้งเมือง ไม่มีใครจะยอมอยู่ในบ้าน ต่างพากันไปหาความสนุกต่างๆ บรรดาที่จะหาได้ นายผู้รักษาอุทยานนั้นจึงมาร่ำพังกา

“วันนี้เป็นวันหยุดงาน ใครๆ เขาก็ออกไปเที่ยวเตร่สนุกสนานกันทั้งนั้น แล้วเราจะมาอดอยู่ทำไม เป็นห่วงอยู่นิดเดียวว่า ออกไปเที่ยวแล้วไม่ได้อร่อย ดันไม้ ดันไม้จะตายเสียหมด เอ ถ้าเช่นนั้นทำ

อย่างไรดีละ” ชายนั้นนั่งไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่งก็นึกขึ้นมาได้ว่า “เออ ลองไปหาพระยาถึงดูหน่อยเถอะ เผื่อจะช่วยให้บ้าง”

คิดดังนั้นแล้ว ชายนั้นก็ตรงไปหาพระยาถึงกล่าวว่า

“ข้าแต่ท่าน ท่านกับพวกท่านอาศัยอยู่ในอุทยานแห่งนี้มาช้านานแล้ว บรรดาผลหมากรากไม้ตลอดจนอาหารอย่างอื่นก็มีไว้ให้กินอุดมสมบูรณ์ ใครจะมาแตะต้องทำร้ายท่านแม้แต่หนอนก็หาได้ไม่ บัดนี้ข้าพระพุทธเจ้าออกไปเที่ยวดูงานข้างนอก ท่านจะให้พวกของท่านมาช่วยรดน้ำแทนข้าสักวันหนึ่งเพื่อเป็นการตอบแทนได้หรือไม่”

“เต็มใจเป็นที่สุดทีเดียว ท่านจะไปไหนก็ไปเถอะ เราจะใช้พวกของเราให้รดน้ำต้นไม้ให้ทั่วอุทยาน”

ชายผู้รักษาอุทยานได้ยินดังนั้นก็ยินดีเป็นที่สุด รีบรับอกให้รู้ว่าจะไปรดน้ำต้นไม้เก็บไว้ที่ไหน แล้วก็ออกไปเที่ยว

ฝ่ายลิ่งทั้งหลายเต็มใจช่วยรดน้ำต้นไม้จริงๆ พอชายผู้รักษาอุทยานลับตัวไปแล้ว ก็เริ่มลงมือทำงานทันทีทีเดียว และก็ทำอย่างอุตสาหะว่าวันรุ่ง

กันไปหมด

ทันใดนั้นเอง พระยาลิขิตก็คิดอะไรขึ้นมาได้อย่างหนึ่ง จึงกล่าวแก่ลิงทั้งหลายว่า “นี่แหละพวกเรา เราต้องระวังอย่าให้เปลืองน้ำมันกันนะ ดันไม้บางอย่างรากดันไม้ต้องการน้ำมันเท่าดันไม้รากเล็กหรือ”

“เอ๊ะ เราจะรู้ได้อย่างไรว่า ดันไหนรากเล็ก ดันไหนรากดัน” ลิงบริวารถามขึ้น พระยาลิขิตก็เห็นจริง เมื่อเห็นไม่มีวิธีใดจะรู้ได้เท่าตอนดันขึ้นมาดู พระยาลิขิตจึงสั่งว่า “ตอนดันขึ้นมาดูรากให้หมดทุกต้น”

ลิงบริวารก็รับคำ ไม่ช้าดันไม้ในอุทยานเท่าที่ลิงจะถอนได้ ก็ถูกถอนขึ้นมาดูรากหมดทั้งต้น ขณะนั้นมีผู้บัญชาผู้หนึ่งเดินผ่านมาเห็นเข้า จึงถามว่า

“นั่นพวกท่านกำลังทำอะไรกันนะ”

“เราทำตามคำสั่งของเจ้านาย เรา ท่านอยากรู้ว่าดันไหนรากเล็ก ดันไหนรากดัน จึงสั่งให้เราถอนดันไม้มาดูราก”

ผู้บัญชานั้นรำพึงแก่ตนเองว่า “ดูเถอะ พวก (ต่อหน้า 109)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดทราบ

เนื่องด้วยมีผู้นิยมขอให้ทั้งชื่อมาเป็นจำนวนมาก อีกทั้งบางรายขอให้ขอบไปถึงโดยตรง บางทีส่งซองบัตรลงนามมาให้ด้วย ผู้ที่ชื่อไม่สามารถจะขอบเป็นรายบุคคลให้ได้ เพราะมีภาระทางการศึกษาค้นคว้าที่ต้องทำเป็นงานประจำ จึงขออภัย กับการติดต่อโดยตรง จะตอบตามลำดับที่ขอมาผ่านทางหนังสือเท่านั้น และเพื่อสะดวกในการจัดลำดับชื่อที่ขอมา ใครขอความร่วมมือท่านผู้ขอชื่อได้กรุณาใช้บัตรขอชื่อ หรือขอข้อความส่งมาที่สำนักงานสตรีสาร

โปรดใช้บัตรขอชื่อพิมพ์อยู่ในหน้า ๑๑๑

ที่บ้าน ๗ ก.ค. ๑๐

“ดิฉันขอกราบรบกวนท่านอาจารย์ด้วยค่ะ จะขอให้อาจารย์ตั้งชื่อให้หลานชายและหลานสาวของดิฉันด้วย หลานชายดิฉันเกิดวันพฤหัสบดี อยากได้ชื่อเก๋ๆและมีความหมาย และคล้องกับพี่ๆ ของแถมด้วยค่ะ พักคนโตชื่อชนะสิทธิ์ คนรองชื่ออิทธิพล กับวรลักษณ์ ส่วนหลานสาวของดิฉันเป็นลูกของพี่สาว อยากให้มีชื่ออักษรของพ่อและแม่รวมกัน พ่อแก่ชื่อพิน แม่ชื่ออจันรา แกเกิดวันจันทร์”

“วรรณวิมล”

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

วรวิชัย - ชัยชนะอันประเสริฐ

อรรจิส - รัชมี แสงสว่าง ความเรืองรอง

อาโลจ - ดู เห็น คิด พิจารณา ศึกษา

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

วรมน - (ออกเสียงว ะ มน) ใจประเสริฐ

พันทร - (ออกเสียง พัน ทอน) ความเจริญรุ่งเรือง

วันซ์ - บัวขาว (อ่านต่อหน้า 111)

● น. พันธุเมธา ●

หนักเสียจนเจ้าตัวต้องบ่นอยู่เรื่อยว่าเหนื่อย เพราะ
ผู้ต้องฟังเธอคนนี้คือผู้ชาย

- ผู้หญิงควรจะช่วยระวังสุขภาพของสามีเป็น
ประจำ แต่ก็ไม่ใช่ถึงขนาดที่คอยบ่นจู้จี้เอากับเขา
- ผู้หญิงควรจะเข้าใจสามีได้โดยตลอด แต่ก็

ไม่ควรให้เขารู้สึกไม่สบายใจเพราะถูกเข้าใจจนทะลุ
ปรุปรุไปหมด

นี่แหละคือความลำบากของผู้หญิง ใครได้เกิด
เป็นผู้ชายก็ควรขอบคุณสวรรค์ให้มากๆ

เรื่องของลิง - ต่อจากหน้า ๒๐

โง่เขลาเบาปัญญา ไม่ว่าจะทำอะไร แม้จะมีเจตนา
ดีสักเพียงไร ก็ยังเป็นโทษเป็นภัยได้ถึงเพียงนั้น

อีกเรื่องหนึ่งเป็นนิทานญี่ปุ่นเรื่องลิงกับปู ดังที่
ฟลอเรนซ์ ชะกะเตะ เล่าไว้ในนิทานญี่ปุ่นสำหรับ
เด็กว่า

ครั้งหนึ่ง ยังมีลิงตัวหนึ่งกับปูตัวหนึ่งไปเดิน
เล่นด้วยกัน เดินมาตามทางลิ่งไปแลเห็นเม็ดลูกพลับ
ตกอยู่ ส่วนปูนั้นไปเจอแก่อนข้าวเข้าก่อนหนึ่ง ลิง
เห็นแก่อนข้าวของปูก็บังเกิดความอยากได้ จึงใช้
โหวรพุดจากจนไม่เข้าปุยมอมแลกก่อนข้าวของตนกับ
เม็ดลูกพลับของลิง พอปุดตกลง ลิงก็รีบคว้าก่อนข้าว
นั้นใส่ปากกินทันที

ส่วนปูได้เม็ดลูกพลับนั้นมาแล้ว จะกินก็ไม่ได้
จะทิ้งก็เสียตาย จึงนำเอาไปปลุกไว้ในส่วนของตน
ไม่ช้าไม่นานเมื่อนั้นก็ออกมาเป็นต้น และเพราะ
เหตุว่าปูหมั่นทะนุถนอมบำรุงเลี้ยง ต้นพลับนั้นก็
เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว จากต้นเล็กๆ มาเป็นต้น
ใหญ่ ในที่สุดก็เจริญเต็มที่จะกลายเป็นต้นพลับที่มีลูก
ติดเต็มสระพริ้ง

ปูเห็นเช่นนั้นอยากกินลูกพลับเต็มกำลั แต่
ว่าไม่อาจจะพยายามขึ้นต้นอย่างไรๆ ก็ขึ้นไม่ขึ้น จน
ปัญญาเข้าจริงๆ ปูก็ต้องขอร้องลิงให้ช่วยขึ้นขึ้น
ไปเก็บลูกพลับให้ ฝ่ายลิงได้โอกาสเช่นนั้นรีบขึ้น
ต้นขึ้นไปโดยฉับพลัน แต่ว่าลูกพลับสุกอร่อยกว่า
ก่อนข้าว เพราะฉะนั้นเมื่อขึ้นขึ้นไปแล้วแทนที่ลิง
จะเก็บลูกพลับสุกๆ โยนลงมาให้ปู กลับโยนลงมา
แต่ลูกดิบๆ ที่ยังเขียวและแข็ง ส่วนลูกสุกๆ นั้นตน
เก็บกินหมด มิหนำซ้ำลูกพลับดิบที่โยนลงมา ยัง
ไปโดนหัวปูเข้าเบ้งหนึ่ง ทำให้ปูได้รับบาดเจ็บ
อย่างสาหัสทีเดียว

ความเจ็บทำให้ปูอดใจกริ่งอยู่หนึ่งๆ ไม่ได้ ต้อง
นำความไปปรึกษาสหายทั้งสาม คือ ครกใบหนึ่ง
ตัวเตตนตัวหนึ่ง กับลูกเกาลัดลูกหนึ่ง ให้ช่วย
แก้แค้นลิงให้ด้วย สหายทั้งสามยินดีช่วยปูด้วยความ
เต็มใจ ดังนั้นวันหนึ่งจึงพากันไปซ่อนตัวอยู่
ในที่อยู่ของปู และให้ปูเชิญลิงมากินน้ำชา ณ ที่นั้น
พอลิงมาถึง ปูก็ไปต้อนรับขับสู้ให้ลิงผู้เป็น
แขกได้นั่งใกล้ๆ ไฟจะได้อุ่นๆ ขณะกำลังกำลังนั่งฟัง

ไฟอุ่นสบายอยู่นั่นเอง ลูกเกาลัดที่หมกอยู่ในกอง
เต๋ากักร้อนระอุ ระเบิดโม่้งออกมาจากไฟ ไปโดน
ลึงที่ต้นคอ ดังกับไหม้พอง ลึงทั้งตกใจ ทั้งปวดแสบ
ปวดร้อน ร้องเจ๊ยก เจ๊ยกออกมาแล้วก็โอดเต๋นไป
มาด้วยความเจ็บปวด

ทันใดนั้นเอง แดนที่คอยที่อยู่แล้วก็บินมาด้อย
ลึงเข้าให้อีก ลึงเห็นที่จะอยู่ต่อไปอีกไม่ไหว จึง
ตั้งท่าจะวิ่งออกจากที่อยู่ของปู ครกที่รอโอกาสของ
ตนอยู่บนประตูกักลึงคลุกๆลงมากลึงเข้าอย่างจัง
จนคอแทบหัก โดนเข้าอย่างนั้นลึงรู้ได้ทันทีว่าคงจะ
เป็นปูไปชวนสามสหายมาแก้แค้นตน เมื่อเห็นไม่
มีทางเล็ดลอดออกไปจากเงื้อมมือครก แดน เกาลัด

และปูได้แล้วเช่นนี้ ลึงก็จำใจต้องคุกเข่าลงคำนับปู
และสหายอย่างนอบน้อมเป็นการลูกระโทษ แล้ว
กล่าวว่า

“ที่ข้าได้ทำผิดไปแล้ว คือบังอาจกินลูกพลับ
สุกๆของท่าน แล้วยังโยนลูกดิบแข็งๆใส่หัวท่าน
อีกนั้น นับเป็นความชั่วช้าจริงๆ ขอท่านจงได้อภัย
ให้ข้าด้วย”

ปูก็ยอมยกโทษให้ ความขุ่นข้องหมองใจจึง
ค่อยคลายลง ปูกับลึงได้กลับมาเป็นเพื่อนกันต่อไป
อีก นับแต่นั้นมาบทเรียนที่ลึงได้รับจากปูกับสหาย
ทำให้ลึงเข็ดหลาบไม่กล้าเล่นซนโกงกับใครต่อไปอีก

□

□

ร้านเสริมสวย “ตารูลึงกั”

๑๓๓/๑๓ ถนนราชดำริห์ ตึกนครราชประสงค์ (บริเวณถนนเกษร)

ยกทรงแบบที่มีสตั๊วเวสต์แสดงนั้น เป็นแบบहनไน้ทรงด้วย
ฟองน้ำ สามารถถอดเปลี่ยนहनนหรือहनนบางก็ได้ตามความ
ต้องการ ตัวเสื้อทำด้วยผ้าลูกไม้ย้งดจากอังกฤษ ยกทรงแบบนี้
เหมาะสำหรับผู้ที่มีอกเล็ก เมื่อสวมแล้วจะแลดูอกใหญ่เหมือน
ธรรมชาติ

นอกจากนั้นยังจำหน่ายเครื่องบริหารทรวงอก สำหรับผู้ที่มี
ทรวงอกเล็ก เมื่อได้บริหารด้วยเครื่องบริหารชั้นเล็กพิเศษซึ่งใช้
บริหารที่บ้านได้โดยตนเอง ปรากฏผลรวดเร็วแน่นอนและปลอดภัย

นิทาน

วัน ๒๐ ธันวาคม ๒๕๑๐
อินโดนีเซีย-อินเดียน-พม่า

บรรณ ทนฺตเมธา

เรื่องบองลิง

ลิงตัวที่เล่าไว้ในนิทานอินเดียนและญี่ปุ่น
คราวที่แล้วออกจะเป็นตัวร้ายอยู่สักหน่อย แต่
ที่เล่าไว้ในนิทานอินโดนีเซียของอะแคลเคลิว
นั้นแปลกออกไป ดังนี้

เรื่องเล่าถึงเมื่อครั้งที่สัตว์ทั้งหลายยังพูดได้
ปรากฏว่าหมูปากับเลียงผาเป็นเพื่อนกัน สัตว์ทั้งสอง
พบปะไปมาหาสู่กันเสมอ แต่อยู่มาวันหนึ่ง หลังจาก
ที่ไม่ได้พบกันหลายวัน จู่ๆหมูปาก็ตกกับเลียงผาว่า
“นี่นะเพื่อน กันเสียใจจริงที่จะบอกกับแกว่า
กันจะต้องกินแกเป็นอาหารเสียแล้ว”

“อะ ทำไม่ถึงเป็นอย่างนั้นล่ะ” เลียงผาทาน
ออกมาด้วยความประหลาดใจ “ที่เราเป็นเพื่อนกัน
ติดต่อกันเสมอมา แล้วอยู่ดีๆโดนแกถึงจะเกิดอยาก
กินกันขึ้นมาล่ะ”

“ที่จริงกันไม่ได้อยากกินแกหรอก” หมูปา
ตอบ “แต่กันฝันไปว่ากันได้กินแก ฝันว่าอย่างไร
มันต้องจริงตามนั้นไม่ใช่หรือ”

“อ้อ” เลียงผาทานพลาถคิดอย่างหนักว่าจะ
แก้ไขอย่างไรดี ในที่สุดจึงกล่าวออกมาว่า “เข้าใจ
ละว่าแกหมายถึงอะไร แต่กันคิดว่ากันควรจะไปทูล
ถามพระราชาดูก่อน เรื่องอย่างนั้นมันไม่ควรจะเกิด

ทั้งที่พระราชายังไม่ได้เห็นดีเห็นงามไม่ใช่หรือ เป็นใจ
ตกลงใหม่”

“ไปก็ไป” หมูปายอมตกลง “แต่กันว่ากัน
เป็นฝ่ายถูก เพราะฉะนั้นถึงแกจะไปทูลพระราชา
กันก็ยินดีและเต็มใจทูลให้พระราชาทรงทราบโดย
ตลอด”

ดังนั้นหมูปากับเลียงผาจึงพากันไปเฝ้าพระราชา
หารู้ไม่ว่าขณะทันตุดจากันนั้น มีลิงตัวหนึ่งนั่งฟัง
อยู่บนต้นไม้ และเข้าใจเรื่องตั้งแต่ต้นจนปลาย
ด้วยความอยากรู้ว่าพระราชาจะทรงตัดสินอย่างไร
ลิงนั้นก็ห้อยโหนโยนตัวไปตามต้นไม้ แอบตาม
สัตว์ทั้งสองไปเงิบๆ พอไปถึงที่พระราชาประทับ
ว่าราชการ ณ พระแท่นใต้ต้นไม้ใหญ่ ลิงก็ซ่อนตัว
อยู่บนต้นไม้ พยายามสังเกตการณ์และฟังเรื่อง
ราวให้ถนัดชัดเจน เลียงผาทูลขึ้นก่อนว่า

“ข้าเฝ้าพระราชา ทูลเจ้าพาทันมาเฝ้าถึงทนต์
ก็เพราะหมูปาสหายของข้าเจ้าบอกแก่ข้าเจ้าว่า เขา
จะต้องกินข้าเจ้าเสีย”

พระราชามองดูเลียงผาที่ หมูปาที่ แล้วก็ตรัส
ถามว่า “เจ้าทั้งสองเป็นเพื่อนกันหรือ” หมูปารับคำ
พระราชาจึงถามต่อไปว่า “ถ้าอย่างนั้นเจ้าจะไปกิน

เพื่อนของเจ้าเสียทำไม”

“ก็เพราะข้าเจ้าฉันทไปพะยะคะ
ว่าไดกินเลี้ยงผา” หมูป่าตอบ
“ถ้าข้าเจ้าฉันทอะไรแล้วมันต้อง
จริงทุกอย่างพะยะคะ”

“ก็จริงอยู่” พระราชากล่าว
พลางใช้ความคิด “ถ้าเจ้าฉันทอะไร
ทุกอย่างต้องเป็นจริงตามฉันท ถ้า
อย่างนั้นก็เป็นเคราะห์ร้ายของเจ้า
เลี้ยงผา ข้าช่วยอะไรเจ้าไม่ได้”

ได้ฟังดังนั้น ลิงบนต้นไม้ทน
ฟังต่อไปไม่ไหวต้องโดดลงมา
หมอบอยู่หน้าท่งแทบพระบาท
พระราชา พระราชาดกพระทัยยิ่ง
นัก พอเห็นเป็นเจ้าลิงหมอบอยู่
ก็พิโรธโกรธกริ้ว ตรัสว่า

“เจ้ามาทำให้ข้าตกใจทำไม
วะ เจ้าลิง เจ้ามาทันททำไม”

ลิงรีบตอบโดยพลันว่า “ข้า
แต่พระราชา เมื่อคืนข้าเจ้าฉันทไป
ว่าได้เสกสมรสกับเจ้าหญิงราช
ธิดา เพราะฉันทนั้นข้าเจามานัก
เพื่อจะมารับเจ้าหญิงไปตามความ
ฉันทนั้น”

ตอนนั้นพระราชากริ้วจัดถึงกับ
หลุดจากที่ประทับร้องว่า
“หนอยเนาะ เจ้าลิง นี่เจ้า
บังอาจอย่างไร ถึงได้มาพูดอย่างนี้
กับข้า” (อ่านต่อหน้า 90)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดทราบ

เนื่องด้วยมีผู้นิยมขอให้ตั้งชื่อมาเป็นจำนวนมาก อีกทั้งบางรายขอให้ตอบ
ไปถึงโดยตรง บางทีส่งซองปิดแถมมาให้ด้วย ผู้คิดชื่อไม่สามารถจะตอบเป็น
รายบุคคลให้ได้ เพราะมีภาระทางการศึกษาค้นคว้าต้องทำเป็นงานปรกติ จึง
ขออภัย งดการติดต่อดังกล่าว จะตอบตามลำดับที่ขอมาผ่านทางหนังสือ
เท่านั้น และเพื่อสะดวกในการจัดลำดับชื่อที่ขอมา ใครขอความร่วมมือท่านผู้ขอ
ชื่อได้กรุณาใช้บัตรขอชื่อ กรอกข้อความส่งมาที่สำนักงานสตรีสาร

โปรดใช้บัตรขอชื่อพิมพ์อยู่ในหน้า ๑๑๔

ราชบุรี ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๐

“กระผมใคร่จะขอความกรุณาอาจารย์ช่วยเปลี่ยนชื่อให้
กระผมด้วย กระผมเกิดวันพฤหัสบดี ชื่อเดิมชื่อ ‘บ้อม’ อยาก
จะได้คำนำหน้าหรือต่อท้ายชื่อบ้อม ให้มีความหมายที่ดีด้วยครับ”

“บ้อม”

ชื่อบ้อมใช้ได้สำหรับคนเกิดวันพฤหัสบดี ถ้าใช้ชื่อนี้มาได้
ถึงปัจจุบัน ก็ต้องนับเป็นชื่อดี จะไปต่อหน้าเดิมหลังให้รุ่งรัง
ทำไม หากอยากเปลี่ยนเป็นชื่ออื่น นนอกรื่องหนึ่ง

๒๒ กรกฎาคม ๒๕๓๐

“หนูขอความกรุณาต่ออาจารย์ช่วยตั้งชื่อให้หนูและน้อง
สาวหนูคนละชื่อละ ความหมายของชื่อแล้วแต่อาจารย์จะเห็น
เหมาะกับวันเกิด”

๑. วันพฤหัสบดี
๒. วันอังคาร
๓. วันอังคาร
๔. วันอาทิตย์

“นุสร” (อ่านต่อหน้า 93)

● บ. พันธุเมธา ●

เรื่องของลิง - ต่อจากหน้า ๒๑

“ก็ข้าเจ้าฉันจริงๆ นี่พะยะค่ะว่าได้แต่งงานกับ เจ้าหญิง ข้าเจ้าต้องได้แต่งงานจริงๆ”

“เป็นไปได้” พระราชาทรงตะโกนเสียงดัง ก้องจนใบไม้สะเทือน “ข้าไม่ฟังเจ้า เรื่องเหลวไหล เป็นไปไม่ได้”

“เป็นไปได้พะยะค่ะ” ลิงตอบอย่างสงบใจไม่เอะอะ “ต้องเป็นไปได้ ก็เมื่อก่อนพระองค์ยังตรัสว่า เลี้ยงผาดต้องยอมให้หมูป่ากิน เพราะหมูป่าฉัน อย่างนั้นไม่ใช่หรือพะยะค่ะ ถ้าเรื่องอย่างนั้นเป็นไปไม่ได้แล้วทำไมเรื่องที่ข้าเจ้าจะแต่งงานกับเจ้าหญิง เพราะฉันไปจะเป็นไปไม่ได้”

พระราชาประทับลงไปใหม่ แล้วก็นั่งอยู่ ช้านานด้วยความอดอัน ไม่ทราบจะตัดสินใจอย่างไรถูก สัตว์ทั้งสามโดยเฉพาะเลี้ยงผาดต่างคอยคำตัดสินของ พระราชาด้วยความร้อใจ ในที่สุดพระราชาที่ทรง ยกพระหัตถ์ ตรัสว่า

“นับแต่บัดนี้ไป ขอให้เป็นที่รู้ทั่วกันว่า ข้า ตัดสินเป็นเด็ดขาดว่า เจ้าเลี้ยงผาดจะต้องไม่ถูกเจ้า หมูป่ากิน ข้ารู้แจ้งเดี๋ยวนี้เองว่าอะไรที่เป็นไปไม่ได้ อาจจะ เป็นไปไม่ได้หรืออะไรที่เป็นไปไม่ได้ อาจจะ เป็นไปได้ ไม่ว่าจะฝันหรือจริง”

จึงเป็นอันถึงอิน โดนินเซียเจ้าปัญญา ช่วย เลี้ยงผาดให้พ้นถูกหมูป่ากินรอดตายไปได้

ส่วนลิงอินเดียในเรื่องเลือกหัวหน้าที่นาย แอนเดอร์สันเขียนนั้นยังไม่เก่งเท่าดังเล่าว่า

ครึ่งหนึ่งนกกระทา ถึง และข้างเป็นเพื่อนสนิท

กัน สัตว์ทั้งสามต่างอยู่ด้วยกันด้วยความผาสุก ไม่ เคยทะเลาะเบาะแว้งกันเลย แต่อยู่ต่อมาต่างเกิด ความคิดว่า อันจะอยู่ร่วมกันด้วยดีนั้นจำเป็นจะต้อง เลือกผู้ใดคนหนึ่งให้เป็นใหญ่ จะได้ทำหน้าที่เป็น หัวหน้าคุ้มครองผู้อื่น แต่ว่าจะใช้อะไรเป็นหลักใน การเลือกเล่าปรึกษากันไปมา ในที่สุดเห็นพ้อง ต้องกันว่า

“เลือกผู้ที่เกิดก่อนซิ ใครเกิดก่อนเพื่อนได้เป็น หัวหน้า”

ทั้งคู่ก็เป็นหลักเกณฑ์ง่าย ๆ ดี แต่ทำอย่างไร จะรู้ว่าใครเกิดก่อนเพื่อนนั้นซิ หาได้ง่ายดังคิดไม่ ในที่สุดนกกระทาได้ความคิดมาอย่างหนึ่ง ขณะนั้น สัตว์ทั้งสามกำลังพักอยู่ใต้ต้นไทรใหญ่ต้นหนึ่ง นก กระทาถามข้างว่า

“เมื่อเพื่อนจำความได้ จำได้ไหมว่าต้นไทรที่ เห็นสูงใหญ่แค่ไหนแล้ว”

“โอ๊ย ต้นนี้คิดเดียวแหละ” ข้างตอบ “เมื่อ ตอนที่ยังเล็กอยู่ ก็ยังข้ามเล่นได้เลย ต้นสูง แค่นี้ก็ขึ้นเมื่อตอนนั้นเท่านั้น”

ต่อจากนั้นนกกระทาก็หันไปถามลิงบ้างว่า “เมื่อเพื่อนแรกเห็นต้นไทรนี้ เพื่อนจำได้ไหม ว่าโตแค่ไหน”

“สูงสักสองสามนิ้วละมัง” ลิงตอบ “ตอนนั้น ก็ยังเล็กอยู่ ก็จำได้ว่าก้นนั่งลงข้างๆ ต้นแล้ว ก็ยอติดกันถึง”

ถึงถึงคราวนกกระทาบ้าง ลิงกับข้างก็ถามด้วย

คำถามเดียวกัน และนกกกระทาตอบว่า

“เท่าที่จำได้ กันจำได้ว่ามีต้นไทรใหญ่อยู่ต้น
หนึ่งห่างจากที่นี่ไปไกลโซอยู่ เป็นต้นไทรเก่าแก่
กันเคยไปจับที่ต้นนั้นกินลูกมัน อยู่มาวันหนึ่ง กัน
ความมืดไทรมาทั้งตรงแถวนี้ เลยเกิดเป็นต้นไทรต้น
นี้ขึ้นมาล่ะ”

ด้วยเหตุผลประการนี้ จึงกับข้างจึงยอม
จำนนนกกกระทา ยอมให้เป็นหัวหน้า เพราะเกิดก่อน
ใครเพื่อน และนกกกระทาเจ้าปัญญาก็ได้ปกครอง
สัตว์ทั้งสองให้อยู่กันด้วยความผาสุกสืบมา

นิทานพม่าที่มีลึกลับเป็นดั่งประกอบรวมอยู่นั้น
เป็นเรื่องสัตว์โล่งทั้งสาม หม่องดินอ่องเล่าว่า

วันหนึ่งขณะที่กระต่ายผู้ชาญฉลาดกำลังนั่งอยู่
ใต้ต้นไม้และรำพึงว่า

“โลกเรานี้ช่างเต็มไปด้วยความทุกข์ยากและ
อันตรายร้ายพันแปด อย่างหนึ่งก็คือภัยธรรมชาติ
เช่น แผ่นดินไหว แผ่นดินถล่ม พายุร้าย น้ำท่วม
อย่างที่สองก็ได้แก่ภัยความอดอยาก อดข้าวอดน้ำ
อย่างที่สุดก็ได้แก่โจรภัย ภัยอันเกิดจากขโมย
ขโจรทั้งหลาย”

กระต่ายเองหารู้ไม่ว่า ขณะนั้นได้มีสัตว์ทั้ง
สาม คือ นกค้อยดิวัด ไล่เดือน กับลิง บังเอิญไป
ได้ยินข้อความนั้นเข้า สัตว์ทั้งสามต่างใจเซล่าเบา
ปัญญา จึงอดดินแดนตกใจในภัยทั้งสามที่กระต่าย
กล่าวมิได้ สัตว์อย่างหนึ่งก็กลัวภัยไปอย่างหนึ่ง
กล่าวคือ นกค้อยดิวัดกลัวภัยธรรมชาติ ความกลัว
ชนิดนี้ทำให้มันกลัวภัยถึงกับนำตาไหลกล่าว่า

ฟาวแอนต์เกท อาหารนม ที่คล้ายคลึงนมมารดา

อาหารนมฟาวแอนต์เกท มีความละเอียดอ่อนคล้ายนมมารดา
เป็นอาหารที่ดีที่สุด เหมาะสำหรับการกินของท่าน เพราะ
อุดมด้วยโปรตีน ไขมัน และแคลเซียมที่จำเป็นอีกมากอย่าง
อาหารนมฟาวแอนต์เกทเท่านั้น ที่ผลิตขึ้นสำหรับประเทศอื่น
และเป็นนมชนิดเดียวเท่านั้น ที่มีจำหน่ายอยู่ในตลาดขณะนี้
โดยใช้กรรมวิธีการผลิตด้วยวิธีการบด นุ่มนวลถึงว่าอาหารจะ
ย่อยง่ายกว่า เก็บไว้นานกว่า และจะรักษาคุณสมบัติ
ได้คงทนกว่า

ฟาวแอนต์เกทมีไขมันน้อย จึงทำ
ให้เกิดความเย็นมากกว่า นม
ทั้งหลายทั่วโลก ต่างวางใจใน
อาหารนมฟาวแอนต์เกท อาหาร
สำหรับคุณหนูในราชสำนัก.

ฟาวแอนต์เกท
อาหารสำหรับคุณหนูในราชสำนัก

“โอ๊ย กลัวฟ้าท้บจัง ถ้าฟ้าท้บลงมาชนเรา
ต้นๆอยู่ เรายังพอบินหนีได้ แต่ถ้าเกิดท้บลงมา
ตอนเราหลับอยู่ละ แล้วเราไม่เหลือเหลือหรือ”

ข้างใต้เดือนไม่กลัวเรื่องภัยธรรมชาติอย่างนก
น้อยตัวดกกลัว กลับไปกลัวจะอดตาย น้ำตาไหล
พรากๆเหมือนกัน รำพันว่า

“โอ้ ถ้าเกิดขาดแคลนดิน เราจะได้อะไรกิน
ละ เรามันต้องกินดินเป็นอาหารนี่ ถ้าอย่างนั้น
เราต้องตายแน่ๆเลย”

ฝ่ายลึงนั้นคิดกลัวไปในเรื่องขโมยขโจร แทนที่
จะกลัวดินหมดไม่มีอะไรจะกินเป็นอาหารอย่าง
ใต้เดือน ลึงกลับไปกลัวอย่างอื่น ดังที่สะอึกสะอื้น
กล่าวว่า

“แผ่นดินนั้นมันเป็นทรัพย์สมบัติล้ำค่าของเรา

ถ้าเมื่อเราขึ้นไปนอนหลับบนต้นไม้ แล้วเกิดเจ้าโจร
เหล่านั้นมาปล้นเอาแผ่นดินตรงที่เราอยู่ไป เราจะ
ทำอย่างไร”

ด้วยความกลัวดังกล่าวนั้น จึงกล่าวกันว่า (ดู
เหมือนจะกล่าวตรงกันทั้งเราและพม่าตลอดจนไทย
ในอัสสัม)ว่า เวลานอน นกน้อยตัวดกเป็นนกชนิด
เดียวที่จะต้องนอนหงาย เอาต้นขี้น้ำ เมื่อฟ้าเกิด
พ้ลงมา จะได้เอาต้นขี้น้ำไว้ได้ ส่วนใต้เดือนนั้น
กินดินเข้าไปเท่าไรๆก็สํารอกออกมาหมด เพราะ
กลัวจะเกิดขาดแคลนดินใช้กินเป็นอาหาร ฝ่ายลึง
นั้นคนหนึ่งๆต้องตื่นไต่ต้นไม้ลงมาข้างล่าง คืบละ
๓-๔ ฟุต เพื่อให้แน่ใจว่าแผ่นดินยังอยู่ยังไม่ได้ถูก
ปล้นถูกขโมยเอาไป ความโง่ของสัตว์ทั้งสามจึง
สมจริงดังกล่าวดังนี้ □

ข้อคิด - ต่อจากหน้า ๒๑

ถ้าข้ออนุสรณ์ น. ใช้ไม่ได้สำหรับคนเกิดวัน
พฤหัสบดี จะเปลี่ยนเป็น อนุสรณ์ก็คงได้ ถึงจะไม่มี
ความหมายก็คงไม่เป็นไร ในเมื่อได้คงเสียชื่อเก่า
เพราะๆเอาไว้

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

นัลภา - พระจันทร์ เมฆ ผง (ออกเสียงนัลพะ)

นัลสมน - (ออกเสียงนัล-สัด-สะมน) นิล

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

นัลญชนา - สายฟ้าแลบ

บ้านฝั่งธนบุรี ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๐

กระผมอยากจะขอความกรุณาจากท่านอาจารย์
ให้ช่วยตรวจดูข้อบุรณสารของกระผมว่าดีไหม ถ้า

ไม่ดี กระผมขอให้ท่านอาจารย์ดัดให้ใหม่ด้วย โดย
ให้อักษร “ส” กับ “จ” รวมกัน ถ้ารวมกันไม่ได้
ก็ใช้ “ส” หรือ “จ” นำหน้าก็ได้

๑. บุตรสาว ชื่อ ภณิดา เกิดวันพุธ เวลา

๒๓.๐๐ น.

๒. บุตรสาว ชื่อ สัจจิรา เกิดวันอาทิตย์

“จากคนอ่านหนังสือสตรีสารเป็นประจำ”

ชื่อทั้งสองไม่เหมาะสมทั้งสองชื่อ

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

สุธานิ - (ออกเสียงสุธานิตหรืออนิ) พระจันทร์

สุธินิ - ชื่อแม่น้ำคงคา

สุธินิ - นิล คางเขน

โจน ๖๒๐ ๒๕๖ ๑๗๐๐.๒๕๖๐
 ญี่ปุ่น มรณ ทักษิณ

เรื่องของลิง (ต่อ)

คนที่เล่าไว้ในเรื่องลิงกับปูว่า เมื่อลิงถูกปลงโทษก็เลยเช็ดหลาย ไม่กล้าเล่นขี้โกงกับใครอีกนั้น แท้จริงลิงก็ยังเป็นลิง ถึงจะไม่ขี้โกงก็อดชกชนเจ้าเล่ห์เจ้ากลไม่ได้ คงเล่าไว้ในนิทานญี่ปุ่นของฟลอเรนซ์ ชะกะเคะ ต่อไปนี้

เรื่องแรกชื่อว่าลิงหางด้วน เหตุที่เจ้าลิงด้วนจะหางด้วนนั้น เพราะว่าเปราะซุกชนและอดคิดใคร่ใคร่ ใครตกเดือนไม่ยอมเช็ดพัง วันหนึ่งขณะที่เจ้าลิงน้อยด้วนกำลังเพลิดเพลินอยู่ในป่า ได้มีคนไหนแถวลยต้นโน้นอยู่ด้วยความทระนงใจ โดยลึกลับไปว่า สี่เท้ายังรู้พลึง ทนโดนนั้นเอง มันก็ตกต้นไม้ลงมาเสียงดังพลึก และถาดตกลงมาถูกดินก็คงไม่เจ็บปวดอะไรนัก แต่นั่นยังเอือมระอากลางอกไม่หมดหนามเต็ม หนามยาวแหลมอันหนึ่งเดียวเขาพลายหางพอด เจ้าลิงนั้นส่งเสียงร้องโอดโอยดังสนับว่า "โอ๊ย เจ็บจริง เจ็บจริง" ไม่ได้มีท่าว่าจะกล้าหาญอดทนสักนิด

ขณะนั้นบังเอิญมีช่างตัดผมคนหนึ่งเดินผ่านมา มือถือมีดโกนมาด้วย จึงแลเห็นเขาก็ใจตรงเขาไปอ่อนวอนช่างตัดผมว่า

"ได้โปรดเถอะท่าน ท่านช่วยเอามีดโกนเด็ดหนามนั้นออกไปจากหางข้าพเจ้าด้วยเถิด"

ช่างตัดผมก็รับคำด้วยความยินดี แต่พอจะเอามีดโกนจัดการเอาหนามออกไปจากหางลิง เจ้าลิงผู้ไม่เคยอยู่นิ่ง ทั้งยังเซลาซลาอย่างไม่น่าเชื่อ เห็นมีดโกนมาใกล้หางตน ก็ร้องออกมาว่า "โอ๊ะ โอ๊ะ มีดโกนจะบาดหางแล้ว" และไม่ได้เพียงร้อง เจ้าลิงยังกระโจนขึ้นจนสุดตัว พอมีดโกนจะไม่บาดก็เลยขาด และไม่ใช้ขาดธรรมดา กลับเช็ดเอาหางลิงขาดด้วนไปเลย จึงเห็นหางตนขาดไปเช่นนั้น ก็โกรธแค้นช่างตัดผมเป็นอย่างยิ่ง ร้องออกมาว่า

"ดูซิ ท่านทำอย่างไร หางเราถึงได้ขาดด้วนไปอย่างนี้ ท่านต้องหาหางมาใช้แทนะ ไม่เช่นนั้นเราไม่ยอมด้วย"

ช่างตัดผมจนปัญญาจะไปหาหางมาใช้แทนให้ จะเอาอะไรมาใช้ให้ก็ไม่มี มีอยู่แต่มีดโกนนั้นแหละเดียว จำต้องเอามีดโกนเล่มนั้นไปทิ้งไปเป็นหางด้วน

จึงได้มีดโกนมาแทนหาง ก็ออกจะดีใจจนลืมเรื่องหางด้วนเสียสนิท ถือมีดโกนเดินทางต่อมา มาได้พบหญิงชราคนหนึ่งกำลังเก็บหน่อ

บางคนก็ยาว หญิงนั้นพยายามจะ
หักให้สั้นเข้าจะได้หอบกลับไป
บ้านได้สะดวกๆ ลืมมองดูหญิง
ชรานอนอยู่ครู่หนึ่ง เห็นได้โอกาส
จะอดมิดโกนของตน จึงพูดขึ้นว่า

“คุณช ยาย ข้ามมิดโกนส่วย
อยู่เล่มหนึ่ง คมกริบเลย ยายจะ
ยืมเอาไปตัดฟันดูบ้างก็ได้”

หญิงนั้นคงเขลาพอๆ กับลิง
เมื่อถึงออกปากให้ยืมมิดโกนเช่น
นั้น ก็ดีใจ ขอบบุญขอบคุณถึง
แล้วกรับมิดโกนมาตัดฟัน แต่ว่า
มิดโกนนั่นไม่ได้มีไว้ตัดฟัน ไม่
ทันไรมิดโกนก็ร่อยเป็นพื้นเลื่อยไป
หมด ถึงเห็นมิดโกนของตนร่อย
ไปอย่างนั้นก็โกรธ ร้องออกมา
ว่า

“อ้าว ยายทำยังงั้นนั้นนะ
ดูซิ มิดโกนของข้าเสียหายหมด ไม่รู้ละ
ยายต้องหาอะไรมาใช้แทนนะ ไม่
อย่างนั้นข้าไม่ยอมด้วย”

หญิงชราจะไปมีอะไรทดใช้
แทนไหนนอกจากฟันที่ตนหามาได้
จึงจำใจให้ฟันหอบนั้นไป ถึง
ได้ฟันก็ดีใจ หอบฟันเดินต่อไป
ด้วยความภาคภูมิใจ จนลืมเรื่อง
หางควนเสียทีเดียว

(อ่านต่อหน้า 101)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดทราบ

เนื่องด้วยมีผู้นิยมขอให้ส่งมาเป็นจำนวนมาก อีกทั้งบางรายขอให้ตอบ
ไปถึงโดยตรง บางทีส่งของมีค่ามาให้ด้วย ผู้คิดชื่อไม่สามารถจะตอบเป็น
รายบุคคลให้ได้ เพราะมีภาระทางการศึกษาค้นคว้าที่ต้องทำเบงงานปรกติ จึง
ขออภัย งดการติดต่อโดยตรง จะตอบตามลำดับที่ขอมาผ่านทางหน้าหนังสือ
เท่านั้น และเพื่อสะดวกในการจัดลำดับชื่อที่ขอมา ใครขอความร่วมมือท่านผู้ขอชื่อ
ได้กรุณาใช้บัตรขอชื่อ กรอกข้อความส่งมาที่สำนักงานสตรีสาร

โปรดใช้บัตรขอชื่อพิมพ์อยู่ในหน้า ๑๑๗

บ้านรังสิต ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๑๐

“ดิฉันอยากเรียนขอความกรุณาอาจารย์ให้ช่วยตั้งชื่อให้
ลูกสาวและลูกชายของดิฉันด้วย กรุณาตั้งให้คนละ ๓ ชื่อจะ
ลูกสาวเกิดวันจันทร์ อยากให้มีความหมายทำนองเฉลียวฉลาด
เป็นที่รักและสัมพันธ์ปรารถนาของพ่อแม่ กิริยาดีสมเป็นกุลสตรี
โชคดี วาจาไพเราะอ่อนหวาน ส่วนลูกชายเกิดวันพุธ เวลา
๑๒.๒๐ น. อยากให้มีความหมายว่า เฉลียวฉลาด แสงสว่าง
ความก้าวหน้า หรือเจริญรุ่งเรือง เป็นที่รักและสัมพันธ์ปรารถนาของ
พ่อแม่ ชื่อของคุณพ่อมีอักษร ป และ ม ชื่อของคุณแม่มีอักษร
ส และ ภ”

“ส.ภ.”

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

สรุภัส - รวดเร็ว (ออกเสียงสระพัด)

วรทิ - ให้ความเป็นสิริมงคล

ปัทมกร - ชื่อพระลักษมี เทวแห่งโชค

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

ภักทวิน - ทุ่มความสูง เจริญรุ่งเรือง

มนัสว - เฉลียวฉลาด มีจิตใจสูง (ออกเสียงมนะดสะว)

ศุภกร - ให้ความมีสิริมงคล (อ่านต่อหน้า 98)

● บ. พันธเมธา ●

มีคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

พืชยา

(ออกเสียงพระยา) ที่เกิดใน

ตระกูลดี เป็นที่น่านับถือ

มลยา

- (ออกเสียงมนละยา) ดอกไม้ พวง

ดอกไม้

มกุล

- ต้นพิกุล □

เรื่องของลิง - ต่อจากหน้า ๒๑

ลิงเดินมาเรื่อยๆ จนกระทั่งมาเจอหญิงชราเข้า
อีกคนหนึ่งกำลังนั่งมอมอยู่ ตอนนั้นลิงเกิดอยากได้
ขนมขึ้นมาสุดหัวใจ จึงพูดว่า

“ยายจำ ทำอะไรนะ ข้ามีฟันอย่างดี ไม่แห้ง
สนิทเลย ยายจะยืมเอาไปผิงขนมบ้างก็ได้เนาะ”

หญิงชราได้ฟังก็ยิ้มนิดนัย เพราะฟันที่ใช้อยู่
สดเกินไปติดไฟไม่ค่อยจะดี จึงรับฟันจากลิงมาใส่
ไฟ พร้อมทั้งขอบอกขอบใจไปด้วย

ฟันของลิงแห้งสนิทจริง ใส่ไฟไม่เข้าไฟก็ลุก
โชนและแรงขึ้น ลิงคอยจนขนมสุกทั่วได้ก็ตัก ส่ง
กลิ่นหอมชุกชอนต้องเลียปากด้วยความอยากกิน และ
หญิงชรารายกลจากเตาแล้ว ซึ่งพอดีกับที่ฟันมอด
ไหม้เป็นเงาผ่านไป แล้วลิงจึงแสดงความโกรธ
ร้องออกมาว่า

“เอ๋ย ยายยืมฟันข้าเอาไปใส่ไฟ แล้วทำไมมัน
มอดไหม้ไปอย่างนั้นหมดล่ะ ข้าไม่ยอมละ ยาย
ต้องเอาฟันแท่งๆ มาใช้ซ้ำก็เดียว” และไม่ต้องรอ
คำตอบ ลิงกล่าวต่อไปว่า “ถ้ายายไม่มีฟันจะใช้ให้
จะเอาขนมมาใช้แทนก็ได้”

เมื่อหญิงชราหาอะไรมาแทนฟันก็กลายเป็น
เงาผ่านไปไม่ได้ ก็จำต้องยอมให้ขนมแก่ลิง
ตอนนั้นใครจะมีความสุขเท่าลิงนั้นเป็นไม่มี เดินไป กิน
ขนมไป จนลืมเรื่องต่างๆ เกิดขึ้นแก่ตัวหมดสิ้น

ขณะที่เดินมาตามทางนั้น ลิงได้พบชายชรา
คนหนึ่ง ถือของเดินผ่านมา ลิงเห็นข้งแล้วชัก
สนใจ เพราะทำด้วยทองเหลืองสวยดี ทั้งดกยงดัง
ถ้าได้ข้งไปดี ใครๆ คงต้องมารุมกันฟังเป็นแน่ ยิ่ง
คิดก็ยิ่งอยากได้ ทั้งขณะนั้นขนมก็ยังมีเหลืออยู่ หาก
จะเอาไปแลกกับข้งใบนั้น ราคาคงจะพอสมกัน
ลิงจึงพูดกับชายชรานั้นว่า

“ตาจำ ตา ข้งของตานั่นสวยดีจัง ข้าอยาก
ได้ ถ้าข้าจะเอาขนมนี้แลกกับข้งของตา ตาจะ
เห็นเป็นยังงี้จ๊ะ”

พูดแล้วก็หยิบขนมให้ชายชราลองกินดูอันหนึ่ง
ขนมนั้นอร่อยจริงๆ กินอันหนึ่งแล้วก็อยากกินอีก
ชายชรานั้นจึงยอมแลก ลิงก็ด้วยข้งนั้นด้วยความ
ดีใจ ได้ขึ้นไปบนยอดไม้สูง เลือกลงมาเป็นยอด
ที่สูงที่สุดในบ้านนั้น ก็ยังอ่อนและค่อมอยู่ เจ้าลิงเอา
ข้งแขวนไว้ที่ตรงนั้นแล้วก็หกกิ่งไม้กิ่งหนึ่งมาตีข้ง
อย่างแรง แรงที่สุดเท่าที่จะแรงได้ ตีไปพลาง ร้อง
เพลงไปพลางอย่างสบายอารมณ์ แล้วก็ทำทางที่
เหลืออยู่ให้กระตุกกระต๊ากไปมา เพื่อลิงตัวอื่นๆ
จะได้สังเกตเห็นได้ ด้วยความอยากอวดของลิงนั่นเอง
ลิงจึงฟาดไม้ไปที่ข้งอย่างเต็มแรงอีกทีหนึ่ง คราวนี้
ด้วยแรงที่ลงทุ้มลงไปดีข้ง ทำให้เสียหลัก ตกจาก
ต้นไม้ คิว คิว ลงมา และแทนที่ร่างจะกระแทกกับ

พัน กลับตกลงไปกลางกองหนามอย่างเก๋อีก
เตือตร้อนถึงถึงตัวอื่น ๆ ต้องมาช่วยถอนหนามให้
แล้วกลับส่งเจ้าลิงน้อยนั้นให้หลาบจำ อย่าได้
อยากถอดหรือถอดอีกต่อไป

ส่วนอีกเรื่องหนึ่งนั้น เขาให้ชื่อเรื่องว่า ทำไม
แมงกะพรุนจึงไม่มีกระดูก เรื่องก็คล้ายๆกับที่เรา
กันอยู่แล้ว ต่างแต่รายละเอียด กล่าวคือ เรื่องเล่า
ว่า เมื่อครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เมื่อสัตว์น้ำทั้งหลาย
อาศัยอยู่ในวังพระยามังกรอย่างมาตักสันทุกสายนั้น
ยังมีปลาหมึกยักษ์ที่ทำหน้าที่เป็นหมอหลวง เป็น
ศัตรูลำคัณของแมงกะพรุน แมงกะพรุนขณะนั้นยังมี
กระดูกมีก้างอย่างปลาทั้งหลาย

วันหนึ่งธิดาพระยามังกรเกิดล้มป่วยลง เมื่อ
เชิญปลาหมึกยักษ์มาตรวจอาการ ปลาหมึกยักษ์
ได้โอกาสจะแก้แค้นแมงกะพรุน จึงทูลพระยามังกร
ว่า “พระอาการหนักมาก ถ้าไม่ได้ดื่มน้ำดื่มมาดื่มน้ำ
กระสายยาแล้ว เป็นไม่มีหวังแน่ๆ” เมื่อพระยา
มังกรยั้งง นึกไม่ออกว่าจะได้ดื่มน้ำมาอย่างไร
ปลาหมึกยักษ์ก็ทูลแนะขึ้นว่า “แมงกะพรุนเนาะ
พะยะคะ ว่ายนํ้าเร็ว ทำไมพระองค์ไม่ส่งเขาไปละ
พะยะคะ”

พระยามังกรยอมเห็นด้วยเป็นธรรมดา จึง
เรียกแมงกะพรุนมารับหน้าที่สำคัญ แมงกะพรุน
รับรับสั่งด้วยความหนักใจ เพราะการหาดื่มน้ำนั้น
ไม่ใช่เรื่องง่าย เพียงแต่หาตัวลิงโดยเฉพาะในน้ำก็
หาให้ได้ง่ายเสียก่อนเถอะ แมงกะพรุนว่ายนํ้าไป
หาไปว่ายนํ้าไป จนกระทั่งมาถึงเกาะแห่งหนึ่งก็ได้ยิน
เสียงเรียกให้ช่วย พอแมงกะพรุนว่ายนํ้าเข้าไปใกล้ ก็

อดใจไม่ได้ ที่เสียงร้องนั้นคือเสียงร้องของลิงตัว
หนึ่งที่ตกลงไปในน้ำ ลิงว่ายนํ้าไม่เป็น จึงร้องหา
ผู้ช่วยจนเสียงหลง

แมงกะพรุนว่ายนํ้าเข้าไปเตรียมจะช่วย แต่ก่อน
จะช่วยได้พูดว่า “ไม่ต้องกลัว ข้าจะช่วยเอง แต่
เจ้าต้องให้สัญญาก่อนว่าเจ้าต้องเอาตับของเจ้า
มาให้เรา เราจะเอาไปให้หมอหลวงทำกระสายยา
ถวายเจ้าหญิงธิดาพระยามังกร”

ลิงกลัวตายยอมรับคำทุกประการ แมงกะพรุน
จึงให้ลิงขลิบ ตนเองก็ว่ายนํ้าอย่างรวดเร็วไปยังวัง
พระยามังกร เมื่อใกล้ทมหายเข้ามา ลิงเห็นท่า
ไม่เป็นการ จึงกล่าวขึ้นด้วยสัญญาไว้ว่า

“เดี๋ยวก่อน เดี่ยวก่อน แมงกะพรุนผู้มีคุณ
เมื่อก่อนลืมบอกไปว่า ตับของข้าเนาะไม่ได้อยู่ในตัว
ข้าหรอกนะ ข้าเอาเขวนไว้ที่ต้นสนบนเกาะนั้น
เนาะ ว่ายนํ้ากลับไปทีโน้นก่อนเถอะ ข้าจะไปเอามา
ให้”

และไม่ต้องเล่าก็ได้ว่า เมื่อแมงกะพรุนพาลิง
ไปถึงเกาะ ลิงก็โดดแล้วขึ้นบกไป แล้วก็ร้อง
ตะโกนบอกแมงกะพรุนว่า

“ขอบใจมากนะ ที่ท่านช่วยชีวิตข้า แต่ข้าหา
ตับข้าไม่พบนี้ จะทำอย่างไรดีละ”

พูดเพียงเท่านั้น แมงกะพรุนก็รู้ได้ว่าลิงเล่น
ตลกกับตนเสียแล้ว จึงจำต้องว่ายนํ้ากลับไปยังวัง
พระยามังกรที่ทันทะเล แล้วทูลพระยามังกรโดย
ตลอด พระยามังกรกริ้วนัก ปลาหมึกยักษ์ได้
โอกาสทูลว่า

“โปรดให้ข้าพเจ้ากับปลาอื่น ๆ ทุบตีส่งส่อน

แมงกะพรุนเจาะ ฐานที่โง่งนั้

พระยามังกรไม่ขัดข้อง ปลาหมึกยักษ์กับปลา
ทั้งหลายจึงช่วยกันทุบตีจนแมงกะพรุนกระตุกแหลก
เหลวไปหมด ปลาหมึกยักษ์เห็นแล้วชอบใจยิ่งนัก
ยิ่งแมงกะพรุนร้องเท่าไร ปลาหมึกยักษ์ยิ่งชอบใจ
เท่านั้น

ทันใดนั้นเจ้าหญิงถลันเข้ามา ตรัสว่า “ดูซิ

ข้าไม่ได้ป่วยเป็นอะไรเลย เพียงแต่ปวดท้องเท่านั้น”

พระยามังกรเลยหันมามองปลาหมึกยักษ์แทน
แมงกะพรุน ถึงกับขับออกไปนอกวัง ปลาหมึกยักษ์
จึงเป็นสัตว์ที่ไม่มีใครคบ ส่วนแมงกะพรุนได้เป็นที่
โปรดปรานของพระยามังกรแทน ถึงจะไม่มีการตัก
เพราะถูกสิงเจ้าเล่ห์หลอก ก็ไม่เคยถูกสัตว์ใดใน
ทะเลทำร้ายเลย □

ภาษาและหนังสือ — ต่อจากหน้า ๖๘

ส่วนประโยคที่สอง ทงท คือ ทง ซึ่งหมายความว่ากับ
และ ที่ ซึ่งเป็นคำนำหน้าส่วนขยาย

ไม่พอที่ เสียเงินเปล่าๆ ไม่พอที่จะเสีย
ฉันมีเงินน้อย ไม่พอที่จะเสีย

ไม่พอที่ เป็นสำนวน หมายความว่า ไม่ควรที่
ไม่พอที่จะเสีย ในประโยคแรก คือ ต้องเสียทงๆที่
ไม่สมควร ส่วนไม่พอที่จะเสียในประโยคที่สอง
ความหมาย ตรงไปตรงมา ไม่ต้องอธิบาย

ได้ที่ เคียวจนได้ที่ แล้วยกขึ้น
ผ่อนส่งจนได้ที่ แล้วปลุกบ้าน

ได้ที่ ในประโยคแรกเป็นสำนวน หมายความว่า
ว่า พอติดตามต้องการหรือตามที่กะไว้ ส่วนใน
ประโยคที่สอง ได้ที่ คือ ได้ที่ดิน
กินที่ รวบรวมเอาที่ดินที่บ้านเรา
เรากินที่บ้านเรา

กินที่ ในประโยคแรกเป็นสำนวน รวบรวมเอา
ถ้าเขตร้านเราเข้ามา ส่วนประโยคที่สอง กินที่ ก็

คือ กิน กับ ที่ เขากินอาหารที่บ้านเรา

เห็นได้ว่า เมื่อเป็นสำนวน ที่ มีความหมาย
ได้ต่างๆ เมื่อไม่ใช่สำนวน ที่ ก็หมายถึง ที่ดินบ้าง
ที่น้บบ้าง ที่นอนบ้าง ที่ที่เป็นบรรพบุรุษบ้าง นำหน้า
ส่วนขยายบ้าง ดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว

ด้วยเหตุที่หลายหน้าที่หลายความหมายนี้เอง
ที่ จึงเป็นคำที่ใช้ได้กว้างขวาง บางประโยคมีที่
ปรากฏอยู่หลายคำ เช่น เขาไปที่ที่ที่ซื้อไว้ คำแรก
เป็นบรรพบุรุษ หมายความว่า ณ คำที่สองเป็นคำนาม
หมายความว่าแผ่นดินแห่งหนึ่ง ส่วนคำที่สามเป็น
คำนำหน้าส่วนขยาย

ข้อยุ่งยากอย่างหนึ่งก็คือ บางประโยคกำหนด
ได้ยากว่าที่ในที่นั้นๆหน้าที่และความหมายอย่างไร
เช่น

คุณเห็นที่นี้เป็นอย่างไร ที่นี้ หมายความว่า
สองอย่าง คือ ที่ดินแปลงนี้ หรือสถานที่
คุณไปซื้อที่เขาก็แล้วกัน ซื้อที่เขา หมายถึง

โงทะ เบงคอล

บรรณ ทินธุละธา

กลองดวงใจ

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชองค์หนึ่ง มีมเหสี ๒ องค์ ซึ่งเป็นธรรมดาเมื่อโปรดองค์หนึ่ง ย่อมไม่โปรดองค์หนึ่ง และองค์โปรดก็มักจะเป็นองค์ที่สาวสวย แต่ถึงจะสาวหรือไม่สาว โปรดหรือไม่โปรด มเหสีทั้งสององค์นี้ต่างก็ยังไม่มโอรสธิดา วันหนึ่งมีโยคีผู้หนึ่งผ่านมาทางพระราชวังขอรับพระราชทานอาหาร มเหสีองค์โปรดนำข้าวสารมาให้กำมือหนึ่ง โยคีผู้นั้นถามมเหสีว่า “พระนามมีโอรสธิดาบ้างหรือยัง” เมื่อมเหสีตอบว่า “ยังไม่มี” โยคีผู้นั้นตอบว่า “ถ้าอย่างนั้นข้าเจ้ารับทานไม่ได้หรอก ทานที่รับจากมือผู้หญิงยังไม่มีลูก เขาถือว่าเป็นทานไม่บริสุทธิ์ เพราะหญิงไม่มีลูกยังไม่ได้รับพรจากใคร” แต่ถึงอย่างไรมเหสีองค์นี้ก็ยังโง่ๆ นำข้าวสารมาให้เป็นทาน โยคีจึงอยากจะช่วยเหลือให้ยาเสีย เมื่อถามพระมเหสีเห็นว่าทรงอยากได้มาเสีย โยคีก็หยิบส่งให้ กล่าวว่า “ยานี้ต้องเสวยกับน้ำดอกทับทิม เสวยแล้วจะต้องมีโอรสแน่ๆ โอรสนั้นจะงามสง่า ผิวพรรณจะสดใสมีสีเหมือนดอกทับทิม พระองค์ต้องตั้งชื่อว่า ดาลิม กุมารจึงจะดี แต่ว่า

เจ้าชายของคนอื่นจะมีศัตรูบ่ชีวิต ข้าเจ้าจะทูลให้ทราบล่วงหน้าเสียก่อนว่า ชีวิตของเจ้าชายอยู่ในร่างปลาตัวใหญ่ในสระหน้าพระตำหนักนั้น ในหัวใจปลานั้น จะมีด้ายไม้เล็กๆ และในด้ายเล็กๆ นั้นจะมีสร้อยคอทองคำเส้นหนึ่ง ชีวิตของเจ้าชายอยู่ในสร้อยเส้นนั้นแหละ” กล่าวจบก็อำลาจากไป ไม่ถึงเดือน ก็มีเสียงกระซิบกระซาบโจษจันกันทั่วทั้งวังว่ามเหสีองค์โปรดกำลังทรงครรภ์ พระราชาอาจมีหวังได้โอรสสืบราชสมบัติ ข้าพเจ้าทำให้พระราชาทรงตื่นเต้นยินดีไม่ที่จะเปรียบ โปรดให้จัดพระราชพิธีต่างๆ ตามประเพณีอันควรมาก่อนทารกเกิด ครั้นถึงวันทศมาส มเหสีประสูติพระโอรสงดงามน่ารัก พระราชายังเพิ่มความชื่นชมยินดีอีกหลายเท่าพันทวี ครั้นถึงเวลาที่จะกระทำพิธีบ่อนข้าวเสวยเป็นครั้งแรก ก็ทรงจัดงานฉลองอย่างมโหฬาร ส่นุกสนานกันทั่วทั้งอาณาจักร

เมื่อดาลิมกุมารเจริญวัยขึ้น ไม่โปรดอะไรเท่ากับนกพิราบ และนกพิราบของดาลิมกุมารก็ช่างชอบบินเข้าไปในห้องของพระมเหสีองค์ใหญ่เสีย

* คำนี้จาก สันสกฤตว่า ทาลิม หรือ ทาทิม ทาลิม แปลว่า นกทับทิม กล่าวกันว่า ทับทิม ในภาษาไทย อาจได้มาจากคำนี้ก็เป็นได้

จริงๆ ครั้งแรกเห็นนั้นก็ทำให้
แต่โดยดี พอครั้งที่สอง ชักรู้สึก
ว่าไม่ควรคืนให้ง่ายๆ จนกว่าจะได้
อะไรเป็นเครื่องแลกเปลี่ยน และ
สิ่งแลกเปลี่ยนที่พระมเหสีองค์นั้น
อยากได้ ไม่มีอะไร นอกจาก
ความลับที่เคยได้ยินมาว่า โยคีผู้
ถวายยาให้พระมเหสีองค์สาว
บอกไว้ว่า ชีวิตของดาลิมกุมาร
ไม่ได้อยู่ในร่างของพระองค์เยี่ยง
ชนสามัญ ส่วนว่าอยู่ที่ไหนก็
อยากรู้ และด้วยความที่อยากจะ
ได้นกพิราบคืน มเหสีจะขอเรื่อง
อะไร ดาลิมกุมารก็รับคำทุก
ประการ เมื่อนางถามว่า “รู้หรือ
ไม่ว่าชีวิตของลูกไม่ได้อยู่ในร่างที่
เห็นนหรือ” ดาลิมกุมารอด
ฉงนไม่ได้ ย้อนถามไปว่า “ถ้า
ไม่ได้อยู่ในร่างลูก แล้วจะอยู่ที่
ไหนล่ะ” นางตอบว่า “แม่ก็ไม่รู้
เหมือนกัน ลูกอยากรู้ก็ถามพระ
มารดาของลูกดูซิ แต่ต้องสัญญา
นะว่าจะไม่บอกใครว่าแม่เป็นคน
ให้ถาม” ดาลิมกุมารให้สัญญา
อย่างแข็งแรง แล้วรีบนกกลับคืน
ไปด้วยความดีใจและไม่ช้าก็ลืมคำ
สัญญาเสียสิ้น จนกระทั่งนกพิราบ

(อ่านต่อหน้า 93)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดทราบ

เนื่องด้วยมีผู้นิยมขอให้ทวงชื่อมาเป็นจำนวนมาก อีกทั้งบางรายขอให้ทวง
ไปถึงโดยตรง บางทีส่งของบักแดมไปมาให้ด้วย ผู้ที่ชื่อไม่สามารถจะทวงเป็น
รายบุคคลให้ได้ เพราะมีภาระทางการศึกษาค้นคว้าต้องทำเป็นงานปรกติ จึง
ขออภัย งดการทวงชื่อโดยตรง จะตอบตามลำดับที่ชื่อมาผ่านทางหนังสือ
เท่านั้น และเพื่อสะดวกในการจัดลำดับชื่อที่ขอมา ใครขอความร่วมมือท่านผู้ชื่อ
ได้กรุณาใช้บัตรขอชื่อ กรอชื่อความส่งมาที่สำนักงานสตรีสาร

โปรดใช้บัตรขอชื่อพิมพ์อยู่ในหน้า ๘๘

พังงา ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๑๐

“คนข้างบ้านดิฉันมีลูกอยู่คนหนึ่ง เกิดวันพฤหัสบดี ชื่อออก
เสียงว่า สะวันยา ผู้ใหญ่บ้านตั้งให้ เขาเป็นคนไม่รู้หนังสือจึงได้ให้
ดิฉันเรียนตามอาจารย์ว่าเขียนอย่างไรจึงจะถูกและหมายความว่า
อะไร เด็กเกิดวันพฤหัสบดีชื่อได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ขอให้อาจารย์
ตั้งให้ด้วย หาชื่อที่น่ารักๆ นะคะ และมีอีกคนหนึ่งเป็นผู้หญิง เกิด
วันพุธ เช้ามืด”

“มาลี”

ชื่อสะวันยามีทางเขียนได้ว่า สวรรยา (ออกเสียงสะหวันยา)
แปลว่า สมบัติ ใช้ได้สำหรับคนเกิดวันพฤหัสบดี แต่ถ้าต้องการ
เสียงเดิม จะเขียน สวรรยา เห็นจะได้ละมัง ถ้าเขียนสะวันยา
น. ใช้ไม่ได้สำหรับคนเกิดวันพฤหัสบดี

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางวัน (หญิง)

(อ่านต่อหน้า 97)

● บ. พันธุเมธา ●

กลองควงใจ — ต่อจากหน้า ๒๑

บินเข้าไปในห้องพระมเหสีองค์ใหญ่อีก และนางจะไม่ยอมปล่อยนกให้มา ถ้าไม่บอกความลับนั้นให้คราวนี้เข้าตาจน จำต้องสัญญาแข่งขันกว่าคราวที่แล้ว และเมื่อได้นกคืนมาแล้ว ก็รีบไปตามมารดาของตนทันที

มเหสีสาวได้ยินดาไล่มกุมารถามว่า “ชีวิตของลูกเก็บไว้ในไหน” ก็ให้ตกพระทัยแทบว่าชีวิตจะออกจากร่าง รีบห้ามลูกว่า “อย่าลูก อย่าถามเรื่องนั้น เรื่องนี้คืออัปมงคล ขอให้ปากศัตรูผู้คิดร้ายจงถูกยัดด้วยขี้เถาเถิด ขอให้ลูกข้าจะมีชีวิตยืนยาวตลอดไป” แต่ว่าดาไล่มกุมารไม่ฟังคำห้ามปรามใดๆ เข้าชี้ให้มารดาบอก หากไม่บอกจะไม่ยอมเสวยอะไรเลย มเหสีองค์สาวเกรงลูกจะอดอาหารตาย จึงจำใจต้องบอกความลับนั้นให้ และความลับนั้นก็ถึงหูพระมเหสีองค์ใหญ่โดยทันที

มเหสีองค์นั้นพอรู้ความลับเช่นนั้น ก็สั่งให้นางกำนัลไปหาดันปอแห้งๆ ซึ่งแห้งจนกรอบเอามาช้อนไว้ใต้ที่บรรทม พออนพลิกซ้ายพลิกขวา ก็จะได้ยินเสียงเหมือนกระดุกด้น ใครที่ได้ยินจะต้องสำคัญว่านางเจ็บหนักจนจะตาย พระราชาทรงทราบเข้า แม้จะไม่สู้โปรดมเหสีองค์นั้นนัก ก็จำต้องเสด็จมาเยี่ยมเยียนถามข่าวคราวตามธรรมเนียม และเมื่อเห็นอาการว่าจะเจ็บมากก็โปรดให้หมอหลวงมารักษา หมอก็คบคิดกับพระมเหสีก็พูดว่า “อาการหนักมากพะยะคะ ถ้าไม่ได้ปลาตัวใหญ่ในสระหน้าพระตำหนักนั้นมาใช้ทำยารักษาแล้ว เห็นจะไม่รอด” พระราชาโปรดให้จัดได้ดังต้องการ พอ

ทอดแหไปก็จับปลาได้ทันที ขณะนั้นดาไล่มกุมารกำลังเล่นอยู่กับพระสหาย ในขณะที่ปลาติดอยู่ในแหนั้น ดาไล่มกุมารก็มีอาการไม่สบาย พอเอาปลาขึ้นมาบนบก ดาไล่มกุมารก็ล้มลงไป ทำท่าเหมือนว่าจะสิ้นลมปราณ ครั้นผ่าท้องปลา ได้ตัวปลาไม่เล็กๆ ออกมา เปิดดูปลาก็มีสร้อยทอง และพระมเหสีคิดว่าเอาสร้อยทองนั้นไปสวมคอ ถึงวาระนั้น ดาไล่มกุมารก็สิ้นพระชนม์อยู่ในห้องมารดาของตนนั่นเอง

ชาวดาไล่มกุมารสิ้นลมปราณกระจายไปทั่ว พระราชาทรงทราบแล้วก็รำไห่อย่างสุดจะพรรณนา จนอำมาตย์ราชบริพารพากันเกรงว่าจะทรงเสียดิด้วยเหตุที่ดาไล่มกุมารสิ้นพระชนม์อย่างกะทันหัน โดยไม่มีสาเหตุเช่นนั้น พระราชาไม่ยอมเชื่อว่าโอรสสิ้นพระชนม์จริง ฉะนั้นแทนที่จะจัดการเผาหรือฝัง พระราชาก็ทรงสั่งให้นางสาวดาไล่มกุมารไปประดิษฐานไว้ที่ตำหนักกลางสวนชายพระนคร ทั้งเครื่องใช้ไม้สอยและข้าวปลาอาหารนานาชนิดอย่างทีคนเป็นๆ จะต้องการ ก็จัดไว้ให้พร้อมสรรพ ดำหนักนั้นได้ถูกญวณทั้งกลางวันกลางคืน มีสหายคนสนิทของเจ้าชายซึ่งเป็นลูกชายอำมาตย์ผู้ใหญ่ เป็นผู้ถืออกุญแจเข้าออกได้เพียงผู้เดียวตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมง

ฝ่ายมเหสีองค์ใหญ่ได้สร้อยทองไปสวมแล้ว ก็เกรงคนจะสงสัย ได้ตลอดเวลาไม่ได้ โดยเฉพาะตอนกลางคืนพระราชาก็เสด็จมา และมาเห็นเข้าจะสงสัย ฉะนั้นตอนกลางคืนนางจึงถอดสร้อยคอรื้อนออกเก็บไว้ แต่นางเองก็หารู้ไม่ว่า ขณะทีนาง

ถอดสร้อยออกจากคอ ดาติมกุมารก็กลับหันคืน
ชีวิตเช่นเดิม เจ้าชายได้อาหารที่พระบิดาจัดหามา
ให้เสวยยังชีวิตอยู่ทุกวัน สหายผู้มาดูแลเวลา
กลางวันหารูเรอขึ้นไม่ ได้แต่แปลกใจว่าเหตุใดใน
ร่างที่ชุดไม่มีสีเลือด ไม่มีลมหายใจนั้น จึงไม่เน่า
ไม่เปื่อย เมื่อส่งสหายหนักเข้า สหายผู้นั้นจึงลงมา
ดูในตอนกลางคืน และก็ได้มาเห็นเจ้าชายกำลังเดิน
ไปเดินมาอยู่ในสวน แต่แรกสำคัญว่าเป็นผี จน
เข้าไปจับต้องเนื้อตัวจึงรู้ว่าดาติมกุมารยังมีชีวิตอยู่
รูปร่างแล้วก็อดประหลาดใจไม่ได้ แต่ว่าทำอะไรจึงจะ
ให้มีชีวิตตลอดไปทั้งกลางวันกลางคืนได้เล่า ทั้งเจ้า
ชายและพระสหายคิดกันอย่างไร ก็ไม่เห็นลู่ทางจะ

ทำได้ เพราะการจะได้สร้อยทองอันล้ำค่านี้มาจาก
มหาลีลาคู่ใหญ่ นั้น ไม่ใช่ทำได้ง่ายๆ นะ

กล่าวถึงพระราชาพรหม ผู้ที่เขาถือกันว่าเป็น
ผู้ลิขิตชีวิตมนุษย์แต่แรกเกิดได้ ๖ วัน (ตามความ
เชื่อของชาวเบงกอล) เกิดมาลิขิตลูกของน้องสาวว่า
จะต้องแต่งงานกับเจ้าบ่าวผู้หาชีวิตไม่ได้แล้ว เมื่อน้อง
สาวพระราชาพรหมทราบความ จะขอร้องอย่างไร
พระราชาพรหมก็แก้ไขให้ไม่ได้ สองแม่ลูกจึงชวน
กันออกจากบ้านเมืองที่อยู่เพื่อจะให้พ้นพรหมลิขิต
เดินกันมาจนถึงดำนกกลางสวน เมื่อเวลาใกล้ค่ำ
ลูกสาวรู้สึกหิวน้ำ จึงบอกแม่ให้นั่งคอยที่ประตูนอก
ตนจะเข้าไปขอน้ำดื่ม

TRADE MARK
BO-CAR-AL
โบ-คาร์-อัล
ใช้ง่าย

เป็นผงลูบทาสำหรับลูบผิวสตรีทุกท่าน

มีกลิ่นหอมลึกล้ำ ไม่เปื้อนเสื้อผ้า
ใช้แล้วรู้สึกเย็นสบาย และมีตัวยาแอมโมเนีย
เข้มข้น ทำให้ผิวรู้สึกตัวว่าสะอาดและหมดจด

ใช้ BO-CAR-AL โบ-คาร์ อัล โยนาท
แอมโมเนีย หรือแอมโมเนียเหลว ใช้ง่าย
บรรจุขวดละ 4 ออนซ์

มีจำหน่ายตามร้านขายยาทั่วไป

ผู้ผลิต :
MSD MERCK SHARP & DOHME (THAILAND) LTD.
APPROVED BY MERCK & Co., Inc., U.S.A.
100 BALTIMORE AVENUE, BALTIMORE, MD. 21201, U.S.A.

ผู้แทนจำหน่าย :
บริษัท บี. เอ็ม. เอ็ม. จำกัด
88-88 ซอยจักรวรรดิ วัฒนา
โทร. 276006-276007

เมื่อเดินเรื่อยเข้าไปในปราสาทอันประดับ
ประดาอย่างสวยงาม พอผ่านประตูเข้าไป ประตูก็
ปิดลงกลอนได้เอง จะกลับออกไปก็ไม่ได้ จนถึงเวลา
กลางคืน เจ้าชายเสด็จมาเห็นเข้าก็อดทึ่งไม่ได้ เมื่อ
ถามความเป็นไป และนางเล่าให้ฟังโดยตลอดแล้ว
ดาติมกุมารกล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้นเจ้าบ่าวผู้หาชีวิตไม่
แล้ว เห็นจะได้แก่ข้าพเจ้าเอง” นางฟังแล้วยิ่งง
กล่าวว่า “จะจริงไปได้อย่างไร ในเมื่อท่านยังยืนยง
พูดกับข้าได้ดังนี้” เจ้าชายกล่าวว่า “แล้วนางจะ
ได้เห็นเอง ตามข้าเข้ามาซิ” กล่าวแล้วก็นำนางเข้า
ไปเลี้ยงข้าวปลาอาหาร อารามหิวนางก็ปลงใจกิน
อาหารโดยไม่ได้ระรอก ลืมนึกถึงมารดาที่คอยอยู่
หน้าบ้าน ส่วนมารดาที่คอยอยู่ เห็นลูกสาวไม่ออก
มา และประตูก็ไม่เปิด ไม่ทราบจะทำอย่างไร ได้แต่
นั่งร้องไห้ แล้วก็จากไปไม่มีใครพบเห็นอีกเลย

คืนวันนั้นเอง สหายของดาติมกุมารมาเยี่ยม
เมื่อเห็นหญิงสาวสวยแปลกหน้าอยู่คนเดียว ก็
แปลกใจ แต่เมื่อได้ฟังเรื่อง ก็กลับช่วยจัดการให้
คนทั้งสองได้แต่งงานกันแบบคนธรรมดาเสีย เข้าวัน
รุ่งขึ้นนั่นเอง หญิงสาวผู้พรหมลิขิตให้ได้แต่งงาน
กับเจ้าบ่าวผู้ไร้ชีวิต ก็ได้ทราบความจริงชัดแจ้ง
เพราะจะปลุกสัณร่างเจ้าชายสักเท่าไรก็ไม่ไหวจึง จะ
ถามสาเหตุสหายของสามี สหายผู้นั้นก็ไม่มา นาง
รออยู่จนกระทั่งตะวันตกดิน เจ้าชายจึงกลับฟื้นคืน
ชีวิตขึ้นดังเดิม และชีวิตคนทั้งสองก็ดำเนินมาอย่าง
นั้นจน ๖-๗ ปี กระทั่งดาติมกุมารได้ลูกชายน่ารัก
๒ องค์

วันหนึ่งนางผู้เป็นชายาของดาติมกุมารอยาก

จะไปเฝ้าแม่เหล็กเล็ก พระมารดาของดาติมกุมาร
และถามชื่อของทางก็จะขโมยสร้อยทองนั้นมาด้วย นาง
จึงแต่งตัวทำเป็นช่างเสริมสวย มีเครื่องมือตะไบเล็บ
เหล็กชุดหนึ่งเท่า ตลอดจนไบเทียนกึ่งข้อมเล็บและ
ฝ่ามือฝ่าเท้า นางนำลูกไปด้วย เมื่อขอเข้าเฝ้าแม่เหล็ก
เล็ก นางปฏิเสธไม่ต้องการตกแต่ง หลังจาก
ที่โอรสสิ้นพระชนม์เป็นต้นมา แต่ลูกชายทั้งสองของ
นางช่างเสริมสวย ทำให้พระแม่เหล็กคิดถึงดาติมกุมาร
อย่างเหลือจะเปรียบ นางผู้เป็นชายาของดาติมกุมาร
จึงพาลูกชายทั้งสองไปเฝ้าแม่เหล็กใหญ่ ซึ่งพอใจ
ไม่แต่การเสริมสวย ยังพอใจฝีมือการเสริมสวยของ
ลูกภรรยาผู้นี้อีกด้วย ถึงกับขอให้มาเสมอๆ ซึ่ง
ก็เป็นการให้โอกาสแก่ชายาของดาติมกุมารยิ่งนัก ขณะ
ที่ตกแต่งเสริมสวย ดาณาก็จับจ้องอยู่ที่สร้อยทอง
กล่องดวงใจของสามีตนอยู่ตลอดเวลา

เมื่อไปคราวหลัง นางจึงสอนลูกชายคนโตว่า
“เวลาแม่ตกแต่งมือเท้าพระแม่เหล็กอยู่ละก็ ลูกร้อง
ให้ส่งเสียงดังๆนะ และถ้าใครถามว่าร้องไห้จะเอา
อะไรละก็ ลูกบอกว่า อยากได้สร้อยพระศอพระ
แม่เหล็กนั้นลูกนะ” และลูกชายของนางก็ทำตามดัง
ทุกประการ ครั้นพระแม่เหล็กตรัสว่า ‘สร้อยพระศอ
นั้นเป็นของล้ำค่า ถอดให้เจ้าเล่นไม่ได้’ เด็กนั้นก็
ร้องหนักขึ้น จนพระแม่เหล็กรำคาญ จึงถอดให้ถือได้
แต่พอได้สร้อยแล้ว เด็กนั้นก็หยุดร้อง แต่กำสร้อย
ไว้นั่นไม่ปล่อย ใครจะขอจะขู่อย่างไรก็ไม่ยอมให้
จนในที่สุดหญิงผู้เป็นแม่ต้องขอร้องพระแม่เหล็กขอให้
เด็กถือติดมือไปเล่นที่บ้านสักคืนหนึ่ง รุ่งเช้าจะนำ
มาคืน พระแม่เหล็กมาใคร่ครวญว่า คงไม่เป็นไร

เพราะอย่างไรเจ้าชายก็ตายไปตั้งนานแล้ว แต่แล้ว
ด้วยสร้อยคอเส้นนั้นเอง ได้ทำให้เจ้าชายได้ฟื้นคืน
ชีวิตตลอดเวลาเหมือนอย่างเดิม ได้กลับมาพบ
ชนกชนนและบุคคลที่รักอื่นๆ พร้อมกันนั้นก็ได้ทำ
ให้เหล่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ดุลงโศกนังทั้งเป็น มีหนามสะ

อยู่ในหลุมจันมิศหัว นิยายเรื่องกลองดวงใจของ
ดาไลลามะจึงยุติลงเพียงนี้ □

(จาก *Folk Tales of Bengal*)

ของ *Rev. Lal Behari Dey*)

นิทาน ญี่ปุ่น

นิทาน พันธุมธ

น้ำตาทับทิม

นิยายเบงคอลลี่เล่าไปแล้วมีกล่าวถึงคนที่หัวเราะออกมาเป็นทับทิม ครั้นร้องไห้ น้ำตา กลับหยดลงมาเป็นไข่มุก แต่นิยายญี่ปุ่นมีเพียงร้องไห้ น้ำตา กลายเป็นทับทิมเท่านั้น คังทึนยอ เค็วเล่าไว้ในเทพนิยายญี่ปุ่นว่า

ครั้งหนึ่ง ยังมีชายผู้หนึ่งชื่อโตดะโร วันหนึ่ง ขณะที่โตดะโรกำลังข้ามสะพานยาวแห่งเซดะ ตาเหลือบไปเห็นมนุษย์รูปร่างหน้าตาแปลกเข้าคนหนึ่ง เนื้อตัวก็เหมือนคนเราตัวๆเอง แต่ว่าผิวซีดดำไม่ผิด ห้มก็ นัยน์ตาก็เรืองแสง เขียวไม่ผิดมรกต มีหนวดด้วย มองดูไม่ผิดหนวดมังกร เห็นแล้วโตดะโรไม่รู้สึกสะอึกใจแต่อย่างใด แต่ที่สะดุดใจจนอดถามขึ้นไม่ได้ ก็คือตาอันเขียวไม่ผิดมรกตของมนุษย์นั้น มีแววเศร้า แสดงความทุกข์ระทมอย่างแสนสาหัส เมื่อโตดะโรถามเรื่องราวตลอดจนสาเหตุแห่งความทุกข์นั้น มนุษย์ประหลาดก็เล่าให้โตดะโรฟังว่า

“ข้าพเจ้าชื่อซาเมบิโด มนุษย์ฉลาม ก่อนหน้านั้นข้าพเจ้าเป็นข้าราชการสำนักพระยามังกรทั้ง ๘ เท่าที่ข้าพเจ้ามาปรากฏตัวอยู่ ณ ที่นี้ และมีแววตาเศร้าสร้อยดังที่ท่านเห็นนั้นก็เพราะข้าพเจ้ากระทำความผิด ที่จริงก็เป็นเรื่องเล็กน้อย แต่กลับถูกไล่ ออก

และถูกขับให้ออกไปพ้นจากพระราชวังอันโอ้อ่า แม่กระทั่งให้พ้นจากท้องทะเลอันผุดผ่องด้วย นับแต่นั้นมาข้าพเจ้าก็ทุกข์ยากเป็นที่สุด ไม่มีที่พัก ไม่มีอาหาร ขอท่านได้โปรดเมตตาช่วยข้าพเจ้าให้ได้มีที่พัก ให้ได้มีอาหารกินด้วยเถิด”

โตดะโรได้ฟังซาเมบิโดเล่าอย่างนั้นก็ให้รู้สึกจับใจในความอ่อนน้อมยอมตนของซาเมบิโด จึงพาไปพำนักในส่วนตรงที่ที่มีสระน้ำ แล้วก็ส่งเสียอาหารให้กินอิ่มหมีพีมันตามสะดวกสบาย ซาเมบิโดมนุษย์ฉลามได้พำนักอยู่ ณ ที่นั้นนานถึง ๖ เดือน

เรื่องเล่าต่อไปถึงว่า ฤดูร้อนปีนั้นมีผู้หญิงคนหนึ่งเดินทางมาจากรีกแสงบุญยังวัดมิตะเดราใน เมืองโอดะกุไกสึเคียงกันนั้น โตดะโรไปเที่ยวงานวัดนั้นด้วย และก็บังเอิญให้ได้พบหญิงสาวผู้หนึ่งสวยที่สุดในสายตาของโตดะโร คือหน้าขาวผ่องเหมือนหิมะ ปากสວຍน่ารัก เห็นแล้วแน่ใจได้ว่าเสียงที่จะผ่านปากอันน่ารักนั้น ออกมาต้องหวาน ไม่ผิดเสียงนกในดงเกล็ดขนอยู่บนต้นพลัม

เมื่อสวอยอย่างนั้นแล้วโตดะโรจะไม่ใส่ใจเอื้อเฟื้อ ในนางนั้นก็ผิดไป โตดะโรหลงรักนางสาวสวอยผู้นั้น นับแต่แรกเห็น และลงวาร์กแล้วก็ต้องพากเพียร

สืบสาวราวเรื่องเกี่ยวกับตัวนาง
แต่พอรู้แล้วโตตารอต้องอดอัน
ตันใจ เพราะปรากฏว่าหญิงสาว
ผู้นั้นชื่อว่าตามานา แม้จะยังไม่
ได้แต่งงาน ก็จะต้องงานกับใคร
ง่าย ๆ ไม่ได้ นอกเสียจากบุคคล
นั้นจะนำของหมั้นที่เป็นผอบ
บรรจุทับทิมหมั้นเม็ดมาหมั้น
นางจึงจะแต่งงานด้วยได้

ทับทิมหมั้นเม็ด ฐานะอย่าง
โตตารอหรือจะหามาให้ได้
แม้ผู้ขายขรรคมดาสำนัญชนคน
อื่นๆก็ยากจะทำได้ เห็นมีแค่
เจ้าชายทั้งหลายเท่านั้นที่อาจจะ
หาของมีค่าอย่างนั้นมาหมั้นนาง
ตามานาผู้นั้นได้ ยิ่งนึกถึงนาง ยิ่ง
นึกกรังใจ พร้อมกับนั้นหัวใจ
โตตารอที่หนักอึ้ง ไม่ทราบจะหา
ทางให้ความปรารถนาสำเร็จลง
ด้วยดีได้อย่างไร

โตตารอคิดไปคิดมากก็ให้รู้สึก
กลัดกลุ้ม ครั้นกลัดกลุ้มหนักเข้า
ก็ถึงลมเจ็บ หมอมาดอาการแล้ว
สิ้นหัว พูดว่า “ไม่รู้จะช่วยให้
อย่างไร ไม่มียาอะไรที่จะช่วย
รักษาโรคนี้ได้” พูดแล้วก็กลับ
ไป

(อ่านต่อหน้า ๑๓๑)

นาตาทัตทิมา - ต่อจากหน้า ๒๑

ไม่ช้าชาเมโด้รู้ข่าวเข้า รีบออกจากที่อยู่ของตน ตรงเข้าไปเยี่ยมโตดาร์ถึงห้องนอน แต่โตดาร์ไม่ยอมบิปากเล่าความทุกข์ของตนให้ชาเมโด้ฟัง ได้แต่คร่ำครวญด้วยความท้อใจชาเมโด้ว่า “นี่ถ้าเราตายลงไป ใครจะเลี้ยงเจ้าเล่า ชาเมโด้”

ได้ยินว่าผู้ช่วยทุกข์ตนไว้กำลังจะตายจากไป ชาเมโด้เกิดความเศร้าใจถึงขนาด ถึงกับร้องออกมาด้วยเสียงอันพิลึกกึกกือ แล้วก็ร้องไห้ยกใหญ่ จนดูเหมือนน้ำตาจะเป็นสายเลือด แต่ประหลาดเหลือล้นละที่น้ำตาของชาเมโด้นั้น พอกระทบพื้น ก็กลายเป็นทัตทิมาเม็ดงามเป็นประกายวาววามเคลื่อนไหวอยู่

ฝ่ายโตดาร์เห็นน้ำตาของชาเมโด้กลายเป็นทัตทิมาไปในทันทีนั้น ก็ร้องตะโกนออกมาด้วยความดีใจอย่างสุดแสนว่า “เราไม่ตายแล้ว เราไม่ตายแล้ว” และกำลังวิ่งซอกลับมีขนมาเหมือนเดิมเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ โตดาร์พูดกับชาเมโด้ต่อไปว่า “ขอบใจเจ้าเหลือเกิน เจ้าเพื่อนยาก น้ำตาของเจ้านำความสุขมาให้แก่เราอย่างเหลือประมาณทีเดียว ถ้าจะให้มันเป็นค่าที่อยู่ก็เกินกว่าค่ามากเกินพอ”

ชาเมโด้เห็นโตดาร์หายป่วยเจ็บรวดเร็วดังนั้นอดถามด้วยความแปลกใจไม่ได้ ขอให้โตดาร์เล่าเรื่องให้ฟัง โตดาร์ก็เล่าเรื่องของหมั้นเป็นจำนวนทัตทิมาหมั้นเม็ดที่พ่อแม่ของนางตามานาเรียกร้อง แล้วยังเสริมอีกว่า

“เราได้คิดว่า เราคงไม่มีหวังจะได้นาง

เพราะจะไปหาของหมั้นเช่นนั้นมาจากไหน และความคิดว่าสิ้นหวังแล้วนั้นแหละทำให้เราเกือบจะสิ้นชีวิต นี่คือน้ำตาของเจ้ากลายเป็นทัตทิมาไปหรอก จึงทำให้เราพอจะมีหวังได้แต่งงานกับนาง”

พูดแล้วโตดาร์ก็จัดแจงรวบรวมทัตทิมาน้ำตาของชาเมโด้มานับด้วยความร้อนรนกระวนกระวาย พอนับเสร็จก็ร้องออกมาอย่างฉุนเฉียวว่า “ยังไม่พอ ยังไม่พอ ทำไงดีล่ะ ชาเมโด้ร้องไห้ให้เราอีกหน่อยเถอะ”

ได้ยินโตดาร์พูดเอาแต่ได้เช่นนั้น ชาเมโด้มนุษย์ดลามซึกจะโมโห พูดว่า “นี่ท่านเห็นข้าพเจ้าร้องไห้ได้ตามใจเหมือนผู้หญิงอย่างนั้นหรือ น้ำตาข้าพเจ้าออกมาจากหัวใจ เป็นเครื่องหมายบอกความเศร้าโศกอย่างลึกซึ้งและจริงใจ เมื่อครั้นข้าพเจ้าร้องไห้เพราะเห็นท่านกำลังจะตาย มาบัดนี้ท่านหายเป็นปกติแล้ว ข้าพเจ้าจะร้องไห้อีกได้อย่างไร เวลานี้เป็นเวลาควรจะสนุกสนานร่าเริงไม่ใช่เวลาแห่งน้ำตาแล้ว”

“ไร ทำอย่างไรดีล่ะ ชาเมโด้” โตดาร์รำพันต่อไป “ถ้าไม่ได้ทัตทิมาถึงหมั้นเม็ด เราก็คงไม่ได้แต่งงานกับตามานาสาวสวยแน่ทีเดียว ชาเมโด้เพื่อนยาก ร้องไห้อีกสิ ร้องไห้อีก”

เมื่อโตดาร์อ่อนวอนอย่างนี้ ชาเมโด้ที่ปกติก็ใจอ่อน อดสงสารคนอยู่แล้ว อดรันทนไม่ได้จึงกล่าวหาว่า “วันนี้ข้าพเจ้าร้องไห้อีกไม่ได้แล้ว รอไว้พรุ่งนี้เถอะ เราไปทีละพานยาวเซาะด้วยกัน เอาเหล้าเอวปลาไปกินด้วย บางทีเวลานั่งอยู่บนสะพาน

นั้น และทอดสายดาจ้องจับวังพระยามังกรที่ข้าพเจ้าเคยอยู่อย่าง
มาศุก ข้าพเจ้าอาจร้องไห้ออกมาได้ เพราะคิดถึงถิ่นที่อยู่เดิมและ
‘อยากกลับไปอีก’

โตดาก็ตกลง ในวันรุ่งขึ้นคนทั้งสองจึงตรงไปยังสะพานเซตะ
พอลาเมบิโตดื่มเหล้าเข้าไปพอแรงแล้ว ก็ทอดสายดาจ้องจับตรงทิศ
ทางอันเป็นที่ตั้งวังพระยามังกร ทันใดนั้นดาเขี้ยวมรกตของชาเมบิโต
ก็มันาดาลือลั่น แล้วก็ไหลลงมาไม่ขาดสาย พอหน้าดากระทบพื้น
สะพานก็กลายเป็นทับทิม โตดาก็ออกจะเห็นแก่ได้จริงๆ เห็นน้ำดา
ทับทิมของชาเมบิโตตกอยู่เกลื่อนเช่นนั้น ก็ตรงเข้ากอบทับทิมเอา
มานับ ไม่ได้สนใจได้ถามเลยว่าชาเมบิโตร้องไห้ด้วยเรื่องอะไร ต้อง
การเพียงให้ได้ทับทิมครบจำนวนเท่านั้น และไม่ช้าก็ได้อบรมตาม
ต้องการ ทันใดนั้นเองคนทั้งสองก็ได้ยินเสียงคนตรึงไฟระแวก แล้ว
ก็ปรากฏมีภูมิจานเหมือนเมฆ มีรัศมีสีแดงเหมือนอาทิตย์อัสดงค
ชะลอลงมาจากน้ำ เห็นเช่นนั้นชาเมบิโตก็ร้องตะโกนออกมาด้วยความ
ยินดียิ่งปรีดา กระโดดขึ้นไปยืนบนราวสะพานแล้วกล่าวแก่
โตดาคือว่า “ลาก่อน ท่านโตดาคือ พระยามังกรมีรับสั่งให้หาข้าพเจ้า
แล้ว” พูดแล้วก็โดดจากสะพานกลับไปสู่ที่อยู่เดิมของตน

ถึงแม้จะอาลัยชาเมบิโต โตดาก็ยังอดชื่นชมในความสมหวัง
ของตนไม่ได้ รับนำทับทิมทั้งหมดนั้นมัดไปมอบให้บิดามารดานาง
ตามานาไฉเป็นของหมั้น และได้แต่งงานกับนางในโอกาสต่อมา
๕๕๕๕ หนึ่งกวดย่นดาของชาเมบิโตนั้นเอง □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์นอก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท

ทิพวรรณ ขุติมา

น.ส. ลำปาง ๒๕๐๔

อนันต์ โยธะประเสริฐ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณะระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรธนะประทีป ณ ระนอง

ทักษิณี วิไลเลิศ

เชื้อชื่น ศรีวิทยชัย สุททา พชรสิริ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปรีดา หนูหนักดี สหิ์ เสือแสงศรี

สมบัติ สรรพอุดม นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ธ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ ธ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา ธ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอาก์โสณ โรจนะบรรณัท

กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรวรรณ คุณวิศาล

ยุบล ธรรมมงคล ธ.บ.

สมศรี สกมลนันทน

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เลื่องม เภาทองสุข

จาง รังสิกุล ธ.บ.

ประพจน์ ชนประสิทธิ์ ธ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารบริษัทไทย

ถนนประชาธิปไตย

ไวยาน ไทยใหญ่

บรรณ พันธุ์เมธา

เรื่องเจ้าชายสองพี่น้อง

ไทยใหญ่ก็มีนิทานที่คนพม่ามีเพชรนิลจินดา
รวมมาจากปากเช่นเดียวกับนิทานเบงกอลที่เล่า
ไปแล้ว หม่อมฉันได้ข่าวเมืองสี่บ่อเล่าไว้ใน
หนังสือนิทานไทยใหญ่ ๑๔ เรื่อง ให้ชื่อว่า
ขุนหอคำพี่น้องสองปา (ราชาพี่น้องสององค์)
เรื่องเล่าว่า

ยังมีขุนหอคำเมืองหนึ่งมีโอรสสององค์ เมื่อ
โอรสทั้งสองเจริญวัยพอจะศึกษาเล่าเรียนได้ ขุน
หอคำก็ทรงมอบหมายอำมาตย์ผู้เป็นนักปราชญ์คน
สำคัญให้เป็นผู้ดูแลเจ้าชายทั้งสองให้ได้ศึกษาวิชา
ความรู้ด้านต่างๆ ตลอดเวลา ๘ ปีเต็ม จนกว่าจะมี
ความรู้ความสามารถเชี่ยวชาญหมดทุกเรื่อง พอรับ
รับสั่งมอบหมายมาอย่างนั้น อำมาตย์นักปราชญ์
นั้นก็จัดการใช้คนให้ชุดอุมงค์ ภายในอุมงค์ ได้จัดหา
อาหารการกินทุกสิ่งทุกอย่างใส่ไว้ให้ แล้วก็ไป
อัญเชิญสรวาโหลงตักกะโส (อาจารย์ที่ศึกษาปาโมกซ์
แห่งตักกะศิลา) มาเป็นผู้สอนเจ้าชาย ครั้นถึงเวลา
เริ่มเรียนเริ่มสอน ทั้งอาจารย์และศิษย์ต้องลงไป
เรียนไปสอนกันในอุมงค์อันมืดมิดนั้น และจะต้อง
อยู่ภายในนั้นตลอดเวลาไม่ได้ออกมาเห็นเดือนเห็น
ตะวันกัน ถึงเวลาเรียนก็ต้องจุดเทียนจุดไฟเรียน

วิธีให้การศึกษาของอำมาตย์นักปราชญ์ผู้นั้นจึงออก
จะแปลกไม่ซ้ำของใคร

โอรสขุนหอคำองค์เล็กออกจะร้ายอยู่สักหน่อย
ตรงที่ไม่ยอมอยู่ในอุมงค์ตลอดเวลาตามคำสั่งของ
อำมาตย์นักปราชญ์นั้น มักแอบออกมาดูพระอาทิตย์
อยู่บ่อยๆ ดูแล้วก็กลับเข้าไปข้างใน อยู่มาวันหนึ่ง
เจ้าชายองค์เล็กถามสรวาโหลงตักกะโสว่า “เจ้าสรวา
เอ๋ย (ท่านอาจารย์) อะไรนะที่ส่องแสงจ้ายู่เหนือหัว
เราล่ะ” สรวาโหลงตอบว่า “เรียกว่าทางวัน (ตะวัน)”
เจ้าชายองค์เล็กถามต่อไปว่า “ทางวันกับเจ้า
อูชะเมตอ (เจ้าพ่อ) ของข้าฉันใดจะมีบุญมีฤทธิ์มาก
กว่ากัน” สรวาโหลงตอบว่า “ทางวันมีฤทธิ์มีอำนาจ
ยิ่งใหญ่มากกว่า” เจ้าชายองค์เล็กฟังแล้วไม่ว่าอะไร
ตั้งหน้าตั้งตาเรียนต่อไป ความรู้ความสามารถของ
เจ้าชายทั้งสองก็เพิ่มพูนขึ้นตามที่ได้ตั้งใจศึกษา
เล่าเรียน

วันหนึ่งเจ้าชายองค์เล็กแอบออกมาข้างนอก
อุมงค์อีก และก็ได้เห็นนกก่อน (นกกระเรียน) สอง
ตัวผัวเมียบินมาลงกลางหาว จึงกลับเข้าไปถาม
สรวาโหลงว่า “เจ้าสรวาข้าเอ๋ย นกก่อนสองตัวที่บิน
อยู่กลางหาวนั้นกับเจ้าพ่อหอคำของข้าฉันใดจะมี

เกียรติมีอำนาจยิ่งใหญ่กว่ากัน”
 สร่าโหลงตอบว่า “เจ้าอ่อนเอย
 นกก่อนสองตัวนั้นมันเป็นสัตว์
 ส่วนเจ้าพ่อหอคำของเจ้าอ่อนเป็น
 คน แล้วก็ยังได้เป็นถึงเจ้าขุน
 หอคำ จะเอามาเปรียบมาเทียบว่า
 ใครจะยิ่งใหญ่กว่ากันได้อย่างไร”
 ได้ฟังดังนั้นทั้งเจ้าชายองค์เล็ก
 เจ้าชายองค์ใหญ่ต่างพากันตรัส
 ขึ้นในทันใดว่า “ถ้านกก่อนเป็น
 สัตว์อย่างนี้ เกียรติอำนาจต้อง
 ค้อยกว่าเจ้าพ่อหอคำของเรา แล้ว
 ทำไมมันถึงได้มาบินอยู่เหนือหัว
 เจ้าพ่อหอคำของเราละ” พอดรต
 จบก็วิ่งออกมาขึ้นสายรุ้งตรง
 ไปยังนกก่อนสองตัวนั้น ลูกขุน
 ของเจ้าชายสองพี่น้องถูกนางนก
 ก่อนตกลงมาตาย
 นกก่อนตัวที่เหลืออยู่ตัว
 เดียวนั้น ไม่ยอมให้นางนกก่อน
 ตายเปล่าๆ รีบบินตรงมายังวัง
 ขุนหอคำพลางทูลร้องทุกซั่วว่า
 “เจ้าบุญใหญ่ขุนหอคำข้าเอย
 เจ้าอ่อนทั้งสองได้เอาขลุ่ยงูถูก
 นางนกของข้าเจ้าตาย ขอได้โปรด
 พิจารณาตัดสินลงโทษให้ข้าเจ้า
 ด้วยเถิด” (อ่านต่อหน้า 93)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดทราบ

เนื่องด้วยมีผู้นิยมขอให้ตั้งชื่อมาเป็นจำนวนมาก อีกทั้งบางรายขอให้ตอบ
 ไปถึงโดยตรง บางทีส่งของมีค่ามาให้ด้วย ผู้ที่ชื่อไม่สามารถจะตอบเป็น
 รายบุคคลให้ได้ เพราะมีภาระทางการศึกษาค้นคว้าต้องทำเป็นงานปรกติ จึง
 ขออภัย งดการตอบโดยตรง จะตอบตามลำดับที่ขอมาผ่านทางหน้าหนังสือ
 เท่านั้น และเพื่อสะดวกในการจัดลำดับชื่อที่ขอมา ใครขอความร่วมมือท่านผู้ขอชื่อ
 ได้กรุณาใช้บัตรขอชื่อ กรอกข้อความส่งมาที่สำนักงานสตรีสาร

โปรดใช้บัตรขอชื่อพิมพ์อยู่ในหน้า ๑๑๑

นกรราชสมา ๔ สิงหาคม ๒๕๑๐

“ดิฉันอยากจะขอรบกวนอาจารย์ให้ช่วยตอบให้ทราบ
 ด้วยค่ะว่า กมลาสน์ และกุศลีน มีความหมายว่าอย่างไร เป็น
 ชื่อของผู้หญิงหรือผู้ชาย และเหมาะสำหรับผู้ที่เกิดวันอะไรบ้าง
 จังจะตั้งชื่อนิดี”

“นวลละออง”

เพื่อไม่เป็นการเสียเวลา โปรดตามเจาะจงมาเลยดีกว่าว่า
 ต้องการจะตั้งชื่อทั้งสองนี้สำหรับคนเกิดวันอะไร หญิงหรือชาย
 จะได้ดูให้ว่าใช้ได้หรือไม่ได้

๑๐๓๗/๑ ถนนสนามบิน อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ๔ สิงหาคม ๒๕๑๐

“ดิฉันใคร่ขอความกรุณาจากอาจารย์ ช่วยตั้งชื่อบุตรชาย
 คนแรกของดิฉันด้วย เด็กเพศชาย เกิดวันพุธ เวลากลางคืน
 ต้องการชื่อที่มั่งคั่ง น่ารัก หรือมีดี อยู่ด้วย ความหมาย อยากให้มี
 ความหมายถึงความเข้มแข็งมั่นคง ความเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ความเป็น
 หนึ่ง”

“สรวาย”

(อ่านต่อหน้า 95)

● บ. พันธุ์เมธา ●

เจ้าชายสองพี่น้อง - ต่อจากหน้า ๒๑

ขุนหอคำองค์นั้นบังเอิญตั้งอยู่ในทิศพิราชนครอย่าง
เคร่งครัด ไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด แม้ก่อนจะ
เป็นเพียงสัตว์ตัวเล็ก ๆ ก็ยังทรงรับคำร้องทุกข์ไว้
แล้วก็ส่งคนไปตามโอรสทั้งสองมาทันที เมื่อสอบ
สวนได้ความว่าเจ้าชายสองพี่น้องยิมนางนกก่อนตาย
จริง ก็ให้อำมาตย์ผู้ใหญ่หน้าตัวเจ้าชายทั้งสองไป
ประหารเสีย

อำมาตย์ผู้ใหญ่รับสั่งแล้วก็มอบให้ลักมะ
หลอม (เพชรเมฆาต) จับมัดพาตัวไป เมื่อประหาร
เรียบร้อยแล้วก็ให้จับมันที่ก้นใต้ตามระเบียบ ฝ่าย
เจ้าแม่ของเจ้าอ่อนสององค์นั้น พอข่าวแพร่ไปว่า
โอรสจะถูกประหาร ก็ทำให้พุ่มพวย พลงวิหะ
เงินหาทองเป็นอันมากเอาไปติดสินบนลักมะหลอม
เพื่อได้ตัวเจ้าอ่อนทั้งสองให้พ้นถูกประหาร ลักมะ
หลอมทั้งหลายยอมรับสินบนได้ตัวเจ้าชายแต่โดยดี
แล้วก็แอบปล่อยเจ้าอ่อนสององค์นั้นออกพ้นบ้าน
พ้นเมืองไป แต่ก็จะต้องหาใครเป็นตัวแทนเจ้าชาย
ผู้ถูกประหาร ไม่ทราบไปพ้นใครตายมาได้คนหนึ่ง
จึงเอาเลือดมาทาตาบ แล้วเอามาให้นกก่อนดู นก
ก่อนเห็นแล้วนึกว่าเจ้าชายถูกประหารจริง ก็รู้สึก
ยินดีปรีดาเป็นอย่างยิ่ง กระโดดโลดเต้นแล้วก็บิน
ปรู้ออกจากที่นั่นไป

เจ้าชายสองพี่น้องที่มือนเป็นต้องพลัดพราก
จากบ้านเมืองไปนั้นก็ได้นกป่าเฝ้าตงเดินทางเรื่อยไป
เดินมาไกลจนเหน็ดเหนื่อยอดโรย เจ้าชายทั้งสอง
จึงได้หยุดพักเหนื่อยกันที่โครัม ไทรใหญ่แห่งหนึ่ง

ขณะนั้นเอง ก็ได้มีนกยูงตัวหนึ่งบินมาเกาะกิ่งไทร
เจ้าชายสองพี่น้องจึงเอาชนะนกกยูงตัวนั้นตาย และ
ยังไม่ทันจะจัดการอย่างไร ก็ได้ยินเสียงกระซิบ
กระซิบและเสียงคนเดินเข้าไบนเข้ามาใกล้เจ้าชาย
ทั้งสองจึงรีบเอานกยูงที่ยังได้นั้นไปซ่อนเสียก่อน

นกยูงตัวนั้นเป็นนกยูงขุนหอคำเมืองหนึ่ง หัน
หลุดจากกรงมาได้ ขุนหอคำจึงใช้ให้ข้าคน (ผู้คน)
พากันเข้าป่าติดตามมา ข้าคนขุนหอคำตามนกยูง
มาถึงที่พ่นองทั้งสองนั่งพักเหนื่อยอยู่ จึงถามว่าเห็น
นกยูงบ้างหรือไม่ เจ้าชายกลับย้อนถามไปว่า
“นกยูงอะไร จะมาได้ถึงที่นี่ เออ แล้วจะนกยูงตัว
ชนิดเดียว ทำไมถึงต้องทนลำบากยากเข็ญตามหากัน
ถึงเพียงนี้” คนเหล่านั้นก็พากันพูดว่า “ก็มันไม่ใช่
นกยูงธรรมดาंना ถึงตัวนี้ดูเท่านั้นแหละ ถ้าใคร
ได้กินหัวมันละก็ เป็นได้เป็นเจ้าเป็นขุนครอบครอง
บ้านเมืองเลยทีเดียวแหละ แต่ถ้าใครได้กินได้กินดิบ
ถึงไม่ได้เป็นเจ้าเป็นขุน แต่เวลาพูดไม่ว่าพูดอะไร
จะมีแสง (เพชรนิลจินดา) ร่วงตามออกมาด้วย”
พูดแล้วก็รีบออกเดินทางต่อไป

ฝ่ายเจ้าชายทั้งสองได้ยินว่านกยูงตัวที่ตนได้
ความพิเศษเช่นนั้น ก็รู้สึกชื่นชมยินดียิ่งนัก พอ
ข้าคนขุนหอคำออกเดินทางพ้นจากที่นั่นไปแล้ว ก็นำ
นกมาแบ่งกันกิน เจ้าชายผู้ถูกกินหัวนก ส่วนเจ้าชาย
ผู้น้องกินดิบกินได้ เสร็จแล้วก็ออกเดินทางต่อไป
จนถึงเข้าวันหนึ่ง พี่น้องทั้งสองเดินทางมาใกล้เมือง
เมืองหนึ่ง ทงพทงนองต่างหิวโหยขนาดท้องโหมได้

เด็ด ตามจำนวนของเขา เจ้าชายองค์พี่ไปต่อไป
ไม่ไหว ต้องขอนั่งพัก และให้เจ้าชายองค์น้องไป
เที่ยวหาซื้อข้าวมันข้าวปอง (=ขนม ตอนเช้าชาวไทย
ใหญ่มักกินขนมทอดๆกับน้ำชาจีน ตอนสายๆราว
๑๐-๑๑ โมง จึงจะกินอาหารหนัก) มากิน พอ
เจ้าชายองค์น้องมาถึงร้านขายข้าวมันข้าวปอง ก็ออก
ปากบอกชื่อขนมที่ตนนั้นเอง แสง (เพชรพลอย) ก็
วิ่งออกมาจากโถงเจ้าชายจึงอย่างคนเหล่านั้นว่า
คนขายขนมเห็นเป็นที่น่าอัศจรรย์เช่นนั้น จึงจับตัว
เจ้าชายไว้ แล้วเอาตัวมาอมไว้ให้แก้มู่สะเท่โหลง
(เศรษฐีใหญ่) คนหนึ่ง เมื่อมู่สะเท่รู้เรื่องแสงจาก
โถงเจ้าชายเช่นนั้น ก็นำเจ้าชายไปมัดไว้อย่าง

แน่นหนา แล้วก็ทุบตีเคียดเข็ญให้เจ้าชายตรัสอะไร
ต่ออะไรออกมาตลอดเวลา แสงจะได้วิ่งออกมา
และแสงที่วิ่งจากโถงเจ้าชายนั่นตนเก็บไว้เป็น
สมบัติของตนทั้งหมด

ส่วนเจ้าชายองค์พี่เผ้าคอยนั่งอยู่ช้านานจน
กระทั่งสายก็ไม่เห็นน้องชายโผล่มาสักที จำต้องออก
ตามหา เจ้าชายองค์ใหญ่เสด็จมาทางเดียวกับ
เจ้าชายองค์เล็ก แต่หาได้พบเห็นเจ้าชายที่ใดไม่
เหนื่อยหนักเข้า ก็เลยเอนกายลงบรรทมบนแท่น
หินแถบนั้นหลับไป บังเอิญเมื่อที่เจ้าชายพันอง
มาถึงนั้นขุนหอคำนอนแพ (=นอนแพ คือสัตว์รคค)
ลงพอดี แล้วก็หามผู้ใดมาสืบราชสมบัติต่อไป

TRADE MARK
BO-CAR-AL
โบ-คาร์-อัล
ใช้ง่าย

เป็นผงสุภาพสำหรับสุภาพสตรีทุกท่าน
มีกลิ่นหอมสุภาพ ไม่เปรี้ยวเหมือนเสื้อผ้า
ใช้แล้วรู้สึกเย็นสบาย และมีตัวยาแอนตี้
เซบติค ทำให้ผู้ใช้รู้สึกตัวว่าสะอาดและหมดจด

ใช้ BO-CAR-AL โบ-คาร์ อัล ไชยภค
แบบคิมว หรือแบบเสื้อกั๊กน้อยๆ ใช้ง่าย
บรรจุขวดละ 4 ออนซ์

มีจำหน่ายตามร้านขายยาทั่วไป

ผู้ผลิต :
MSD MERCK SHARP & DOHME (THAILAND) LTD.
Agents of MERCK & Co., Inc., Rahway, New Jersey, U.S.A.
200 UNIVERSITY ROAD, SINGAPORE. TEL: 2244, 2245

ผู้แทนจำหน่าย:
บริษัท บี. เอ็ม. เอ็ม. จำกัด
88-89 ถนนจักรวรรดิ แขวงนคร
โทร. 27808-27807

อำมาตย์ทั้งหลายปรึกษากัน เห็นไม่มีทางใดดี
กว่าปล่อยมะเยดา (=ม้าวรธ คือราชธิด) เสียหากคน
ดั้นบุญต่างถิ่นต่างแดนมาครองเมืองสืบต่อไป ปรึกษากัน
เป็นที่ตกลงแล้วก็อธิษฐานว่า “ขอให้ได้คนดี
มาครองเมือง และถ้ามะเยดาไปหยุดตรงผู้ใด ผู้นั้น
ละคือขุนหอคำของเรา” อธิษฐานแล้วก็ปล่อย
มะเยดาไป ไม่ช้ามะเยดาก็มาหยุดอยู่ตรงที่เจ้าชาย
องค์พระบรมมหาราชอยู่ ทันใดนั้นชาวบ้านคนเมือง
(ไพร่บ้านพลเมือง) ที่ติดตามมะเยดามา ก็ประโคม
ดุริยางค์ มี แตร ขลุ่ยพร้อมกัน แล้วอัญเชิญเจ้าชาย
ประทับราชรถ เสด็จเข้าเมืองเพื่อครองราชย์เป็นขุน
หอคำต่อไป

อยู่ต่อมาไม่ช้าไม่นาน ปู่สะเทโหลงที่จับเจ้าชาย
องค์เล็กมัดไว้นั้น เกิดอยากได้น้ำได้มาจากขุน

หอคำองค์ใหม่ จึงนำเจ้าชายของคั่นองมาถวายพร้อม
ทั้งเล่าเรื่องแฉ่งเรื่องเวลาพูดถวายขุนหอคำ พอพี่น้อง
ได้พบกันก็โหมเร้ากอดคอกันร้องไห้ เจ้าชายของคั่นอง
จึงตรัสเล่าเรื่องทุกซ່ວນที่ปู่สะเทโหลงก่อกรรมทำเข็ญให้
เจ้าชายองค์พี่ฟัง พอได้ฟังดังนั้น เจ้าชายองค์พี่หรือ
ขุนหอคำ ก็ทรงแค้นเคืองปู่สะเทโหลงจนแทบจะ
ประหารเสียให้ตายในทันใดนั้นทีเดียว แต่แล้วก็
ทรงห่มพระทัยไว้ด้วยขันติธรรม ปล่อยปู่สะเทโหลง
ให้กลับบ้านไปแต่โดยดี

ต่อจากนั้นมานานสักหน่อย เจ้าชายต้องพ
น้องได้เสด็จเยี่ยมบ้านเก่าเมืองเดิม ซึ่งเป็นเวลาพอดี
เจ้าอูชะแมต้อขุนหอคำสิ้นกรรมสุดบุญ (สัวรรค)
ลงพอดี เจ้าชายองค์พี่จึงทรงแต่งตั้งให้เจ้าชายองค์
น้องเป็นขุนหอคำสืบแทนต่อไป □

โง่ทวน ญูปัน

บรรณ ทนฺตฺตฺต

แรกฟ้าแรกดิน

เวลาคนญูปันเขาเล่าเรื่องเทวกำเนิดของเขา เขาเริ่มตั้งแต่ฟ้ากับดินยังไม่แยกกัน และลักษณะอันกับโยที่เขากำหนดให้เป็นชายกับหญิง อย่างหยางกับยั้นของจีน (ความสว่างเป็นหยาง คือ ลักษณะของชาย ความมืดเป็นยั้น ลักษณะของหญิง) ก็ยังไม่ได้แยกกัน ต่อมาลักษณะหญิงชายนี้จึงมารวมกันเป็นก้อนเหมือนไข่ ไม่เข้าไข่ก็มีความชีวิตขึ้นอย่างรวดเร็ว ส่วนที่ใสกว่าบริสุทธิ์กว่าก็ค่อยแยกออกไปกลายเป็นฟ้า ส่วนที่หนากกว่าก็จมลงไปกลายเป็นดิน แล้วก็มีร่างประหลาดคล้ายหน่อต้นอ้อแทงขึ้นมาระหว่างฟ้ากับดิน หน่อต้นนั้นก็กลายร่างเป็นเทพเจ้ากุนิ โตโก ดาชิ ซึ่งเป็นต้นเทวกำเนิด และเทพองค์สำคัญนั้นก็ได้แก่ เทพอิซานางิ กับ เทวอิซานามิ ดังที่นายเดวิดเล่าไว้ในเทพนิยายญูปัน มีความว่า

ครั้งนั้นเทพเทวทั้งสององค์กำลังยืนอยู่ท่าสะพานลอยบนสวรรค์ แล้วก็มีลมมโหรีไปเบียดล้าง ทั้งสององค์ต่างถามกันและกันว่า ได้สะพานเบียดล้างลงไป ยังมีบ้านมีเมืองหรือไม่ ทุอย่างไรจะรู้ได้ เทพทั้งสองจะพิสูจน์ให้รู้ จึงใช้หอกหยั่งลงไปดู หอกก็หยั่งถูกมหาสมุทร ครั้นเทพทั้งสองยกปลายหอก

ขึ้นดู ก็มึ่น้ำหยดลงมาจากปลายหอก แล้วน้ำนั้นก็แข็งตัวเข้ากลายเป็นเกาะขึ้นมา เกาะหนึ่งชื่อ โอนโคโรจิม่า และเกาะนี้เอง ที่เทพอิซานางิกับ เทวอิซานามิเสด็จลงมา แม้ว่าเทพทั้งสององค์จะเป็นพี่น้องกัน แต่เมื่อประสงค์จะวิวาห์กันก็ทำได้ เทพทั้งสองจึงปักเสาลงที่กลางเกาะ เทพอิซานางิเดินวนไปทางหนึ่ง และเทวอิซานามิเดินวนไปอีกทางหนึ่ง พอเดินมาพบกันเข้า เทวอิซานามิก็ร้องออกมาว่า “เออ ดีใจจริง มาพบหนูน้อยน่ารักเข้าคนหนึ่งแล้ว” กล่าวอย่างนั้นน้ำที่เทพอิซานางิจะพองพระทัย แต่ตรงกันข้าม เทพอิซานางิกลับพิโรธเป็นที่สุด กล่าวว่า “พี่เป็นผู้ชาย พี่ต้องพูดก่อนจึงจะถูก แล้วน้องเป็นผู้หญิงควรหรือจะมาพูดขึ้นก่อน มันอัปมงคลรู้ไหม มา เดินใหม่อีกรอบหนึ่ง” แล้วเทพทั้งสองก็เดินวนใหม่อีกรอบหนึ่ง คราวนี้พอเจอกัน เทพอิซานางิก็กล่าวขึ้นว่า “เออ ดีใจจริง ได้มาเจอสาวน้อยน่ารักเข้าคนหนึ่งแล้ว” และด้วยถ้อยคำอันแสนอ่อนของของเทพอิซานางิเช่นนั้น ไม่ช้าเทพทั้งสองก็ได้ทำการวิวาห์กัน

หลังจากนั้นเกาะต่างๆ ทะเล แม่น้ำ ลำคลอง และต้นไม้ใหญ่ก็ได้ถือกำเนิดจากเทวอิซานามิ

เทพทั้งสององค์ทรงปรึกษากันว่า
 “เราก็คงได้สร้างบ้านเมืองที่เป็น
 เกาะทั้งแปด พร้อมทั้งภูเขา แม่น้ำ
 และต้นไม้ใบหญ้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว
 แล้ว ทำไมเราถึงไม่สร้างใครขึ้น
 มาเป็นเทพแห่งจักรวาล” พอ
 คำนี้ขึ้นนี้ ไม่ช้าเทพธิดาอะมะ
 เตะระสุ อาทิตยเทวีก็ทรงถือกำเนิด
 ขึ้นมา เทพธิดาองค์นี้รูปโฉม
 งามมากจนเทพผู้เป็นชนกชนนี
 ต้องส่งชนบันไดสวรรค์ให้ประทับ
 อยู่บนท้องฟ้าอันสูงสุดนั้น เพื่อ
 จะได้ส่งรักมีอันแจ่มจ้าลงมายัง
 พนโลกได้ตลอดไป

เทพบุตรองค์ต่อมาคือชุก
 ยุมิ จันทรเทพ เทพบุตรองค์นี้
 รักมีจะไม่แจ่มจ้าเท่าเทพธิดาองค์
 นี้ แต่ก็ควรพอจะแสงสรมรตกัน
 ได้ เทพธิดาจึงกับเทวีอชานามิ
 จึงส่งให้ชนบันไดสวรรค์ไป แต่
 ไม่ช้าเทพบุตรเทพธิดาทั้งสองก็
 เป็นปากเสียงกัน เทพธิดาอะมะ
 เตะระสุปรึกษาอนุชาว่า “เจ้าเป็น
 เทพชั่วร้าย เราไม่ต้องการเผชิญ
 หน้ากับเจ้า” ด้วยเหตุดังนี้
 พระอาทิตย์กับพระจันทร์ เทพ
 ทั้งสององค์จึงแยกขาดจากกัน
 เป็นกลางคืนกลางวัน ไม่มีการได้
 พบหน้ากัน (อ่านต่อหน้า 107)

แรกฟ้าแรกดิน — ต่อจากหน้า ๒๐

เทพบุตรองค์ที่สามคือ สุชาโนโอะ ซึ่งเป็นเทพ
รายเอกองค์หนึ่ง ทั้งร้าย อารมณ์ร้าย ชอบร้องไห้
คือกษัตริย์ ทำลายสิ่งต่างๆจนวอดวายไปสิ้น จน
เทพอิชานางิและเทวอิชานามิทนไม่ได้ต้องส่งไปอยู่
ดินแดนโยมิ

อันดินแดนโยมินั้นเห็นจะคือยมโลกที่คนตาย
อยู่ เป็นที่อันมืดมิดอยู่ใต้บาดาลลงไป ที่แห่งนี้ไม่
มีเทวอิชานามิก็ต้องไปอยู่ เมื่อเทพบุตรกระซุซึ
พระอัครกษัตริย์มาทำให้เทวอิชานามิประสพ
อย่างหนัก เทพอิชานางิทรงเศร้าโศกเสียพระทัยยิ่ง
นัก แต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้ จนภายหลังเมื่อตนอยู่
ลำพังไม่ได้ เทพอิชานางิเองก็เสด็จตามไปยังดินแดน
โยมิด้วย

เมื่อเทพอิชานางิค้นหาเทวอิชานามิจนพบแล้ว
เทวอิชานามิก็กล่าวว่า “เหตุใดพระองค์จึงมาหานัก
จนข้าเจ้ากินเดาหุงข้าวของดินแดนโยมิเข้าไปแล้ว
นี้ข้าเจ้ากำลังจะนอนพัก ขอพระองค์จงอย่าได้มองดู
ข้าเจ้า”

แต่ว่าเทพอิชานางิหาฟังไม่ ความอยากเห็น
เทวอิชานามิ แม้ดินแดนโยมิจะมีมืดมิด เทพอิชานางิ
ก็หาทางทำให้สว่างได้ พระองค์เอาหัวออกมาหัก

ออกซี่หนึ่ง แล้วจุดชนวนไฟ แสงที่สว่างพยับขึ้นนั้น
ทำให้เทพอิชานางิทรงยินดียิ่งนัก แต่พร้อมกันนั้น
ก็ตกใจจนสุดขีด ที่เห็นเทวอิชานามิผู้เคยสวยงาม
กลับกลายเป็นร่างที่ขื่นชืดเน่าเฟะ มีเทวดาฟ้าคะนอง
อยู่บนร่างนั้น แต่ละองค์ส่งเสียงกึกก้อง และจ้อง
มองดูเทพอิชานางิอย่างจะถาม จนกระทั่งเทพ
อิชานางิตกพระทัยและรู้สึกขยะแขยงถึงต้องอุทาน
ออกมาว่า “นี่เรามาถึงดินแดนน่ารังเกียจ
น่าเกลียด น่ากลัวเมื่อไหร่ไม่รู้ตัว”

เทวอิชานามิได้ยินยังพิโรธเทพอิชานางิที่ห้าม
ไม่ฟัง จึงส่งหญิงร่างร้าย ๘ นางแห่งดินแดนโยมิได้
ตามเทพอิชานางิไป เทพอิชานางิรีบชักดาบออกมา
แล้ววิ่งหนีลงไปในดินแดนใต้บาดาลอันมืดมิด ขณะที่
วิ่งไปเทพอิชานางิรีบถอดมงกุฎโยนทิ้งลงไปในพื้น
พอกระทบพื้น มงกุฎนั้นก็กลายเป็นพวงอุ้งนึ่ง หญิง
ร่างร้ายเห็นเช่นนั้นก็ถ่มลงเก็บผลไม้นั้นกิน เทว
อิชานามิเห็นหญิงเหล่านั้นจะก่อกวนก็หยุดคิดตาม เลย
ต้องรีบติดตามไปเอง

ถึงตอนนั้นเทพอิชานางิวิ่งมาถึงช่องแคบแห่งโยมิ
ที่ซึ่งมีหินก้อนใหญ่ขวางอยู่ ก็ได้เผชิญกับเทว
อิชานามิเข้าจึงหน้า ในขณะที่กำลังเผชิญกันอย่าง

นำดินแดนอยู่นั้น ใครเลยจะคิดว่าเทพธิดานางจะคิด
หย่ากับเทวธิดานามิ แต่เทพธิดานางก็ทรงกล่าว
เช่นนั้น เทวธิดานามิทรงฟังดังนั้นจึงกล่าวว่า “ถ้า
พระองค์จะทำเช่นนั้นข้าเจ้าจะฆ่าคนให้ตายหมดภายใน
วันเดียว” แต่เทพธิดานางก็ไม่หวั่นไหวต่อคำขู่
นั้น กลับตอบว่า “ถึงตายก็ตายไป เราทำให้เกิด
ขึ้นมาใหม่ก็ทำได้ วันเดียวให้โตตั้งหมื่นห้าพันคน
ก็ยังได้”

เป็นอันเรื่องก็เด็ดขาดลงดังนั้น เพราะปรากฏ
ว่าหลังจากนั้นเทพธิดานางก็ได้หนีจากดินแดนโยมิ
หนีจากเทวธิดานามิผู้พิโรธเคืองแค้น ตลอดจน
หญิงร้ายทั้ง ๘ นั้น ไปอยู่ที่เกาะอาซากิ ณ ที่นั้น
เทพธิดานางทรงดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายและ
ซ่อนเร้นชั่วนิรันดร์

ส่วนเทพบุตรสุซาวโนโอะผู้ร้ายนักงูถูกส่งตัว
ไปดินแดนโยมิ มีเรื่องเล่าต่อมามีว่า ก่อนจะลงไป
ยังดินแดนโยมิตามคำสั่งนั้น ได้ขออนุญาตเสด็จไป
สู่สวรรค์เพื่อเยี่ยมอาทิตยเทวธิดาอะมะเตระสุผู้เป็นพี่นาง
องค์ใหญ่ และก็ได้รับอนุญาต เล่าว่าตอนที่เทพ
สุซาวโนโอะจะเสด็จขึ้นไปบนสวรรค์นั้น ก็ได้เกิด
บ้านป่วนทั่วไปในท้องทะเล ภูเขาใหญ่น้อยก็สั่นเสียว
ครืนครืนน่าสั่นกลัว

เทพธิดาอะมะเตระสุได้ยินเสียงเช่นนั้น คาค
ได้ทันทีว่าอนุชาผู้ร้ายกาจกำลังเดินทางไกลเข้ามา
แล้ว จึงปรารภกับตนเองว่า “น้องเราจะมาดีหรือ
มาร้ายหนอ เห็นที่จะคิดมาแย่งราชสมบัติของเรา
แน่ๆทีเดียว ไม่อย่างนั้นมิอย่างหรือแทนที่จะไปทำที่
ตนจะได้ไปครอบครอง กลับบังอาจมาถูกลาเลาถึง
ตน”

เมื่อตัวมาถึงนั้น เทพธิดาอะมะเตระสุก็ทรงเตรียม
ตัวทำสงครามกับอนุชา ทรงประดับรัตนไฉทเกศา
สวมรัตนมาลา คือสร้อยที่ร้อยรัตนไฉทถึงห้าร้อยเม็ด
มีกระบอกธนูสองกระบอกสะพายบ่า กระบอกหนึ่ง
มีธนูพันดอก อีกกระบอกหนึ่งมีธนูห้าร้อยดอก
ส่วนที่แขนก็มีผ้าพันไว้กันสายธนูที่จะดีดกลับมา
กระแทก เมื่อเตรียมองค์รับสงครามมหาประลัยนี้
แล้ว อาทิตยเทวก็ทรงขยับธนู กำพระแสงขรรค์ไว้
มั่น แล้วก็กระทับลงไปบนพื้นจนกระทั่งเป็นรูโพรง
ใหญ่พอจะทำเป็นบ้อมค่ายป้องกันข้าศึกได้

แต่ว่าการตระเตรียมของเทพธิดาอะมะเตระสุ
ไร้ผล เพราะปรากฏว่าเทพบุตรสุซาวโนโอะมาได้
ทูลเทพธิดาผู้พี่ว่า “ที่ขอมายืนฝั่งนางคราวนี้ก็
เพราะเห็นว่าจะต้องไปอยู่แดนโยมิตลอดไป แล้ว
จะไปโดยไม่ได้เห็นหน้าพี่นางสักครั้งอย่างใด
เพราะเหตุนี้แหละถึงได้อุตส่าห์บุกฝ่าฝ่าเมฆมาตั้ง
ไกล มาถึงแล้วพี่ยังทำท่าเฉยเมยเสียอีก”

เทพธิดาอะมะเตระสุฟังแล้วอดสนทนที่ไม่ได้
และได้จัดการทดสอบ ซึ่งเทพสุซาวโนโอะก็แสดงให้เห็น
เห็นว่าตนเองมาเยี่ยมพี่นางของตนอย่างบริสุทธิ์ใจ
แต่ว่าความประพฤติดีของเทพสุซาวโนโอะอยู่ได้ไม่
นานเลย เพราะพอได้เห็นทูลนางอันสวยงามที่
เทพธิดาอะมะเตระสุภาคภูมิใจนัก ถึงฤดูใบไม้ผลิได้
ทรงหว่านข้าวได้ เทพสุซาวโนโอะก็จัดการทลายคันนา
เสียหมด และพอฤดูใบไม้ร่วงก็ปล่อยลูกม้านานาสี
ลงไป

วันหนึ่งเมื่อเทพบุตรองคั้นเห็นพี่สาวอยู่ในห้อง
ทอผ้าเพื่อจะทอผ้าถวายเทพเจ้า ก็เจาะรูหลังคาแล้ว
ปล่อยม้าลงมา เทพธิดาอะมะเตระสุทรงตกพระทัย

จนกระทั่งกระสวยทองคำเอา เทพธิดาเป็นอาทิตย์
เทวทรงเครื่องขึ้นยืนนัก จนถึงกับละสรวรค์อันครอบ
ครองอยู่ไป เทพธิดารวบชายเสื้ออันเรื่องรองท้องฟ้า
สัครามลงไปในน้ำ บิดปากดำเรียบรอยแล้วก็ทรง
อยู่แต่ลำพัง ณ ทน

ตอนนั้นโลกก็มืดมิด ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่เป็นกลาง
วัน เมื่อไหร่เป็นกลางคืน ด้วยเหตุอันน่ากลัวอย่างนี้
เทพทั้งหลายจึงมาชุมนุมกันบนผิงน้ำ
แห่งสรวรค์ ประชุมกันว่าทำอะไรจึงจะอัญเชิญ
เทพธิดาอะมะเตระสู่ให้กลับมาครองสรวรค์ดังเดิมได้
รศมีอันเรื่องรองจะได้กลับมาสู่โลกอีก เทพองค์หนึ่ง
เมื่อทรงคิดอย่างลึกซึ้งดีแล้ว จึงรวบรวมนกจาก
ดินแดนอมตะทั้งหลายได้เป็นจำนวนมาก เมื่อใช้
กระดุกขากวางทำนายนหลายต่อหลายครั้งแล้ว เทพ
ทั้งหลายก็สร้างเครื่องมือเครื่องใช้ มีลูกสูบ เตาเผา

โลหะ แล้วก็หลอมดวงดาวทั้งหลายเข้าด้วยกันสร้าง
เป็นกระจากเงา เป็นเครื่องเพชรนิลจินดา และเครื่อง
ดนตรี เมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้นแล้ว เทพทั้งแปดแสน
ก็มายังดำที่อาทิตย์เทวไปซ่อนองค์อยู่ บนกิ่งยอด
ของต้นสะกะกิกก็แขวนเพชรพลอยอันมีค่าไว้ กิ่ง
กลางแขวนกระจากเงา และรอบๆนั้นทุกหนทุกแห่ง
ก็มันกที่ส่งเสียงร้องเพลงอันไพเราะ แล้วอุซุเมก็ถือ
หอกเดินระบำท่าทำที่ไม่สู้จะสุภาพนัก จนเทพทั้ง
หลายต่างฮาลันออกมาอย่างครืนเครง

เสียงนี้ทำให้อาทิตย์เทวทนอยู่ในดำต่อไปไม่ได้
ต้องออกมาแอบดู และเพียงเท่านั้นโลกก็สว่าง
แจ่มจ้าด้วยรัศมีของอาทิตย์เทว และอาทิตย์เทวก็
ยอมกลับมาครองสรวรค์อีกครั้ง หนึ่งเมื่อเทพสุชา
โนโอะได้ถูกขับไปยังดินแดนโยมิแล้ว

□

□

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๒๐

“วรรณิต”

ต้องการ ๓. มีอักษร ป.พ. ๒. ความหมาย
เป็นศรีแก่ตนเอง

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

บัณฑิตา - (ออกเสียงบัณฑิตา) ฉลาด คงแก่
เรียน ชำนิชำนาญ

ปฏิมนา - (ออกเสียงประติมนา) ความฉลาด
ชำนาญ

พัฒนีย์ - (ออกเสียงพัฒนีย์) อันพึงพรรณนา
สรรเสริญ

“พิมพ์แข”

ต้องการให้ชื่อมีความหมายว่า มีปัญญาความรู

หรือเป็นสิริมงคล (บิดาชอรัชชา)

ชื่อคนเกิด วันพุธกลางคืน (ชาย)

ธีรวัด - ทั่วความฉลาด กล้าหาญ เข้มแข็ง
มั่นคง

โรจิชณ - สว่าง กระจาง

วินท์ - เป็นใหญ่เหนือดวงอาทิตย์

“อร”

ต้องการให้มีอักษร ส. หรือ พ. อยู่ด้วย

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

สังคีต - แหล่มคม สำเร็จสมบูรณ์

สมิจิน - (ออกเสียงสมิตจิน) ดี ถูกแท้ เหมาะ

สหชา - ทั่วเอง เป็นเอง ดิดัดมาตั้งแต่เกิด

โน้ต จิน

บรรณ ทนฺตเมธา

สหายจากแดนไกล

ที่จริงเรื่องนั้นเดิมมีชื่อว่า หวางลีเจิน เขาเขียนเป็นเรื่องอ่านเล่นไม่ใช่นิทาน แต่จะเป็นเรื่องประเภทใดก็ตาม นับเป็นเรื่องแปลก น่าสนใจควรได้เล่าสู่กันฟัง ตามที่เล่าไว้ในหนังสือหีบทองของนายคริสโตเฟอร์ เลบเวนสัน

ครั้งหนึ่ง ยังมีชายหนุ่มผู้หนึ่งแซ่หวาง ชื่อลีเจิน มีถิ่นฐานอยู่แถบมณฑลไถ่หยวน หวางลีเจินผู้นี้ โดเจนจะเป็นหนุ่มแล้วแต่ยังไม่ได้รับการศึกษาบรมวิชาการอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นพิเศษเลย พ่ออายุมากขึ้นอีกหน่อย พ่อแม่ออกรู้สึกเสียใจแทน หวางลีเจินที่ไม่ได้เข้าเรียนอะไรมาเลยตั้งแต่เล็กจนโต วันหนึ่งพ่อแม่จึงถอนใจพลางปรารภกันขึ้นว่า

“เฮ้อ ลูกเรามันไม่ได้รับการอบรมอะไรจริงๆ จังๆเลยนับตั้งแต่เกิด เราควรจะส่งมันไปเรียนกับซินแสเปียนเฉียวเซียนที่ดั่งใจไว้อะไรก็ได้ที่จะยึดถือเป็นอาชีพได้ ซินแสผู้นี้เป็นคนเห็นโลกมากหน่อย แล้วก็เป็นผู้รอบรู้เพราะศึกษาเล่าเรียนมานานเกี่ยวกับปรัชญาของคนสมัยก่อน ถามอะไรเป็นไม่มีติดขัด ตั้งแต่ทำนองง้อละโลกไปแล้ว ซินแสเปียนเฉียวเซียนนั้นแหละเป็นคนแรกที่มีความรู้กว้าง

ขวางจนทำให้บรรดาซินแส (อาจารย์) ทั้งหลายได้อาย และไม่มีซินแสคนไหนจะรู้ดีพอจะเป็นครูซินแสเปียนผู้นี้ได้เลย เพราะฉะนั้นจึงไม่น่าแปลกเลยที่คนจากทะเลทั้งสี่ (ทุกหนแห่ง) ผู้ต่างกระหายจะได้วิชาจากท่านผู้นี้ พวกมันหลั่งไหลมานั่งแทบเท้าเพื่อขอศึกษาเล่าเรียนด้วย”

ลีเจินได้ยินพ่อแม่ปรารภจะให้ไปเรียนกับซินแสเปียนที่ดั่งใจก็พึงพอใจ พอเช้าวันรุ่งขึ้นจึงออกเดินทางไปยังที่อยู่ของซินแสเปียน ซึ่งอยู่ห่างกับบ้านเกิดของตนตั้ง ๓๐๐ กว่าไมล์

ตอนหนึ่งขณะที่ลีเจินผู้เดินทางมาเห็นคนน้อยนั่งพักอยู่ใต้ต้นไม้ข้างถนนแห่งหนึ่ง ก็ได้มีชายผู้หนึ่งเดินตามมาทัน แล้วก็นั่งลงข้างๆลีเจิน ลีเจินจะรู้ก็หาไม่ว่าชายนั้นแท้จริงหาใช่คนไม่ แท้ที่จริงเป็นบิณฑา่งมาในร่างมนุษย์ เมื่อชายนั้นถามไถ่ชื่อของลีเจิน ตลอดจนถามว่ามาจากไหน จะไปไหน ลีเจินก็เล่าให้ฟังตามธรรมดาว่า

“ข้าพเจ้าชื่อหวางลีเจิน มาจากไถ่หยวน พ่อแม่ข้าพเจ้าเห็นว่าข้าพเจ้ายังขาดวิชาความรู้ ก็เลยส่งข้าพเจ้าให้เดินทางไปยังดั่งใจไว้อะไรก็ได้ไปเรียนกับซินแสเปียนเฉียวเซียน จะได้เรียนอะไรไว้เป็นวิชาทำมา

หากิน ก็เท่านั้นเอง” และยังไม่
ทันที่ที่เงินจะถาม ชายนั้นก็เล่าให้
ฟังบ้างว่า

“ข้าพเจ้าเป็นคนทางอำเภอ
ไผ่ห่าย แซ่ลี้ ชื่อตัวว่าเฮ้งฉี่ พ่อ
แม่ข้าพเจ้าตายเสียตั้งแต่ข้าพเจ้า
ยังเด็กแต่พวกพี่ๆ ที่อยู่เมืองไกล
ก็คล้ายๆ กับพ่อแม่ท่าน คือส่งตัว
ข้าพเจ้ามาเพราะเห็น ข้าพเจ้า
โหดเชลนาก ข้าพเจ้าจะได้มาหา
จีนแต่เปี่ยนและขอรับเรียนกับ
ท่าน เป็นอันว่าเราทั้งสองมีจุดมุ่ง
หมายอย่างเดียวกัน จะไปเป็น
ศิษย์อาจารย์เดียวกัน เพราะฉะนั้น
เราก็นับเป็นพี่เป็นน้องกันได้”

“จริงซี พี่ยาย” สี่เงินรับคำ
“ท่านคงจะแก่กว่าข้าพเจ้า ฉะนั้น
ขอให้ข้าพเจ้าเรียกท่านว่าพี่เถอะ”

“นับว่าให้เกียรติข้าพเจ้ายิ่ง
นัก” สี่เฮ้งฉี่ตอบ

แล้วคนทั้งสองก็ออกเดินทาง
ต่อไป จนในที่สุดได้มาถึงเมือง
ตั้งโจ้ว เมื่อหาที่พักได้แล้วในบ้าน
หลังหนึ่ง สี่เงินกับเฮ้งฉี่ก็นอน
กินเหล้าด้วยกัน พลางสาบานว่า
“ไม่ว่าจะตายหรือจะเป็น ไม่ว่า
จะมีเกียรติหรือไร้เกียรติอย่างไรก็
ตาม เราจะเป็น (คือน้ำ 107)

ละ” ดิฉันก็ลอยตามเสมอเมื่อผู้ใหญ่พูดกับดิฉันดังนี้

“ผู้ใหญ่ก็เช่นกัน ไม่เข้าใจเสียได้เป็นการดี”

เธอถอนใจและเงยบไป

“ถอนใจทำไมคะ” ดิฉันมองดูเธอ

“เพราะคิดในสิ่งที่หนูไม่สามารถจะเข้าใจได้”

เธอเปิดเปลือกตาลง และในทันใดนั้นหยากน้ำตา
เมื่อดิฉันก็หยดลงมาต้องแก้มของเธอราวกับไข่มุก
ที่ร่วงหล่นจากสาย เธอเช็ดมันออกโดยเร็ว

“คุณแม่ร้องไห้ ทำไมจึงยังส่งสารผู้หญิงส่วย
ที่แสดงละครอยู่อีกเล่าคะ คุณแม่บอกหนูเองว่า
มันไม่ใช่เรื่องจริง” ดิฉันพูดอย่างไม่รู้เดียงสา

“เหลวไหล ฉันลืมเรื่องนั้นเสียนานแล้ว”

เธอพยายามจะยิ้ม แต่ดวงตาของเธอกลับเปียกอีก

“บอกหนูซิคะ หนูสัญญาว่าจะไม่บอกเด็ก
อื่นๆเลย หนูเป็นเด็กซื่อตรงอย่างที่คุณแม่ของหนู
พูดไว้”

คุณแม่ที่ห้าดูเหมือนจะเกิดความจับใจในความ

เห็นอกเห็นใจอย่างซื่อๆของดิฉัน เธอพูดซ้ำๆว่า
“ฉันอยากตาย ฉันคิดว่าเมื่อคนเราตายก็จะลืม
หมดทุกสิ่งทุกอย่าง”

ดิฉันไม่เข้าใจว่าเธอหมายถึงอะไร แต่ดิฉันก็
เกรงว่าการถามจุกจิกนั้นจะทำให้เธอรำคาญ ดิฉัน
จึงนั่งฟังเธออย่างเงียบๆ อีกสักครู่ต่อมาดิฉันก็รู้สึก
เศร้าเสียใจไปกับเธอด้วย

“คุณแม่จะต้องไม่ตาย คุณแม่ไม่คิดถึงคุณแม่
ของหนู แล้วก็หนู แล้วก็คุณพ่อหรือคะ...” ดิฉันไม่
สามารถจะพูดต่อไปได้อีก

“ฉันไม่เคยลืมคุณแม่ของหนูเลย เธอดีต่อฉัน
อย่างยิ่ง แต่สำหรับ...” กล่าวแล้วเธอก็เอามือ
ปิดหน้า ดิฉันเห็นนิ้วมือของเธอสั่นระริก และทรวง
อกสะท้อนขึ้นสะท้อนลง

“หนูอยากทราบว่าใครหนอร้ายต่อคุณแม่
บอกหนูซิคะ โอ คุณแม่ร้องไห้” เสียงของดิฉัน
ลั่นสะท้าน (อ่านต่อฉบับหน้า)

สหายจากแดนไกล – ต่อจากหน้า ๒๑

น้ำหนึ่งใจเดียวกันตลอดไป” สบายกันแล้ว ทั้งสอง
คนก็ไปหาจีนแฉ่เปี่ยนด้วยกัน ขอร้องให้จีนแฉ่รับ
ตนเป็นศิษย์ จีนแฉ่ถามว่าเหตุใดคนทั้งสองจึงพา
กันจะจมาหาตนเช่นนั้น เมื่อได้ฟังกับเฮ้งเล่า
เรื่องราวให้จีนแฉ่ฟังแล้ว จีนแฉ่เปี่ยนก็จัดให้คน
ทั้งสองเรียนวรรณคดีโบราณชั้นสูง

เวลาล่วงไปได้ ๓ ปี เฮ้งเรียนรู้นานไปไกลจน
สามารถยิ่งกว่าจีนแฉ่เปี่ยนเองเสียอีก จีนแฉ่ถึงกับ

กล่าวว่า “เฮ้ง เจ้าต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญคัมภีร์ทมิฬฤกษ์
อำนาจเหนือธรรมชาติแน่ๆ เทียว เจ้าถึงทำให้
ญาณปัญญาเรามืดทึบ เราเห็นจะแก่เกินไปถ้าเกิน
ไป จีนไม่ถึงญาณปัญญาดังเดิมอีกต่อไปแล้ว เรา
อยากให้เจ้าช่วยแสดงให้เราดูซิว่าวิชาความรู้ของ
เจ้าประกอบกันเข้าอย่างไร”

“เหตุบังเอิญในชาติก่อนมันดลให้ข้าพเจ้าได้
มาเป็นศิษย์รับใช้จีนแฉ่” เฮ้งตอบ “ไม่มีใคร
จงจำกรรมที่เป็นโชคชะตาของตัวได้หรอกท่านจีนแฉ่”

แต่การที่เรียนหรือท่องอะไรจากหนังสือแล้วไม่รู้จัก
ลึมนั้นก็อย่างเดียวกับที่ได้เป็นนักบุญนั้นเทียว”

นับแต่นั้นมา เฮ็ดก็ได้เป็นผู้สอนให้เด็กเงินเมื่อ
เด็กเงินเกิดไม่เข้าใจความหมายของคำบางคำที่อยู่ใน
บทเรียน เด็กเงินก็เลยเคารพเพื่อนร่วมน้ำสาบานคน
นี้ไม่ผิดกับเคารพพ่อ และนับถือมากเท่าๆกับนับถือ
ครูบาอาจารย์ผู้สูงอายุ เมื่อเป็นดังนี้ เด็กเงินก็เรียน
รุดหน้าไปได้เป็นอย่างดี

ต่อจากนั้นไม่นานก็มีข้าราชการผู้ใหญ่ในราช
สำนักองค์รัชทายาท ชื่อหลวงจึ่งเขียน เดินทางผ่าน
มาทางดงใจวันนั้น หลวงจึ่งเขียนเป็นคนมาจาก
ไท่หยวนเช่นเดียวกับเด็กเงิน และนับเป็นญาติห่างๆ
กันด้วย หลวงจึ่งเขียนมาคารวะขึ้นแต่เป็นคนผู้เฒ่า
แล้วก็เลยขอพักค้างที่บ้านชนแลในคืนวันนั้น และ
หลวงจึ่งเขียนก็ได้สังเกตเห็นว่าเด็กเงินได้ทำความ
รู้จักกันในโอกาสนั้น เป็นผู้มีใจคนธรรมดา ตอน
เช้าวันรุ่งขึ้นจึงแอบดักตัวเด็กเงินมาทางหนึ่ง แล้วพูด
ขึ้นว่า

“เด็กเงิน เราเป็นญาติของเจ้า เมื่อเห็นเจ้า
กำลังมีอันตราย เราจึงนั่งเฉยอยู่ไม่ได้ เจ้ารู้ไหมว่า
เด็กเงินเพื่อนของเจ้านั้นแท้จริงเป็นผิมนะ ไม่ใช่คนอย่าง
เราๆท่านๆหรอก”

“เด็กเงินนั้นนับเป็นนักบุญผู้พิเศษผู้หนึ่งใน
บรรดาผู้พิเศษที่สุดด้วยกันเทียวท่าน” เด็กเงินแย้ง
“เด็กเงินรู้วรรณคดีโบราณชั้นสูงเป็นอย่างดีที่สุด ไม่
มีอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ที่เด็กเงินจะไม่ถูกต้อง แม้แต่
ขึ้นแต่เขียนเองก็ยิ่งยกย่องชมเชยเลย แล้วเด็กเงินจะ
เป็นอะไรอื่นไปได้ถ้าไม่ใช่คนที่มั่งคั่งมีเงินอย่าง

ท่านกับข้าพเจ้า”

“คงไม่มีอะไรแปลกไปกว่าที่เราบอกเจ้าหรอก”
หลวงจึ่งเขียนกล่าว “แต่ว่าเด็กเงินเจ้านั้นเป็นคน ส่วน
เพื่อนเจ้าเขาเป็นผิมนะ อ้าวที่คนคนนี้เป็นกับคนตายวันนั้น
ลึมนัก ฉะนั้นการคบกันเป็นเพื่อนแบบนี้จะดีสำหรับ
คนเป็นๆได้อย่างไร แต่เอาเถอะ ถ้าหากเจ้าไม่เชื่อ
คำพูดของเรา คณิงงลองทำอย่างนี้สิ คือเอาใบไม้
สดๆซ้อนกันเข้าแล้วนำไปซ่อนไว้ใต้เตียงคนเดียว
ของเจ้ากับของเพื่อนเจ้า พอเช้าขึ้นเล็กเล็ดดูเจ้าก็
จะรู้ว่าที่เราบอกเจ้านั้นจริงแท้แค่ไหน เพราะว่าใบไม้
ไม้เจ้านอนทับจะต้องซ้อนติดกัน แต่ที่เพื่อนผิมนะ
เจ้านอนทับจะยังคงซ้อนกันตามธรรมดาเหมือน
ดังเดิม”

พูดได้เพียงนั้นแล้วจึ่งเขียนก็จากไป ตอนนั้น
เด็กเงินก็ออกจะสงสัยขึ้นมาบ้างแล้ว จึงลองทำตาม
คำแนะนำของจึ่งเขียนดู พอดูก็เห็นก็ไปเก็บใบไม้
มาซ้อนกันเข้าแล้วนำไปไว้ใต้เตียงของเฮ็ด ครั้นรุ่ง
เช้าก็เห็นจริงอย่างจึ่งเขียนบอก เห็นเช่นนั้นเด็กเงิน
จึงจำต้องยอมเชื่อว่าเฮ็ดสหายของตนเป็นผิมนะจริง

วันรุ่งขึ้นเด็กเงินได้หาวิธีพูดกับสหายของตน
อย่างระมัดระวังด้วยคำว่า “นี่นะ พี่ คนเขาพูด
กันว่าผิมนะเป็นผิมนะ ข้าพเจ้าพูดเรื่องนกับพี่เพราะคิด
ว่าเป็นเพียงเรื่องลึกลับลึกลับๆเท่านั้น”

“ใช่แล้ว พี่เป็นผิมนะจริงๆ” เฮ็ดยืนยัน “คน
ที่บอกนั้นก็ไม่ใช่ใครอื่น คือท่านหลวงจึ่งเขียนนั่น
เอง ไหนๆนี่ก็รู้แล้ว คิดว่าพี่จะต้องเล่าให้พี่
ฟังโดยตลอดตั้งแต่ต้น น้องรู้ไว้ด้วยนะว่าในชาติ
ก่อนพี่ได้รบแดงคงให้เป็นเจ้าหน่าที่ผู้ตอบปัญหาคำ

บุญทำบาป ณ ภูเขาไถซาน รับผิดชอบตำแหน่งน้อย
หลายปีจนกระทั่งชีวิตใช้กรรมเสร็จ จำต้องละตำแหน่ง
เดิมไปรับตำแหน่งใหม่อย่างเดียวกัน แต่ครั้งนี้
พระยายมพยายามหาคนมาแทนพี่เท่าไรๆหาให้
เหมาะสมกับตำแหน่งไม่ได้ ไม่ว่าใครก็ไม่เหมาะ
ขนนี้ ท่านจึงต้องเรียกพี่มาแล้วตรัสว่า

“ความสามารถอันยิ่งใหญ่ของเจ้าทำให้เรา
รู้สึกอยู่เสมอว่า เจ้าเป็นผู้เหมาะสมกับตำแหน่งนี้
เป็นอย่างยิ่ง แต่ว่าวิชาการบางแขนงเจ้ายังไม่
เชี่ยวชาญเจนจบ ฉะนั้นเจ้าควรจะพยายามไป
เพิ่มพูนความรู้ให้กว้างขวางในโลกมนุษย์กับชั้น
เซียนเฉื่อยเซียน เรียนจบแล้วเมื่อไหร่เจ้าจึงกลับ
มา เราจะแต่งตั้งให้เจ้าดำรงตำแหน่งผู้ถือบัญชีบุญ
บาปบนภูเขาไถซานอีกครั้งหนึ่ง”

“พี่กลัวว่าคนในโลกมนุษย์เขาจะตกอกตกใจ
ถ้าพี่มาในร่างจริงๆของพี่ พี่จึงต้องมาในร่างมนุษย์
แล้วก็เรื่องอย่างที่เราเห็นแหละ เราทั้งสองจึงได้มา
เป็นศิษย์อาจารย์เดียวกัน ที่จริงการฝึกฝนเล่าเรียน
ของพี่เสร็จก่อนหน้านานตั้งนานแล้ว และพี่ก็ไปรับ
ตำแหน่งดังกล่าวนั้นตั้งสองปีมาแล้ว ที่พี่ยังคงอยู่
เป็นเพื่อนน้องทนก็เพราะพี่รักน้องอย่างจริงใจ มา
บัดนี้น้องก็คงเห็นแล้วว่าพี่จะอยู่กับน้องตลอดไป
ไม่ได้ พี่จะต้องจากน้องไป แต่ก่อนจะไปพี่จะต้อง
บอกอะไรน้องสักอย่างหนึ่ง นั่นก็คือ เมื่อเร็ว ๆ นี้
พี่ถูกลงโทษจนเจ็บหลังไปหมดก็เพราะพ่อของน้อง
มีศัตรู และศัตรูนั้นมาเป็นใจทักฟ้องร้องว่า พ่อ
ของน้องไปฆ่าหลานปู่ของเขา แล้วก็นักกินน้อง
ของเขา เขายื่นคำฟ้องมาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่

เพราะเหตุที่พี่ส่งสารน้องเหลือเกิน พี่ก็เลยไม่เสนอ
เรื่องขึ้นไปให้พระยายมท่านพิจารณาตัดสิน ทน
บังเอิญท่านมาพบมันตกเข้าเอง เลยกริ้วพี่ใหญ่ที่
บังอาจทำไปอย่างนั้น ถึงให้เขียนหลังพี่เสียด้วย
ไม้กระบองดังรอยที่ นี่แหละที่ทำให้หลังพี่เจ็บจน
เดี๋ยวนี้

“คราวนี้พระยายมทรงพิจารณาตัดสินเอง ทรง
ได้ส่วนซักถามพ่อของน้องอย่างถี่ถ้วนเคร่งเครียด
จนในที่สุดทรงพิพากษาว่าพ่อของน้องต้องมีชื่ออยู่ใน
บัญชีคนที่จะต้องตาย เพราะฉะนั้นน้องจึงควรจะรีบ
กลับไปบ้านโดยด่วนที่สุด ไปดูพ่อของน้อง ถ้าหาก
ท่านยังมีชีวิตอยู่ละก็ บางทีอาจจะช่วยชีวิตท่านได้
น้องต้องเอาเหล้าใส่กับเนกวางมาเช่นพี่ตรงเดียง”

โอลิมเปีย

* ประหยัดเงินให้เจ้าของ * พบกับงานพิมพ์ที่สมบูรณ์แบบ

- ป้อนกระดาษโดยอัตโนมัติ

- ปลี่ยนแนวเส้นหาได้ทันที

- ขนาดในการพิมพ์ 2 หน้า

- แทรงกดตัวและเค้น 2 ระดับ

- กันสั่นไหวที่ผิดปกติ

Olympia

บริษัท อุดมวิทย์ จำกัด

ผู้แทนจำหน่ายแต่เพียงผู้เดียว โทร. 30529-30628-38325
1003-1007 ถนนเจริญกรุง ตรงข้ามตึกนายเลิศ และสาขาสหพันธ์

คนเจ็บ จงเรียกชื่อพี่ตังๆ สามครั้ง แล้วพี่จะไปปรากฏตัวที่นั่น แต่ถ้าหากท่านเสียชีวิตแล้วละก็ เป็นอันว่าความช่วยเหลือเหลือใด ๆ ก็เข้าไปแล้วทั้งนั้น ส่วนการเรียนของน้องนั้นก็จบหมดแล้ว เหลืออยู่แต่ศิลปะการรักษาร่างกายให้แข็งแรงเท่านั้น ไม่ต้องกลัวพรอก พี่จะช่วยทำให้อายุน้องยืนยาวและจะช่วยติดต่อกับเทพเจ้าผู้ครองสวรรค์ให้ เมื่อน้องจะได้มีอาชีพอันรุ่งโรจน์ และพ้นจากความอ่อนแอ ความเจ็บไข้ได้ป่วย

ได้ฟังเฮ็ดเล่าเรื่องราวโดยตลอดเช่นนั้นแล้ว ลี้เจินก็คำนับ ให้รู้สึกซาบซึ้งในความรักของสหาย เป็นอย่างยิ่ง แล้วก็รีบไปลาซินแต่เพียงเดินทางกลับบ้านโดยด่วน

พอถึงบ้าน ลี้เจินก็เห็นบิดาของตนเจ็บเพียงจริง ๆ แต่ยังไม่สิ้นลม เห็นเช่นนั้นลี้เจินจึงรีบไปหาเหล่าหาเณรพร้อมทั้งเงินทองของมีค่าต่าง ๆ มาตั้งไว้ข้างเตียงบิดา เพื่อเช่นเฮ็ด แล้วก็ร้องเรียกชื่อเฮ็ดสามครั้ง ยังไม่ทันที่ลี้เจินจะพูดจบ เฮ็ดก็มาปรากฏตัวให้เห็น เฮ็ดชี้มาขวามือสั่ง่านาเกรงขาม เลื้อยยาวสี่เตงนั้นปลิวพลวอยู่โดยรอบ มีบริวารขึ้นมาท่งนำหน้าและตามหลังแวดล้อมมาด้วยอีก ๓๐ คน สำหรับเชิญเครื่องยศประจำตำแหน่ง นอกจากนี้ยังมีเจ้าหน้าทอก ๒ คน แต่งเครื่องแบบสีน้ำเงินเข้ม ถือกทาประจำตำแหน่ง เดินเข้าห้องรับแขกมาก่อน แล้วก็ประกาศก้องว่า ลี้เจินมาถึงแล้ว เมื่อลี้เจินพิจารณาดูสหายอย่างใกล้ชิดแล้ว ก็เห็นว่า ถึงจะทรูหรายิ่งใหญ่อย่างไรก็ตาม รูปลักษณะของเฮ็ดก็ยังคงเหมือนเมื่อก่อนไม่ผิดเพี้ยน

“หลบตาเสีย น้องลี้เจิน” เฮ็ดเอ่ยขึ้น “แล้วประเดี๋ยวน้องจะได้เห็นพ่อของน้อง”

ลี้เจินทำตามนั้น ไม่ช้าก็รู้ว่าตัวเองมาอยู่ในพระราชวังของพระยายมในยมโลกแล้ว ประดุจพระราชวังทุกประดุจกันไปทางทิศเหนือทั้งนั้น ทุกแห่งมีแต่ความเงิบอย่างน่าอัศจรรย์

“ทพพาน้องมาที่นี่ก็เพราะต้องการให้น้องได้เห็นพ่อ” เฮ็ดกล่าวขึ้น “แต่ตอนนี้ท่านอยู่ในคุกมืด ถูกโบยอย่างทารุณ น้องดูท่านในสภาพอย่างนั้นไม่ได้หรอก แต่ว่าศัตรูของท่านที่พ้องท่านนั้นนะ ไม่ช้าจะมาให้เห็น ถ้าน้องเห็นใครใส่เสื้อยาวสีขาว สวมหมวกสี่เตงอมม่วง มือถือม้วนกระดาษ เดินเท้าเปล่ามา ทำท่าส่งาภาคภูมิละก็ รู้ไว้เถอะว่า นั่นนะเขาละ บ่ายวันนั้นเขาจะต้องมาให้การที่ศาล พี่จะจัดทให้น้องคอยเขาแต่ลำพังหนึ่ง เอา พี่แนะนำเถื่อน้องเห็นเขาเข้ามาเมื่อไรละก็ยิงเสียทันที ยิงให้ตายนะ แล้วพ่อของน้องจะได้มีชีวิตยืนยาวอีกต่อไป แต่ถ้าน้องทำไม่สำเร็จละก็ ไม่มีวิธีอื่นใดช่วยให้พ้นบาปได้เลยนะ”

ขณะที่เฮ็ดกำลังพูดอยู่นั่นเอง ร่างหนึ่งก็ปรากฏขึ้น มีลักษณะเหมือนอย่างที่เคยบอกไว้ทุกประการ

“นั่นไง เขาอยู่นั่นไงละ” เฮ็ดกระซิบบอกพลางทำตาบอไปให้ลี้เจินรู้ แล้วก็ส่งอาวูทให้พูดต่อไปว่า “เล็งให้ต๊ะนะน้องลี้เจิน พี่จะต้องกลับไปทักศาล เพราะตลอดเวลาชำระความ พี่ต้องอยู่ที่นี่ด้วย หากพออยู่ที่นั่น คนเขาจะสงสัย” พูดแล้วเฮ็ดก็รีบเข้าไปในห้องว่าความ ทำธุระเกี่ยวกับการ

ชำระความยุ่งอยู่ ทันใดนั้นศัตรูกลับของบิตาสีเงิน ก็เดินก้าวยาว ๆ ทำท่าโกัดตรงมายังศาล ศัตรูผู้เป็น โจทก์ยืนย่นและขยายรายละเอียดของคำฟ้องด้วยความชิงชังอย่างลึกซึ้งสุดประมาณ

ในขณะนั้นเอง สี่เงินก็น้าวรุษยิงไป ลูกธนู แล่นไปปักที่ดาซ้ายของโจทก์ โจทก์ผู้นั้นตกใจปล่อย ม้วนกระดาษหลุดมือลง แล้วก็บินออกไปจากห้อง เมื่อคลี่กระดาษออกดูและอ่านข้อความในนั้นดูแล้ว ปรากฏว่าเป็นคำฟ้องบิตาสีเงิน สี่เงินเห็นเช่นนั้น ก็ร้องให้ออกมาด้วยความแค้นใจถึงศัตรูของบิดา พลัดไป ไม่ทราบจะแก้ไขอย่างไร สี่เงินจึงร้องเรียก เซนนี่ เฮนรี่รับมาแล้วถามว่า

“น้องยังถูกเจ้านั้นตรงไหนนะ”

“ตรงดาซ้าย” สี่เงินตอบ

“ถ้าน้องไม่ได้ทำลายตรงที่สำคัญๆ ยิ่งกว่านั้น แล้วละก็ พ่อของน้องจะทะเลาะกันในตอนแรกเท่านั้น แล้วก็กลับทรุดลงไปอีก เพราะคำฟ้องกล่าวโทษ จะยิ่งรุนแรงขึ้น ทางทิศที่กลับบ้านแล้วไปค้น หาตัวศัตรูของพ่อให้พบ พบแล้วฆ่าเสีย เชื่อแน่ว่าพ่อของน้องต้องหายเป็นปกติแน่ๆ”

“แต่ว่าศัตรูนี้เป็นใครล่ะพี่” สี่เงินถาม

“ถ้าน้องเห็นใครมีท่าทางเหมือนโจทก์ผู้นั้น”

เฮนรี่ตอบ “แล้วก็มีแผลถูกธนูมาใหม่ๆ ละก็ ฆ่าเสีย”

สี่เงินพยายามเค้นถามสหายถึงรายละเอียด ต่างๆ แต่ก็ไม่ได้คำตอบ โดยเฉพาะชื่อตัวกับแซ่ ของศัตรูสำคัญผู้นั้น เมื่อกลับถึงบ้านก็ตั้งใจทำตาม คำแนะนำของสหาย แต่ก็หาได้เห็นศัตรูนั้นอีกไม่

สี่เงินทั้งเศร้าโศกทุกซ່ວນกังวลใจ กินอะไรไม่ได้ ไปเจ็ดวันเต็มๆ พอถึงขณะนั้นคนในบ้านเกิดมาบอก ว่า โก่อ๊แก้วหนึ่งสี่ชาวหน้หายไ้จากเล้า ไม่มีใครในบ้านเห็นมา ๘ วันแล้ว ไม่รู้ว่าไปซ่อนอยู่ที่ไหน สี่เงินจึงออกคำสั่งให้คนในบ้านเที่ยวค้นหา หากันไปหากันมา ในที่สุดไปเจอโก่อ๊ชาวนั้นนั่งอยู่บนฝาประจันห้อง ที่ดาซ้ายมีรอยถูกแทง พอสี่เงิน ชั่งบังเอิญอยู่ทันนั้นด้วย มองเห็นเช่นนั้น ทุกอย่างก็ สว่างกระจ่างขึ้นมาในใจเหมือนสายฟ้าแลบ ศัตรูของบิตาสีเงินไม่ใช่ใครอื่นเลย เจ้าโก่อ๊ชาวดวงนั้นเอง ออเสื่อยาวสี่ชาวที่มันสวมที่แท้ก็คือชนสี่ชาวของมัน หมวกสี่แดงอมม่วง ก็คือหงอน ส่วนเท้าที่ไม่ได้สวม รองเท้านั้นก็คืออุ้งเท้ามัน ดาข้างที่เป็นรอยถูกแทง ก็เป็นข้างที่สี่เงินยิงธนูไปปัก เมื่อค้นพบความจริงเช่นนั้นแล้ว สี่เงินก็จัดการประหารศัตรูของบิดา

ทันที ข้าไ้ชาวคณันแล้วก็นำมาทำรูปไปให้บิดา
กิน นับแต่นั้นมา บิดาของดีเจนนั้ก็เลาชนัน
เห็นได้ชัด ไม่ช้าก็หายเป็นปกติ

ส่วนดีเจนนเอง ต่อมาได้ตำแหน่งสูงสุดใน
ราชการ และมีอายุยั้งถึง ๓๓ ปี ที่เป็นเช่นนั้น
ก็เพราะเข้ดี สหายร่วมน้ำสาบานจากแดนยมโลก

ของดีเจนนคอยคุ้มครองบ้องกันให้ตลอดเวลา คนจีน
จึงเชื่อกันว่า (จะเป็นเพราะเรื่งนั้จึงทำให้คนเชื่อ
หรือเพราะคนเชื่อกัน ผู้เขียนจึงเขียนเรื่งนั้ขึ้น
ไม่ทราบได้) ไ้เลี้ยงในบ้าน ไม่ควรเลี้ยงให้แก
เกิน ๓ ปี หมาไม่ควรเกิน ๖ ปี ไ้ขาว หมาขาว
คนกินไม่ได้ ไม่เช่นนั้นชีวิตจะเป็นอันตรราย □

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๒๑

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

อัครสรา - (ออกเสียงอัครสรา) ผู้นำ ที่นำหน้า
มาก่อน ได้ก่อน

อัครียา - (ออกเสียงอัครียา) ดีที่สุด นำหน้า
เพื่อน

อรุชา - อานาจ กำลัง พล้ง ชีวิต

“พ.ส.” ต้องการให้ชื่อเป็นสิริมงคล มีอักษรที่

อุทัยต์ - ผู้บริสุทธิ์ ทรงไว้ซึ่งคุณธรรม

“กอบกุล” ต้องการให้มีอักษร ก ศ ภ ร มีอักษร
ที่เป็นเดชและมนตรีด้วย

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

สุภัก - มีโชค มีสิริมงคล งตงาม

ภารี - ราษีห์

กษณภา - (ออกเสียงกะสะนะพา) แสงฟ้าแลบ

“ดวงเดือน” ต้องการ ๑. ชื่อเด็กหญิง เกิดวันจันทร์
ให้มีอักษร ก.ด. ๒. เด็กชาย เกิดวันพฤหัสบดี มี
อักษร ก.ด.

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

กัลยกร - (ออกเสียงกันยะกอน) ที่ให้สิริมงคล

กันตชร - ทรงไว้ซึ่งความสุข (ออกเสียง
กันตะทอน)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

กรชาล - (ออกเสียงกอรชะน) รัศมี

กษมาช - (ออกเสียงกะสะมาต) ดาวพระอังคาร

□

□

นิทาน ญี่ปุ่น

บรรณ ทินธุละธา

วิญญานกระชากเงา

คนญี่ปุ่นถือว่ากระจกเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่แต่สะท้อนให้เห็นหน้าของผู้ส่องเท่านั้น แต่ยังสะท้อนให้เห็นจิตใจและวิญญานของผู้ส่องอีกด้วย เพราะฉะนั้นถึงแม้เจ้าของจะสิ้นชีวิตไปแล้ว วิญญานของเจ้าของกระจกก็ยังสิงอยู่ในนั้น ถึงจะเล่าเทพนิยายญี่ปุ่นของนายเควิส ต่อไปนี้

เรื่องเล่าถึงมัตสึมุระ พระในศาสนาชินโตที่เดินทางไปกรุงโตเกียวเพื่อจะบอกบุญแก่โชกุน ขอเงินมาบูรณะวัดที่ตนดูแลอยู่ใหม่สถาปนาขึ้น ขณะที่พักอยู่ที่เกียวโต มัตสึมุระกับครอบครัวไปพักอาศัยอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งเล่าต่อกันว่าเป็นบ้านอาถรรพ์ ไม่ว่าใครมาอยู่เป็นต้องกระโดดบ่อตายทั้งนั้น บ่อนั้นอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของบ้าน มัตสึมุระฟังแล้วรู้สึกเฉยๆไม่เอาใจใส่เรื่องเล่านั้น ทั้งไม่กลัวอะไรด้วยไม่ว่าจะเป็นผีปีศาจร้ายอะไรมา

ตอนหน้าร้อนปีนั้น ในเกียวโตแจ่มมากเพราะฝนไม่ตก บรรดาแม่น้ำลำคลองบ่อบึงล้วนแต่แห้งหมด มีแต่บ่อน้ำบ้านมัตสึมุระแห้งเดียวเท่านั้นที่มีน้ำเปี่ยมล้น ฉะนั้นจึงมีคนมาขอตักน้ำกันมากมาย แต่ถึงจะตักไปเท่าไรน้ำก็ไม่หมดวันพรุ่งลงไปเลย

วันหนึ่งเกิดเหตุประหลาดมีศพลอยขึ้นมาเหนือบ่อ ศพนั้นเป็นศพคนใช้บ้านหนึ่งที่มาตักน้ำ จะว่าคนใช้นั้นโดดลงไปในบ่อเพื่อฆ่าตัวตายก็ไม่มีสาเหตุ หรือว่าลื่นพลัดตกบ่อไป ก็ดูเป็นไปได้ พอ มัตสึมุระรู้ข่าวก็ไปตรวจบ่อ พอคลุดี้นแล้วอดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นน้ำขึ้นบ่ออย่างประหลาด ครั้นน้ำค่อยสงบลงแล้ว มัตสึมุระก็แลเห็นร่างหญิงสาวลอยปรากฏอยู่ในน้ำอันใสแจ่มนั้น หญิงนั้นยอมให้ มัตสึมุระ และบุตรเป็นยืมอันประหลาดที่พ่อแม่มองเห็น ก็ทำให้มัตสึมุระมั่นใจ ไม่แลเห็นอะไรอันหม่นนอกจากดวงหน้าหญิงสาวสวยนั้น ยิ่งกว่านั้นมัตสึมุระยังอยากจะได้ลงไปในน้ำเพื่อจะคว้าตัวหญิงสาวแสนสวยนั้นให้ได้ แต่แล้วก็ต้องต่อสู้หักห้ามใจอย่างเหลือเกินที่จะไม่โดดลงไป พอกลับไปถึงบ้านก็สั่งคนให้ไปทำรั้วกันรอบบ่อห้ามใครๆลงไปตักน้ำ

ต่อมาไม่ช้าความแห้งแล้งยุติลง เพราะฝนตกลงมาติดต่อกัน ๓ วัน ๓ คืน ทั้งยังมีแผ่นดินไหวมีพายุ และในคืนที่มีพายุเป็นคืนที่สามนั้นเอง ก็มีเสียงเคาะประตูบ้านของมัตสึมุระดังสนั่น มัตสึมุระร้องถามออกไปว่าใคร ก็ไม่ได้คำตอบ จึงค่อยๆ แเง้มประตูออกดู พอเห็นก็ตะลึงงัน เพราะแขกผู้มา

ในยามวิกาลนั้นหาใช่ใครอื่นไม่
หญิงสาวที่ตนเห็นในบ่อนั้นเอง
มัดสุ่มระไม่ยอมให้นางเข้ามาใน
บ้าน มีหน้าซำยังดำหนิอีกว่า
“หล่อนนะร้ายมากนะ มันเรื่อง
อะไรกันถึงได้มากอยเอาชีวิตคน
ที่ไม่รู้โอโทษไหนด้วย”

“โอ้ ท่านที่เคารพ” หญิง
นั้นกล่าว “ข้าพเจ้าไม่ได้เคยมี
เจตนาจะลวงคนเหล่านั้นให้มา
ตาย ที่จริงเป็นเพราะมังกรพิษที่
อยู่กันบ่อนั้นต่างหากที่บังคับ
ข้าพเจ้าให้ทำอย่างนั้น บัดนี้
เทพดาฟ้าดินบังคับเจ้ามังกรพิษ
นั้นให้ไปอยู่ที่อื่นแล้ว คึนนั้น
ข้าพเจ้าจึงถูกปลดปล่อยให้มา
ได้ ตอนนี้น้ำในบ่อมีอยู่นิดเดียว
ถ้าท่านให้คนของท่านลงไปงมดู
คงจะพบศพของข้าพเจ้า ช่วยดูเล
ศพของข้าพเจ้าด้วย แล้วข้าพเจ้า
จะสมนาคุณท่าน” พูดแล้วนางก็
หายวับไป

วันรุ่งขึ้น มัดสุ่มระก็จัดการ
ให้คนลงไปงม แต่แทนที่จะพบ
ศพกลับพบแต่กระดูกโลหะเก่าๆ
บานหนึ่ง แล้วก็เครื่องประดับ
ณอย่างแบบโบราณ มัดสุ่มระ
(อ่านต่อหน้า ๙๕)

วิญญานกระจกเงา – ต่อจากหน้า ๒๑

เข้าใจเรื่องอย่างนี้จึงเอากระจกมาขุดดูเชื่อว่าคงจะค้นพบเรื่องลึกลับเกี่ยวกับหญิงสาวผู้นี้ได้ และก็เห็นว่าที่ข้างหลังกระจกมีอักขระเก่าจารึกไว้หลายตัว แต่ละตัวลบเลือนแทบจะอ่านไม่ออก แต่กระนั้นก็พออ่านได้ว่า “๓ คำ เดือน ๓” ในสมัยโบราณ เดือน ๓ ถือเป็นเดือนงอกเงยเรียกว่ายะโยอิ และมีตัมมูระนิกบอกว่าหญิงนั้นเรียกตัวเองว่า ยะโยอิ ะรอนางจะเป็นวิญญานของกระจกบานนี้เสียแน่แล้ว

มัตสุมูระดูแลกระจกบานนั้นเป็นอย่างดี ไปจ้างให้เขาขัดและหุ้มด้วยเงินใหม่ เสร็จแล้วก็นำไปเก็บไว้ในกล่องที่ทำไว้ใส่กระจกนั้นโดยจำเพาะทั้งหีบและกระจกเก็บไว้ในห้องหนึ่งต่างหาก

วันหนึ่ง ขณะที่มัตสุมูระกำลังนั่งอยู่ในห้องที่ไว้กระจกบานนั้น ทันใดนั้นก็แลเห็นยะโยอิมายืนอยู่ตรงหน้า มองดูสลดกว่าเก่า ความงามของนางดูเหมือนจะมีรัศมีเรืองรองไม่ผิดกับแสงจันทร์คืนฤดูร้อน เมื่อยะโยอิทำความเคารพมัตสุมูระแล้วก็เล่าว่า “ข้าพเจ้านี้แหละคือวิญญานของกระจกบานนี้ ตอนแรกข้าพเจ้าตกเป็นสมบัติของท่านผู้หญิงกะโมะแห่งราชสำนัก ต่อมาก็ดกทอดมาเป็นสมบัติ

ของบ้านฟูจิوارา จนกระทั่งมาถึงสมัยที่พวกไดรากับมินาโมโตะเกิดพิพาทกัน เขาเลยโยนข้าพเจ้าลงไปในบ่อแห่งนี้ แล้วเลยลืมนั่นเสียสนิท” ต่อจากนั้นนางก็เล่าถึงความน่าหวาดเสียวที่ต้องตกอยู่ได้อ่านาจของมังกรพิษตัวนั้น ในที่สุดนางขอรับรองว่า “ขอท่านได้โปรดนำกระจกบานนี้ไปให้ โซกุน โยชิมาซา ผู้สืบสายสกุลนี้ด้วยเถิด แล้วท่านจะได้ลาภสักการะมากมาย”

ก่อนที่ยะโยอิจะจากไปนางหันมาสั่งว่า “ท่านเตรียมตัวไปให้พ้นบ้านนี้โดยเร็วเถิด เพราะจะเกิดพายุใหญ่พัดบ้านช่องราบไปหมด” มัตสุมูระก็ทำตามพอลงของย้ายออกจากบ้าน ในวันรุ่งขึ้นบ้านก็ถูกพายุพัดพังทลายจริงๆ

ต่อจากนั้นมัตสุมูระก็นำกระจกบานนี้ไปให้โซกุน โยชิมาซา พร้อมทั้งบันทึกเรื่องราวอันแปลกพิสดาร ดังที่ทราบจากยะโยอิไว้ให้ด้วย โซกุนได้กระจกบานนั้นแล้วอดยินดีปรีดาไม่ได้ ดังนั้นนอกจากจะให้รางวัลแก่มัตสุมูระเป็นส่วนตัวแล้ว ยังให้เงินเป็นจำนวนมากไปบูรณะวัดตามที่มีมัตสุมูระปรารถนา

ส่วนอีกเรื่องหนึ่งนั้นเป็นเรื่องกระจกกับระฆัง

โน้ต เกาหลี

บรรณ ทินธุเมธา

กรรมชั่วพลกัษ

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีหญิงผู้หนึ่งมีลูกสาวคนหนึ่งซึ่งเลื่องลือกันไปทั่วว่าเป็นหญิงงามที่สุดในโลก มีผู้ชายหนุ่มๆ ที่หน้าตาหล่อเหลาต่างเป็นร้อยๆ มาหาแม่เฒ่า โดยหวังว่าตนคงจะมีโอกาสตามหาลูกสาวของแก แต่แม่เฒ่าแกไล่ส่งไปหมด พวกหนุ่มๆ เหล่านั้นเมื่อออกจากบ้านไปแล้ว ก็พากันบ่นกันทุกคนว่า

“ยายแม่แกช่างหยิ่งยโสอะไรอย่างนี้ ดูซิ แกไล่เราเบียดกลับมาหมด”

เหตุใดแม่เฒ่าแกจึงทำเช่นนั้นเล่า ในเมื่อคนเหล่านั้นก็ยังยี่งหนุ่มและหน้าตาดี คำตอบก็มีอยู่ว่า แม่เฒ่าแกคิดได้แล้วว่า ไม่มีใครจะดีพอที่จะเป็นลูกเขยแก่ได้สักคนเดียว ทั้งนั้นนอกจากนางงามผู้เป็นจอมทัพในแผ่นดิน และเพื่อจะให้สมความปรารถนาครั้งนี้ แม่เฒ่าจึงไปที่วัดใกล้ๆ บ้านทุกเช้า เพื่อจะไปสวดอธิษฐานขอให้นางงามมาขอแต่งงานกับลูกสาวแกในวันหนึ่งข้างหน้าให้จงได้

แต่ที่วัดนั้นมีพระพุทธรูปองค์หนึ่งชื่อมุกขัง ซึ่งตั้งแต่แรกได้เห็นแม่สาวงาม ลูกแม่เฒ่าแล้ว ก็ให้หลงรักนางอย่างคลั่งไคล้ไหลหลง และเฝ้าฝันในหัว

นางทั้งกลางวันกลางคืน จนในที่สุดมุกขังก็รู้สึกได้ว่า ถ้าไม่ได้นางมาแล้วก็ควรจะต้องตายเสียดีกว่า

เช้าตรู่วันหนึ่ง มุกขังจึงไปซ่อนตัวอยู่หลังพระประธานใหญ่ในห้องสวดมนต์ ทันใดนั้นเองก็มเสียงร้องออกมาดังก้องว่า

“เราคือพระพุทธเจ้า พึงเราให้คืนะ ถ้าเจ้าจะให้ลูกสาวของเจ้าแต่งงานกับนางงามชาละก็ ลูกเจ้าจะต้องตาย แต่งงานได้สามวันแล้วก็ต้องตาย”

หญิงชราเฒ่าหน้าซนดู และให้รู้สึกแปลกใจเสียเหลือเกินที่เห็นว่าเสียงดังออกมาจากโอษฐ์พระประธาน เสียงนั้นดังมาอีกว่า

“ถ้าเจ้าอยากจะให้ลูกของเจ้ามีชีวิตอยู่อย่างผาสุกเรื่อยไปจนถึงแก่เฒ่าแล้วละก็ ควรจะให้แต่งงานกับพระที่ชื่อมุกขังที่อยู่ในวัดนี้ ยิ่งเร็วยิ่งดีนะ”

หญิงชรารู้สึกผิดหวังเป็นอย่างยิ่งที่ได้ยินเช่นนั้น ข้าแกยังตกอกตกใจที่พระประธานทรงอิทธิฤทธิ์อย่างนี้ แกเลยพูดตอบอะไรไม่ออกสักคำ

มุกขังทำเพียงนี้ยังไม่พอใจ ยังคิดแผนการชั่วร้ายที่จะเอาตัวหญิงนั้นมาเก็บไว้เสียอีก แต่ว่า

มุขซึ่งก็ยังมิอุปสรรคอยู่อีกอย่าง
หนึ่งที่จะต้องจัดให้สิ้นไป นั่นก็
คือมุขซึ่งเป็นพระแต่งงานไม่ได้
ดังนั้นในคืนวันนั้นเอง ขณะที่พระ
อื่นๆนอนหลับกันหมดแล้ว มุขซึ่ง
ก็ไปบังคับให้หญิงที่ตนรักนอนลง
ในหีบไม้ แล้วจัดการแบกขึ้น
หลังไป มุขซึ่งรีบไปอย่างรวดเร็วที่สุด
ที่จะเร็วได้เพื่อให้งถึงเมืองทอญใกล้
ที่สุด แต่ว่าเมื่อไปได้เพียงครึ่งทาง
ก็พอดูรุ่งสว่าง มุขซึ่งแลเห็นกอง
ทหารแถวยาวเดินตรงมาหาตน
ทั้งเมื่อแลไปก็ยังเห็นนำบุงชาชน
รดเทียมม้าขาวเจ็ดตัวนำหน้ากอง
ทหารมา มุขซึ่งตกใจจึงนักรีบวิ่ง
หนีไป ทั้งหีบไม้ก็ไถตรงข้างทาง
นั่นเอง

ขณะที่นำบุงชาผ่านมาถึงที่
นั้น ออกรู้สึกแปลกใจจึงหันเมื่อ
แลเห็นหีบไม้รูปร่างแปลกทั้งอยู่
ข้างถนน จึงหยุดรถและบอกให้
คนลงไปเปิดหีบนั้นดู และนำบุงชา
ถึงกับตกตะลึงเมื่อเห็นหญิงงาม
หยุดย้อยก้าวออกมาจากหีบนั้น
หญิงนั้นคุกเข่าลงแล้วเล่าเรื่องที่
เกิดขึ้นแก่ตนเองและแก่มารดา
ของตนให้นำบุงชาฟังโดยตลอด
(อ่านต่อหน้า 106)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อนี้ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๐๗
บรรจบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร

“น้อย” ต้องการให้มีอักษร ร. และชื่อเด็กทั้งสองคล้องกัน

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

ไรวัฑ - ชื่อลูกพระอาทิตย์

ฤชา - (ออกเสียงรีชา) มั่นคง แข็งแรง สมบูรณ์

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

เรวัณต์ - ชื่อลูกพระอาทิตย์

ฤชา - (ออกเสียงรีชา) เจริญรุ่งเรือง

“อารีรัตน์” ต้องการให้มีอักษร ส. ร. อ. ท. จ. มีความหมายว่า
สามารถ ก้าวหน้า รุ่งเรือง และอารีรัตน์แปลว่าอะไร

ชื่อ อารีรัตน์แปลว่าอารี (เอื้อเฟื้อ) ตูร์รัตน์ หรือไม่ก็
ต้องแปลว่า รัตน์ (แก้ว) ท่ออาร์

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

ทยุมน - อำนาจ ทรัพย์ ความเรืองรอง

สรดา - (ออกเสียงสระระลา หรือสระละลา) ตรง ซื่อตรง

อรรธยา - (ออกเสียงอรรถยะยา) ฉลาด มั่งคั่ง เหมาะ

“อารีรัตน์” ต้องการอักษร ร.อ.ส.ท. มีความหมายว่า สดงาม
ฉลาด รังษิยา ใช้ได้หรือไม่

ชื่อรังษิยาใช้ได้

(อ่านต่อหน้า 106)

กรรมชั่วผลชั่ว – ต่อจากหน้า ๒๑

นางบุษมาจึงคิดอุบายที่จะแก้เผ็ดมุกขัง ได้ให้คนไปหาเสือมาได้นั้นได้นั้นเอง แล้วเอาเสือใส่ในหีบแทนหญิงสาวผู้งามน่ารักนั้น เสร็จแล้วนางบุษมาก็เชิญให้หญิงนั้นนั่งรถไปด้วยเพื่อเดินทางกลับไปยังปราสาทของตน

ไม่ช้ามุกขังผู้แสนฉลาดนั้นก็รีบย้อนกลับมาและรู้สึกยินดีเป็นอันมากที่เห็นหีบใบนั้นยังวางอยู่ที่นั่น

“ยอดเยี่ยม” มุกขังก็ลงกระซิบตรงช่องที่หีบนั้น “ฉันเสียใจจริงที่ทำให้เธอคอยเสียนาน” พูดแล้วก็รีบแบกหีบขึ้นหลังเพื่อออกเดินทางต่อไป และยังพูดอีกว่า

“ช่างโชคดีเสียนักกระไรที่ฉันไม่ได้สูญเสียเธอไป”

มุกขังเดินไปเดินไปจนถึงชายเมือง และ ณ ที่นั้นเองเขาก็รู้สึกประหลาดใจอย่างใหญ่หลวงที่มา

พบบ้านเจ้าหลังหนึ่ง ในขณะนั้นเจ้าเสือที่อยู่ในหีบจะกระวนกระวายที่ถูกขังอยู่นาน จนกระทั่งต้องเอาเล็บตะกุยหีบไม้นั้นดังเควก เควก

“อย่าเพิ่งใจร้อนไปเลย ยอดรัก” มุกขังพูดขึ้น “เธอจะมองดูตรงช่องนี้ก็ได้ละ นี่ไงละ บ้านที่เราจะได้มีความสุขด้วยกัน”

มุกขังรีบเดินไปยังบ้านนั้น เห็นประตูเปิดอยู่ และไม่มีใครอยู่ในบ้านด้วย จึงรีบเข้าไปข้างใน ยังไม่ทันที่จะเปิดหีบนั้น เสือก็คำรามและแผ่นพรวดออกมาขย้ำมุกขังเสีย ดังนั้นมุกขังจึงตายอย่างน่าทุเรศ นับว่าได้ถูกลงโทษสาสมกับแผนการอันชั่วร้ายนั้นแล้ว

ส่วนทางปราสาทของนางบุษมานั้น กำลังมีพิธีแต่งงานอย่างมโหฬารระหว่างนางบุษมากับหญิงสาวสวยซึ่งหญิงชราผู้มารดากำลังเฝ้าชมอยู่อย่างภาคภูมิใจ □

ข้อดี – ต่อจากหน้า ๒๑

ข้อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ทฤษฎี - รัศมี ความงาม ความมีเกียรติ ความยิ่งใหญ่

ศลักษณา - (ออกเสียงสะลักสะนา) สวย เรียบ เกดียงเกลา อ่อน นุ่ม ละเอียต

อรรธิตา - (ออกเสียงอธิตา) ความปรารถนา

“เดชชัย” ต้องการให้มีอักษร ป. ส. น. มีความ

หมายเฉลี่ยฉลาด แจ่มใส สดชื่น

ข้อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

อานันทิตา - ที่ร่าเริง

ประดินพ - สด ใหม่

ประติภาดา - รู้แล้ว เข้าใจแล้ว สว่าง กระฉ่าง

“จันทรเทพ” ต้องการให้มีอักษร ม. ณ. จ. ท. มี

ความหมายเฉลี่ยฉลาด มีเสน่ห์

เรื่อง ๑๕๖๖ / ๑๙๖๖ ๔๕๖๐

นิทาน ญี่ปุ่น

บรรณ ทนถนอ

กรรมตามสนอง

ชาวญี่ปุ่นคงเชื่อเรื่องกรรมอยู่ไม่น้อย จึงมีนิทานเล่าเรื่องกรรม กรรมเก่า กรรมตามสนอง อยู่มากมายหลายเรื่อง ดังเรื่องที่นายฮาดแลนด์ เดวิสเล่าไว้ในเทพนิยายญี่ปุ่นต่อไปนี้

เรื่องเล่าถึงชายชราคนหนึ่ง ชื่อกันชิโร เป็นชาวนาอยู่หมู่บ้านฟูนาคามิ กันชิโรเป็นคนเคร่งศาสนา ชอบเดินทางไปจาริกแสวงบุญยังปูชนียสถานต่างๆ ไปถึงที่ใดก็สวดมนต์ไหว้พระขอพรจากพระจากเจ้า ณ ที่นั้น เป็นเช่นนี้เรื่อยมา จนกระทั่งต่อมากันชิโรรู้สึกตัวว่าชีวิตของตนคงจะไม่ยืนยาวต่อไปได้นานอีกสักเท่าใด จึงตั้งใจมั่นว่าจะต้องตั้งใจเดินทางไปสักการะกราบไหว้ปูชนียสถานสำคัญๆ ในโอซากะสักครั้งหนึ่งก่อนตาย บรรดาชาวบ้านในหมู่บ้านนั้นได้ยินเล่ากันชิโรลั่นวาจาออกมาอย่างนั้น ต่างก็ยินดีปรีดา พากันเรียกรับเงินให้เผ่ากันชิโรไปจำนวนหนึ่ง ให้เขาไปถวายไว้ตามสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ นั้น

ตาเผ่ากันชิโรเอาเงินที่ชาวบ้านมอบให้ใส่ถุง แล้วก็เอาถุงเงินพาดคอไว้ ออกเดินทางจากที่อยู่มุ่งหน้าไปยังโอซากะ แต่ว่าขณะนั้นอากาศร้อนจัด เดินทางไกลกรากกร่า ทั้งร้อนทั้งเหนื่อย ไม่ช้าตาเผ่า

กันชิโรก็ล้มเจ็บ เดินทางต่อไปไม่ได้ จำต้องไปเช่าที่พักในหมู่บ้านเมียวโตะพักแรม ๒-๓ วันจนกว่าจะหายเดินทางต่อไปได้ ขณะที่พักนอนป่วยตาเผ่ากันชิโรรู้สึกเป็นห่วงเงินในถุง เกรงว่าถ้าตนป่วยหนักจนไม่มีสติ คนจะมาลอบเอาไป เผ่ากันชิโรจึงเรียกเจ้าของที่พักที่ชื่อจิมปาชิมาบอกและขอฝากเงินไว้ทั้งกำชับกำชาให้ดูแลให้ดี เพราะเงินนั้นเป็นเงินที่จะต้องนำไปถวายตามสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในโอซากะ จิมปาชิรับเงินแล้วก็รับปากรับคำกับเผ่ากันชิโรเป็นอย่างดีว่า “อย่ากลัวไปเลยนะ ข้าพเจ้าจะรักษาเงินนี้ไว้เป็นอย่างดีทีเดียว แม้แต่ตัวท่านเองข้าพเจ้าก็จะดูแลรักษาพยาบาลให้”

เผ่ากันชิโรฟังแล้วก็วางใจ พออยู่ได้ ๖ วัน แม้จะยังไม่หาย เผ่ากันชิโรก็จำใจต้องชำระเงินค่าที่พักออกเดินทางต่อไป เมื่อรับเงินคืนมาจากจิมปาชิ นั้น เผ่ากันชิโรเห็นมีพวกที่จะไปแสวงบุญด้วยกันอยู่แถวนั้นมากหน้าหลายตาจึงไม่ได้เปิดถุงดูรับมาแล้วก็ยัดลงไปใ้กระสอบที่ใส่เสบียงอาหารตั้งหน้าเดินทางต่อไปจนถึงที่หมาย

ถึงที่หมายแล้ว เผ่ากันชิโรก็ไปนั่งพักเหนื่อยที่ใต้ต้นสน นักซันได้ถุงเงินจึงเปิดถุงออกดู พอ

หันเท่านั้นละ เฒ่ากันชิโรใจ
หายวาบ เพราะในนั้นแทนที่จะมี
เงิน กลับมีแต่ก้อนอิฐทั้งนั้น
เฒ่ากันชิโรรีบเดินทางกลับไปยังที่
พักนั้น แล้วก็ไปขอเงินคืนจาก
จิมปาชิ แต่ใครจะยอมรับว่าตน
เป็นคนขโมยเงินนั้นไป แล้ว
ยอมคืนเงินให้แต่โดยดี เจ้าของ
ที่พักก็เช่นกัน ช้ากลับโกรธหาว่า
เฒ่ากันชิโรมาสบประมาทตนเสีย
อีก จึงถือโอกาสนั้นทุบตีเฒ่า
กันชิโรเสียอาการปางตาย จน
กระทั่งเฒ่ากันชิโรผู้เคราะห์ร้าย
แทบจะต้องคลานออกจากหมู่บ้าน
นั้นไป และด้วยความมานะ
บากบั่นอย่างไม่มีใครสู้ ๓ วัน
ต่อมา เฒ่ากันชิโรก็เดินทางมาถึง
สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ขอเซ

เมื่อมาถึงที่นั้น ไม่มีเงินจะทำ
บุญถวายสถานที่ศักดิ์สิทธิ์นั้นตาม
ที่ชาวบ้านฝากมา เฒ่ากันชิโร
จำต้องขายข้าวของสมบัติที่ติดตัว
มา เอาเงินไปทำบุญ ที่เหลือก็
ใช้จ่ายในการเดินทางไปตามสถานที่
ที่เหล่านั้น ไม่ช้าเงินก็หมด ตา
เฒ่ากันชิโรไม่ทราบจะจัดการกับ
ตัวเองอย่างไร จึงต้องไปขอทาน
เขาเงิน (อ่านต่อหน้า 94)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๒๒
บรรจบ พันธุมธนา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร

“มณฑกานต์” ต้องการให้มีอักษร ผ.พ. ความหมาย เจริญ
รุ่งเรือง ความดีงาม

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางวัน (ชาย)

ผาดิต - แม่ ขยาย เมฆออก
พลดา - (ออกเสียงพณละดา) ความเข้มแข็ง ความมีกำลัง
พลิพันธ์ - ชื่อพระวิษณุ

“สรวัยต่อ” ต้องการให้มีอักษร อ.ด. มีความหมายทางความรู้
ความสวดยเกี่ยวกับตัว

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

จัญเจิมลออ - (คำเขมร) คีวงาม
ภมุลดา - คีวง่อง
อภิษฎา - (ออกเสียงอะพิตชะยา) รู้ ชำนาญ จำได้

“เสาวลักษณ์” ต้องการให้มีอักษร ส. ความหมาย เสน่ห์ฉลาด
และเจริญรุ่งเรือง

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

สุทักขิน - ฉลาด ชำนาญ สามารถ ชัดตรงเป็นอย่างดี
สุภัก - ที่โชคดี เจริญรุ่งเรือง สดวกาม เป็นที่รัก
สุเมธัส - ผู้มีปัญญา ฉลาด มีความเข้าใจดี (ต่อหน้า 93)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)
 พัทธฤท - (ออกเสียงพัทธระพัธ) ชื่อพระอินทร์
 พรณชัย - (ออกเสียงพระนไช) ชัยชนะอัน

ประเสริฐ

พรณ - (ออกเสียงพระน) การเลือก

“จรรยา” ต้องการให้มีอักษร จ.ช. มีความหมาย
 ทด

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

ธรรวจิต - (ออกเสียงธะนัจจิต) มั่งคั่ง

ชนุมน - (ออกเสียงชนะนุตสะมน) อำนาจที่
 ได้มาด้วยมีทรัพย์

จันทกา - พระจันทร์

“พรณงาม” เดิมชื่อรุจ ขอให้เปลี่ยนเป็นชื่อ
 คำเดียวที่เก๋ๆ มีความหมายในทางเจริญรุ่งเรือง
 ที่จริงชื่อรุจเหมาะสมอยู่แล้วสำหรับคนเกิดวัน
 เสาร์ ความหมายก็ดี เพราะแปลได้ทั้งรุ่งเรือง
 สว่าง กระจ่าง สดงาม น่ารัก แล้วก็มีพยางค์เดียว
 ดังที่ต้องการด้วย

กรรมตามสนอง - ต่อจากหน้า ๒๑

เมื่อกันชีโรท่องเที่ยวไปอย่างนั้นจนถึง ๓ ปี ถึง
 ได้กลับมายังหมู่บ้านเมียวโตะอีกครั้งหนึ่ง มาครั้งนี้
 จิมปาสิร่ำรวยขึ้น บ้านช่องก็ใหญ่โต ชายชราเห็น
 เช่นนั้นจึงตรงเข้าไปหา กล่าวว่า “นี่แน่แก เพราะ
 แกขโมยเงินทำบุญของข้าไปแต่ครั้งนั้นทีเดียวข้าถึง
 ต้องเอาข้าวของส่วนตัวออกขาย เอาเงินมาทำบุญ
 ตามที่เจ้าของเขาฝากมา ตั้งแต่นั้นมาข้าเลยหมด
 เนื้อปราศแล้ว ต้องกลายเป็นขอทานไปเลย คอยดู
 เอะ กรรมคงต้องตามสนองแก่เจ้าสักวันหนึ่ง
 หรือ”

จิมปาสิได้ยินเช่นนั้นอดเคียดแค้นกันชีโรไม่ได้
 เพียงว่า “ข้าไม่ได้เอาเงินของแกไป แกมาใส่ความ
 ข้า กรรมคงจะต้องสนองแก่เจ้าบ้างเหมือนกัน
 แหละ” เพียงนั้นไปกันมาอย่างเผ็ดร้อนอยู่ไม่ช้า
 คนเฝ้าประตูก็ได้มาลากตัวตาเมื่อกันชีโรออกไปจาก
 บ้าน ชูว่า “ถ้าแกชืนกลับมาอีกละก็ เป็นลูกจับ

ซึ่งแน่ๆเทียว”

ไปไม่ทันพ้นหมู่บ้าน ชายชราถึงแก่ความตาย
 มีพระภิกษุผู้ใจการุณย์องค์หนึ่งเห็นแล้วอดเวทนา
 ไม่ได้ นำศพตาเมื่อกันชีโรไปที่วัดและเผาให้ตาม
 ขรรณเนียม แล้วก็สวดอุทิศบุญกุศลให้แก่วิญญาณ
 ของเมื่อกันชีโรนั้น

พอรู้ว่าเมื่อกันชีโรตาย จิมปาสิก็ตกใจกลัว
 จะเป็นเพราะความกลัวที่คนของตัวทารุณแก่ชายชรา
 จนถึงแก่ความตาย หรือจะเป็นเพราะเหตุอื่นใดก็
 เหลือจะเดา ปรากฏว่าจิมปาสิล้มเจ็บลงในทันใด
 ที่เดียว พอเจ็บก็ลุกไม่ขึ้น ต้องนอนแช่อยู่กับเตียง
 และในขณะที่จิมปาสินอนลุกไม่ขึ้นอยู่นั่นเอง ก็
 ปรากฏเหตุประหลาดมหัศจรรย์ คือมีหิ้งห้อยสูง
 ใหญ่บินพร้อออกมาจากหลุมศพของตาเมื่อกันชีโร
 ตรงเข้าไปตอมุ้งของจิมปาสิ พยายามจะซ่อนไซ
 เข้าไปข้างใน พวกชาวบ้านหลายคนมาช่วยกันไล่

หิ้งห้อยให้จิมปาชิ ไล่ไม่ไหวฆ่าเสียก็เบ็นจำนวนมาก แต่ถึงจะฆ่าตายไปสักเท่าไร ก็ยังมีหิ้งห้อยบินกันมาเป็นสายๆ จากหลุมศพกันซีโรมิได้มีลดน้อยถอยลงเลย พวกที่ตายก็ตายกันเป็นร้อยๆ พวกที่บินมาใหม่ก็มากขึ้นอีกเป็นพันๆ จนห้องนั้นสว่างไสวไปด้วยแสงหิ้งห้อย จนในที่สุดมุ้งนั้นทานน้ำหนักหิ้งห้อยจำนวนพันๆ ไม่ไหวก็ขาดลง แล้วหิ้งห้อยเหล่านั้นก็ไ้ทะลุมุ้งเข้าไปในหู ในตา ในปาก ในจมูกของจิมปาชิ แม้จิมปาชิจะร้องให้ใครช่วย ก็หา

มีใครช่วยได้ไม่ ชาวบ้านเหล่านั้นพากันพูดว่า “นี่คงเป็นกันซีโรมาแก้แค้นที่จิมปาชิขโมยเงินของแกไปนั่นเอง”

จิมปาชิทนทุกข์ทรมานอยู่กับกองทัพหิ้งห้อยถึง ๕๐ วัน ผลสุดท้ายหิ้งห้อยทุกกลุ่มรุมกันทำร้ายจิมปาชิอย่างเคียดแค้นพวกแล้วพวกเล่า ก็ฆ่าจิมปาชิล้างแค้นได้สำเร็จ และก็นำเปลือกที่พอจิมปาชิตายแล้วหิ้งห้อยก็หายไปเกลี้ยงไม่มีเหลือให้เห็นแม้แต่สักตัวเดียว □

คณินิจ - ต่อจากหน้า ๔๓

เป็นสองตอน เหลือทางเดินราวหนึ่งเมตร ชั้นใหญ่^๕นี้แบ่งเป็นช่องเล็กๆ ลทหลั่นกันน้ำดู บรรจุหนังสือต่างๆ เต็มแน่นไปหมดทุกชั้น เว้นแต่ช่องกลางกว้างยาวประมาณฟุตหนึ่ง ช่องนี้แต่งเป็นพิเศษด้วยแจกันดอกไม้ประดิษฐ์เป็นดอกกุหลาบดอกเล็กๆ สีต่างๆ เหมือนของจริงมากที่สุด ตรงกลางวางรูปปั้นหรือรูปสลักพระเยซูครึ่งยืนบนไม้กางเขน มีของอื่นๆ ประดับอีกเล็กน้อย ทำให้เข้าใจได้เองว่ามีได้ตกแต่งประดับไว้เพื่อความสวยงามแะอย่างเดียว หากมีความมุ่งหมายอย่างอื่นอีกด้วย ชั้นล่างสุดทำเป็นตู้หีบตลอดความยาวของตู้ เพื่อจะได้เก็บของที่ไมต้องการจะรอด ที่ข้างฝาตรงหน้าของดิฉันมีภาพถ่ายจากภาพสีน้ำมันแผ่นใหญ่ติดอยู่ในระดับเหนือประตู เป็นรูปเกี่ยวกับศาสนาคริสต์เห็นไม้กางเขนเด่นกว่าอื่นๆ แต่รายละเอียดของภาพนั้นดิฉันมองเห็นไม่ค่อยจะชัดนักในแสงสว่างเพียงเล็กน้อย

ดิฉันจึงแน่ใจในขณะนั้นว่าอาจารย์ลักษณะผู้นับถือศาสนาคริสต์ แต่จะเป็นโปรเตสแตนต์หรือโรมันแคธอลิกนั้นดิฉันยังไม่สามารถจะแยกได้

ทางด้านซ้ายของประตูเข้ามีโต๊ะทำงานตัวหนึ่งตั้งเฉลี่ยงมุม เป็นโต๊ะใหญ่ที่กล่าวถึงในบทตั้งตะเกียง^๕ ตอนที่โต๊ะควมมเกาอสองตัว ทำด้วยไม้เนื้อแข็ง ครุชันยอดเพราะแลเห็นละเอียดสวยงามและมีองดูแข็งแรง ตัวหนึ่งตั้งอยู่ด้านในติดฝาห้อง อีกตัวหนึ่งอยู่ด้านนอกสำหรับผู้มาติดต่อ เกาอทั้งสองตัวสอดอยู่ใต้โต๊ะทำงาน พนักเกาอซึ่งสูงกว่าโต๊ะชนขอบโต๊ะพอดี ทำให้มีที่ว่างตรงกลางระหว่างโต๊ะกับชั้นหนังสือมากขึ้น ชิดประตูข้างโต๊ะทำงานดังเจกั้นเคลือบแบบสมัยใหม่สูงเกือบสองฟุต ในเจกั้นข้างต้นไม้พิน^๕เดียวกับต้นกกขนากซึ่งนิยมปลูกกันทั่วๆ ไปด้วยเป็นต้นไม้ที่ปลูกง่าย แต่ที่ปลูกอยู่ในเจกั้นนี้แทนที่จะมีลายเขียวกับขาวอย่างธรรมดา มันเป็นที่เขียวกับสีชมพูอ่อนๆ ต้นกกขนากเป็นต้นไม้ปลูก

นิทาน

อินโคนที่เขีย

บรรณ ทนฺตฺตฺต

ต้นไม้มหัศจรรย์

เรื่องนี้น่าจะแกล้งเคลือบใจไว้ใน
เทพนิยายอินโคนที่เขีย ว่า ครึ่งหนึ่งเมื่อนานมา
มาแล้ว ยังมีพี่น้องสามสาวเป็นกำพร้าพ่อแม่ อยู่
ด้วยกันในกระท่อมเล็กๆ แห่งหนึ่ง หญิงทั้งสามจน
แสนจน ต้องไปเที่ยวรับจ้างชาวนาแถบนั้นไถนา
เตรียมทนาสำหรับปักดำ ถึงเวลาเก็บเกี่ยวก็ช่วย
เขาเก็บเกี่ยวพอได้เงินมาบ้างเล็กน้อยๆ

วันหนึ่งขณะที่พี่สาวคนโตสองคนกำลังเก็บข้าว
ตกอยู่ในนาเวลาเก็บเกี่ยว ก็ได้พบนกเล็กๆ ตัวหนึ่ง
กำลังซุกตัวอยู่ใต้ซังข้าว เมื่อคนทั้งสองเดินเข้ามา
ใกล้ นกน้อยนั้นก็ไม่ตกใจบินหนีไป กลับมองดู
หญิงสาวอย่างน่าสงสารจนหญิงสาวทั้งสองต้องพา
นกกลับไปบ้านด้วย ที่จริงนกนั้นไม่ได้ถูกบาดเจ็บ
อะไรจนถึงกับบินไม่ไหว ที่ไม่บินหนีไปคงเป็นเพราะ
ไม่อยากจะไปเองมากกว่า

เมื่อกลับถึงบ้าน พี่น้องทั้งสามไปหาหว่ายมา
สานกรงเล็กๆ ให้นกอยู่ นกก็บินไปบินมาอยู่ในกรง
นั้นอย่างสุขสำราญ พอได้นกน้อยน่ารักมาเป็นเพื่อน
แก้เหงา เข้าๆ พี่น้องทั้งสามซักไม่อยากจะออกไป
ทำงานในตอนเช้า แต่พอถึงเวลาเย็น ก็ไม่รีรอที่จะ
กลับบ้าน เพราะนกนั้นคอยอยู่ทุกวัน พี่น้องทั้งสาม

อย่างเข้าบ้านเมื่อไร นกนั้นเป็นส่งเสียงร้องต้อนรับ
เมื่อนั้น และด้วยเหตุที่เสียงนกร้องฟังเป็นเกลไก
พี่น้องสามสาวจึงเรียกนกนั้นว่า เกลไก ตามเสียง
ร้องนั้น

อันที่จริงพี่น้องสามสาวนั้นแสนจะอดคดียากจน
ถึงกับอดมื้อกินมื้ออยู่เสมอมา แต่เมื่อมีนกเกลไก
มาอยู่ด้วย ก็จำต้องซุกข้าวสารบ้าง ผลไม้บ้าง ไว้
ให้เป็นอาหารของนก แต่ทำอย่างนั้นก็ไม่เพียงพอ
เพราะปรากฏว่าเสียงนกร้องได้ไม่นานนัก วันหนึ่งนก
เกิดส่งเสียงร้องออกมา ฟังเป็นภาษาคนว่า “เอา
กระจาดมาวางเข้าซิ เราจะออกซิ” พี่น้องทั้งสาม
ได้ยินแล้วอดตื่นเต้นไม่ได้ แต่แรกก็ยังไม่เชื่อหว่า
ได้ยินนกพูดออกมาอย่างนั้นจริงๆ ต่างถามกันว่า
“พี่ได้ยินไหม” “น้องได้ยินไหม”

“เกลไกพูดว่า เอากระจาดมาวางเข้าซิ เรา
จะออกซิ” พี่สาวคนกลางยืนยัน

“น้องก็ได้ยินเหมือนกันนะ” น้องสาวสุดท้อง
พูดขึ้นบ้าง “พูดอย่างพี่ๆ ได้ยินนั่นแหละ ว่าแต่
นกเกลไกจะทำอย่างนั้นจริงๆ หรือ”

“จริงซิ เราจะทำอย่างพี่ๆ พูดจริงๆ ไปเอา
กระจาดมาไปหนึ่งซิ เราจะออกซิ”

หญิงทั้งสามได้ยืนนกดุ้ยยันยันเช่นนั้น ก็ไปหา
กระจาดมาไว้ให้ตามทันความต้องการ แต่ว่าเผ้าคอย
แล้วคอยอีกเป็นชั่วโมงๆ ก็หาได้มีอะไรเกิดขึ้นไม่
พี่น้องสามสาวเลยต้องกินอาหารเย็นนิตๆ หน้อยๆ
เท่าที่มีอยู่ไปก่อน แล้วก็เหลืออาหารเศษๆ ใส่ไว้
ในกระจาดให้หนักกิน คอยหนักเข้าคนทั้งสามก็
ง่วงงุนนอนหลับไปเลยลืมตัวลงนอนบนเตียงหลับไป

เช้าวันรุ่งขึ้น พอลืมตาตื่น หญิงทั้งสามก็
กรูกันไปที่กระจาดใบนั้น เห็นแล้วก็ต้องอุทานออก
มาว่า “โอโฮ อะไรกันนั้น” เพราะแทนที่นกจะ
ไข่ออกมาเป็นไข่ กลับกลายเป็นข้าวที่หุงสุกแล้ว
กับปลา คนทั้งสามไม่เคยได้มีอะไรกินมาช้านาน
มาได้กินข้าวกินกับที่นกหาให้ จึงกินเสียจนอิ่ม อิ่ม
เสียจนกินต่อไปอีกไม่ไหวแล้ว แม้กระนั้นทั้งสาม
ก็ยังกินเหลืออีกมาก นกเงือกมองดูหญิงทั้งสาม
อย่างเป็นสุข แต่ก็ไม่ได้พูดว่าอะไรอีก จนกระทั่ง
เย็นจึงสั่งว่า “หากกระจาดมาวางเข้าซิ เราจะออก
ไข่”

คราวนี้ไม่มีใครร้องโรเลย รีบไปจัดหามาให้
และเชื่อแน่ว่าพรุ่งนี้เช้ากระจาดใบนั้นจะมีข้าวมีกับอยู่
เต็ม แล้วก็จริงดังนั้น พี่น้องสามสาวที่เคยอดอยาก
ก็กลับมีอาหารกินจนเกินพอ จนไม่รู้จะหาที่ไหน
เก็บ เพราะนกหาอาหารให้เต็มกระจาดทุกวันๆ จน
ในที่สุดต้องขอร้องนกว่า “เงือกเงิก้า หาข้าวสารให้
เราเถอะ จะได้เก็บไว้กินได้นานๆ ไม่ต้องเอาข้าว
เอากับดุกที่เหลือกินไปเททิ้งเสีย มันน่าเสียดาย”
นกก็ผงกหัวรับคำ และเช้าวันรุ่งขึ้น กระจาดใบนั้นก็
มีข้าวสารอย่างเต็มเปี่ยม แต่ก็ยังเป็นจำนวนมิใช่น้อย

และก็เป็นเช่นนั้นทุกๆ วันจนหญิงสาวทั้งสามต้องหา
พ้อมมาใส่ข้าว เพราะฉะนั้นถึงจะกินข้าวอย่างไร
ก็ยังมิขาดเหลือกิน จนคนที่มาเวรยังกระตือรือร้นของ
พี่น้องสามสาวอดแปลกใจไม่ได้ ที่หญิงสาวผู้เคย
ยากจนเสมอมา กลับมีข้าวมากมายจนถึงขนาด
เหลือเฟือ

ข่าวนี้แพร่ไปทั่วถึงหมู่บ้านนั้น แล้วยังกระจาย
ต่อไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่งซึ่งลุงของหญิงสาวสองพี่น้อง
ตั้งบ้านเรือนอยู่ ตั้งแต่พ่อแม่ของหญิงทั้งสามตายลง
แล้ว ลุงผู้นี้ไม่เคยมาเหลียวแลหรืออุปการะช่วย
เหลือหลานกำพร้าแต่อย่างใดเลย มาคราวนี้พอ
ได้ยินว่าหลานสาวทั้งสามเกิดมีเงินมีสินมา มีข้าว
เหลือเก็บไว้เป็นจำนวนมิใช่น้อย ลุงผู้โลกมากก็รีบ
เดินทางมาหาหลานสาว เมื่อเห็นหลานก็ทักมึนเข้
แจ่มใส กล่าวว่า

“ลุงเสียใจจริง หลานเอ๋ย ที่ตั้งแต่มาตาม
สารทุกข์สุกดิบหลานคราวนั้นแล้วลุงไม่เคยได้มาอีก
เลย ความจริงนี่ลุงอยากมาเยี่ยมหลานๆ เสมอละ
แต่ว่ามันยุ่งเหลือเกิน ต้องทำนอย้อยู่ตลอดเวลา
เพื่อจะได้หาให้พอเลี้ยงครอบครัว” พูดแล้วก็มอง
ไปรอบๆ กระตือรือร้น ทำเป็นแปลกใจว่า “เอ๊ะ แต่ว่า
หลานไปมีโชคลาภอะไรมา ถึงได้มีข้าวตุนไว้มาก
มายอย่างนี้ หรือว่าคนแถวนี้เขาให้หลาน แต่ลุง
คิดว่าหลานคงไม่ได้ไปทำมาหาได้ด้วยตัวเองหรอก
นะ”

“เปล่าหรอกจ้ะ ลุง” หลานคนเล็กพูดอย่าง
ซื่อๆ “ลุงก็รู้อยู่แล้วว่า พวกเรายากจนไม่เคยมี
อะไรพอกินสักที แต่ตอนนี้พี่ๆ เขาไปจับนกเงือก

มาได้ตัวหนึ่ง และนกตัวนั้นหาข้าว
เหล่านมาให้เราๆ”

“อะไร จะจริงไปได้อย่างไร”
ลุงร้องขึ้น ตามองไปที่นก สิ้น
ใจนั้นก็เร่าร้อนไปด้วยแรงวิชา
จนยังไม่ออก ในเมื่อคิดว่าหลาน
สาวของตนมีข้าวมากเช่นๆ ส่วน
ตัวเองแทบจะไม่มีข้าวกิน ไม่มี
พอเลี้ยงครอบครัว

“จริงจะ” หลานคนเล็ก
ยังยืนยั่นต่อไปอีก “เกเกโกหา
ข้าวให้เราทุกวัน”

ได้ยั้งดังนั้น ตาของลุงก็เบ้
ประกายด้วยความละโมภโลก
มาก พุดแก่หลานๆว่า “ถ้าอย่าง
นั้นหลานจะให้ลุงยืมนกตัวนี้ไป
บ้านสัก ๒-๓ วันได้ไหมละ พอลุง
มีข้าวเต็มพ้อแล้วลุงจะคืนมา”

นกเกเกโกร้องเสียงแหลม
ออกมาทันใดนั้นราวกับว่าไม่
เต็มใจจะไป จนพี่น้องทั้งสามต้อง
มองตากันด้วยความสนเท่ห์ แต่
ลุงก็ยังอ้อนวอนต่อไปอีกว่า
“๒-๓ วันเท่านั้นละ หลานรัก
หลานคงไม่ปฏิเสธนะหลานนะ”

จนปัญญาไม่รู้ที่จะปฏิเสธ
อย่างไรได้ พี่น้องทั้งสามจึงจำต้อง
(อ่านต่อหน้า 131)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อนี้ โปรดใช้บัตรในหน้า ๙๕
บรรจบ พันธุมธนา ทอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร

“เรือนแก้ว” ต้องการให้ชื่อเนื่องกับบิดามารดา คือ เรือนแก้ว
กับ นรารัตน์ และคล้องกับชื่อรัชฎาภรณ์ (ชื่อรัชฎาภรณ์ใช้ได้
หรือไม่สำหรับคนเกิดวันอาทิตย์ แปลว่าอะไร) ให้มีความหมาย
ว่าเป็นกุลสตรี มีปัญญา มีเสน่ห์

รัชฎาภรณ์ ใช้ได้สำหรับคนเกิดวันอาทิตย์ แปลว่า อาภรณ์
ทำด้วยเงิน

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

- มรรษัต - (ออกเสียงคอรระวัด) เงินในเรือน
- กุลมณี - มณีหรือรัตนะแห่งสกุล
- รติยา - (ออกเสียงรัตสะยา) ที่มีรสชาติ

“ชุตินา” ต้องการอักษร ช. ให้มีความหมายไปในทางเจริญ
ก้าวหน้า กล้าหาญ และเนื่องกับเวลาเกิด เกิด ๒.๒๒ คันวินศุกร
ถือเป็นวันศุกร์หรือวันเสาร์

ต้องถือเป็นวันศุกร์

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

- ชกดิศ - (ออกเสียงชะคะดิศ) ผู้เป็นใหญ่ในจักรวาล ชื่อ
พระวิษณุ กับพระศิวะ
- ชนสุท - (ออกเสียงชนนะสุท) มีชื่อเสียง
- ชิษณุ - (ออกเสียงชิตสะนู) มีชัยชนะ พระอาทิตย์

(อ่านต่อหน้า 128)

นำชดของ ดังชื่อ “ชุตี” ที่ตามมานั้น ถ้าจะตั้ง
เป็นชื่อหญิง ทั้งเสียงและความหมายนับว่าใช้ได้

“อุทัย” ชื่อคนเกิดวันศุกร์ใช้ได้ทั้ง สุทธาสินี
และสุทธินดา ส่วนอนุสรณ์ สำหรับวันเสาร์ก็ใช้ได้
สุทธาสินีแปลว่า ผู้กินอาหารทิพย์ คือเทวดา
อนุสรณ์ ถ้ายึดเสียงจาก อนุสรณ์ ก็แปลได้ว่า ระลึก

ถึง คำนี้ถึง ส่วนสุทธินดา หากเป็น สุทธพินดา
แปลว่า หญิงสาวบริสุทธิ์

“วลินนท” วรรณวิภา ใช้ไม่ได้สำหรับคน
เกิดวันเสาร์ แต่ถ้าชอบเสียงนี้ จะแก้ไขคำวรรณ
ให้เป็น วลัย (ไมเถา) เสียก็คงได้

□

□

ค้นไม้หัตถ์จรรย — ต่อจากหน้า ๒๐

ให้ลุงยืมนกเกเกโกไป แต่ก่อนจะไปพิศสาวหวับ
กระซิบบอกกันว่า “อย่าไปให้ข้าวลุงเกเนนเกเกโก
นะ ลุงเกไม่เคยมีใจเมตตาส่งสารเราเลย” นก
เกเกโกผงกหัวรับคำ แล้วลุงก็พานกลับไปยัง
หมู่บ้านของตน

หลังจากนั้นหญิงสาวทั้งสามก็เฝ้าแต่คอยว่า
เมื่อไรลุงจะนำนกเกเกโกนั้นมาคืน แต่คอยแล้วคอย
เล่าจนเวลาล่วงไปอาทิตย์หนึ่งแล้ว ลุงก็ยังมิได้นำ
นกมา ข้าวในพ้อมรึกก็กำลังลดน้อยลงไป แต่ที่
สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือทุกคนต่างคิดถึงนกเกเกโกเป็น
อย่างยิ่ง อยากให้กลับมาอยู่กับตนดังเก่า เมื่อลุง
ไม่นำมาส่งก็จำต้องไปรับ สามพี่น้องช่วยกันล้าง
กรง แล้วหาข้าวหาปลาอย่างดีใส่ไว้ในกรง
เรียบร้อยแล้วจึงออกเดินทางกลับบ้านลุง

ครั้นไปถึงบ้านลุง หญิงสาวทั้งสามกลับไม่
แลเห็นนกเกเกโกอยู่ที่ไหน ลุงเป็นผู้บอกว่า “ไม่
ได้อยู่ที่นั่นหรอก”

“อ้าว ทำไมล่ะ ลุงทำอะไรนหรือ” หญิงสาว
ถามอย่างร้อนใจ

“ข้ากินมันเสียแล้วละ” ลุงพูดอย่างโกรธๆ

“เอ๊ะ ทำไมลุงทำอย่างนั้นล่ะ ลุงพูดเล่นละมัง
ลุงคงไม่ได้กินนกของเราหรอก”

“ทำไมจะไม่กินล่ะ ก็เจ้านกเวอร์นั้นมันไม่ได้
หาข้าวให้ข้าเลยนี่นา” ลุงร้องตะโกนเสียงลั่น “ไม่มี
เลยสักเม็ดเดียว ข้าสั่งมันวันแล้ววันเล่าให้หาข้าว
ให้ มันก็ไม่หา ข้าก็เลยฆ่าเสียละซี และเพื่อให้
แน่ใจว่ามันตายแน่ๆ ข้าก็เลยกินมันเสีย”

ได้ยินดังนั้น พี่น้องทั้งสามก็ทรงตัวต่อไปไม่ไหว
ทรุดตัวลงนั่งกับพื้นพลางร้องไห้คร่ำครวญถึงนก
เกเกโกของตน แล้วก็รำพันว่า “ทีนี้เราจะได้นก
เกเกโกที่ไหนกลับไปบ้านเล่า”

“ถ้าอยากได้ ก็เอากระดูกไปซี” ลุงพูดอย่าง
เหี้ยมเกรี้ยม แล้วก็หัวเราะชอบใจเมื่อเห็นหญิง
ทั้งสามพากันไปเที่ยวหากระดูกนกเกเกโกที่ตกอยู่
บนดิน

สามพี่น้องรวบรวมกระดูกนกเท่าที่หาได้ห่อผ้า
กลับไปบ้าน แต่ละคนเศร้าโศกเสียใจที่ต้องสูญเสีย
นกที่ตนรักไปอย่างนั้น ครั้นเดินทางมาถึงหมู่บ้าน

บ้านของตน ก็นำกระตูกนกลีไฉ่ในกรง น้ำดาไหลอาบแก้ม แล้ว
ก็ซุกหลุมฝังทั้งกรงนกและกระตูกนกลีไฉ่ไปกับบ้าน

เสร็จแล้วหันมองสามสาวก็ต้องเป็นทุกข์ดังตัวเองว่า ถ้าไม่มีนก
เสียแล้ว ดนก็คงยากจนเช่นก่อนอีก เพราะข้าวที่มียู่นั้นคงกิน
ต่อไปได้ไม่กี่วัน ไม่ช้าก็จะต้องกลับไปช่วยคนแคว้นนั้นทำนาอย่าง
เก่าอีก แลที่ร้ายที่สุดก็คือ ต่อไปนี้ตนจะไม่มีโอกาสได้เห็นนก ได้
ฟังเสียงนกร้องอีกต่อไป หญิงสาวทั้งสามร้องไห้คิดถึงนกจนกระทั่ง
นอนหลับไป

เช้าวัน พอดีพระอาทิตย์ขึ้น สามพี่น้องก็รีบเดินไปหาดอกไม้
ไปบูชาหลุมฝังศพของนกเกเกโก แต่พอเข้าไปใกล้หลุมฝังนกไว้
คนทั้งสามต้องหยุดชะงักด้วยความตกใจประหลาดใจ ดาเบิกโต
ปากอ้ากว้าง เพราะจรงนั้นนั่นเองปรากฏมีต้นไม้หัจจรรย
เกิดขึ้นหนึ่ง ที่ความหัจจรรยก็คือ ต้นไม้ต้นนั้นใบเป็นไหมแพร
พรรณเรืองรอง ผลิดอกช่อใหญ่ออกมาเป็นค้างหูเพชร เป็นเข็ม
ปักกลมเพชร ส่วนลูกของมันก็มีเสียงกรังกรังฟังไพเราะเวลาโดน
ลม และที่มหัจจรรยยังขึ้นไปอีกก็คือ ถึงจะเติบโต เติบโตดอก เติบโต
ของมันออกมาเท่าไรๆ ทั้งใบ ทั้งดอกและผลก็ยังจะมีเต็มต้นอยู่
อย่างเดิม และสามสาวพี่น้องก็คิดว่า ต้นไม้มหัจจรรยต้นนี้เกิดขึ้น
มาจากนกเกเกโกที่รักของตนนั่นเอง ซึ่งแม้ว่าจะล่วงลับไปแล้ว นก
เกเกโกก็ยังอดช่วยเหลือพี่น้องกำพร้ายากจนไม่ได้ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท
สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์ธรรมคาอีก เล่มละ ๒.๕๐ บาท	

อภิญญา ญาณนัท

นางงานนครราชสีมา ๒๔๐๐

อนันต์ โยธูประเสริฐ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ
พณีย์ วรธนประทีป ณ ระนอง
ทัศนีย์ วิไลเลิศ
เชื้อชื่น ศรียาภักดิ์ สุททา พชรสิริ

กองธุรการ
นวลศรี ประภาศิริ
ปริกา หนุนภักดี สัทธ์ เสือแสงศรี
สมบูรณ์ สรรพพุกุม นิกาย วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
นันทยา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.
สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.
ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ โรจนะบุรานนท์
กนก สามเสน วิล
แพทย์หญิงอรวรรณ คุณวิศาล
ยุบล คุรุรงกุล อ.บ.
สมศรี สุกมณีนันท์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เล็งยม เม้าทองสุข
จำนง วังสิกุล ร.บ.
ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.
สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริกิตติเทพ ๒
ถนนประชาธิปไตย

๓๒๐ ๕๖๖ ๓๕.๑.๒๕๑๐

นิทาน ญี่ปุ่น

บรรณ ทนฺตมณี

วิญญาณนางชูยุ

เรื่องผีที่เล่าถึงวิญญาณของญี่ปุ่นมีมากไม่แพ้ใครๆ ที่จะเล่าจากเทพนิยายญี่ปุ่นของนาอเดวีส์ต่อไปนี้ ก็เป็นเรื่องหนึ่งซึ่งแสดงฤทธิ์อำนาจของผี

ยังมีสาวสวยคนหนึ่งชื่อชูยุ เป็นลูกสาวคนเดียวของอิอิจิม่า ต่อมาบิดาแต่งงานใหม่ ชูยุเห็นว่าอยู่ร่วมบ้านกับบิดาจะไม่เป็นสุข จึงขอแยกบ้านมาอยู่ต่างหากกับสาวใช้ชื่อโยเนะ บิดาก็ปลุกบ้านให้ตั้งประสงค์

วันหนึ่งแพทย์ประจำบ้านชื่อยามาโมโตะ ชิโงมาเยี่ยม มีชาบูโรหนุ่มรูปงามชื่อชินซาบุโรติดตามมาด้วย หนุ่มสาวทั้งสองพอเห็นกัน ก็เกิดติดเนื้อพัวพันกัน ถึงกับชูยุกระซิบบอกชินซาบุโรว่า "จำไว้นะ ถ้าเธอไม่มาหาฉันอีกสักที ฉันเป็นตายแน่ๆ เทียว"

ชินซาบุโรก็อยากจะมาหาหญิงคนรักให้บ่อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ทีเดียว แต่ติดขัดด้วยธรรมเนียมประเพณี จะไปลาพักไม่ได้ ต้องอาศัยหมอสื่อใจพาไป แรกๆ หมอสื่อใจก็รับปากรับคำว่าจะช่วยพาไปให้ แต่ไปๆ คงจะเห็นว่าเรื่องจะไปไกลเกินไปได้หรืออย่างไรจึงละเลยเสีย

ชูยุคอยๆ ไม่เห็นชินซาบุโรมาหา ก็คิดว่าคนรักคงจะไม่ซื่อไม่รักนางจริง ความคิดแค่นี้ก็น้อยใจเลยทำให้นางล้มเจ็บ แล้วก็ถึงแก่ความตายไป ส่วนนางสาวใช้โยเนะนั้น ก็ซ้างซื่อตรงจงรักต่อนายเหลือเกิน พอนายตายไปไม่ช้า ก็ตายตามไปด้วยอีกคนหนึ่ง ถึงเวลาฝังศพจึงได้ฝังใกล้ๆ กับนายในสุสานชินบันชูอิน

ต่อจากนั้นไม่ช้าหมอสื่อใจก็นำข่าวการตายของชูยุกับโยเนะไปเล่าให้ชินซาบุโรฟัง ชายหนุ่มได้รับความสะเทือนใจอย่างหนักที่คนรักตายจากไป ถึงกับทำร้ายตัวเองไว้เช่นให้วบุงาและสวดมนต์ให้ดวงวิญญาณของหญิงคนรักได้รับความสงบ

ครั้นถึงวันบอมมาซุริ ซึ่งคือวันเลี้ยงผี ทงฉุบูยาตายายและผีอื่นๆ เขาทำกัน ๓ วัน ตั้งแต่วันที่ ๓๓-๓๕ กรกฎาคม วันเริ่มพิธีวันแรกนั้น ชินซาบุโรก็จัดหาอาหารไปเซ่นดวงวิญญาณที่หึงบูซา แล้วก็นำแว่นโคมสว่างไสวเป็นการช่วยนำทางให้แก่ผีที่จะมาสู่มนุษยโลกตามธรรมเนียมที่เขาทำกัน คืนวันนั้นอากาศอุ่นสบาย พระจันทร์ก็เต็มดวง ชินซาบุโรนั่งอยู่ที่ระเบียงเรือนคอยดูเหตุการณ์อยู่ เขารู้สึกด้วยญาณอย่างหนึ่งว่าการทำพิธีอย่างนี้อย่างไรเสียก็

ไม่ไร้ผล วิญญาณของชูยงจะ
ต้องมาหาเราแน่

จริงดังคาด ทันใดนั้นเอง
เขาได้ยินเสียงหนึ่งดังมาในความ
เงียบ เป็นเสียงกระง-กง กระงก
พอได้ยินก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นเสียง
ผีเฝ้าผู้หญิงสวมกะทะ (เกียะญี่ปุ่น)
ค่อยๆ เดินมา เสียงนั้นมันมีอะไร
น่ากลัวอยู่ ชินซาบุโร่จึงผุดลุก
ชนแล้วมองออกไปนอกบริเวณไม้
ก็แลเห็นผู้หญิงสองคน คนหนึ่ง
ถือโคมญี่ปุ่นรูปยาวที่หัวมีดอก
โบตันแพรประดับอยู่ ดอกไม้
ชนิดนี้จีนเรียก (หมุดต้นฮัว ไม่ใช่
ดอกโบตัน เพราะกลีบนอกคล้าย
กลีบบัว แต่กลีบชั้นใน เหมือน
กลีบดอกเบญจมาศ มีสีต่างๆ)
ส่วนอีกคนหนึ่งนั้นแต่งตัวสวยงาม
เสื้อเป็นลายดอกไม้ในฤดูใบไม้
ร่วง พอชินซาบุโร่เพ่งดูให้ชัดอีก
ครั้งหนึ่ง ก็จำได้ทันทีว่า หญิงทั้ง
สองมิใช่ใครอื่นเลย ชูยงกับโยเนะ
สาวใช้นั่นเอง

โยเนะได้เล่าให้ชินซาบุโร่ฟัง
ว่าหมอฮิโระเล่าว่าชินซาบุโร่
ตายแล้ว ช่างชินซาบุโร่ก็เล่า
เรื่องที่ตนได้ยินจากหมอฮิโระให้ฟัง
ว่านางทั้งสองตาย (ต่อหน้า 129)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๐๔
บรรจบ พันธุมเมธา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึง
สำนักงานสตรีสาร

โปรดทราบ

๑. เนื่องด้วยผู้ขอชื่อมักจะนำชื่อที่ตนชอบ มาถามความหมายว่า ชื่อนั้น
หมายความว่าอะไร และมีหลายข้อหลายข้อที่มีเสียงเพราะดี แต่ไม่มีทางจะแปลให้
ได้ความได้ ในโอกาสนี้จึงใคร่จะขอบยืมอันตามที่เคยตอบครั้งก่อนว่า ความสำคัญ
ของชื่ออยู่ที่มีอะไรเป็นลักษณะเด่น พอเห็นหรือได้ยินก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นชื่อของใคร
โดยไม่ต้องเสียเวลาแปลความหมายว่า ชื่อนั้นแปลว่าอะไร ฉะนั้น เสียง จึงสำคัญ
เป็นอันดับหนึ่ง รองลงไปก็เป็นการสะกดการันต์ ส่วนความหมายนั้นยังสำคัญ
รองลงไปอีก หรืออาจจะไม่สำคัญเลยก็ได้ เพราะเมื่อมีผู้ถามชื่อ เขามักถามว่า
ชื่ออะไร สะกดอย่างไร ก่อนที่จะถามว่า ชื่อแปลว่าอะไร

๒. บางท่านมุ่งความหมายมากกว่าอื่น หากเป็นเจตนาของผู้ขอชื่อเช่นนั้น
ก็มักทำให้ตามต้องการ (ซึ่งต้องขอบคุณผู้ศึกษาความหมายแปลกๆ ทำให้ได้
ชื่อแปลกๆใหม่ๆเพิ่มขึ้น) แต่พร้อมกับความหมาย ผู้ขอชื่อก็มุ่งให้ได้อักษรที่เป็น
เลข เป็นศรี เป็นมงคลด้วย วันเกิดบางวัน อักษรต้องห้ามไม่มีที่ใช้มากนัก ก็ทำได้
และใกล้เคียงกับที่ต้องการ แต่วันเกิดบางวัน ก็จนปัญญาจะหาให้ได้ตามนัย ฉะนั้น
จึงอยากจะทำความเข้าใจกับผู้ขอชื่อที่มุ่งประสงค์ดังนี้ว่า ตามที่โบราณจารย์ท่าน
กำหนดอักษร (ตามวันเกิด) ให้เป็นบริวาร อายุ เลข ศรี มูล อุตสาหะ มงคล
กาลกณีนัน มีแต่อักษรที่เป็นกาลกณีนันวันนั้นๆ เท่านั้นที่ต้องห้าม ส่วนนอกนั้น
ถือว่าดีเหมือนกันหมด แม้จะกำหนดว่า เกษ ศรี มงคล เป็นดีหนึ่ง บริวาร
อายุ เป็นดีสอง และมูล อุตสาหะ เป็นดีสามก็ตาม ก็ยังนับว่าดี เพราะฉะนั้นเวลา
หาชื่อจึงไม่ได้เพ่งเล็งเรื่องนี้เป็นสำคัญ ถ้าทำได้ขอให้ชื่อเด็กไทย มีอักษรที่เป็น
อุตสาหะมากกว่าด้วยเข้าไป บ้านเมืองไทยจะได้พัฒนาเร็วขึ้น

“สิน” กาญจนบุรี ต้องการอักษร จ.น.ส. และมีความหมายว่า
น่ารัก สวยงาม เจริญรุ่งเรือง

(อ่านต่อหน้า 127)

เมื่อต่างคนต่างไม่ตายมาพบกันก็ดีแล้ว คณีนันหญิง
ทั้งสองจึงค้างแรมอยู่ที่บ้านชินชาบุโร พอใกล้สว่าง
ก็กลับไปแล้วเป็นเช่นนั้นอยู่หลายต่อหลายคืนที่
หญิงทั้งสองลอบมาที่บ้านชินชาบุโร มาครั้งไรจะ
ต้องมีโยนธนูถือโคนำทางมาด้วยเสมอ แล้วก็จะ
กลับไปในเวลาใกล้สว่างนั้นเสมอด้วย

เหตุที่เกิดขึ้นนี้ แม้ชินชาบุโรจะไม่ได้แจ้งให้

ผู้ใดทราบ แต่โตโมโซ คนใช้ผู้นอนอยู่ห้องติดกับ
ห้องของนาย บังเอิญรู้เข้าจนได้ เหตุที่รู้เพราะ
ได้ยินเสียงผู้หญิง เมื่อแอบดูตามซอกประตู ก็เห็น
ในห้องมีแสงโคมเรืองๆ และปรากฏว่ามีผู้หญิง
แปลกหน้านั่งพูดอยู่กับนายของตน การสนทนานั้น
ก็อาจจะแปลกพิสดารจนกระทั่งทำให้โตโมโซอยาก
เห็นหน้าผู้หญิงคนนั้นจนมาทันที แต่พอหาทางมอง

หน้าหญิงนั้นได้สำเร็จเท่านั้นละ โดโมโซก็จะต้อง
ชนหัวถูกรัน เนื้อตัวสิ้นเทา ทั้งนี้เพราะว่าหน้า
หญิงสาวนั้นเป็นหน้าคนที่ตายมานานแล้ว เมื่อ
มีก็เหมือนมีเนื้อแต่กระดูกกระทบกันถึงกระดูก จึง
ที่เห็นเป็นร่างนั้นมีแต่คอนบนเท่านั้น ก่อนล้างเห็น
เป็นเงาร่างเงาเลื่อนไหวไปมา ตอนที่โดโมโซจ้องดู
ด้วยความกลัวจนพองตัวของเขาลำบุดัน ก็มีร่าง
ผู้หญิงอีกคนหนึ่งกระโดดออกมาจากในห้อง โดโมโซ
ตกใจแทบสิ้นสติ ร่างออกมาไม่เป็นศัพท์สำคัญ
แล้ววิ่งออกจากบ้านตรงไปหาสระคูโอโต ยูโซ

ยูโซผู้เฒ่าทางอาตรรพณศาลาอาคม เมื่อฟัง
โดโมโซเล่าเรื่องอย่างละล้าละลัก ก็รู้ได้ทันทีว่านาย
ของโดโมโซคงจะถึงขาดเสียแล้ว ถ้าปรากฏว่าหญิง
ผู้นั้นเป็นผีไม่ใช่คน เพราะคงว่าคนไปรักกับผี
เรื่องจะต้องลงเอยลงด้วยคนต้องตายกลายเป็นผี
ทุกรายไป

รุ่งขึ้นยูโซก็ไปอธิบายเรื่องราวที่โดโมโซเห็น
ให้ชินซาบุโรฟัง ทั้งยังแนะนำให้หาทางกำจัดหญิง
คนรักที่ตายไปแล้วนั้นได้เร็วเท่าไรเป็นดีเท่านั้น และ
ทางที่ดีควรจะไปยังตำบลชิตาซา อันเป็นที่ที่หญิง
ทั้งสองบอกว่าพำนักอยู่ ชินซาบุโรก็ทำตาม เมื่อ
ไปถึงที่นั้นก็พยายามหาที่อยู่ของชูยู แต่หาพบไม่ จน
กระทั่งคิดจะกลับอยู่แล้ว จึงบังเอิญให้ผ่านวิหาร
ชินบันชยุอิน และแลเห็นหลุมฝังศพ หลุมอยู่เคียง
กัน หลุมหนึ่งเกลี้ยงๆไม่มีอะไร แต่อีกหลุมหนึ่ง
ใหญ่โตล้นออกมา มีโล่ดอกไม้กันแฉ่นอยู่ แฉ่นไป
แฉ่นมาตามลม เห็นโล่นั้นแล้วชินซาบุโรจำได้
ทันทีว่าเป็นโคโมไบเดียวกับที่โยเนะได้นำทางมา

ทันใดนั้นชินซาบุโรก็นึกขึ้นได้ว่าด้วยคำของโยเนะ
ที่บอกกล่าวกับนายตำรวจมาอยู่บ้านเล็ก ๆ ที่ตำบลนั้น
ที่งานเล็กๆน้อยๆพอเลี้ยงชีพ บ้านนั้นแต่การคือ
หลุมฝังศพนั่นเอง

เมื่อรู้เช่นนั้นชินซาบุโรก็เลยเป็นผีไปเป็นผี
ชินซาบุโรก็ออกจะกลัว จึงไปขอยูโซให้ช่วย ยูโซ
บอกว่าเรื่องนั้นช่วยไม่ได้ ต้องไปหาพระผู้ใหญ่องค์
หนึ่งที่ตำบลนั้น พระภิกษุให้พระทององค์เล็ก ๆ มา
ห้อยคอ สั่งแล้วสั่งอีกว่าให้เก็บไว้ให้ดีกับตัวเสมอ
แล้วก็สอนให้สวดมนต์ทุกคืน ทั้งยังให้หมักธูปมาอีก
มัดหนึ่ง ที่ใดในบ้านมีธูปมีรอยแตกก็ให้เอาธูปที่
นั้นบีบทาไป ชินซาบุโรก็ทำตามทุกประการ เป็น
อันว่าคืนนั้นเหตุการณ์ควรจะสงบไม่มีอะไรเกิดขึ้น
แต่ใจของชินซาบุโรหาสงบลงไม่ ถึงจะเหนื่อยอ่อน
เพลียสักเพียงใดเขาก็ได้หลับลงแต่ลึกกับ พอระง
งัดตื่นเสียง ก็ได้ยินเสียงเคาะของผู้หญิงดังกระรกง
กระรกงอย่างเคยอีก ในใจของชินซาบุโรก็กลัว
ทั้งดีใจ พอเสียงเคาะหยุด ชินซาบุโรก็หยุดสวด
มนต์ มองฝ่าความมืดออกไปก็แลเห็นชูยูกับโยเนะ
ไม่เคยมีครั้งไหนที่ชูยูจะสวดเท่าครั้งนี้ แต่ความกลัว
จับหัวใจทำให้ชินซาบุโรต้องยังใจไว้ ชินซาบุโร
ได้ยินหญิงทั้งสองพูดกันอย่างขมขื่น โยเนะว่าความ
รักของชินซาบุโรคงจะเปลี่ยนแปลงไปเสียแล้ว ถึง
ได้บีบประคบน้ำดังแน่นหนาอย่างนี้ พูดจบก็มีเสียง
ชูยูร้องให้ หญิงทั้งสองเดินคนไปคนมาอยู่รอบบ้าน
แต่ด้วยอาณาภาพสังกตศีลธิ ไม่อาจหนีบ้านหรือ
หลังบ้าน หญิงนั้นก็หาทางเข้าไปในบ้านชินซาบุโร
ไม่ได้

แต่ท่านางมีทั้งสองจะละความพยายามก็หาไม่ โยเนะได้พยายามไปจนโคโมโระคืนแล้วคืนเล่า ขอร้องให้ช่วยเอาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายนั้นไปให้พื้นบ้านของชินซาบิโร โคโมโระถูกฉกฉวยอย่างนั้นอดกลืนไม่ได้กับคำจะทำให้ แล่พอรุ่งเช้าความกลัวหายไป ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีกลับคืนมา โคโมโระก็ตั้งใจมั่นว่าจะไม่ยอมทรยศนายของตนเป็นอันขาด แต่จำคืนวันหนึ่งโยเนะมาทำท่าหน้ากลัวหลอกโคโมโระ จนโคโมโระแทบจะขาดใจตายเพราะความกลัว ขณะนั้นบังเอิญมีเนกรรยาของโคโมโระตื่นขึ้นมา ได้ยินเสียงสามี่ของคนพูดกับผู้หญิง พอหญิงนั้นหายไป มีเนสอบถามสามี่ได้ความตลอดแล้ว ก็แนะนำสามี่ให้ขอเงินรางวัลจากนางมีโยเนะ ถ้าหากโคโมโระทำงานเป็นผลสำเร็จ

คำแนะนำนั้นเป็นผลสำเร็จ โคโมโระได้เงินรางวัลตั้งแต่นั้นไม่ได้เริ่มงาน สองคืนต่อมาโคโมโระก็แอบไปลักเอาพระห้อยคอของนายตนเอามาให้โยเนะ คัมภีร์ต่างๆ ก็เอามาเผาไฟ รวมทั้งพระสูตรที่นายตนไว้ที่องค์ด้วย เหตุนี้เองโยเนะกับชายผู้นายสาวจึงมีโอกาสเข้าไปในบ้านของชินซาบิโรอีกครั้งหนึ่ง

ถึงนั้นเมื่อโคโมโระมาเกาะประตูห้องชินซาบิโรในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น ก็ปรากฏว่าไม่มีเสียงตอบ ในที่สุดโคโมโระต้องหาทางเปิดประตูห้องเข้าไป และก็ได้พบหน้านายของตนตายเสียแล้ว มีโครงกระดูกหญิงสาวชาวโพลนอยู่เคียงข้าง ซึ่งคงจะเป็นกระดูกโคโรไปไม่ได้ นอกจากชายผู้นายสาวคนรักนั่นเอง □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท
สมาชิกขอรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ตามอัตรา	
เล่มละ ๒.๕๐ บาท	

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ
เสด็จ ณ ศาลาสหทัยสมาคม วันพระราชทานเลี้ยงต้อนรับ ประธานาธิบดีโคลอมเบีย ๒๐ มี.ค.

ธรรมเนียม แสงรังษี ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรชนะประทีป ณ ระนอง
ทศชัย วิไลเลิศ
เรื้อจีน ศรียาภักดิ์ สุทาคา พรพลี

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริศนา หนูหนักดี สหิ์ เสือแสงศรี
สมบุรณ์ สรรพพยอม นิตยา วงศ์ทองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.
สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุภากร อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.
ม.ร.ว. ลดาวัลย์ โสมโรจนะบรรณรักษ์
กนก สามเสน วิไล

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

อุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เล็งยอม เผ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๗ อาคารกรีฑาเทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย

นิทาน จีน

นิทาน พันธุละลา

โคมตอกโบตัน*

นิทานญี่ปุ่นเรื่องวิญญาณนางชู คราวที่แล้ว เห็นจะได้ต้นเคามาจากจีน เพราะเรื่องจีนที่เรียกว่า หมูตันเต็งจิ คือบันทึกเรื่องโคมตอกโบตัน* และที่ นายเลียบเวนสันเล่าไว้ในหนังสือหีบทองนั้น ความสำคัญของเรื่องเหมือนกัน คือชายหนุ่มสมรสกับ หญิงสาวผู้ตายไปแล้ว และหญิงนั้นมีสาวใช้ชื่อ โคมประดับตอกโบตันเป็นเครื่องหมาย แต่ส่วน รายละเอียดย่อมต่างกันไปพอเทียบให้เห็นได้ดังนี้

เรื่องของจีนเล่าถึงชายหนุ่มผู้หนึ่ง แซ่เฉียว เป็นหม้ายภรรยาเพ่งตาย เพราะฉะนั้นเมื่อมีงาน ตามประเพณีโคมไฟในวันขึ้น ๑๕ ค่ำนั้น (ตาม ขรรณนิยมในราชวงศ์หมิง ตามอยู่ ๕ คัน ดังแต่ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือนอ้าย) เฉียวจึงมีได้นักสนุกออกไปเดิน เทียวเตร่ชมไฟเหมือนคนทั้งหลาย ได้แต่ยืนฟังประดุจ คนเดินไปเดินมา เฉียวคงจะดูคนเดินชมไฟเพลิน จึงอยู่ตรงประตูนั้นได้จนดึกดั้นถึงยามสาม ในขณะ นั้นเอง ขณะที่มีคนตามถนนค่อยเบาบางลงจนเหลือ เพียงไม่กี่คน เฉียวก็สังเกตเห็นผู้หญิงสองคนเดินผ่าน หน้าตนไปทางตะวันตก หญิงทั้งสองนั้น คนที่เป็น

สาวรุ่นอายุราว ๑๖-๑๗ คงจะเป็นนาย ส่วนอีกคน หนึ่งคงจะเป็นสาวใช้ จึงถือโคมประดับตอกโบตัน เดินตามหลัง เฉียวเห็นหญิงสาวผู้เป็นนายแต่งกาย งดงาม รูปร่างสมส่วน และที่สำคัญคือยังเป็นสาวรุ่น เช่นนั้น ก็ให้รู้สึกเหมือนว่าหญิงสาวนี้สวยที่สุดใน แผ่นดิน เมื่อคิดอย่างนั้นจิตใจก็กระวนกระวายใคร่ ได้รู้จัก จนเหลือจะบังคับไว้ได้ จึงออกเดินตามไป จวนเจียนจะทันกัน หญิงสาวนั้นก็หันหน้ามายิ้ม และพูดด้วยว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้คาดคิดเลยว่า จะมา เป็นเรื่องนัดพบกัน” ชายหนุ่มจึงถือโอกาส นั้นตรงเข้าไปคานับแล้วกล่าวเชิญชวนหญิงสาวให้ ไปยังบ้านของตน หญิงสาวไม่ขัดข้อง กลับร้องเรียก สาวใช้ของตนว่า “จีนเหลียน เอาโคมตามเรามา ทางนี้”

เป็นอันหญิงสาวทั้งสองค้างที่บ้านนั้นจนใกล้รุ่ง จึงกลับ และพอดกกลางคืนก็มาใหม่ ใกล้รุ่งก็กลับ ไป เป็นอยู่อย่างนี้ราว ๑๕ วัน เป็นเหตุให้ชายชรา เพื่อนข้างห้องของเฉียวอดอยากไม่รู้ได้ว่า หญิงสาว นั้นเป็นใคร หน้าตาเป็นอย่างไร เมื่อแอบดูเห็น

* โคมโบกันนี้ ดังกล่าวไว้คราวที่แล้วว่า จีนเรียก หมูตันชัว ไม่เหมือนทอกโบกันของเรา กล่าวคือ กลีบนอกเหมือนทอกบัว แต่ กลีบในกลีบดอกกบฏจวบ มีสีต่าง เช่น ม่วง แดง เหลือง จะเป็นพันธุ์เดียวกับโบกัน หรือต่างพันธุ์ออกไป ไม่ทราบแน่

ณัฏชยชราภักดิ์กับชนหัวลูกชั้น
เพราะหญิงสาวที่พอกหน้าไว้ขาว
นั่งคุยอยู่กับเฉียวฉั่น ทั้งจริงคือ
โครงกระดูกตัวนี้เอง หาใช่คนไม่

เข้าวันรุ่งขึ้น ชายชราจึงไป
สอบถามเฉียวฉั่นถึงเรื่องผู้หญิงที่
คุยอยู่ด้วยกันนั้น เฉียวพยายาม
บ่ายเบี่ยงไม่ยอมตอบ ชายชรา
จึงพูดขึ้นว่า

“เจ้าจะเคราะห์ร้ายเสียแล้ว
เฉียวเอ๋ย ตามธรรมดาเนะ พวก
ผีปศาจย่อมสิงอยู่แต่ในความมืด
สลกปรก แต่มนุษย์เรานั้นชีวิต
สว่างแจ่มจ้า เมื่อเจ้าไปสัมผัสกับ
ผีมืดทึบ ไม่บริสุทธิ์สะอาดอย่าง
นี้ ไม่ช้าเจ้าก็ต้องตาย เจ้ายัง
หนุ่มยังแน่น จะมาตายเสียแต่
ปานนี้ ก็น่าเสียดาย”

เฉียวได้ยินแล้วอดตกใจไม่
ได้ จึงเล่าเรื่องให้ชายชราฟังโดย
ตลอด ทั้งยังเล่าว่า หญิงนั้นกล่าว
ถึงประวัติตนเองว่า ชื่อผู้พี่นาง
ออกชื่อหนึ่งชื่อฉฉิง บิดาเป็นผู้
พปากษาแห่งเฟิงชัว เมื่อสิ้น
บิดาแล้วก็ยากจน ญาติพี่น้องไม่
มีที่ไหนอีก มีแต่สาวใช้ชื่อโคม
(อ่านต่อหน้า 129)

โคมดอกโบตัน — ค่อจากหน้า ๒๑

ที่ซ่อนเหลียนนั้นแหละ อยู่ด้วยกันทางตะวันตกของทะเลสาบนั้น”

“ถ้าอย่างนั้น เจ้าลองไปดูตามตำบลที่วานนี้ดูซิ” ชายชราแนะ “ลองสอบถามคนแถบนั้นดู เผื่อจะได้รู้อะไรเพิ่มเติมขึ้นมาอีก”

เฉียวทำตามคำแนะนำของชายชราทันที คือรีบตรงไปยังทางตะวันตกของทะเลสาบพระจันทร์ เทียวเดินถามคนแถบนั้นตลอดจนคนแปลกหน้าที่เดินผ่านมา แต่จะหาคนรู้จักหญิงผู้นั้นแต่สักคนก็ไม่มี เฉียวเทียวถามเขาอยู่จนเย็น จึงได้ตรงไปยังศาลเจ้ากลางทะเลสาบเพื่อจะพักเสียดึกครู่ แต่ขณะที่เดินไปตามทางเดินด้านตะวันออก แล้วก็เลยไปทางตะวันตกนั่นเองเฉียวก็ไปพบห้องมืดๆ เข้าห้องหนึ่ง ในห้องนั้นมีโลงศพอยู่ใบหนึ่ง เป็นโลงชนิดใส่ศพคนที่ไปตายไกลบ้านเกิด บนโลงมีกระดาษขาวปิดอยู่เขียนชื่อว่า “โลงศพผู้ลี้ภัย ลูกสาวผู้พิพากษาแห่งเพ็งฮัว” หน้าโลงมีโคมดอกโบตันแขวนอยู่ใต้โคมนั้นมีตุ๊กตาหญิงสาวใช้ (ชนิดที่ใส่ไปในดวงซุย) ตั้งอยู่ ตรงหลังเขียนว่า “จีนเหลียน” (บัวทอง)

เห็นเพียงเท่านั้น เฉียวก็ขนหัวลุก รู้สึกเย็นเยือกเข้าไปถึงกระดูกสันหลัง รีบวิ่งออกจากศาลเจ้านั้นอย่างไม่เหลียวหลัง กลับไปตั้งบ้านก็ยังไม่กล้าอยู่บ้านของตน ต้องไปอาศัยนอนที่บ้านชายชราผู้นั้น รุ่งขึ้นชายชราจึงแนะชายหนุ่มให้ไปหาเหว่เซียนเซิง (อาจารย์เหว่) ผู้รูเรื่องเครื่องรางของขลังและคาถาอาคมยิ่งกว่าใครๆ ลองขอความช่วยเหลือ

เหลือดูเฉียวก็ทำตามนั้น เมื่อเล่าเรื่องให้เหว่เซียนเซิงฟังโดยตลอดแล้ว เหว่เซียนเซิงก็ให้เครื่องรางมา ๒ ชิ้น ชิ้นหนึ่งให้แขวนไว้ที่ขางเตียง อีกชิ้นหนึ่งให้ผูกไว้ที่ประตู แล้วก็ห้ามไปที่ศาลเจ้ากลางทะเลสาบนั้นอีก เฉียวกลับไปบ้าน ก็ทำตามเหว่เซียนเซิงสั่งทุกประการ นับแต่นั้นมาหญิงสาวก็ไม่กล้ากรายมาอีกเลย

เวลาล่วงไปราวเดือนหนึ่ง เฉียวบังเอิญไปเยี่ยมเพื่อนแถบศาลเจ้าดังกล่าวมานั้น เพื่อนรังควานเฉียวไว้เต็มเหล้ากันจนค่ำ ตอนขากลับเฉียวกำลังมึนๆ เลยลืมคำสั่งของเหว่เซียนเซิง ที่ห้ามผ่านไ้ทางศาลเจ้านั้น และไม่เพียงแต่ผ่านแต่คงจะเดินตรงไปยังศาลเจ้านั้นด้วย จึงปรากฏว่า คืนวันนั้นเฉียวมิได้กลับบ้าน ชายชราผู้เฒ่าเข้าก็ร้อนใจ เทียวติดตามถามหาทุกแห่งหน ไม่ว่าใกล้ ไม่ว่าไกล จนในที่ลี้ภัยนั้นได้ถึงศาลเจ้ากลางทะเลสาบจึงรีบไปทันนั้น แล้วก็ตรงไปยังห้องมืดๆ ที่มีโลงศพผู้ลี้ภัย ดังที่เฉียวเล่าให้ฟัง และที่โลงนั่นเอง ชายชราถึงกับตะลึงงัน เมื่อเห็นผู้เสียชีวิตจำได้แม่นยำว่าเป็นของเฉียว ห้อยออกมานอกโลง

ชายชราไปขอร้องพระภิกษุที่ประจำอยู่ที่นั่นให้ช่วยเปิดโลงออกดู เมื่อโลงเปิดออก ก็ปรากฏร่างของเฉียวซึ่งตายนานแล้ววางอยู่บนศพของหญิงสาว ซึ่งยังดูสดใสเหมือนคนเป็นๆ เป็นอันเฉียวมาสิ้นชีวิตอยู่ในโลงศพผู้ลี้ภัยนั่นเอง

“ผู้หญิงคนนี้เป็นลูกสาวผู้พิพากษาแห่งเพ็งฮัว” พระภิกษุองค์หนึ่งเล่าให้ชายชราฟัง “ตายตั้งแต่

อายุสิบเจ็ด ว่าจะฝากไว้ที่นั่นชั่วคราว แต่เกิดครอบครัวย้ายไปทางเหนือ แล้วก็เลยเจียมหายไป ศพทั้งไว้ที่นั่นตั้งสิบสองปีแล้ว พวกเราก็ไม่รู้เรื่องว่าไปเที่ยวหลอกใครต่อใคร”

หลังจากนั้นต่างก็ช่วยกันเอาโลงศพที่มีซากศพคนทั้งสองไปฝังตรงหน้าประตูเมืองด้านตะวันตก ตอนนั้นแทนที่จะมีคนเห็นแต่มีบิศาหะหญิงสาวสองคน กลับเห็นบิศาหะชายหนุ่มเพิ่มขึ้นอีกคนหนึ่ง เดินจูงมือกับหญิงสาว โดยเฉพาะในคืนเดือนมืด มีหญิงสาวใช้ถือโคมดอกโบตันเดินนำไปข้างหน้า ไม่ว่าใครได้เจออย่างนั้นเป็นจับไซ้เพื่อคลั่งกันทุกคน ถ้าใครเป็นคนดี ประกอบกรรมดีมา ก็มักจะรักษาหาย ไม่เช่นนั้นเป็นตายทุกรายไป จนผู้คนแถบนั้นพากันหวาดกลัวกันไปทั่ว จึงไปหาหมอเขียนเชิงขอให้ช่วยหมอเขียนเชิงกลับบอกว่า ความสามารถของตนมีไม่พอ ให้ไปหาเต่าสี่อนักบวชในลัทธิเต๋าผู้หนึ่ง ซึ่งอยู่ในกระท่อมเล็กๆ บนภูเขาแถบนั้น

แต่แรกเต่าสี่อนั้นปฏิเสธว่า ช่วยอะไรไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่เมื่อชาวบ้านอ่อนวอนหนักเข้า ก็จำยอมลงจากภูเขามาทำพิธีให้ เต่าสี่อนักบวชตรงประตูเมืองด้านตะวันตก ส่วนตนเองนั่งบนอาสนะตรงข้ามกับบิศาหะ พอเขียนอักขระลงบนกระดาษและเผากระดาษแล้ว ก็รำยมนตร์ ไม่ช้าก็ปรากฏว่ามีผู้คุมจากยมโลกเป็นอันมากมาที่หน้าภูเขาคำนับแล้วคอยรับคำสั่ง

เต่าสี่อนพูดว่า “ที่แถบนั้นมีบิศาหะคอยหลอกคน ทำให้คนตกอกตกใจ เตื่อตร้อนไปตามๆกัน อะไรพวกท่านช่างไม่รู้เรื่องอะไรเลยบ้างเลย ท่านต้องไปเอาตัวเจ้าบิศาหะร้ายเหล่านั้นมาโดยด่วน”

ผู้คุมเหล่านั้นรับคำสั่งแล้วหายไป ไม่ช้าก็กลับมา มีบิศาหะหญิงสาว ชายหนุ่ม และสาวใช้มาด้วย บิศาหะทั้งสามถูกพันธนาการอย่างหนักโหด ตามตัวมีรอยถูกโบยจนเลือดไหล หัวหน้าผู้คุมแห่งยมโลกให้บิศาหะทั้งสามเซ็นชื่อลงในคำรับสารภาพ

บิศาหะเดียวสารภาพว่า “ข้าพเจ้าขอสารภาพว่า ตั้งแต่ภรรยาข้าพเจ้าตายแล้ว ข้าพเจ้าต้องอยู่โดดเดี่ยว มาได้เห็นหญิงสาวเข้า ก็ไม่อาจจะหักห้ามใจไว้ได้ไม่ให้หลงในรูป รส กลิ่น เสียง ผลจึงเป็นเช่นนั้น และขณะนี้ทำอย่างไร จะทำให้ท่านเห็นว่าข้าพเจ้ากำลังสำนึกผิด”

ส่วนหญิงสาวสารภาพว่า “ข้าพเจ้าต้องละโลกนี้ไปตั้งแต่เจ็ดวันแล้ว ถึงแม้วิญญาณจะละร่างข้าพเจ้าไปแล้วก็ตาม ความปรารถนาในรูป รส กลิ่น เสียงของข้าพเจ้าก็ยังหาได้ดับไปด้วยไม่ เมื่อข้าพเจ้าได้มาพบชายหนุ่มเข้าเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าจะละเสียได้อย่างไร หรือจะหาทางให้พ้นผิดได้อย่างไร ก็ไม่อาจจะทราบได้อีกนั่นแหละ”

ความผิดสำคัญของผู้คุมชื่อว่าผู้ลี้ภัย ก็คงอยู่ตรงที่ทำให้เขื่อนวี่อันเป็นดังตายไป จะว่าเขื่อนวี่ยังเอื้อมรามาหาที่ตายเอง ก็คงจะไม่ผิด เพราะถ้าวันนั้นเขื่อนวี่ไม่ได้ผ่านศาลเจ้า และเดินเข้าไปจนถึงประตูศาลเจ้า หญิงสาวจะไม่มีทางได้ตัวเขื่อนวี่เลย แต่วันนั้นเขื่อนวี่เกิดเดินตรงไปที่ศาลเจ้า จึงเหลือ้นผู้คอยโอกาสช้านานแล้วก็รีบพาตัวไปหานายสาวของตน หญิงสาวดัดพ้อต่อว่าเขื่อนวี่มากมาย แล้วก็งุ่มง่ามเขื่อนวี่เดินไปที่โลง พอเข้าไปใกล้โลง ฝาโลงก็เปิดออกได้เอง หญิงสาวก้าวเข้าไปในโลง แล้วลากตัวชายหนุ่มเข้าไปด้วย แล้วฝาโลงก็ปิดลง

เนี่ยจึงตายอยู่ในนั้นจนชายชรามาพบเข้า

ฝ่ายสาวใช้นั้นสารภาพว่า "อันที่จริง ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เจตนาจะทำผิดด้วยตัวข้าพเจ้าเองเลย ข้าพเจ้าตายถูกฝังไว้ที่ช่องซุ้ยแห่งหนึ่ง เกิดมีใครไม่ทราบเอาดินที่ช่องซุ้ยมาปั้นเป็นตัวคนตัวเล็กๆ สำหรับเอาไปไว้ตามช่องซุ้ย พอตงข้อให้ตุ๊กตาหรือคนตัวเล็กๆ นั้นเสร็จแล้วเท่านั้นละ ตุ๊กตานี้ก็มีชีวิตจิตใจขึ้นมาเอง ข้าพเจ้าเลยต้องมารับเคราะห์ ไม่อย่างนั้นลำพังข้าพเจ้าเองจะกล้าไปหลอกคนเขาได้อย่างไร"

แม้มีคำทั้งสามจะสารภาพอย่างนั้นแล้ว แต่สื่อก็ยังเห็นควรให้ส่งมีคำผู้ทำผิดทั้งสามไปลงนรกขุมที่ลึกที่สุดอย่างไม่ต้องปรานีเลย เพื่อจะได้ไม่มีโอกาสมาเย้าชวนใจคนให้หลงผิดอีก ส่วนโคมดอกโบตันนั้นก็ให้เผาเสียให้สิ้นซาก ยังไม่ทันที่เจ้าสื่อจะกล่าวสิ้นกระแสร้อยๆ ผู้คุมก็จัดการตามคำสั่งทันที ผู้ที่อยู่ในนั้นได้เห็นมีคำทั้งสามร้องโห่ร้องครวญจนแทบจะทรงตัวไว้ไม่อยู่ ขณะที่ถูกผู้คุมพาตัวหายวับไป

เสร็จธุระแล้วเจ้าสื่อก็สะบัดแขนเสื้อ ทำท่ารังเกียจขยะแขยง แล้วก็รีบกลับไปยังที่อยู่ แล้วก็หายสาบสูญไปเลยนับแต่นั้น คนที่ตามไปจะขอขอบคุณก็ได้พบแต่กระท่อมเปล่า ครั้นกลับมาหาเหวเขื่อนเชิง เพื่อว่าจะได้รู้เรื่องราวต่างๆ เพิ่มเติม ก็ปรากฏว่าเหวเขื่อนเชิงมีอันเป็น ให้เป็นไฉนก็ถึงกับพูดไม่ได้ เรื่องโคมดอกโบตันที่คนคงจะพยายามขยายเรื่องให้พิสดารออก จึงมีเพียงเท่านั้น □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท
สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท	

อภิชาติ อินทรทูต

สมเพียร จาคิเกศ! ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรณะประทีป ณ ระนอง

ทษย์ วิไลเลิศ

เชื้อชื่น ศรียาภย์ สุทาดา พรทวี

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริศา หนูณักดิ์ สีห์ เสือเผดถวิ

สมบุรณ์ สรรพพอกม นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ธ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ ธ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา ธ.บ. Ph.D

ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ ไรจนะบุรานนท์

กนก สามเสน วิถ

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

อุบล ธรรมมงคล ธ.บ.

สมศรี สุขุมถนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริอานนท์

เสงี่ยม เม้าทองสุร

จำนง วังสิกุล ธ.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ ธ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีวิเทศ ๒

ถนนประชาธิปไตย

โงมโงม อินโดนีเซีย

บรรณ ทันตุมะธา

ปลาปักตีสัตถ์แห่งโปลามัน

ชื่อโปลามันนี้เป็นชื่อทะเลสาบและหมู่บ้านชายทะเลสาบนั้น เหตุที่มันจะกลายเป็นทะเลสาบและทะเลสาบมีชื่อว่าโปลามันก็เนื่องมาจากชายผู้หนึ่งซึ่งอาศัยอยู่เชิงเขาพระสุเมรุเมื่อนานมาแล้ว ดังที่อะแดลเดอริวเล่าไว้ในเทพนิยายอินโดนีเซียดังนี้

ชายที่กล่าวถึงนี้มีชื่อว่า โปลามัน เป็นชนชั้นที่ถือกำเนิดในวรรณะศุทร อันถือว่าเป็นวรรณะต่ำสุด วันหนึ่งโปลามันฝันไปว่าพระพรหมมาเข้าฝันตรัสว่า “โปลามัน สักวันหนึ่งหрокเจ้าจะเป็นผู้บันดาลสิ่งมหัศจรรย์ให้เกิดขึ้น” เมื่อโปลามันเล่าความฝันนี้ให้คนรู้จักกันในหมู่บ้านนั้นฟัง คนเหล่านั้นก็พากันหัวเราะเยาะเย้ยหยันว่า “ศุทรอย่างเจ้านะหรือที่พระพรหมจะทรงเลือกให้เป็นผู้บันดาลสิ่งมหัศจรรย์ให้เกิดขึ้น” โปลามันเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเหตุใดจึงฝันเช่นนั้น เพราะคนที่เป็าศุทรแล้วก็ยากจนเชื่องช้า จะหาอาหารกินพอให้ดำรงชีวิตอยู่ได้ก็ท้งยากอย่างเขานั้นหรือ จะบันดาลสิ่งมหัศจรรย์ จะบันดาลได้อย่างไร บันดาลด้วยอะไร แต่แล้วโปลามันก็พูดอย่างมั่นใจว่า “ก็พระพรหมมาเข้าฝันบอกเราอย่างนั้น”

วันหนึ่ง เมื่อโปลามันตระเวนไปขอทานจนรอบเมืองถึงโคศาริแล้วก็ไปนั่งรวมกับขอทานอื่นๆที่บันไดโบสถ์เพื่อนับสตางค์ที่ได้มา แต่จะนับสักกี่เที่ยวสตางค์ที่ได้มาก็มีเพียง ๘ อันเท่านั้น “โอ้ เศษสตางค์ ๘ อัน” โปลามันอุทานออกมาด้วยความสิ้นหวัง “จะเอาไปซื้ออะไรได้ ซื้อข้าวสุกก็ได้ ข้าวสารก็ได้” เมื่อเป็นอย่างนั้นโปลามันก็เห็นว่า ที่ใครๆพากันหัวเราะเยาะเขานั้นสมควรแล้ว ‘คนเชื่องช้าอย่างเรานั้นจะไปบันดาลสิ่งมหัศจรรย์ได้อย่างไร’ โปลามันคิดได้อย่างนี้แล้ว ก็ลุกจากที่นั่นเดินตรงไปยังตลาดที่ผู้คนกำลังเบียดเสียดกันซื้อของตามแผงลอยเล็กๆนั้น โปลามันพยายามจะซื้อข้าวสุกหรือข้าวสารด้วยเศษสตางค์เก้าอันที่ตนมีอยู่ แต่ว่าไม่ว่าใครพอได้ยินเข้าก็อดหัวเราะเยาะไม่ได้ แล้วก็บอกโปลามันให้ไปข้างหน้าเถอะ

โปลามันจำต้องออกจากตลาดไป แม้จะท้งหิดท้งเหนื่อยก็จำใจเดินต่อไปจนกระทั่งมาถึงชายบ้านนอกเมือง และที่นั่นเองโปลามันก็พบหญิงคนหนึ่งนั่งชบหน้าร้องไห้อยู่ใต้ต้นตาล โปลามันคิดว่า “ผู้หญิงคนนี้เห็นทีจะเป็นศุทรเหมือนอย่างเราละมั้ง ถึงได้มานั่งร้องไห้อยู่ที่นี่ คงจะถูกใครด่าว่าเหยียด

พยายามอย่างที่เรเคยโดนมาแล้ว
 นั่นเอง” คิดดังนั้นแล้วไปลามัน
 ก็เดินเข้าไปหาหญิงนั้น พูดด้วย
 อย่างอ่อนโยนว่า “ร้องให้ทำไม
 น้องสาว”

หญิงนั้นผงกหัวขึ้นทันที แล้ว
 ก็พูดอย่างยโสว่า “ข้าไม่ใช่
 น้องสาวแก ข้าเป็นพราหมณ์
 ไม่ใช่ศุทร พี่ข้าเกิดไปเอาปลา
 เหล่านี้นจากหมู่บ้านแห่งหนึ่งใน
 สุรกายามาให้ข้า...” พูดพลางก็
 เบียดกระเจดเล็กๆ ให้ไปลามันดู
 ปลาตัวเล็กขาวเหมือนเงินในนั้น
 แต่พอเบียดกระเจดออกเท่านั้น
 ปลาก็โอดออกมาคั่นอยู่บนดิน
 ไปลามันไม่เคยเห็นปลาแบบนี้มา
 ก่อนเลย มาเห็นปลาคั่นอยู่อย่าง
 นั้นก็โอดดอยออกไปด้วยความ
 กลัวพลางร้องห้ามหญิงนั้นว่า

“อย่าไปแตะต้องมัน อย่า
 อย่า มันคงลงคาถาอาคมมา”

แต่หญิงนั้นไม่ฟัง พยายามได้
 ตะครุบปลาคตัวเล็กๆ เหล่านั้นจับ
 ได้ลงไปใ้กระเจดใหม่ ช้าง
 ไปลามันก็ร้องห้ามว่า “อย่าไป
 จับมันเลย ใครบ้างเคยเห็นปลา
 กระโดดได้อย่างกับดักแตน”

(อ่านต่อหน้า 131)

ปลาศักดิ์สิทธิ์แห่งโปลามัน - ต่อจากหน้า ๒๑

“แต่แรกข้าก็ไม่กล้าจับหรอก” หญิงนั้นกล่าว
“แต่พี่ข้าบอกว่าปลาที่เขาเห็นในหมู่บ้านชายทะเล
กระโดดได้อย่างนั้นทั้งนั้น เขาว่าเพราะจับมาเป็นๆ
และปลาอย่างนั้นต้องใส่ผ้าไว้ถึงจะมีชีวิตอยู่ได้ แต่
พอข้าเอาไปใส่ในน้ำร้อน ปลาพวกนี้ไม่ยอมอยู่
โดดออกมา มีหน้าข้าเท่านั้นใส่เท้าข้าเสียอีกจน
ข้าต้องร้องกรีดออกมาด้วยความปวดแสบปวดร้อน
แล้วข้าจะเอาปลาไปทำอะไรได้ ทั้งจริงข้าก็ไม่อยาก
ได้มันนักหรอก แกล้งอยากจะซื้อไหมล่ะ”

โปลามันทำไมจะไม่อยากซื้อ เพราะปลาดัง
เล็กๆสีเงินนั้นมันสวยดี และถ้าได้กินก็ควรจะอร่อย
แต่ว่าเงินของโปลามันมีเพียงเศษสตางค์ ๘ อันเท่านั้น
นี่ โปลามันบอกแก่หญิงเจ้าของปลาอย่างที่เกิดขึ้นว่า
“ทั้งจริงข้าก็อยากซื้อหรอก แต่ว่าข้ายากจน มีเศษ
สตางค์อยู่ ๘ อันเท่านั้นแหละ” แต่ก็น่าแปลกที่หญิง
นั้นเกิดกลัวปลาดังเล็กๆที่กำลังโดดอยู่ในกระเจด
ไม่อย่างนั้นคงไม่พูดกับโปลามันว่า “ตกลง เอาไป
เถอะ เอาไปทั้งกระเจดนั้นแหละ รับไปนะ เดี่ยว
พี่ชายข้าจะมาเห็นข้าขายปลาให้แก่ศุภร”

โปลามันไม่เอาใจใส่กับถ้อยคำอันเหยียดหยาม
ของหญิงนั้น เพราะได้เงินจนเคยชินเสียแล้ว รับ
จ่ายเงินให้ แล้วด้วยกระเจดทุนหัวไปทันที ขณะที่
เดินตรงเข้าไปในป่า โปลามันพูดกับตัวเองว่า “ดีละ
เราจะคิดไฟ แล้วก็ย่างปลา ผลไม้ในป่าเท่าที่จะหา
ได้คงจะพอเซ่นเทพเจ้าสำหรับมือข้าได้หรอก”

“ของเหล่านี้ไม่ใช่ของเซ่นเทพเจ้าหรอกนะ”
มีเสียงเล็กแหลมพูดขึ้น แทบว่าจะพูดอยู่ในหูข้าง
ซ้ายของเขาทีเดียว

โปลามันได้ยินแล้วอดเหลียวดูรอบๆไม่ได้ แต่
ก็หาเห็นใครแต่สักคนไม่ โปลามันจึงคิด ‘เอ๊ะ
เสียงใครนะ เราสาบานได้ทีเดียวว่าเราได้ยินเสียง
ใครพูด รึจะเป็นคำสวดที่ห้อยห้อยอยู่ที่กิ่งไม้’ แต่
ว่าโปลามันไม่เสียเวลาคดอยู่นาน เพราะหิวได้จะ
ขาดอยู่แล้ว หิวจนแทบจะรอดิไฟและย่างปลา
ไม่ไหว ฉะนั้นพอถึงที่โล่งแห่งหนึ่ง โปลามันก็วาง
กระเจดลง แล้วเทียวหาพื้นมาติดไฟ แต่ขณะนั้น
เองมีตัวหนึ่งวิ่งหิวซุนอย่างรวดเร็วตรงมายัง
โปลามัน โปลามันร้องออกมาอย่างตื่นตระหนกว่า
“โอ๊ย มันจะขวิดข้าแล้ว ขวิดมันจะขวิดข้า”

“เร็วเจ้า เอาปลาขว้างไปที่ตัวมันสองตัว”
เสียงเล็กๆนั้นดังขึ้นในหูเขาอย่างที่เขาได้ยินในตอน
แรกเมื่อครั้น แต่ว่าจะเป็นเสียงอะไรก็ช่างเถะ
โปลามันไม่มีเวลาคิด รับเอามือซ้ายมุ่งลงไปใน
กระเจด ถ้าปลาขึ้นมาได้สองตัวแล้วก็ขว้างไปยัง
ตัวตัวนั้น และแสงจะประหลาดเหลืออะไรที่พอตัว
แลเห็นปลาเข้าเท่านั้นก็หยุดชะงักหันหลังกลับวิ่งจี
เบ็ดกลับไปทางเก่า โปลามันจึงตกใจไม่ติดไฟ
ปังปลา ตั้งหน้าเดินเข้าป่าลึกเข้าไปอีก

พอเดินเลี้ยวโค้งหนทางในป่า โปลามันก็
แลเห็นผู้หญิงคนหนึ่ง มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็น
หญิงวรรณะสูง กำลังนั่งแอบอยู่ใต้เงาถ้ำ ชบ
หน้ากับฝ่ามือร้องไห้จนเนื้อตัวสั่นไปหมด โปลามัน
เห็นแล้วก็ไม่กล้าเข้าไปใกล้เพราะตนเป็นศุภร
วรรณะต่ำจึงยืนชะงักอยู่ แต่หญิงนั้นก็ยังไม่ยอมหยุด
ร้องไห้ โปลามันทนต่อไปไม่ไหว จึงพูดอย่าง
นอบน้อมว่า “ข้าแต่บิดาพระพรหม นางเป็นอะไร”

จึงได้เศร้าโศกเสียใจอย่างนี้”

พอได้ยินเสียงคนพูด หญิงนั้นก็เงยหน้าขึ้นดู ดวงตาเบิกกว้าง มีแววหวาดกลัว พูดล่ำลือลึกลงว่า “ช่วยด้วยเถอะ ช่วยข้าด้วย พระคุณของพระพรหมท่านทีเดียว ที่ส่งท่านมาช่วยข้า แต่แรกข้า นึกว่าเป็นพวกที่บ้านเข้ามาตามตัวข้ากลับไปเสียอีก” แล้วหญิงนั้นก็ค่อยๆ เล่าให้โพลามันฟังว่าสามีของนางตายและญาติของสามีจะจับตัวนางขึ้นเผาบนเชิงตะกอนให้ตายตามสามีไปด้วย นางกลัวจึงได้แอบหนีออกจากบ้านมาแต่ตอนกลางคืน กำลังเล่าอยู่นั่นเอง นางพูดลึกลงว่า “ฟังซิ มันมากันแล้ว มันกำลังเดินลัดเลาะเข้ามาในป่า ร้องเพลงอยู่นั่น”

ใช่แล้ว โพลามันก็ได้ยิน เสียงนั้นค่อยดังขึ้นๆ หญิงสาวหน้าตาดีตระหนกด้วยความหวาดกลัว โพลามันเห็นแล้วก็คิดว่า “จะช่วยผู้หญิงคนนี้ได้อย่างไร” และราวกับจะมีใครคนหนึ่งอ่านความคิดของโพลามันออก จึงมีเสียงกระซิบดังขึ้นในหูโพลามันอีกว่า

“เอาปลาขว้างไปข้างหลังสองตัว เร็ว แล้วจะพ้นภัย” โพลามันเคยเห็นความศักดิ์สิทธิ์ของปลาสองตัวมาแล้วเมื่อครั้งจะถูกกวัดขวิด จึงรีบทำตามทันที ทันใดนั้นเอง ก็มีเสียงใหญ่สองตัว โจนออกมาฉวยปลาไปเข้าเสีย ครั้นพอศพพราหมณ์ญาติสามีของหญิงนั้นมามาถึงตรงนั้น เสียงสองตัวจึงทะยานเข้าได้ แล้วก็ดังเสียงคำรามอย่างน่าฟังกลืนคนเหล่านั้น ร้องกรีดกรีดดังเดียดกลับไปที่เสียงสองตัวจึงไล่ตามไปด้วย (ยังมี ต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๖๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับใบเพรชนกร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์

โดยวิธีอื่น ๕๐ บาท

อภินันท์ ประยูรธเสนีย์

นางสาวไทย พ.ศ. ๒๕๑๐

อนันต์ โยธะประเสริฐ

ถ่ายภาพ

ปราโมทย์ ณ ระนอง

แยกสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ

เรวดี เทียนประภาส

บรรณาธิการ

นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

พณีย์ วรธนประทีป ณ ระนอง

ทัษณีย์ วิไลเลิศ

เชื้อชื่น ศรียาภักย์ สุทธาภา พรสรี

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูหนัก สีส เสือแดงศรี

สมบูรณ์ สรรพอุดม นิชา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ธ.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ธ.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ ธ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา ธ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ โรจนะบรรณัท

กนก สามเสน วิถ

แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล

อุบล คุรุมงคล ธ.บ.

ลมศรี สุขุมลนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เจริญม เฒ่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ธ.บ.

ประทีปณีนี นินประสิทธิ์ ธ.บ.

สำนักงาน ๕๓/๓๐-๓๕ อาคารศิริราชเทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย

๒๒ ธันวาคม ๒๕/๑๑ ๒๕/๑๐

โงะมอน อินโคโนะเซย์

บรรณ ทัณธุระธะ

ปลาคักดีสิทธิแห่งโปลามัน (ต่อ)

สิ้นเสียงเสื่อและเสียงคนเหล่านั้นแล้ว โปลามันก็ถอนใจอย่างโล่งอกพูดว่า “พ้นภัยแล้ว นางจะกลับไปบ้านผู้ใหญ่ของนางก็ได้แล้วคราวนี้”

“ผู้ใหญ่ของข้าหรือ” หญิงนั้นพูดเสียงเศร้า “ถ้าเห็นข้ากลับไป ก็คงจับตัวข้าส่งกลับมาบ้านสามทขาหนมาเมื่อคืนนี้อีก เขาเห็นว่าเป็นเกียรติน้องใหญ่ที่ลูกสาวในสกุลได้แต่งงานกับผู้ชายสูงศักดิ์แล้วก็ถูกเผาให้ตายตามสามีไปด้วย ขอท่านได้โปรดพาข้าไปด้วยเถอะ ท่านไปไหน ข้าก็จะตามไปด้วย”

โปลามันได้ยินหญิงสาวอ่อนวอนขอติดตามตนไปด้วยเช่นนั้น ให้อึ้งตันตันใจ แต่ก็ไม้อาจจะยอมทำตามได้ เพราะตนเป็นคู่ทร หากทำเช่นนั้นก็นับว่าได้ประพฤติผิดจาริตประเพณีอย่างอกุศลอยู่แล้ว หญิงสาวกลับพูดว่า “เรื่องนั้นข้ารู้ละ แต่ว่าข้าจะยอมตนเป็นคู่ทรกับท่านด้วยนี้ ถ้าหากท่านจะให้ข้าไปด้วยในฐานะน้องสาว หรือถ้าท่านไม่ต้องการอย่างนั้น จะให้ข้าติดตามไปในฐานะเมียก็ได้”

ได้ยินเช่นนั้น โปลามันก็คุกเข่าลงจุมพิตเท้าของหญิงวรรณะพราหมณ์ แล้วก็ออกเดินทางต่อไป

เดินกันไปจนกระทั่งโปลามันไม่ได้กินอะไรเลยมาทั้งวัน หิวจนลมจับ โปลามันจึงบอกภรรยาให้หยุดพักติดไฟปรุงปลากิน หญิงภรรยาไปหาพื้นมาได้พอจะจุดไฟติด แต่ไม่มีอะไรจะติดไฟ ในที่สุดโปลามันจึงตกลงใจว่าจะไม่ติดไฟย่างปลาละ จะกินปลากันดิบๆอย่างนั้นแหละ แต่พอเปิดกระຈาดจะหยิบปลาออกมา ก็ได้ยินเสียงแหลมเล็กดังขึ้นในหูว่า “เก็บปลาไว้จนกว่าจะถึงคราวจำเป็นดีกว่า มองดูรอบๆตัวก่อนสิ”

โปลามันมองดูรอบตัวตามเสียงที่แนะนำนั้นก็เห็นคันมะพร้าวใหญ่ต้นหนึ่งมีลูกแก่พอจะกินได้อยู่เต็มคอก ถึงสองตัวที่นั่งอยู่บนนั้นก้มลงมาเห็นโปลามันกับภรรยาเข้าก็โกรธคิดว่าเป็นศัตรู จึงปลิดมะพร้าวโยนลงมาลูกแล้วลูกเล่า จนคนทั้งสองได้มะพร้าวกินเกินพอ

ครั้นได้อาหารกินอิ่มแล้ว โปลามันก็คิดหาหนทางออกจากป่า ภรรยากร้องไห้รำพันว่า “ถ้าออกไปพ้นป่า คนจะต้องเห็นเข้า แล้วพรุ่งนี้มันก็จะทำเชิงคะกองไว้เผาข้า ไปเถอะ เดินทางกันต่อไปกันเถอะ”

“แต่ว่าเราจะต้องหาทางออกจากป่าให้ได้”

โปลามันยืนยัน “ดูซิพระอาทิตย์
กำลังจะตกอยู่แล้ว และหมู่บ้านที่
เราอยู่ก็ห่างจากถนนออกมา เรา
จะหลงทาง แล้วทีนี้จะทำอย่างไร
กัน เราจะต้องอดตาย ไม่อย่างนั้น
เสื้อก็อาจจะมาลากเอาเราไปกิน”

“บางทีเสื้ออาจจะเมตตาสงสาร
ยิ่งกว่าพวกพ้อง เพื่อนฝูงของข้า
เสียอีกนะ” ภรรยาแย้ง “บางที
เสื้ออาจจะเดินไม่กินเราก็คงได้”

แต่ถึงอย่างไร คนทั้งสอง
ก็หยุดอยู่ที่นั่นไม่ได้ ต้องออก
เดินทางต่อไป หอบหิ้วมะพร้าว
ที่กินไม่หมดติดตัวไปเป็นอาหาร
ด้วย คนทั้งสองเดินจนกระทั่งถึง
กลางคืน ทุกแห่งมืดสนิท มีตจน
มองอะไรข้างหน้าแม้แต่ศอก
เดียวก็แลไม่เห็น โปลามันจึง
พูดว่า

“เห็นจะต้องพักค้างคืนกันที่นี่
แล้ว จะได้เอามะพร้าวเอาปลา
มากินกันหัว”

พูดแล้วก็นั่งลงจัดการปอก
มะพร้าว ทันใดนั้นเองก็ได้ยิน
เสียงคำรามอย่างน่าหวาดสะอื้น
ที่หยุดอยู่ใกล้ๆ ภรรยาโปลามัน
ร้องขึ้นกับคนเสียสติว่า “โอ๊ย
เสื้อมา เราจะทำอย่างไรกันดี”

(อ่านต่อหน้า 129)

สนทนาพาที – ต่อจากหน้า ๑๓

ก็พร้อมสรรพ ขวนให้ลองทำ แม่แม่บ้านที่ทำอะไรไม่เป็นเลยก็ตาม

เมื่อพูดถึงแม่บ้านฝรั่งแล้ว อดพูดถึงการล้างชามไม่ได้ ทำเอาคนไทยเห็นแล้วพิศ บางบ้านกวาดข้าวของเศษอาหารในชามออก แล้วก็เอาลงฟอกในน้ำฟองสบู่ แล้วก็เอาขึ้นเช็ด แค้นผู้สร้างกรรมวิธึ ไม่มีการล้างน้ำสองน้ำสามอย่างวิธิการบ้านเรา เช็ดเสร็จก็เก็บเข้าตู้กันไป ชาวเจ้าเคยคิดจะลองทำดูสักครั้ง แต่กลัวคุณยายจะลงท้วง เลยยังไม่ได้ลอง

การรับประทานอาหารก็รับประทานจนหมดจาน แม่บ้านฝรั่งกวาดชั้นลูก ๆ มากในด้านความฟุ่มเฟือย การประหยัด แม่แต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไม่มีการทิ้งการขว้าง ลูกๆ ก็ช่วยพ่อแม่ทำงานโน่นนี่ในบ้าน สอนให้ช่วยตัวเอง พึ่งตัวเองเสร็จตั้งแต่เด็กแต่น้อย

พ่อแม่บ้านในคานากากะเหมือนพ่อแม่บ้านฝรั่งทั่วไป คือไม่นิยมปลีกตัวไปนอกบ้านตามลำพัง ไม่นิยม

ไปสังสรรค์ที่เฮีย่านอกบ้าน ถ้าจะไปก็ไปกันทั้งบ้าน แต่โดยปกติแล้วไม่นิยมออกไปหาความสุขชั่วคราวนอกบ้านนัก อาหารมื้อกลางวันอาจจะรับประทานนอกบ้านบ้าง ตามร้านอาหารใกล้ๆ ที่ทำงานบ้าง มีมากก็เดียวกับบ้าน แม่บ้าน ลูกๆ นำห่อแซนด์วิชมาจากบ้าน พักเที่ยงก็เอาออกรับประทาน โดยซื้อนมสด น้ำชา กาแฟ โดยการหยอดเหรียญจากเครื่องหยอด แล้วก็นั่งกินที่โต๊ะทำงานต่อไป หรือในบางเมืองที่การจราจรไม่ลำบากนัก ผู้ออกไปทำงานนอกบ้านก็มักจะกลับไปรับประทานอาหารที่บ้าน นักเรียน นักศึกษา ก็มักจะห่อแซนด์วิช ผลไม้ ขนม มารับประทานมื่อเที่ยง ต่างคนต่างเอาออกมารับประทาน ไม่มีที่จะต้องอาศัยใคร ศาสตราจารย์บางท่านก็อยู่ง่ายกินง่ายเช่นนี้เหมือนกัน

หรือรับประทานอาหารนอกบ้าน เมื่ออยากจะห่ออาหารมารับประทานไม่หมดกลับมา ก็ไม่มีที่จะต้องอาศัย พนักงานรับใช้จะนำกล่องเปล่าๆ มาบรรจุให้เอากลับบ้านได้สบายๆ (อ่านต่อฉบับหน้า)

ปลาสดคัสสิทแห่งโปลามัน – ต่อจากหน้า ๒๑

“ขึ้นต้นไมซี แล้วค่อยจนกว่าจะรุ่งเช้า” โปลามันออกความคิด

คนทั้งสองเดินคลำหาดันไม้ในบริเวณนั้น และก็รู้ว่าแดดขึ้นไม่ร้อนๆ ทั้งนั้น ถ้าขึ้นเป็นชันไปสองคนอาจจะหักโค่นลงมากก็ได้ แต่เสียงเสือกก็รำร่ามใกล้เข้ามาๆ หมดหนทางเข้าจริง คนทั้งสองก็กุมมือกัน

แน่นด้วยความสิ้นหวัง รอให้เสือมาตะปบและฆ่าเอาไปกิน แต่แล้วเสียงผู้ช่วยผู้ไม่เห็นตัวก็ดังชัดเจนนอกมาอีกว่า “เสือมันมาด้วยกันสี่ตัว โยนปลาให้มันกินคนละตัว แล้วจะพ้นภัย” ขณะนั้นคนทั้งสองเห็นตาเสือวางอยู่ในความมืดแล้ว โปลามันตั้งใจเอามือควานหาปลาในกระเจดหีบขึ้นมาได้

๔ ตัว แล้วขว้างไปที่เสื้อ คนทั้งสองต่างยืนตัวแข็ง คอยดูผล แม้ว่าขณะนั้นจะเลไม่เห็นเสื้อเพราะมืดมาก แต่ไปลามันก็รู้ได้ว่า เสื้อคาบปลาเอาไปกิน และอีกครู่หนึ่งต่อมา เสียงคำรามของเล็กลั่นห่างออกไปจนหายไปทางเขตเมืองสิงคโปร์

เห็นสิ่งมหัศจรรย์อย่างนั้น ภรรยาไปลามันอุทานออกมาว่า “ไปลามันท่านไม่ใช่ภูธร ท่านไม่ใช่คนธรรมดา ท่านเป็นผู้พิเศษที่พระพรหมเล็กลองลงมา ค่อยไปช้าไม่กลัวอะไรอีกแล้ว ค่อยให้เสื้อมาดั่งพันก็ไม่กลัว”

แต่ไปลามันไม่สบายใจนัก เพราะรู้ว่าตนไม่ใช่ผู้พิเศษอะไร ยิ่งกว่านั้นไปลามันเห็นปลาเหลืออยู่ในกระเจดเพียงสองตัวเท่านั้น ไปลามันแอบลองใจพลางคิดว่า “เศษสัตว์แค่นี้ให้อะไรเราบ้าง นี่ถ้าเสื้อเกิดมาอีกก็เห็นจะต้องโยนปลาสองตัวนี้ให้เสื้อกินอีก” แต่แล้วก็บอกภรรยาว่า “ถ้านางพักพอแล้วก็เดินต่อไปอีกเถอะ เดี่ยวเกิดมีเสื้ออยู่แถวนี้อีก ใครจะรู้”

“ไปก็ไป ค่อยๆคลำหาทางต่อไปก็แล้วกัน อยู่กับท่านอย่างนี้ข้าไม่กลัวเลย”

ไปลามันเดินพลางคิดพลางว่าควรจะทำอย่างไร ค่อยไปดี สังเกตน้ำเสียงภรรยาที่รู้ได้ว่า นางก็กำลังคิดอยู่เหมือนกัน คิดกลัว คิดห่วงกังวล ยิ่งเดินลึกเข้าไปในป่า หนทางยิ่งลำบากมากเข้า ข้างยังมีพงหนาม หนามเกี่ยวเนื้อตัว ดำมือดำเท้า บางทีก็เกี่ยวผมไว้ พอปลดออกได้ ไปลามันก็ร้องบอกภรรยาอย่างปิติยินดีว่า

“ดูซิ นาง นั้นแสงเรืองๆอะไรนั้นนะ ทำจะถึงชายป่าแล้วละมัง หรือว่าแสงตะวันขึ้น”

ยิ่งเดินเข้าไปใกล้ แสงนั้นก็สว่างขึ้น คนทั้งสองต่างตกใจเร็วชนๆ ลืมความกลัวความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเสียสิ้น แต่พอเข้าไปใกล้แสงนั้น ก็กลับปรากฏว่า แสงนั้นคือสระเล็กๆนั้นเองซึ่งเกิดขึ้นเพราะธารน้ำที่ไหลตกจากผา และที่สระนั้นจนถึงฝั่งหนึ่งทั้งเล็กทั้งใหญ่พากันมาชุมนุมอยู่ เมื่อเห็นคนทั้งสองก็ตั้งเสียงร้องเหมือนหนึ่งจะขับไล่ จนไปลามันคิดว่า ถ้าเกิดการจวนตัวก็เห็นจะต้องโยนปลาทั้งสองไปปราบลงฝั่งนั้น แต่ยังไม่ทันที่ลงจะทำร้ายคนทั้งสอง ภรรยาไปลามันก็ร้องว่า “โอ๊ย ไปลามัน ช่วยเอาค้างหวายออกจากหัวข้าที มันจิกผมเข้าไว้นั่นเถียว” ไปลามันก็ร้องตอบว่า “ช่วยอย่างไรได้ละนาง บนหัวข้ามันก็มาเกาะอยู่ แล้วบนไหล่ก็ยังมียัก”

ขณะที่ไปลามันกำลังขับไล่ค้างคาวให้ไปจากหัวตน เสียงเล็กๆก็ดังขึ้นว่า “เอาปลาวางบนหัวภรรยาท่านตัวหนึ่ง บนหัวท่านตัวหนึ่ง” ไปลามันต้องค่อยๆคลำหาทางต่อไปก็แล้วกัน กว่าจะระมัดระวังได้ปลารองเล็บของค้างคาวและหยิบปลาวางไว้บนหัวภรรยาตัวหนึ่ง บนหัวตนเองตัวหนึ่งแล้วก็โยนกระเจดเปล่าให้ทั้งสองไป เพราะไม่มีปลาอีกแล้ว

ทันใดนั้น สิ่งมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้น กล่าวคือ พะค้างคาวแลเห็นปลา ก็คาบปลาไปยังสระ แล้วก็หย่อนปลาลงในนั้น ส่วนผากระเจดใส่ปลา ก็เกิดเปิดได้เอง แล้วน้ำใสสะอาดก็ไหลล้นพรูออกมา

จนกระทั่งความฝัน สัตว์น้ำเล็กๆ ก็แยกกลายเป็นทะเลสาบเล็กๆ
น้ำไม่ได้หยุดยั้งอยู่นั่น กลับไหลออกมาอีกจนทะเลสาบเล็กๆ
กลายเป็นทะเลสาบใหญ่ น้ำลึกและใสจนไม่สามารถเห็นปลา
ทั้งสองที่กั้นทะเลสาบได้จนกระทั่งปลาในน้ำมองเห็นปลา
ตัวหนึ่งก็เปลี่ยนเสียงแหลมเล็ก ค้นหาปลาในน้ำ เพราะได้ยินมาหลาย
ครั้งแล้วว่า

“ปลาในน้ำ เราเห็นและจับปลาที่คิดดีที่พระพรหมโปรดให้
ลงมาอยู่ในทะเลสาบนี้พร้อมด้วยเชื้อสายวงศ์วานของเราที่จะตาม
มา ท่านเป็นผู้พาเรามาถึงที่นี่ เพราะฉะนั้นทะเลสาบนี้จึงจะมีชื่อ
ปลาในน้ำ ตามชื่อท่าน ท่านจงอย่ากลับไปหมู่บ้านเดิมของท่านอีก
เลย จงตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นี่เถิด แล้วหมู่บ้านเดิมจะมีชื่อว่า ปลาในน้ำ
ตามชื่อของท่าน จงบอกใครๆ ที่จะมาอยู่ที่นี่ มาเทียบที่นั่นว่า เราคือ
ปลาที่คิดดีศรี อย่ามาจับมาเอาไปฆ่าไปกินเป็นอันขาดทีเดียว นี่เป็น
โอวาทของพระพรหมเจ้า หากไม่เชื่อฟัง ใครทำร้ายเรา ผู้นั้นจะต้อง
ถูกลงโทษ แต่ถ้าใครดีต่อเรา ผู้นั้นก็จะได้รับรางวัล

ปลาในน้ำแทบไม่เชื่อหูตนเองว่าจะได้ยินปลาในน้ำอื่นๆ นั้นกล่าว
ข้อความอติยานอย่างนั้น จึงได้แต่พิมพ์ว่า “นับเป็นเกียรติอันยิ่ง
ใหญ่ของข้าพเจ้าเถิด” แล้วก็ไม่ลืมคิดถึงความมั่นคงตนเอาไว้จน
เหล่าน้ำทั้ง แล้วก็ถูกหัวเราะเยาะ บัดนี้ความฝันเป็นจริงขึ้นมาแล้ว
นี่ละ ความมหัศจรรย์ที่เขายืนยันมาทะเลสาบนั้นคงชื่อปลาในน้ำ
หมู่บ้านก็ชื่อปลาในน้ำจนทุกวันนี้ มีแค่ปลาที่คิดดีที่นั่นเท่านั้น
ไม่ยอมพูดอะไรอีกเลยนับแต่นั้นมา □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๕.๐๐ บาท
สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ เล่มละ ๒.๕๐ บาท	

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ
เจ้าฟ้าอุบลรัตน์ราชกัญญา
ทรงเจ้าแห่งชั้นเรือใบกับไทยในกีฬา
แหลมทองครั้งที่ ๔ ทรงชนะเลิศ
รางวัลเหรียญทอง (ทรงแข่ง ๖ เทียว
คะแนนเป็นที่ ๑ คู่กับพระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระเชษฐาธิราช)

ธรรมนุญ แสงวันชัย ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แอกลี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ
ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลาภรณ์ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ
พานี วรชนะประเสริฐ ณ ระนอง
ทัษะ วิไลเลิศ
เจื้อยจีน ศรีวิภา สุกดา พชรศิริ

กองบรรณาธิการ
นวลศรี ประภาศิริ
ปรีดา หนูแก้ว สิริ เลื่อนแสงศรี
สมบูรณ์ สรรพอุดม นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
นันทา สุประภาศนันท์ ร.บ.ว.บ.

สุกตา สิงห์ละคร ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.
น.ร.ว. สอนกัสนิม วิชาบรรณานัติ

กนก สามเสน วิด
แพทย์หญิงอรรพณ กณวิศาล
อุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์
แพทย์หญิงอนงค์ ศิริยานนท์

เลื่อม นาทองศรี
จาง รังสิกุล ร.บ.

ประพัฒน์ สันประสิทธิ์ อ.บ.
สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีวิเทศ ๒

ถนนประชาธิปไตย

นิพนธ์ ฅຸປຸນ

ນາມ ທີ່ຮູ້ເອີ້ນ

สาวน้อยสวมหมวกไม้

หมวกไม้ที่เล่าถึงในเรื่องนี้ เขาว่าที่จริงรูปร่างเหมือนขามทำควยไม้ไผ่อย่างเครื่องเบญเทศุณสาวน้อยผู้หนึ่งจึงต้องมีหมวกไม้สวมอยู่นั้น มีเรื่องเล่าตามที่นายเควิดเล่าไว้ในเทพนิยายญี่ปุ่นว่า

ในสมัยโบราณนานมาแล้ว ยังมีคนเฒ่าสองผัวเมีย มีลูกสาวคนหนึ่งหน้าตาสวยงามน่ารัก เมื่อพ่อเฒ่าผู้พ่อมอันเป็นต๋องตายไป แม่เฒ่าอดเป็นห่วงลูกสาวไม่ได้ วันหนึ่งจึงพูดกับลูกสาวว่า

“ลูกเอ๊ย พ่อพ่อเราจากไปแล้ว แม่ก็ออกจะใจไม่ดี เพราะแม่เองก็แก่ เรี่ยวแรงก็ไม่มี จะตายวันตายพรุ่งไม่รู้ที่ นึกถึงเรื่องนี้แล้วแม่ยังเบญทุกซกคิดว่าถ้าแม่ตายลงไปอีกคนหนึ่งลูกจะลำบาก เพราะลูกจะส่วยกว่าใครๆ ความส่วยของลูกจะเบญชวนให้เจ้าพวกผู้ชายมาเบญดเบญนทำร้าย แล้วใครจะคุ้มครองลูก ฉะนั้นแม่เห็นว่าลูกจะต้องหาทางเบญดเบญความงามของลูก อย่าให้ใครเห็นได้เบญดี”

“จะทำอย่างไรล่ะจ๊ะ” ลูกสาวถามแม่เฒ่าด้วยความอยากรู้

“ลูกต้องทนลำบากเอาหน่อย เอาหมวกไม้มาสวมหัวไว้ตลอดเวลาก็แล้วกัน บีกหมวกที่กว้าง

ออกมานั้นคงเบญไม่ให้ใครเห็นหน้าได้ฉนด”

พูดแล้วแม่เฒ่าก็เอาหมวกไม้มาสวมลงไปบนหัวลูกสาว หลังจากนั้นไม่ช้าแม่เฒ่าก็ตายไป ปล่อยลูกสาวให้เบญกรรมแต่ลำพัง หญิงสาวนั้นไม่มีทางทำมาหากินอื่นใด จำใจต้องรับจ้างเราทำนาได้ค่าจ้างไปวันหนึ่งๆ แต่ว่าหญิงสาวผู้สวมหมวกไม้ผู้นั้นช่างอดทนอย่างน่าสรรเสริญ ถึงงานจะหนักสักเพียงใด นางก็ทนหน้าก็อดทำด้วยความขยันขันแข็งไม่เคยเบญปากเบญ จนเบญที่พอใจของนายจ้างทุกคนและไม่ว่าจะพอใจ ใครๆก็ยังสนใจที่นางมีรูปร่างทำทางบอกว่าเป็นคนส่วยได้คนหนึ่ง แต่ทำไม่ถึงมีหมวกไม้ครอบหัวอยู่ ทำให้มองไม่เห็นหน้าตาฉนดพวกที่สนใจมากได้แก่พวกผู้ชายหนุ่มๆที่ต่างก็พยายามหาทางดูหน้าสาวน้อยผู้นั้น แต่ถึงจะดูอย่างไรก็เห็นแต่ดอนปลายคางฉนดหน้าเท่านั้น บางคนถึงกับพยายามจะถอดหมวกน้อออก แต่ไม่เบญผล เมื่อทำอะไรไม่ได้ พวกหนุ่มๆเหล่านั้นก็หัวเราะเฮฮาล้อเลียนนางอย่างน่าโมโหที่สุด แต่นางก็ยังอดทนต่อไป หวังไว้ว่าสักวันหนึ่งความทุกข์ยากเหล่านั้นคงจะหมดสิ้นไป และเรื่องร้ายคงกลายเป็นดีไปเอง และก็จริงอย่างนางคิด คอมีสาวงามผู้หนึ่งจึงใน

แถบนั้น เห็นนางทำงานด้วยความอดทนแล้วอดชมไม่ได้ จึงจ้ำจวนมาทำนาให้ตนบ้างจนกว่าจะเสร็จ ฤๅทำนา เมื่อเสร็จงานในนาแล้ว แทนที่ชาวนาผู้นั้นจะเลิกจ้าง กลับกล่าวแก่นางว่า

“ข้าเห็นนางทำงานแล้วชอบใจเหลือเกิน เอาเถอะ ถึงงานในนาจะไม่มีแล้วก็ไม่เป็นไร อยู่กับข้าต่อไปเถอะ เมื่อยข้าเจ็บๆไข้ๆจะได้ช่วยพยาบาล”

หญิงนั้นรับคำด้วยความเต็มใจ และก็ได้ปรนนิบัติรับใช้คนเจ็บด้วยความเอาใจใส่และสุภาพอ่อนโยน คนทั้งสองไม่มีลูกสาว จึงรักและเมตตา นางไม่ผิดลูกสาวของตนทีเดียว

อยู่ต่อมา ลูกชายคนหัวบีของชาวนากลับจากเที่ยวโตมาเยี่ยมบ้าน พ่อแม่คิดว่าลูกคงจะอยู่ไม่ได้ นานเพราะที่บ้านเป็นชนบทเงียบเหงา ไม่มีที่เที่ยวสนุกสนานอย่างเที่ยวโตที่ลูกชายไปศึกษาเล่าเรียนอยู่ และวันหนึ่งลูกคงจะมามอกลากลับไปเที่ยวโตแล้ววันแล้ววันเล่า ลูกชายก็ไม่มาทำว่าจะจากบ้านไป จนกระทั่งวันหนึ่งลูกชายชาวนาถักกล่าวแก่บิดาของตนว่า

“ผู้หญิงสาวที่อยู่ในบ้านเราน่ะเป็นใคร ทำไมถึงต้องสว่สมหมอกไม่อยู่ตลอดเวลา” ชาวนาจึงเล่าเรื่องหญิงสาวให้ฟังโดยตลอดว่าชีวิตของนางยากแค้นเพียงไร ลูกชายฟังแล้วก็พลอยสงสารนางไปด้วย แม้ว่าตอนแรกเห็นนางสว่สมหมอกไม่รูปร่างประหลาดไม่ผิดรามจะอดหัวเราะไม่ได้ก็ตาม แต่มาบัดนี้ชายหนุ่มเลิกหัวเราะแล้ว กลับมาเอาใจใส่ นางมากขึ้น ยิ่งเฝ้าดูก็ยังเห็นนางอ่อนน้อมสงบเสถียร น่านิยม และก็เพิ่มความสนใจให้ชายหนุ่มยิ่งกว่า

อะไรก็คือ หน้าตาอันแท้จริงของนางเมื่อถอดหมวกไม่ออก ลูกชายชาวนาอยากเห็นเหลือเกินว่าเป็นอย่างไร เชื่อว่าคงจะสวยแน่ๆ เพราะเพียงแค่เห็นหน้าตาก็ทึ่งทึ่งก็ยังว่างามยิ่งกว่าใครแล้ว ในที่สุดชายหนุ่มก็ตัดสินใจบอกบิดามารดาและญาติพี่น้องว่าตนจะแต่งงานกับหญิงนี้ คนเหล่านั้นได้ยินแล้วต่างพากันคัดค้านว่า

“ผู้หญิงคนนี้เป็นคนไฉน จะให้มาร่วมสกุลกับเราอย่างไร แล้วเชื่อเถอะว่า เพราะนางคงจะหน้าตาน่าเกลียดคะฉิบ ถึงได้สว่สมหมอกไม่บังไม่ให้ใครเห็นหน้า คงไม่ใช่เพราะต้องการจะซ่อนหน้าอันงามของนางหรอก”

หญิงสาวบังเอิญได้ยินด้วยคำเหล่านั้นเข้า รู้สึกเสียใจและน้อยใจเป็นอย่างยิ่ง และเพราะเหตุที่ลูกชายชาวนาปรารถนาจะแต่งงานกับหล่อน ทำให้ภรรยาชาวนาที่เคยรักใคร่เมตตาปรานีตน กลับชิงชัง เพราะไม่อยากจะให้หญิงรับใช้เป็นสะใภ้ มีก็แต่ชาวนาเจ้าของบ้านที่ยังรักใคร่นางเหมือนเดิม ทั้งยังเต็มใจเป็นที่สุดท้ายที่จะได้นางเป็นลูกสะใภ้ เมื่อทงพ่อและลูกยืนยันแข็งขันเช่นนั้น คนอื่นก็ไม่กล้าคัดค้าน จึงเป็นอันคนทั้งสองจะได้แต่งงานกัน แต่จะแต่งงานเพียงๆไม่หรูหรา

ลูกชายชาวนาคิดว่าอุปสรรคนานัปการคงไม่มีอะไรมาขัดขวางต่อไปแล้ว ลืมนึกไปว่าตนยังไม่ได้ถามความยินยอมพร้อมใจของหญิงสาวเลย เมื่อชายหนุ่มพูดเรื่องแต่งงาน หญิงสาวจึงกล่าวว่า

“ไม่ได้หรอก ข้าเป็นเพียงคนใช้จะไปแต่งงานได้อย่างไร มันไม่เหมาะไม่ควร”

แม่ชายหนุ่มจะอธิบายและ
พูดจาเล่าโลมอย่างไรนางก็ยังยืน
กรานไม่ยอมตกลงด้วย จนญาติ
ของชายหนุ่มพากันโกรธ แต่ใคร
จะรู้ท่าทีว่าในใจนางนั้นทั้งรัก
และรักดีชายหนุ่มผู้เป็นลูกชาย
ของนายจ้าง ในคืนนั้นเอง นาง
นอนหลับฝันไปว่าแม่เฒ่ามาบอก
ว่า “ลูกรัก แต่งงานกับเราเถอะ
แล้วเรื่องต่างๆก็จะดีไปเอง”

เมื่อหญิงสาวตื่นขึ้นรู้สึกอึด
เอิบใจ พอลูกชายชาวนามาถาม
ความสมัครใจอีกครั้งหนึ่ง นางก็
ยอมตกลง จึงเป็นอันว่าเตรียม
พิธีแต่งงานได้ เมื่อถึงเวลาทำ
พิธีใดๆพากันเห็นว่า นางควรจะ
ถอดหมวกไม้นั้นออกเสียที่ นาง
เองก็เห็นด้วยและพยายามจะถอด
แต่ถอดไม่ออก ดูเหมือนว่าหมวก
นั้นมันกดแน่นกับหัวนางเลย
ทีเดียว พวกญาติของชายหนุ่ม
ก็มาช่วยกันถอด แต่แล้วแต่ละ
คนก็อดแปลกใจไม่ได้ที่ได้ยิน
เสียงร้อง เสียง कराอย่าง
ประหลาดดังออกมาจากหมวกนั้น
จนในที่สุดเจ้าบ่าวก็เข้าไปพูดกับ
เจ้าสาวของตนว่า

(อ่านต่อหน้า 129)

คำเฉลยข้อทดสอบ - ต่อจากหน้า ๖๔

มิไฉนไม่เสียหลาย ไร้ได้นาน

รูป ๕. (หน้า ๖๔) ถิ่นแล้วหรือไร เสื้ออาบน้ำทอปเลส
ของนายฤดี เกินฤทธิ (เขียนให้ดูปากถูกตาไทยๆ
ชื่อภาษาฝรั่งว่า Rudi gernreich) ถิ่นแล้วเมื่อสามปี
มาแล้ว แต่ใจแจ่มเจนไปคนไม่ตาม ชนิด Bitomless
เมื่อร้อนก็แห้งจนคนกล้าใส่กว่า

รูป ๖. (หน้า ๖๔) ผู้หญิงสมัยนั้นเอาดีไปตามๆ กัน
เพราะไม่เคยเข้าที่มึงคับ เสื้อผ้าออกด้านหน้า ปกแบะ
มีกระเป๋่า เป็นรายละเอียดก็ขี้ขี้ขี้ อยู่แต่ทรวงทรวง
เสื้อและวิธีสวมเสื้อเปลี่ยนไป ถ้าง่ายให้หลวม
ตัวตรงจะมองไม่ออกว่าเป็นเสื้อสมัย ค.ศ. ๑๙๕๕

เมื่อ ๓๓ ปีมาแล้ว นางแบบหวมเรียบร้อยเป็น
ระเบียบไม่ปล่อยปลิวร่อนหน้าตาอย่างทันสมัยกันใน
ปัจจุบันแสดงให้เห็นว่า เมื่อใดที่คนแต่งกายเป็น
ระเบียบ จิตใจก็เป็นระเบียบด้วย ทรงผมที่กระเจิด
กระเจิง เสื้อผ้าหวมของคนสมัยนี้พ้องว่าสังคม
เป็นดังนี้

รูป ๗. (หน้า ๖๔) ดูกีฬาจะสวมเดินถนนได้ แต่แท้จริง
คือเสื้อนอนสมัยใหม่ ใครจะลอกแบบมาเป็นเสื้อ
เดินถนนไม่คิดขัด คำรวบไม่ว่า เย็นสบาย ถอดง่าย
ใส่คล่อง

□

□

ส่วนข้อสวมหมวกไม้ - ต่อจากหน้า ๒๐

“ถอดไม่ออกก็ช่างมันเถอะ ถึงเธอจะหมวก
ไม้อยู่บนหัวหรือไม่มี ฉันก็รักเธอ”

พูดแล้วเจ้าสาวก็ให้เริ่มพิธีแต่งงาน เมื่อถึง
ตอนที่เจ้าสาวกับเจ้าสัวจะต้องดื่มเหล้าด้วยกัน
ท่ามกลางแขกที่มาชุมนุม เจ้าสัวก็เอาถ้วยเหล้า
จ่อปาก และทันทีที่ถ้วยเหล้าจรดริมฝีปากนางนั้น
หมวกไม้บนหัวเจ้าสัวก็แตกออกเสียงดังสนั่น มี
แก้วแหวนเงินทองร่วงลงมาจากหมวกพรุ้งนาง

เป็นกองสูงท่วมตัว เจ้าสัวผู้เคยเป็นชายกระฉับ
ก็เลยกลายเป็นผู้มั่งคั่งด้วยขนสารสมบัติ บรรดา
แขกเหล่านั้นต่างตะลึงงันกองเงิน กองทอง กองเพชร
รอบตัวเจ้าสัว และเมื่อเงยหน้าดูหน้าเจ้าสัวที่
หมวกไม้หลุดออกไปแล้ว ก็ยังตะลึงงันเป็นทวีคูณ
เพราะปรากฏว่าเจ้าสัวของชายหนุ่มลูกชาวนา
ผู้โสดนั้น เป็นผู้ที่มีสวามิภักดิ์ที่สุดในญี่ปุ่น

□

□

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๒๐